Frumosul seducător

Christina Lauren

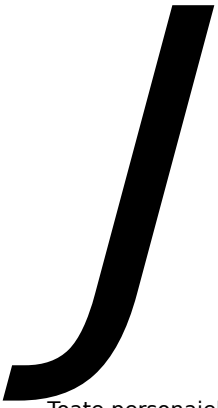

Toate personajele seriei Beautiful Bastard, reunite pentrU ultimul act /EROSCOP

O f3tă independentă tare are nevoie rt o vacanță. Un bsrbatifnpDvărat de lesponsabilități. O vacanță în caie orice ■ ste posibil. Și o grăimoă de vin. >upă ce-și suiplinde iubitul cu altă cu un gmp de prieteni, pentru un tui

seniimentale cufundându-seîn munca, dar ajunge să meargă şi el în excursie.

•v :•: /EROSCQF - '

y it u rat re i. ro/c ro s c op
/EROSCOP

Christm Louren

Frumosul seducător

"raducere din li ir l» sigleîâ de Oana Duşmănnt
u**Editori:**
Silviu Dragomir VasileDem. Zamfire seu
Director editorial:
Magdalena Mârculescu
Redactare:
Andreea Tudorică
Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/© Blend Images -JGI
Director Producţie:
Cristian Gaudiu Coban
DTP:
CabrelaAnghel
Corectură:
Irina Muşătoiu OanaApostolescu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAUREN, CHRISDNA Frumosul seducător / Christina Uuren; tiad. din lb. engleză de Oana Duşmane seu. - Bucureşti: Editura Trei, 2021
I. Duşmânescu, Oana (trad.)
Titlul original: Beautiful Auton Christina Uuren

Copyright © 2016 by Christina Hobbs and Uuren Billings
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon I Schuster, Inc.
Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: «4 ozi 300 60 90; Fax: »4 0372 25 20 20 E-mail: comenzi9edituratrei.ro
www.edftttntrei.ro

Pentru A.K.W: Pentru zâmbetul celui care are răbdare şi pentru fiecare bătălie dus

ăUnu *Pippa*

Am încercat să nu mă las tulburată prea mult de asemănarea între ceea ce era evident şi ceea ce vedeam în retrospectivă.

Ca atunci când eşti pe punctul de a-ţi da examenele finale şi-ţi dai seama că ai fi putut studia mai mult.

Sau poate ca atunci când te holbezi la ţeava unei arme aţintite spre tine şi te gândeşti: *Doamne, ce cretin am fost!*

Sau poate pur şi simplu ai dat peste fundul alb în acţiune al iubitului tău idiot în timp ce i-o trăgea altei femei la tine-n pat şi te dumireşti, cu o urmă de sarcasm: *Ah, deci* de asta *nu a reparat niciodată treapta care scârţâia. Era alarma că vine Pippa.*

L-am lovit cu geanta drept în spate exact când se adâncea şi mai bine. A sunat de parcă o sută de tuburi de ruj s-au izbit de un zid de cărămidă.

Pentru un bărbat de 40 de ani, nemernic, mincinos, care mă înşela, Mark arăta destul de bine.

— Dobitocule! am strigat în timp ce el se străduia, fără pic de graţie, să descalece de pe ea

.Cearşafurile erau date jos de pe pat — unde mai pui şi lenea pe lista calităţilor sale, pentru că evident nu voia să fie nevoit să care aşternuturile la spălătoria din colţ înainte să ajung eu acasă —, iar penisul i se tot bălăngănea. Şi l-a acoperit cu mâna.

— Pippa!

în apărarea ei, femeia şi-a ascuns îngrozită faţa cu mâinile.

— Mark, a spus cu glas stins, nu mi-ai spus că ai iubită.

— Amuzant, i-am răspuns în locul lui. Mie nu mi-a spus că are *două.*

Mark a scos câteva sunete scurte, absolut îngrozit.

— Haide, i-am zis demnă, strânge-ţi lucrurile. Ieşi de-aici.

— Pippa, a îngăimat. Nu ştiam...

— Că o să vin acasă pe la prânz? Da, mi-am dat seama de asta, iubitule.

Femeia s-a ridicat în picioare, căutându-şi umilită hainele. Cred că ar fi fost decent din partea mea să mă întorc cu spatele şi să-i las să se îmbrace într-o tăcere acuzatoare. însă, dacă era să fim cinstiţi, ar fi fost *decent* din partea ei să nu pretindă că habar n-avea că Mark are o iubită, când totul în nenorocitul ăla de dormitor era în delicate nuanţe turcoaz, iar veiozele de pe noptiere aveau *abajururi de dantelă.*

Ori poate credea că e în vizită la maică-sa în apartament? Hai, să mă scutească!

Mark şi-a tras pantalonii pe el, venind înspre mine cu mâinile ridicate, de parcă s-ar fi apropiat de un leu.

Am izbucnit în râs. Chiar în clipa aia, eram mult mai periculoasă decât un leu.

— Pippa, scumpo, îmi pare atât de rău.

A lăsat cuvintele să umple spaţiul dintre noi, ca şi cum ele ar fi fost suficiente pentru a-mi risipi furia.într-o clipă, un întreg discurs mi-a venit în minte, foarte clar şi articulat. Era despre cum munceam 15 ore pe zi ca să-i susţin afacerea aflată la

început de drum, despre cum locuia şi muncea în apartamentul meu, dar nu spălase în patru luni nici măcar o farfurie, despre cât de mult patos pune ca să-i ofere acestei tipe un strop de distracţie, mai mult decât se străduise să mă facă pe *mine* fericită în ultimele şase luni. Dar nu mi s-a părut că merită atât de multă energie din partea mea, oricât de plin de glorie ar fi fost discursul.

în plus, stânjeneala lui — care creştea cu fiecare secundă ce trecea fară să scot vreun cuvânt — era prea delicioasă. Nu mă durea să-l privesc. Ai fi putut crede că sufăr într-o astfel de situaţie, în schimb, ceva dinăuntrul meu era în flăcări. Mi-am închipuit că era dragostea pe care i-o purtam, luând foc precum un ziar ţinut deasupra unui chibrit.

A mai făcut un pas spre mine.

— Nu-mi pot imagina cum te simţi acum, dar...

Mi-am lăsat capul într-o parte şi am simţit cum furia bolboroseşte înăuntrul meu. L-am întrerupt:

— Nu poţi? Shannon te-a părăsit pentru un alt bărbat. Practic, îmi închipui că ştii *exact* cum mă simt eu acum.

Odată spuse aceste cuvinte, au început să mă copleşească amintirile acelor zile de la început, când ne-am cunoscut la bar, când eram doar prieteni şi ne bucuram de conversaţiile lungi despre întâlnirile mele amoroase şi despre relaţiile lui eşuate. îmi amintesc că eram convinsă că îşi iubise mult soţia pentru că era absolut terminat fară ea. Am încercat să nu mă îndrăgostesc de el — de umorul lui sec, de părul lui negru şi ondulat şi ochii luminoşi, căprui — însă n-am reuşit. Şi atunci, spre marea mea uimire, o noapte s-a transformat în mai multe.

Peste trei luni s-a mutat la mine.

Apoi, după şase luni, l-am rugat să repare scândura treptei care scârţâia.

Două luni *mai târziu,* am renunţat şi am reparat-o singură.

Iar *mai târziu* a fost ieri.

— Ia-ţi lucrurile din dulap şi pleacă.

Tipa s-a strecurat pe lângă noi cu privirea în pământ. Oare o să-mi amintesc măcar chipul ei? Sau o să mi-l amintesc pentru totdeauna doar pe Mark care dădea din fund deasupra ei şi felul în care penisul i s-a lovit de abdomen când s-a dat jos de pe ea, panicat?

Câteva secunde mai târziu am auzit uşa trântindu-se, dar Mark tot nu se clintise din loc.

— Pippa, e doar o amică. E una dintre surorile lui Arnold, de la fotbal, o cheamă...

— Nu-mi spune *numele* ei blestemat, am zis, râzând ca o nebună. Mă doare în cur cum o cheamă!

— Ce... ?

— Dacă e un nume frumos? l-am întrerupt. Dacă să spunem, cândva, în viitor, o să mă mărit cu un *tip cu adevărat mişto* şi o să avem un copil, şi o să-mi sugereze numele ăsta, eu o să spun: „Ah, superb nume, să ştii. Din păcate, Mark şi-a tras-o cu una pe care o chema la fel, în patul meu, cu cearşafurile date la o parte pentru că era un Iabagiu leneş, aşa că nu, nu-l putem folosi pentru fiica noastră".

M-am uitat urât la el.

— Mi-ai stricat deja ziua. Poate chiar toată săptămâna.

Am înclinat capul, gândindu-mă mai bine.

— în mod categoric nu mi-ai stricat luna, pentru că geanta aceea nouă Prada pe care mi-am luat-o săptămâna trecută e senzaţională — şi nici măcar tu sau fundul tău alb şi necredincios nu puteţi distruge asta.

A zâmbit, străduindu-se să nu râdă.

— Chiar şi acum, a spus încet, drăgăstos, după ce m-ai prins cu alta, rămâi *o fată tare amuzantă,* Pippa.

Mi-am încleştat fălcile.

— *Mark,* ieşi dracului din apartamentul meu.

A tresărit, cerându-şi parcă scuze.

— Doar că am o teleconferinţă la ora patru cu italienii, vezi tu, şi speram să pot să particip din...

De data aceasta, mâna mea plesnindu-l a fost cea care l-a întrerupt.

Coco mi-a pus în faţă o cană cu ceai şi m-a alinat trecându-mi o mână prin păr.

— Dă-l în mă-sa.

A spus asta în şoaptă, de frica lui Lele.

Lele adora motocicletele, femeile, rugby-ul şi pe Martin Scorsese. însă nu-i plăcea, am aflat, ca soţia ei să înjure în casă.

Mi-am îngropat faţa în palme.

— De ce sunt bărbaţii nişte mizerabili, mamă?

Cuvântul *mamă* era pentru amândouă, pentru că era singurul nume la care răspundeau. La început era derutant — strigam după una şi răspundeau amândouă — şi de aceea, de îndată ce am fost în stare să vorbesc, Colleen şi Leslie m-au lăsat să le strig Coco şi Lele în loc de *mamă.*

— Sunt mizerabili pentru că... a început Coco, apoi a făcut o pauză, poticnindu-se. Dar nu *toţi* sunt mizerabili, nu-i aşa?

Am presupus că s-a uitat la Lele pentru susţinere, pentru că apoi a fost mai hotărâtă:

— Să ştii că şi femeile pot fi mizerabile.

Lele i-a venit în ajutor.

— Ceea ce *putem* să-ţi spunem e că Mark e categoric un mizerabil şi toate suntem un pic surprinse de asta, nu-i aşa?

Eram tristă şi pentru ele. îl plăceau pe Mark. Apreciau faptul că el avea vârsta la jumătatea distanţei dintre mine şi ele. Le plăcea gustul său sofisticat în materie de vinuri, că asculta Bob Dylan şi Sam Cooke. Când era cu mine, îi plăcea să pretindă că încă are 20 şi ceva de ani. Când era cu ele, se transforma cu uşurinţă în cel mai bun prieten al unor lesbiene trecute de 50 de ani. M-am întrebat care dintre aceste versiuni fusese cu târfa fără chip.

— Da şi nu, am recunoscut eu, ridicându-mă în capul oaselor şi ştergându-mi lacrimile. Dacă privesc înapoi, mă-ntreb

dacă nu cumva Mark a fost atât de dezamăgit de Shannon pentru că nu i-a trecut *lui* prin cap s-o înşele.

Am ridicat privirea şi le-am zărit holbându-se la mine îngrijorate.

— Adică nici măcar nu şi-a dat seama că asta ar putea fi o *opţiune* până când nu l-a înşelat ea. Poate că devine o opţiune oribilă când eşti nefericit, dar e o opţiune.

Am simţit cum se scurge sângele din mine.

— Poate că asta a devenit cea mai rapidă şi cea mai uşoară cale de a se despărţi de mine?

M-au fixat din priviri, rămase fară cuvinte, în timp ce asistau la groaza care mă cuprindea.

— Asta să fie? am adăugat, uitându-mă când la una, când la cealaltă. Oare încerca să termine relaţia, iar eu eram prea oarbă ca să văd asta? S-a culcat cu o femeie la mine în pat ca să mă îndepărteze?

Mi-am trecut mâna peste gură.

— Mark nu e decât un mare laş cu o sculă grozavă?

Coco şi-a acoperit gura ca să nu izbucnească în râs. Lele a părut foarte interesată de această întrebare.

— Nu ştiu ce să zic despre sculă, draga mea, dar aş spune fară nicio urmă de îndoială că acest om e un laş.

Lele m-a apucat de braţ, facându-mă cu strânsoarea ei fermă să mă ridic şi s-o urmez până la canapeaua supraîncărcată. M-a tras lângă trupul ei suplu şi puternic şi, într-o clipă, rotunjimile moi ale lui Coco erau şi ele acolo, lipindu-se cu toată căldura lor de cealaltă parte a mea.

De câte ori stătuserăm aşa? De câte ori facuserăm acest lucru, stând îmbrăţişate pe canapea, gândindu-ne la comportamentul misterios al vreunui iubit de-al

meu? Am trecut prin asta împreună, năuce. Nu găseam întotdeauna răspunsuri, dar de obicei ne simţeam mai bine după o drăgăleală bună pe canapea

.De data asta, nici ele nu s-au mai străduit să sară cu ipotezele. Când fiica de 26 de ani vine acasă cu problemele pe care le are cu bărbaţii, iar părinţi îi sunt un cuplu de lesbiene măritate cu prima dragoste din viaţă, în urmă cu 30 de ani, n-au cum să spună altceva decât *Dă-l în mă-sa.*

— Munceşti prea mult, a şoptit Lele, sărutându-mă pe păr.

— Nu-ţi place jobul tău, a murmurat Coco aprobatoare, masân- du-mi degetele.

— Ştiţi că de-aia de fapt m-am dus acasă la prânz în ziua aceea? Simţeam că-mi vine să fac praf toate documentele şi să-i torn lui Tony cafeaua în cap şi m-am decis că ar merge o bere bună şi nişte biscuiţi. Ce ironie!

— Nu poţi să-ţi dai demisia şi să te muţi acasă? a întrebat Coco.

—O, mamă, nu vreau asta, am zis încet, ignorând felul în care sugestia ei de a-mi da demisia aprinsese un fior în inima mea. N-aş putea.

M-am uitat la ordinea din cameră: micul televizor era mai mult folosit ca suport pentru vazele pline de flori ale lui Coco decât pentru scopul său original; covorul albastru şi aspru care era odinioară un câmp minat plin cu pantofi de păpuşi Bărbie; parchetul meticulos băiţuit iţindu-se de sub covor.

Chiar nu-mi plăcea jobul meu. îmi uram şeful, pe Tony. Uram plictiseala contabilităţii interminabile. Uram naveta, uram faptul că nu mai aveam prieteni buni la serviciu, după ce Ruby plecase cu aproape un an şi jumătate în urmă.

Uram modul în care se înlănţuiau zilele fară nicio schimbare.

Dar poate am noroc, mi-am reamintit. *Măcar am o slujbă, nu? Şi prieteni, chiar dacă majoritatea îşi pierd vremea mai mult bârfind la cârciumă decât să facă orice altceva. Am două mame care mă iubesc mai presus de orice şi o garderobă care le-ar face invidioase pe cele mai multe dintre femei. Pe bune,*

Mark era drăguţ uneori, dar puţin cam îngălat, dacă e să fiu cinstită. Sculă senzaţională, limbă leneşă. Arăta bine, dar era plictisitor, acum că mă gândesc mai bine. Cine are nevoie de un bărbat? Nu eu.

Aveam toate astea — o viaţă chiar bună. Atunci de ce mă simţeam ca un rahat?

— îţi trebuie o vacanţă, a oftat Lele.

Am simţit cum plesneşte ceva în mine: o mică explozie de uşurare.

— Da! O vacanţă!

Aeroportul Heathrow era supraaglomerat vineri dimineaţa.

Ia avionul într-o vineri, a spus Coco.

Va fi linişte, a zis ea.

Se pare că n-ar fi trebuit să mă iau după o femeie care nu mai pusese piciorul în avion de patru ani. Dar în comparaţie cu mine părea înţeleapta satului: eu nu mai zburasem cu avionul de *şase* ani; nu plec niciodată în delegaţii. Iau trenul spre nord-vest, către Oxford, ca s-o văd pe Ruby, şi spre sud-est, către Paris — sau mai bine zis îl *luam* — cu Mark, când ne doream o minivacanţă sau să ne îndopăm cu mâncare şi băutură, o escapadă sexuală sălbatică cu Turnul Eiffel în fundal.

Sex. Doamne, ce dor îmi e!

Dar alte lucruri mai presante mă frământau şi mă întrebam dacă nu cumva erau mai mulţi oameni pe Heathrow, la ora nouă într-o zi de vineri, decât erau în toată Londra.

Nu se mai duce nimeni la muncă? mi-am spus. *În mod evident nu sunt singura care zboară într-o vacanţă aiurea în octombrie, înainte să se isprăvească săptămâna de lucru, ca să scap dejobul meu plicticos şi de nenorocitul şi mincinosul de...*

— Mişcă-te odată, s-a răstit o femeie din spatele meu.

M-am speriat, pentru că mă pierdusem în gândurile mele chiar la coada pentru controlul de securitate. Am făcut trei paşi înainte şi m-am uitat peste umăr.

— E mai bine aşa? am întrebat categorică, stând exact în aceeaşi ordine şi cu numai câţiva centimetri mai aproape de agentul care ne verifica paşapoartele.

O jumătate de oră mai târziu, eram la poarta de îmbarcare. Şi aveam nevoie... să fac ceva. Emoţiile mi se făcuseră ghem în stomac, era genul acela de anxietate pe care nu ştiam sigur dacă trebuia s-o hrănesc sau s-o las să moară de foame. Nu era ca şi cum n-aş fi zburat cu avionul niciodată... doar că nu o făcusem *prea des.* Ca să fie limpede, mă simţeam sofisticată în viaţa de zi cu zi. Aveam un magazin preferat în Mallorca unde mergeam pentru fuste noi. Aveam o listă de cafenele în Roma pe care o puteam recomanda oricui călătorea într-acolo pentru prima oară. Desigur că eram o navetistă obişnuită cu metroul — descurcându-mă de fiecare dată prin mulţimea de navetişti agresivi şi nerăbdători —, dar cumva mi-am imaginat că aeroportul va fi mai primitor: un portal spre aventură.

Se pare că nu. Părea enorm şi chiar şi aşa mulţimea de oameni era surprinzător de densă. însoţitoarea de la poarta unde mă aflam anunţa diverse informaţii în acelaşi timp cu însoţitoarea de la altă poartă, anunţurile fiind asemănătoare. Oamenii se îmbarcau şi totul părea un haos, dar cei din jurul meu nu erau deranjaţi de toate astea. M-am uitat la biletul de avion pe care-l mototolisem în pumn. Mamele îmi cumpăraseră un bilet la clasa întâi — un răsfăţ, spuseseră ele — iar eu ştiam cât de multe costase. Dacă avionul ar fi plecat fără mine?

Un tip frumos îmbrăcat într-un costum bleumarin, încălţat cu pantofi lustruiţi s-a apropiat de mine. Părea mult mai sigur pe sine decât mă simţeam eu.

Stai pe lângă ăsta, mi-am spus. *Dacă nu s-a urcat în avion înseamnă că mai am şi eu timp.*

I-am analizat din priviri pielea netedă de pe gât, apoi chipul şi m-a luat ameţeala puţin. Sigur că vedeam lumea prin nişte ochelari coloraţi, după o relaţie, dar chiar era superb. Păr des şi blond, ars de soare; ochi de un verde profund, concentraţi

asupra mobilului din mâna sa; şi linia maxilarului bine conturată, tocmai bună de muşcat.

— Scuze, am spus, atingându-i braţul, mă poţi ajuta?

A privit mai întâi locul unde l-am atins şi apoi a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

Făcea riduri fine în colţurile ochilor şi o singură gropiţă în obrazul stâng. Avea dinţi perfecţi, tipic americanilor. Iar eu transpiram toată şi rămăsesem fară suflu.

— Poţi să-mi spui cum decurg lucrurile? l-am întrebat. N-am mai zburat cu avionul de ani buni. Mă îmbarc acum?

S-a uitat spre biletul mototolit din mâna mea şi s-a înclinat uşor, ca să vadă ce scrie pe el.

Unghii curate şi scurte. Degete lungi.

— Ah, a spus el, râzând uşor. Stai chiar lângă mine.

S-a uitat apoi spre uşa de îmbarcare şi a adăugat:

— Acum e preîmbarcarea — pentru părinţi cu copii mici sau pentru oameni care au nevoie de mai mult timp — apoi, clasa întâi. Vrei să mă urmezi?

Te-aş urma şi dincolo de porţile iadului, domnule.

— Ar fi nemaipomenit, am zis. Mulţumesc.

A dat din cap şi s-a întors cu faţa spre însoţitoare.

— Ultima oară am zburat în India, acum şase ani, i-am zis, iar el m-a privit din nou. Aveam 20 de ani şi vizitam Bangalore cu prietena mea Molly, al cărei văr lucrează la un spital de-acolo. Molly e fermecătoare, dar amândouă ne cam încurcăm când vine vorba de călătorii, aproape că ne-am îmbarcat într-un avion spre Hong Kong, din greşeală.

A râs scurt. Ştiam că trăncănesc de emoţii, iar el era pur şi simplu politicos, dar oricum nu mă puteam opri să-i spun această poveste fară sens.

— O tipă drăguţă de la poartă ne-a ajutat şi am dat fuga în celălalt terminal, unde fusese mutat avionul nostru — rataserăm anunţul pentru că băuserăm câteva beri la restaurant — şi am ajuns la avion chiar înainte să închidă poarta.

— Ce noroc! a murmurat el.

S-a uitat spre culoar când însoţitoarea noastră a început să anunţe îmbarcarea la clasa întâi, apoi mi s-a adresat:

E rândul nostru. Hai să mergem.Era înalt şi felul în care-şi mişca fundul îmi amintea de Patrick Swayze în *Dirty Dancing.* Uitându-mă la picioarele lui, m-am întrebat cât timp îi lua unui bărbat să-şi lustruiască pantofii la perfecţie. Dacă aş fi căutat o scamă pe costumul lui, un fir nelalocul lui, aş fi rămas dezamăgită. Era meticulos, însă nu băţos.

Oare cu ce se ocupă? m-am întrebat când am păşit, în cele din urmă, la bord. *Om de afaceri. Poate e aici în interes de serviciu, poate are o amantă într-un apartament fiţos din Chelsea. A plecat azi-dimineaţă, lăsând-o bosumflată în pat, în lenjeria pe care i-a cumpărat-o ieri, cerându-şi astfel scuze că s-a prelungit şedinţa. Ea l-a hrănit cu mâncare comandată, pe cearşafuri de satin, şi apoi l-a iubit toată noaptea, până când el s-a ridicat din pat, la patru dimineaţa, ca să-şi lustruiască pantofii...*

— Domnişoară? mi s-a adresat, de parcă fusese nevoit să repete asta cel puţin o dată.

Am tresărit, ridicând ochii spre el.

— Scuze, eram...

Mi-a făcut semn să mă strecor pe locul de la geam, iar eu mi-am pus geanta sub scaunul din faţa mea.

— Scuze, am spus din nou. Am uitat cât de *organizată* poate fi îmbarcarea.

Făcând un semn uşor cu mâna, a spus:

— Pur şi simplu zbor mult. Intru pe pilot automat, ca să zic aşa.

Am privit cum scoate meticulos un iPad, căştile antizgomot şi
un pachet de şerveţele antibacteriene. A şters braţul scaunului, tava şi spatele scaunului din faţa sa, apoi şi-a curăţat mâinile cu un alt şerveţel.

— Ai venit pregătit, am murmurat, zâmbind.

A râs involuntar.

— Cum spuneam...

—Zbori mult, am terminat fraza în locul lui, râzând de-a dreptul. Mereu eşti atât de... atent?

M-a privit amuzat.

— într-un singur cuvânt: da.

— Eşti tachinat pentru asta?

Zâmbetul lui era reţinut şi strengăresc în acelaşi timp şi mi-a trezit un mic fior în capul pieptului.

— Da.

— Atunci e bine. E adorabil, dar merită un strop de tachinare.

A râs, aruncând şerveţelele într-un mic coş de gunoi.

— Am reţinut.

însoţitoarea de zbor a venit la noi, oferindu-ne câte un şerveţel.

— Eu sunt Amelia, o să mă ocup de dumneavoastră. Pot să vă ofer ceva de băut înainte să decolăm?

— Apă tonică şi lămâie, vă rog, a comandat iute colegul meu de scaun.

Amelia s-a uitat spre mine.

— Ăăă... am început, tresărind puţin. Ce aş putea comanda?

A zâmbit, cu amabilitate.

— Orice doriţi. Cafea, ceai, suc, băuturi carbogazoase, cocktai- luri, bere, vin, şampanie...

— Ah, şampanie! am zis, bătând din palme. Pare un mod bun de a-mi începe vacanţa!

M-am aplecat, scotocind în geantă.

— Cât costă?

Bărbatul m-a oprit atingându-mă pe braţ şi zâmbind amuzat.

— E *gratis.*

M-am uitat la el peste umăr şi mi-am dat seama că Amelia deja plecase după băuturile noastre.

— *Gratis?* am repetat pe un ton jalnic.

A încuviinţat.

— La zborurile internaţionale servesc alcool gratis. Iar la clasa întâi, ei bine, este mereu gratis.

— *Fir-ar să fie,* am izbucnit, îndreptându-mă de spate. Ce proastă sunt!

Am împins geanta sub scaun cu piciorul.

— Este primul meu zbor la clasa întâi.

S-a apropiat de mine, şoptind:

— Rămâne între noi.

Nu-i puteam deslușI tonul, aşa că am ridicat privirea spre el. Mi-a făcut jucăuş cu ochiul.

— Dar o să-mi spui dacă o dau în bară cu ceva? l-am întrebat zâmbind.

S-a aplecat spre mine, mirosind a bărbat şi a aşternuturi proaspete şi a cremă de pantofi, iar inima mea era ca o tobă bubuitoare care urcase în gât.

— N-ai cum s-o dai în bară.

Ce a spus? I-am zâmbit şi mai larg.

— N-o să mă laşi să arunc peste tot sticluţele de alcool gratuit? am şoptit.

A ridicat trei degete.

— Pe cuvânt de cercetaş.

S-a îndreptat de spate, a pus şerveţelele în servieta pe care a aşezat-o la picioarele sale.

— Te duci acasă sau pleci departe de casă? am întrebat.

—Acasă, mi-a răspuns. M-am născut în Boston. Am fost în Londra toată săptămâna în călătorie de afaceri. Ai spus vacanţă, aşa că presupun că-ţi începi concediul?

— Aşa e.

Am ridicat entuziasmată din umeri, trăgând aer în piept cu toată pofta.

— Zbor *departe* de casă. Aveam nevoie de o scurtă pauză.

— O pauză nu e niciodată un lucru rău, a murmurat el, privin- du-mă direct în ochi.

Concentrarea sa calmă era un pic neliniştitoare, sincer vorbind. Era clar de origine scandinavă; avea ochi atât de verzi, trăsături atât de bine definite. Era ca şi cum cineva pusese un reflector pe mine când şi-a îndreptat atenţia asupra mea. Iar asta mă entuziasma şi mă stânjenea în acelaşi timp.

— Ce te aduce la Boston, mai precis?

— în primul rând, bunicul meu locuieşte acolo, am răspuns. Şi se pare că am şi foarte mulţi prieteni în Boston.

Am râs.

— Ne întâlnim cu toţii acolo pentru un tur al podgoriilor pe coastă. Cu unii mă *întâlnesc* în persoană pentru prima oară, dar am auzit atâtea despre ei în ultimii doi ani de la o altă prietenă, încât simt că deja îi cunosc.

— Sună ca o aventură.

Mi-a privit pentru o fracţiune de secundă buzele, apoi şi-a îndreptat privirea spre ochii mei.

— Jensen, mi s-a adresat, prezentându-se.

I-am întins mâna şi i-am strâns-o pe a lui, înfiorându-mă la atingerea brăţărilor reci de metal pe care le aveam pe braţ.

— Pippa.

Amelia a revenit cu băuturile, iar noi i-am mulţumit. Apoi am ridicat paharele şi am toastat.

— Pentru revenirile acasă şi pentru vacanţe, a spus Jensen, cu un zâmbet discret.

Am ciocnit, iar el a continuat:

— De la ce vine Pippa? E o poreclă?

— Poate fi. Deseori e prescurtarea de la Phillipa, dar eu sunt doar Pippa. Pippa Bay Cox. Mama mea, Coco, e americancă — Colleen Bay, de la ea am al doilea nume — şi ei, pur şi simplu, i-a plăcut întotdeauna numele Pippa. Când mama mea, Lele, a rămas gravidă cu fratele lui Coco, Coco a pus-o să promită că dacă eram fată, mă va boteza Pippa.

A râs.

— Iartă-mă. Mama ta a rămas gravidă cu *fratele* celeilalte mame?

Ah, Doamne! Uit mereu cum să spun povestea asta cu delicatețe...

— Nu, nu, nu în mod direct. Au făcut inseminare, am explicat eu, râzând.

— Ce imagine mentală cream şi eu!Oamenii n-au fost mereu atât de deschişi la ideea ca două femei să aibă un copil, aşa cum sunt acum.

— Da, a spus el, probabil că nu. Eşti singurul lor copil?

... căci aici se poticnea întotdeauna povestea.

—Da, singurul, am confirmat, dând din cap. Tu ai fraţi sau surori?

Jensen a surâs.

— Patru.

— Ah, şi lui Lele i-ar fi plăcut mai mulţi copii, am zis, clătinând din cap. Dar cât era gravidă cu mine, unchiul Robert a cunoscut-o pe mătuşa Natasha, a descoperit un Dumnezeu foarte critic şi a decis că înfaptuise un păcat. Mă consideră un soi de monstruozitate.

Am adăugat, un pic frivolă:

— Să sperăm că n-o să am niciodată nevoie de măduvă osoasă sau de vreun rinichi.

Jensen m-a privit puţin oripilat.

— Corect.

Puţin vinovată, mi-am dat seama că nici nu trecuseră cinci minute de când stăteam alături de el şi deja mă pornisem serios cu povestea vieţii mele.

— în orice caz, am spus, trecând mai departe, a trebuit să se mulţumească doar cu mine. Bine că le-am dat bătăi de cap.

Expresia lui s-a îmblânzit.

— Sunt sigur.

Am ridicat paharul cu şampanie şi am sorbit lung, acidul facându-mă să tresar uşor.

—Acum vor nepoţi, dar mulţumită Labagiului mai au de *aşteptat.*

Mi-am terminat băutura dintr-o înghiţitură. Am văzut-o pe Amelia şi i-am făcut semn cu paharul gol.

— Mai avem timp de încă unul până decolăm?

Zâmbind, mi-a umplut paharul.

— Cât de mare este Londra, am murmurat, privind pe fereastră în timp ce avionul se înălţa.

Oraşul plutea sub noi şi, încet-încet, a fost înghiţit de nori.

— Splendidă.

Când m-am uitat la Jensen, acesta şi-a scos repede o cască din urechi, ţinând-o cu delicateţe în mână.

— Scuze, poftim?

— A, nimic.

Simţeam cum îmi iau foc obrajii şi nu eram sigură dacă se întâmpla din cauza ruşinii tovarăşului de drum vorbăreţ şi indiscret care devenisem sau din cauza şampaniei.

— Nu mi-am dat seama că ţi-ai pus căştile. Spuneam că Londra pare atât de mare.

— *Este* mare, a zis el, aplecându-se puţin ca să vadă priveliştea. Ai locuit dintotdeauna aici?

— Am făcut facultatea în Bristol, i-am spus. Apoi m-am mutat înapoi şi am obţinut o slujbă la firmă.

— Firmă? a întrebat el, scoţându-şi ambele căşti din urechi.

— Scuze, da. De inginerie.

A ridicat impresionat din sprâncene, iar eu am intervenit rapid, ca să-i mai tai din elanul admirativ.

— Sunt asociat junior, l-am asigurat. Sunt licenţiată în matematică, aşa că eu sunt doar responsabilă de calcule, ca să mă asigur că nu turnăm cantitatea greşită de asfalt pe undeva.

— Sora mea e inginer în biomedicină, a spus el cu mândrie.

— Lucruri total diferite, am zis, zâmbind. Ea face lucruri foarte mici, iar noi facem lucruri foarte mari.

— Totuşi este impresionant ceea ce faci.

Am zâmbit.

— Dar tu?

Chrfstina Lauren 23

A tras aer adânc în piept, iar eu am bănuit că ultimul lucru despre care vrea să vorbească e jobul lui.

— Sunt avocat în domeniul dreptului comercial şi mă ocup de etapele care trebuie parcurse când două companii fuzionează.

— Sună complicat.

— Mă pricep la detalii, a spus el, ridicând din umeri. în munca mea sunt multe detalii.

L-am privit din nou: dungi desăvârşite la pantaloni, acei pantofi maronii sclipitori şi părul pieptănat fară ca vreo şuviţă să iasă din rând. Pielea părea bine îngrijită, unghiile frumos tăiate. Da... cred că era un om al detaliilor.

M-am uitat apoi la ţinuta mea: un sarafan negru, colanţi în dungi negru cu violet, cizme negre până la genunchi şi o mână plină de brăţări. Aveam părul strâns într-un coc răvăşit şi nu mă obosisem să mă machiez nici măcar un pic înainte de a fugi spre metrou.

Făceam o pereche dată naibii.

— Uneori mi-aş dori să existe mai mult fler, a spus el, urmă- rindu-mi privirea.

A tăcut preţ de o clipă, apoi a adăugat:

— Păcat că pentru asta nu ne trebuie matematicieni.

I-am savurat complimentul în timp ce el s-a întors iute — aproape stânjenit — la muzica şi lectura lui. Doar după ce a spus asta mi-am dat seama că, una peste alta, începusem să fiu cam plicticoasă. Nu puteam menţine atenţia iubitului meu. Nu puteam menţine energia pentru a avansa mai mult în carieră. Nu fusesem în vacanţă de luni întregi, nu ieşisem în oraş ca să mă îmbăt cu prietenii de şi mai multă vreme. Nici măcar nu mă obosisem, în ultima vreme, să-mi vopsesc părul blond-roşcat într-o culoare mai veselă. Eram într-un cerc vicios.

Eram.

Nu mai sunt.

Amelia s-a apropiat, zâmbind.

— Vă mai aduc un pahar cu băutură?

I l-am întins pe al meu, străbătută de fiorul provocat de vacanţă, de aventură, de *evadare.*

— Da, te rog.

* * *

Şampania şi-a făcut un drum tăios şi acidulat, ajungându-mi direct în vârful degetelor. Simţeam cum trupul mi se relaxează încet-încet, de la degete la braţ până la umeri, şi atunci m-am uitat la unghiile mele — *la naiba,* cu oja sărită —, în timp ce senzaţia de căldură urca înspre pasărea tatuată de pe umărul meu...

Mi-am lăsat capul pe spate, oftând fericită.

— E mult mai bine decât să fac curse prin apartamentul meu, încercând să-mi dau seama ce a lăsat Labagiul în urma sa când s-a mutat.

Jensen a tresărit.

— Poftim, cum? a întrebat el, scoţându-şi o cască.

— Mark, i-am spus. Labagiul. Nu ţi-am zis?

S-a uitat amuzat la mine, cercetându-mi chipul — decretând fară îndoială că sunt beată, dar nu-mi mai păsa — şi a spus încet:

— N-ai pomenit, nu.

— Săptămâna trecută, am venit acasă şi mi-am găsit iubitul trăgându-şi-o cu o *pizdă* fară nume.

Am sughiţat.

Jensen şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în râs.

Mă îmbătasem deja? Băusem doar... am numărat pe degete. Rahat! Băusem patru pahare de şampanie pe un stomac foarte gol.

— Aşa că l-am dat afară, am zis, îndreptându-mă de spate şi străduindu-mă să par mai trează. Dar, aşa cum s-a dovedit, nu e atât de simplu. A zis că nu poţi să trăieşti cu cineva opt luni şi să-ţi faci bagajele într-o singură zi. I-am spus că ori pleacă, ori îi ard lucrurile rămase.

— Erai destul de furioasă, a spus încet Jensen, scoţându-şi şi cealaltă cască.Eram furioasă şi rănită — ce mama naibii, am 26 de ani şi el are peste 40, n-ar fi trebuit să se ducă în altă parte pentru un futai! Nu eşti de acord cu mine? Fac pariu că amanta ta de la Londra cu lenjerie sexy şi cu mâncare comandată în pat e mai tânără şi frumoasă, şi perfectă, nu-i aşa?

Abia a schiţat un zâmbet.

— Amanta mea de la Londra?

— Nu că eu *aş fi* perfectă şi să fii sigur că eu nu halesc în pat mâncare comandată, dar *aş fifăcut-o* — dacă insista sau dacă voia să stea toată ziua în pat. Dar avea o prietenă de futut la prânz, aşa că de ce ar fi dorit să facă asta cu mine? Aşa că iar m-am înfuriat.

M-am frecat pe faţă. Eram destul de convinsă că nu avea niciun sens ceea ce spuneam.

Jensen nu spunea nimic, dar, când m-am uitat la el, am descoperit că asculta cu atenţie.

Era ca şi cum aş fi fost pe canapea cu mamele mele, doar că aici era oarece distanţă şi nu trebuia să mă preocup că-şi vor face griji pentru mine. Aici puteam pretinde că slujba mea cea plicticoasă şi fostul meu cel labagiu erau nişte chestiuni pe care le puteam lăsa pentru totdeauna în urma mea.

M-am răsucit pe scaun, cu faţa spre Jensen, şi m-am descărcat.

— Poate că am fost o cârpă în faţa lui, da? am spus, dând absentă din cap când Amelia m-a întrebat dacă mai vreau un pahar de şampanie. Dar când l-am cunoscut pe Mark, am crezut că el era perfect pentru mine. Ştii cum e la început, nu?

Jensen a dat vag din cap.

— Sex peste tot, corect? am lămurit eu situaţia. Veneam acasă de la muncă şi mă simţeam ca un copil care coboară scările în dimineaţa de Crăciun.

Când am spus asta, a izbucnit în râs.

— Să compari sexul cu copilăria... lasă-mă o clipă să mă dezmeticesc.

— Dar fiecare zi era aşa, am mormăit. Soţia îl înşelase şi-l părăsise, iar eu l-am văzut cum a trecut prin asta şi... pur şi simplu am sperat multă vreme că-şi va reveni la viaţă. Şi apoi şi-a revenit — s-a trezit la viaţă alături de *mine* — şi am fost împreună atât de mult timp — adică, vreo 11 luni, ceea ce pentru mine înseamnă o eternitate — şi era atât de bine la început... până când, brusc, n-a mai fost. Nu facea curat şi nu repara nimic din ce-l rugam să repare, iar eu plăteam pentru toate cumpărăturile şi mâncarea comandată şi facturile şi apoi, fară să-mi dau seama, plăteam şi pentru deschiderea noii lui firme.

M-am uitat la Jensen, al cărui chip părea uşor vălurit.

— Nu m-am plâns! Chiar nu m-am plâns. îl iubeam, nu-i aşa, aşa că i-aş fi oferit orice şi-ar fi dorit. Dar cred că ar fi fost prea mult chiar şi pentru mine să-i ofer o amantă căreia să i-o tragă la mine-n pat, cu cearşafurile date la o parte, ca să nu fie nevoit să le spele înainte să ajung eu acasă, corect?

Jensen şi-a pus mâna peste mâna mea.

— Te simţi bine?

— Aş vrea să-i trag un mare şut în cur, dar altfel eu...

— Uneori, când zbor, a zis el, întrerupându-mă cu blândeţe, beau un pahar şi poate încă unul, şi uit cum mă afectează asta când aterizez. Altitudinea va... agrava lucrurile.

S-a înclinat puţin în faţă, ca să îl privesc mai bine, cred.

— Nu spun asta ca să te judec că ai dorit să bei nişte şampanie, pentru că Mark ăsta pare un adevărat nemernic, ci doar ca să te anunţ că zborul şi băutul sunt o experienţă diferită...

— Ar fi trebuit să beau mai bine apă? am spus eu sughiţând, apoi, spre groaza mea, am râgâit.

O, Doamne!

O, naiba să mă pieptene!

— *Să-mi fuuuut una,* am reuşit să spun, lipindu-mi o palmă peste gură.

Fac pariu că un bărbat ca Jensen nu râgâia în public ca un boschetar.

Şi nici nu ieşea în oraş cu o fată care râgâia.

Şi nici nu înjura.

Şi nici nu trăgea pârţuri.

Şi nici măcar nu avea vreo scamă pe costum.

Mi-am cerut scuze, m-am ridicat şi m-am dus la toaletă, unde mi-am dat cu puţină apă pe faţă, am tras aer adânc de câteva ori ca să mă calmez şi mi-am ţinut o predică în faţa oglinzii.

După câteva minute, când m-a întors la locul meu, Jensen adormise.

* * *

Aterizarea a fost dificilă, aşa că l-am zgâlţâit pe Jensen, facându-l să stea drept în scaun. Dormise aproape patru ore, dar eu nu putusem închide ochii. Alcoolul îmi facea prietenii să adoarmă; pe mine mă trezea. Era mare păcat, mai ales la bordul acestui avion, pentru că aş fi preferat să dorm decât să trec în revistă modalităţile prin care nu băgasem de seamă infidelitatea lui Mark şi prin care mă făcusem apoi de râs în faţa unui străin.

Aeroportul Logan International se aşternea în faţa noastră, cenuşiu şi mohorât, iar Amelia făcuse, presupun, anunţurile obişnuite: să rămânem aşezaţi, să ne recuperăm bagajele în siguranţă şi să mai zburăm cu această linie aeriană.

Mi-am aruncat iute privirea spre Jensen, iar mişcarea a fost ca un gong metalic în creierul meu.

— *Ahh,* am mârâit, cu mâna la frunte. Urăsc din tot sufletul şampania.

Mi-a zâmbit politicos.

Doamne, ce drăguţ era. Speram să aibă acasă pe cineva la care să se ducă şi să-i povestească despre englezoaica nebună şi şleampătă din avion.

Dar imediat după ce ni s-a permis să ne ridicăm, şi-a scos telefonul şi s-a holbat, încruntat, la lungul şir de notificări.

— Te întorci la muncă, deci? l-am întrebat cu un zâmbet.

Mi-a răspuns fară să ridice ochii din telefon.

— Vacanţă frumoasă!

— Mulţumesc.

Mi-am muşcat buzele la propriu ca să nu încep să-i explic în stilul meu haotic de ce am bătut câmpii fară încetare şi i-am râgâit în nas. Dar în schimb m-am uitat încontinuu la fundul său perfect cât am parcurs terminalul, la zece paşi în urma lui.

După ce am străbătut terminalul şi am coborât spre banda de bagaje, l-am găsit pe bunicul meu aşteptându-mă la baza scării rulante, îmbrăcat în tricoul lui cu Red Sox, pantalonii kaki uzaţi şi bretele.

îmbrăţişarea lui mi-a reamintit de cea a lui Coco: strângere fermă, căldură blândă, nu foarte multe cuvinte de întâmpinare.

— Cum a fost zborul? m-a întrebat, călăuzindu-mă cu o mână în jurul umerilor mei.

Mă simţeam nesigură pe picioare. Aş fi dat orice pentru un duş fierbinte.

— Am băut prea multă şampanie şi i-am tot trăncănit unui biet om până i-am ofilit urechile.

I l-am indicat cu bărbia pe omul de afaceri înalt care mergea la câţiva paşi înaintea noastră, aflat deja într-o conversaţie telefonică.

— A, bine, a exclamat bunicul.

M-am uitat la el, mirându-mă încă o dată că mă trăgeam dintr-o familie atât de blândă, atât de amabilă. Trecuseră doi ani de când venise în Londra şi înainte de asta îl întâlnisem la toate sărbătorile importante. Bunicul nu se entuziasma exagerat, dar era constant în sprijinul discret acordat lui Lele şi lui Coco.

— Mă bucur să te văd, am zis. Mi-a fost dor de mutra ta şi de bretelele tale.

— Cât rămâi aici înainte de călătorie? a întrebat bunicul, drept răspuns.

— Mâine e petrecerea, i-am spus, şi apoi plecăm în turul podgoriilor duminică dimineaţă. Dar o să revin spre finalul vacanţei şi o să stau şi pe la tine puţin.Ţi-e foame?

— De lup, am zis. Dar fară alcool.

Mi-am prins iute la loc părul răvăşit şi mi-am şters faţa cu palmele.

— Ah, sunt dezastru!

M-a privit şi când ochii ni s-au întâlnit mi-am dat seama că el vedea la mine doar ce era bun.

*Arăţi minunat, Pippa fetiţo.*Doi *Jensen*

îmi amintesc un singur zbor mai ciudat decât acesta.

Era luna iunie, după primul meu an de facultate, şi trecuseră vreo zece luni de când îl cunoscusem pe Will Sumner. Venise în Baltimore, tipul cu zâmbet larg, încrezut, convins că noi doi vom face împreună tot felul de nesăbuinţe. Pentru cineva ca mine, a cărui existenţă fusese, până în acel moment, liniştită şi sigură, Will Sumner era buldozerul perfect.

In acea vară, am mers la cascada Niagara cu familia lui extinsă şi... să zicem că *din întâmplare* am dat peste o casetă video cu nişte pornografie foarte prost filmată. Nu exista muzică, nici chipuri şi totul era filmat cu o cameră fixă. Şi totuşi ne-am uitat la ea încontinuu, până când am ajuns ameţiţi si desensibilizaţi, recitând replicile porcoase într-un glas, în timp ce ne îndesam Pringles în gură.

Era pentru prima oară când vedeam pe cineva făcând *sexpe bune* şi mi se părea ceva extraordinar... asta până când Jessica, mătuşa cea drăguţă a lui Will, s-a panicat la aeroport, pentru că nu-şi găsea în bagaj „caseta cu filmarea făcută acasă".

Am stat tot zborul lângă mătuşa Jessica şi ar fi bine să spun că am fost încordat. Foarte încordat. Aveam palmele transpirate, vorbeam monosilabic şi eram agitat pentru că ştiam

cum arată dezbrăcată. Ştiam cum arată atunci când *face sex*. Mintea mea nu putea gestiona această informaţie.

Will era la fel de empatic cum mă aşteptam, bombardându-mă cu cocoloaşe de şerveţele şi cu alune peste spaţiul dintre rânduri.

— De ce stai aşa de băţos, Jens? a strigat el. Arăţi de parcă *te*-ar fi văzut cineva în pielea goală.

Pippa fusese o ciudăţenie cu totul diferită. Era acea ciudăţenie unde drăgălăşenia şi atracţia se transformă în machiaj prelins şi trăncăneală neîncetată de la miracolul din alcool. Acea ciudăţenie din cauza căreia te prefaci că dormi mai mult de trei ore, în timp ce mintea-ţi caută panicată diferite moduri în care ţi-ai putea petrece mai cu folos timpul de zbor.

În timp ce mă îndreptam spre banda de bagaje, m-a întâmpinat zumzetul surd al zgomotelor din aeroport. Era aproape la fel de familiar ca sunetul aparatului meu de aer cald care se pornea noaptea sau ca propria mea răsuflare. O simţeam pe Pippa în urma mea, pălăvrăgind cu bunicul ei. Avea glas frumos — accentul plin de lustrul Londrei şi de străzile din Bristol. Avea un chip minunat, cu ochi sclipitori şi năzdrăvani; ei m-au atras, de fapt, imediat, pentru că erau de un albastru tulburător şi atât de expresivi. Dar mi-a fost teamă să mă uit în ochii ei, să nu înceapă să trăncănească iar. Am simţit cum scuzele ei clocotesc acolo undeva, exact când aproape am ţâşnit ca din puşcă din avion, speriat de faptul că, dacă îi ofer ocazia, va profita de ea fără nicio îndoială.

M-am frecat la ochi şi mi-am văzut bagajul alunecând pe bandă. Era ceva aproape comic de intens la mesajul pe care simţeam să-l primesc. Chiar când am început să mă gândesc dacă nu cumva caut femei în locurile nepotrivite, dacă nu cumva mă înşelam cu privire la genul meu de femeie, dacă nu cumva n-ar trebui să fiu mai aventuros la capitolul întâlniri, universul m-a

făcut captiv într-un avion cu o tipă care era superbă, excentrică şi *complet nebună*.

Hai să nu exagerăm, Jens. Hai să ne limităm la ceea ce ştim.

Poate că Emily Softball nu era chiar atât de rea.

Şoferiţa mea stătea cu o pancartă pe care era scris numele meu, iar eu am dat din cap, urmând-o fară să-i adresez vreun cuvânt în afara aeroportului. Urcat în maşină mi-am scos imediat telefonul, lăsându-mi mintea să se strecoare în acel loc familiar unde trăiam şi respiram — munca mea.

Trebuia să-l sun luni pe Jacob, pentru a stabili ora la care să recitim dosarele Petersen Pharma.

Trebuia să-i scriu lui Eleanor de la resurse umane că Melissa de la biroul din San Francisco trebuie să fie înlocuită de altcineva.

Trebuia să ajung devreme la serviciu săptămâna viitoare ca să rezolv toate problemele din e-mailuri.

Maşina s-a oprit în faţa casei mele din piatră roşiatică şi am simţit cum mă relaxez puţin.

Toamna se lăsa peste noi, alunecând printre copacii care adumbreau străzile, transformând cumva totul în strălucire, înaintea lunilor interminabile şi mohorâte de iarnă. Obişnuit cu căldura din maşină, aerul de afară mi s-a părut rece. I-am oferit şoferiţei un bacşiş consistent pentru că m-a adus acasă strecurându-se atât de abil prin traficul aglomerat din Boston.

Călătoria aceasta la Londra durase doar o săptămână, dar mi s-a părut că trecuse o veşnicie. Fuziunile erau una. Fuziunile internaţionale erau alta. Dar cum erau fuziunile internaţionale care nu mergeau bine? Ceva brutal. Nenumărate hârţogării. Nenumărate depoziţii. Nenumărate detalii de pus cap la cap şi de înregistrat. Nenumărate călătorii.

Uitându-mă la casa mea — o casă simplă cu etaj, cu două lumini aprinse în bovindou, cu uşa de la intrare încadrată de ghivece cu flori — m-am relaxat. Deşi călătoream foarte mult, în adâncul inimii mele eram un om de casă, şi să dea naiba dacă nu era bine să fiu atât de aproape de propriul meu pat. Nici măcar

nu m-am simţit stânjenit de gândul la nişte mâncare comandată şi Netflix.

Casa s-a luminat odată cu apăsarea unui singur buton şi, înainte de orice altceva, am despachetat — dacă nu din alt motiv, cel puţin pentru a ascunde dovada faptului că fusesem plecat şi că, fără îndoială, în scurt timp, urma să călătoresc din nou. *Negare, tu eşti amanta mea preferată.*

Valiza despachetată, cina comandată, Netflixul pregătit, când, ca la un semn, sora mea mai mică, Ziggy — Hanna pentru cei din afara familiei — s-a auzit descuind uşa cu propriul ei set de chei.

— Hei! a strigat ea.

Ca şi cum n-ar fi avut niciun motiv să bată la uşă.

Ca şi cum ar fi ştiut că stau fix aici, în pantaloni de trening şi în papuci.

Singur.

— Hei! i-am răspuns, urmărind-o cum îşi aruncă cheile în bolul de pe masa din apropierea uşii, ratând ţinta cu cel puţin jumătate de metru. Frumoasă aruncare, ratato!

A trecut pe lângă mine lovindu-mă peste cap.

— N-ai ajuns de mult, aşa-i?

— Mda. Scuze, voiam să te sun după ce mâneam.

S-a oprit, întorcându-se întrebător spre mine.

— De ce? Pe mine mă suni când vrei să spui cuiva „Iubito, am ajuns acasă"?

Mi-a întors spatele, iar eu am urmărit-o cu privirea în timp ce se ducea să-mi aducă o bere şi să-şi ia un pahar cu apă. Când s-a întors, am mormăit:

— Ce lucru urât ai spus.

— Păi şi nu-i aşa?

S-a trântit lângă mine pe canapea.

Şi de ce ai venit, mă rog

?Ziggy era măritată cu cel mai bun prieten al meu, pe care-l ştiu de 15 ani şi mai mult, Will — ştiţi voi, povestea cu mătuşa Jessica — şi locuiau la nici cinci minute, pe aceeaşi stradă, într-o casă mult mai mare şi mult mai vie decât asta.

Şi-a dat părul peste umăr şi mi-a zâmbit.

— Mi s-a *sugerat* că „tropăi prin casă", prin urmare „îngreunez desfăşurarea convorbirilor telefonice în interes de serviciu în cursul serii".

Ziggs a ridicat din umeri şi a luat o înghiţitură de apă.

— Will are nu ştiu ce videoconferinţă importantă în Australia, aşa că m-am gândit să pierd vremea pe aici până când primesc semnalul că mă pot întoarce acasă.

— Ţi-e foame? Am comandat mâncare thailandeză.

A negat dând din cap.

— Cred că eşti obosit.

Am ridicat din umeri.

— Sunt puţin defazat cu fusul orar.

— Sunt sigură că o noapte liniştită e o idee bună. Sunt convinsă că nu e nimeni pe care să-ţi doreşti din tot sufletul să vezi acum, după ce ai ajuns acasă.

Am încremenit cu berea în mână, săgetând-o din priviri.

— încetează.

Ca să fiu cinstit, toţi din familia mea aveau tendinţa de a se băga excesiv unii în viețile altora, iar eu recunosc că jucam rolul fratelui mai mare şi protector în multe ocazii. Dar nu-mi plăcea când sora mea cea mai mică îmi fura rolul.

— Ce mai face Emily? a întrebat mimând un căscat.

— Ziggs.

Ştiind exact ce rol de nemernică juca, s-a întors şi m-a fixat din priviri.

— Face un album, Jensen. Şi s-a oferit să mă ajute să fac ordine în garaj.

— Mie mi se pare un gest destul de prietenos, am zis, căutând printre canalele TV.

— Asta e ea *înainte de* căsătorie, Jens. Astea sunt zilele ei *dezlănţuite.*

I-am ignorat replica, încercând să nu râd şi să nu o încurajez.

— Emily şi cu mine nu avem o relaţie serioasă.

Din fericire, s-a decis să nu forţeze limita cu vreo glumă cu substrat sexual.

— Vii pe la noi mâine?

— Ce e mâine?

Ziggy s-a uitat urât la mine.

— Pe bune? De câte ori am discutat despre asta?

Am mârâit, ridicându-mă în picioare şi gândindu-mă la un motiv ca să plec din cameră.

— De ce îmi sari la gât? De-abia am ajuns acasă!

— Jens, mâine organizăm petrecerea de trei ani a lui Annabel! Sara mai are puţin şi naşte cel de-al 70-lea copil, aşa că ea şi Max nu pot da petrecerea la ei acasă. Vine toată lumea de la New York. Ştiai asta! Ai spus că vei ajunge acasă la timp.

— Aşa e. Aşa e. O să trec şi eu pe-acolo.

S-a holbat la mine.

— Nu există *treci pe-acolo.* Vii *să stai cu noi,* Jensen — minunat de ironic că eu sunt cea care-ţi spune asta. Când ai ieşit cu prietenii ultima oară? Când ai socializat ultima oară sau ai ieşit la o întâlnire cu altcineva în afară de Softball Emily?

Nu i-am răspuns. Ieşisem cu mai multe femei decât ştia sora mea, dar avea dreptate când spunea că nu mă implic mai mult. Am fost însurat o dată. Cu Becky Henley cea dulce şi jucăuşă. Ne-am întâlnit în anul doi de facultate, am avut o relaţie de nouă ani şi am fost căsătoriţi timp de patru luni, după care am venit acasă şi am găsit-o împachetându-şi lucrurile într-un ocean de lacrimi.

Ceva n-afost cum trebuie, spusese ea. *Niciodată nu mi s-a părut că e cum trebuie.*

Asta a fost tot ce mi-a spus.

OK, aşadar la 28 de ani eram licenţiat în Drept şi proaspăt divorţat — se vede treaba că nu se întâmplă prea multe în această direcţie — aşa că m-am concentrat asupra carierei. Cât am putut eu de mult. Timp de şase ani, m-am împrietenit cu partenerii, am urcat în ierarhie, mi-am mărit echipa şi am devenit indispensabil pentru firmă.

Doar ca să mă trezesc că-mi petrec serile de vineri cu surioara mea, care-mi ţinea prelegeri despre cum ar trebui să fiu mai sociabil.

Şi avea dreptate: chiar *era* ironic că avea această discuţie cu mine. Cu trei ani în urmă eu îi spuneam acelaşi lucru.

Am oftat.

— Jensen, a spus, trăgându-mă la loc pe canapea, eşti îngrozitor.

Eram. Eram absolut îngrozitor când era vorba să primesc sfaturi.

Ştiam că trebuie să ies din rutina asta cu munca. Ştiam că trebuie să fac loc unui strop de distracţie în viaţa mea. Şi oricât de tare îmi displăcea să discut despre asta cu soră-mea, ştiam că probabil m-aş fi bucurat să am o relaţie serioasă. Problema era că nu prea ştiam de unde să încep. Ideea în sine mi se părea întotdeauna extrem de copleşitoare. Cu cât eram mai mult singur, cu atât mi se părea mai greu să mă înţeleg cu cineva.

—N-ai ieşit prin Londra, aşa-i? mi s-a adresat Ziggs, întorcându-se cu faţa spre mine. Nici măcar o dată?

M-am gândit la avocata principală din echipa noastră de la Londra, Vera Eatherton. Venise la mine exact când aproape terminasem de lucru în ziua respectivă. Am vorbit câteva minute şi apoi mi-am dat seama, din clipa în care expresia i s-a schimbat şi a lăsat ochii în podea cu un aer timid pe care nu i-l descoperisem până atunci, că avea de gând să mă invite în oraş.

— Vrei să luăm cina împreună? mă întrebase ea.

I-am zâmbit. Era foarte drăguţă. Cu câţiva ani mai mare decât mine, era într-o formă fizică excelentă, înaltă şi zveltă, cu

forme frumoase. *Ar fi trebuit* să vreau să iau cina cu ea. Ar fi trebuit să vreau ceva mai mult de-atât.

Dar lăsând la o parte complicaţiile aceluiaşi loc de muncă, ideea de a ieşi la o întâlnire — chiar şi pentru o simplă noapte de sex — mă epuiza.

— Nu, i-am zis lui Ziggy. N-am ieşit. Nu în felul acela la care te referi tu.

— Unde e craiul care mi-e frate? a întrebat ea, zâmbindu-mi tâmp.

— Cred că m-ai confundat cu soţul tău.

M-a ignorat.

— Ai stat la Londra o săptămână şi ţi-ai petrecut totul timpul liber la hotel. *Singur*.

— Nu e chiar aşa.

De fapt, nu stătusem în camera de hotel. Mă plimbasem, vizitând locuri importante şi bucurîndu-mă de oraş, dar avea dreptate într-o singură privinţă: o făcusem de unul singur.

A ridicat din sprânceană, provocându-mă s-o contrazic.

— Will mi-a spus aseară că trebuie să-l reactivăm puţin pe Jensen din timpul facultăţii.

M-am uitat urât la ea.

— Nu mai vorbi cu Will despre cum eram în timpul facultăţii. Era un idiot.

— Amândoi eraţi idioţi.

— Will era idiotul-şef. Eu doar îi ţineam isonul.

— El zice altceva, mi s-a adresat, cu un zâmbet batjocoritor.

— Eşti o ciudată, i-am aruncat.

— *Eu* sunt ciudată? Ai ceas cu luminiţe, un aspirator Roomba care îţi păstrează podelele curate chiar şi atunci când eşti plecat din oraş, despachetezi bagajele la zece minute după ce intri în casă — şi *eu* sunt aia ciudată?

Am dat să-i răspund, dar m-am răzgândit, ridicând un deget ca să nu se dezlănţuie într-o altă tiradă ghiduşă.

— Nu pot să te sufăr, am zis, în cele din urmă, iar ea a izbucnit în râs.

Tocmai s-a auzit soneria de la uşă şi m-am dus să aduc mâncarea în bucătărie. O adoram pe Ziggy. De când se mutase înapoi în Boston, ne făcea bine amândurora să ne vedem de câteva ori pe săptămână. Dar nu-mi plăcea că-şi făcea griji din cauza mea.

Şi nu numai Ziggy îşi făcea.

Toţi din familia mea aveau senzaţia că eu nu ştiu că mi-au cumpărat mai multe cadouri de Crăciun pentru că nu aveam o iubită care să-mi pună daruri sub brad. Nu mă întrebau niciodată dacă mai vin cu cineva când mă invitau la cină. Dacă aş fi venit cu o străină oarecare în casa părinţilor mei la cina de duminică şi aş fi anunţat că urma să mă însor cu ea, toată familia şi-ar fi pierdut minţile de bucurie.

Nu era nimic mai rău decât să fii cel mai mare dintre cei cinci fraţi şi să fii, în acelaşi timp, cel pentru care îşi face toată lumea griji. Era de-a dreptul extenuant să-i asigur în permanenţă că sunt *bine, absolut bine, fără îndoială*.

Dar asta nu mă oprea să încerc. Mai ales pentru că, atunci când am forţat-o pe Ziggs să iasă mai mult în oraş, dintre toţi bărbaţii pe care i-ar fi putut întâlni ea l-a cunoscut pe Will, iar povestea lor a fost una cu final fericit, aşa că nu le-am purtat pică nici unuia, nici celuilalt.

— OK, am zis, oferindu-i o farfurie cu mâncare şi aşezându-mă lângă ea, pe canapea. Mai spune-mi o dată despre petrecere. La ce oră e?

— La 11. Ţi-am scris pe calendarul de pe frigider. Te uiţi vreodată la el sau ai aruncat imediat bileţelul pentru că-ţi păta suprafaţa impecabilă a singuraticului tău frigider?

Am înghiţit iute o gură de bere.

— Poţi să te opreşti puţin din predică? Pe bune, draga mea, sunt obosit. Nu vreau să ne certăm în seara asta. Doar spune-mi ce trebuie să aduc.

Mi-a zâmbit împăciuitoare, apoi şi-a îndesat în gură nişte orez şi curry verde. A spus, înghiţind:

— Nimic. Doar să vii. Am o piñata şi o grămadă de chestii pentru fetiţe, cum ar fi diademe şi... chestii cu ponei.

— „Chestii cu ponei?"

A ridicat râzând din umeri.

— Chestii pentru copii! Sunt praf! Nici măcar nu ştiu cum se numesc.

— „Echipament de petrecere?" am propus eu, desenând în aer nişte ghilimele teatrale.

M-a pocnit peste braţ.

— Cum o fi. Da. Ah! Şi găteşte Will.

— A, ce bine! am zis, ridicând pumnul în aer.

Cel mai bun prieten al meu îşi descoperise de curând pasiunea pentru arta culinară şi dacă aş spune că profitam cu toţii de pe urma lui însemna să subestimez ora în plus pe care trebuia s-o petrec la sală în fiecare seară, ca să compensez.

— Ce mai face micul nostru bucătar? Vede toate episoadele din *Barefoot Contessa*'? Recunosc că îi stă bine cu şorţul.

S-a uitat la mine lung.

— Ai prefera să nu-i spun asta, altfel vei fi tăiat de pe lista de la cină. Jur că am pus pe mine trei kile de când are obsesia asta cu prăjiturile. Nu că m-aş plânge, aşa că să nu te-aud.

— Prăjituri? Credeam că e pasionat de bucătăria mediteraneeană.

A fluturat mâna spre mine.

— Asta a fost săptămâna trecută. Săptămâna asta face prăjiturile pentru Annabel.

M-am încruntat.

— O fi vreo mofturoasă?

— Nu, doar că soţul meu e pur şi simplu înnebunit după fina lui.

Ziggy şi-a vârât o altă îmbucătură în gură.

i Emisiune culinară găzduită de Ina Garten, autoarea unor cărţi de reţete. In traducere, „Contesa în picioarele goale". *(N.r.)*

— Deci, dacă toată lumea e în oraş, presupun că mâine-seară va fi casa plină, am spus.

Cu cei doi copii ai surorii noastre Liv şi cu prietenii noştri Max şi Sara din New York, care erau pe cale de a-l aduce pe lume pe cel de al patrulea, contingentul de adulţi urma să fie depăşit numeric în curând de mucoşii adorabili. Ziggs adora să primească în vizită copii şi eram gata să pariez bani grei că Will va avea cel puţin un plod agăţat de picior tot weekendul.

— De fapt, nu, a spus ea râzând. Max şi familia stau la hotel. Bennett şi Chloe stau la noi.

— Bennett şi *Chloe*? am întrebat, zâmbind cu subînţeles. Nu ţi-e teamă?

— Nu, asta-i partea cea mai tare.

Cu ochii mari, s-a înclinat spre mine.

— E ca şi cum Chloe şi Sara au făcut schimb de personalităţi în
timpul sarcinii. Trebuie să vezi asta cu ochii tăi ca s-o crezi. * * *

Aşa cum mă aşteptam, când Ziggy a deschis uşa sâmbătă dimineaţă, singurul lucru pe care l-am văzut în spatele ei era un amestec de culori, mătase şi omuleţi agitaţi. Unul dintre ei i s-a lovit de picioare, le-a îmbrăţişat cu străşnicie şi a împins-o direct la mine în braţe.

— Hei, m-a salutat sora mea, zâmbindu-mi. Sunt sigură că de-abia aşteptai să vii.

Am aruncat o privire peste umărul ei înspre hol. O grămadă colorată de pantofi de copii zăcea lângă uşa de la intrare, iar un munte de cadouri se înălţase pe masa din salon, dincolo de uşa larg deschisă.

— Mereu mă bucur când aud că găteşte Will, am zis, ajutând-o să-şi recapete echilibrul, şi strecurându-mă pe lângă ea, ca să dau piept cu nebunia generală.

Undeva mai departe, acoperind râsul profund al lui Will care se auzea din bucătărie, era un cor de ţipete şi urlete, şi mi s-a părut c-o aud pe Annabel strigând din toţi rărunchii:

— E ziua mea! Eu vreau să fiu Superman!

Aveam nevoie de încă o cană cu cafea.

Nu dormeam prea grozav şi-mi petrecusem mare parte din noapte treaz, stând în living şi încercând să-mi amintesc fiecare dintre ocaziile în care socializasem — pentru sufletul meu — în ultimii cinci ani.

Problema era că, în afara mersului la sală, a partidelor de soft- ball de joia şi de ieşitul la un pahar sau la o cafea cu unul dintre prieteni după aceea, nu aveam senzaţia că se întâmplaseră prea multe lucruri. Calendarul meu social era întotdeauna plin, desigur, dar aproape întotdeauna era o cină de afaceri, un client din alt oraş sau vreun succes pe care partenerii de la firmă voiau să-l marcheze cu o masă într-un local luxos. Cu doi ani în urmă ajunsesem la concluzia deprimantă că prea mult timp petrecut pe drumuri şi canapeaua mă scoseseră total din formă. începusem să alerg şi să lucrez din nou cu greutăţi, slăbind 15 kilograme şi punând nişte muşchi pe mine. Mi-am redescoperit pasiunea pentru sport, dându-mi seama că nu făcusem asta ca să arăt mai bine sau ca să atrag atenţia cuiva. O făcusem *ca să mă simt* mai bine. în afară de asta, nimic important din viaţa mea nu se mai schimbase de atunci.

Mariajul meu eşuat era un lucru la care încercam să nu mă gândesc, dar târziu, noaptea trecută, mi-am dat seama că plecarea lui Becky declanşase o reacţie în lanţ: suferinţa mă făcuse să mă refugiez în muncă, ceea ce mi-a adus succes, care s-a transformat într-un fel de recompensă obsesivă. Şi la un moment dat ştiam că trebuie să mă dedic fie muncii, fie vieţii aflate dincolo de ea. Cu şase ani în urmă, decizia fusese uşor de luat, pentru că amărăciunea îmi alimenta majoritatea gândurilor despre relaţii romantice.Acum eram fericit, nu-i aşa? Nu *împlinit* pe de-a-ntregul, poate, dar măcar mulţumit. Dar împunsăturile blânde de aseară ale soră-mii mă trimiseseră undeva într-o zonă de panică rece. Urma să mor bătrân în bârlogul meu curat, de burlac şi nu prea, cu un dulap plin de

pulovere ordonate pe culori? Oare ar fi trebuit să renunţ acum şi să mă apuc de grădinărit?

M-am strecurat pe hol şi am ieşit în curte. Zeci de baloane erau legate de gard şi crengile copacilor, ancorate cu panglici de scaunele pliante albe şi aranjate în jurul câtorva măsuţe rotunde. Un tort alb cu glazură vălurită care avea în vârf mici figurine din plastic, o girafa, un elefant şi o zebră, trona în mijlocul celei mai mari mese din apropierea curţii.

Câţiva copii cu pulovere şi fulare se fugăreau pe peluză şi m-am dat cu grijă din calea lor, îndreptându-mă spre grupul de adulţi de lângă grătar.

— Jens!

Am auzit glasul familiar al lui Will şi am cotit-o spre el. Alte baloane atârnau de pergola acoperită cu viţă de vie, alături de un afiş de aniversare care te trimitea cu gândul la un safari.

— Eu n-am avut niciodată o petrecere de ziua mea atât de mişto, am spus, holbându-mă în spatele meu, la explozia de culoare din curte. Annabel nici măcar nu locuieşte aici. Cine sunt toţi copiii ăştia?

— Ei bine, copiii lui Liv sunt... pe aici, pe undeva, a zis el, uitându-se în jur. Restul sunt fie ai lui Max şi ai Sarei, fie ai colegilor Hannei.

I-am făcut cu ochiul, apoi am mai aruncat o privire prin curte.

— Acesta e viitorul tău.

Am zis-o cu un ton de glumă tristă, dar Will a zâmbit.

— Dap.

— Bine, bine. Cred că mi-a expirat ocazia de a mai bea o cafea. Unde e berea?

Mi-a arătat un frigider de lângă stejarul lor cel impunător.

— Dar am nişte whisky pe care cred că vrei să-l încerci.

M-am întors exact când Max Stella intra în curte, zâmbind spre
mulţimea de copii care alergau pe peluză. Max şi Will înfiinţaseră o firmă de investiţii, acum câţiva ani, la New York, şi

părеau să formeze un parteneriat ciudat şi entuziasmat, pasionat de arte şi ştiinţă: experienţa şi priceperea lor în aceste domenii îi făcuseră pe amândoi nişte oameni foarte bogaţi. Deşi, recunosc, la cei 1,98 metri ai săi şi la muşchii pe care-i avea, Max semăna mai mult cu o brută care joacă rugby decât cu un fanatic într-ale artei.

— Ce bine ar fi dacă ne-am face cu toţii prieteni atât de uşor, a spus Max, uitându-se la copiii care alergau bezmetici.

Îl urma Sara, soţia lui, care se ţinea de burta de gravidă şi s-a aşezat pe scaunul pe care Max i-l ţinea fix. I-am strâns mâna, apoi m-am întors spre Sara.

— Te rog, nu te ridica, i-am spus, aplecându-mă s-o sărut pe obraz.

— încerc să fiu într-o dispoziţie nasoală, a spus ea, zâmbind vag. Dar cavaleria ta îmi topeşte furia de gravidă.

— îmi promit c-o să mă străduiesc să fiu un nesimţit, i-am spus solemn. Dar lasă-mă să te felicit — nu te-am mai văzut dinainte să rămâi însărcinată. Al câtelea e? Al patrulea?

— Patru în cât timp, Max? în patru ani? a spus Will, rânjind pe deasupra sticlei de bere. Poate ar fi bine să tragi un pui de somn sau ceva de genul ăsta. Să-ţi găseşti un hobby.

Uşa s-a deschis din nou şi a intrat în curte Bennett Ryan, urmat de Ziggy şi Chloe, şi ea însărcinată.

— Aş spune că are deja un hobby, a zis Bennett.

Bennett şi Max erau prieteni de când fuseseră împreună la studii în Europa. în vreme ce Max era tot numai zâmbete prietenoase şi farmec personal, Bennett era întruchiparea împietririi. Glumea rar — sau zâmbea mult, din câte observasem —, aşa că îl remarcai când se întâmpla. Avea gura puţin strâmbă şi umerii căzuţi. Arăta la fel şi când se uita la nevastă-sa.

Acum însă pur şi simplu radia.

Era ceva... derutant.

— Jensen!

M-am auzit strigat şi m-am întors. Chloe a traversat curtea şi m-a îmbrăţişat cu putere.

Am clipit confuz preţ de o clipă, uitându-mă nedumerit spre Will, înainte de a-mi încolăci braţele în jurul ei. Cu siguranţă, nu o îmbrăţişasem niciodată pe Chloe până acum.

— H-hei! Ce mai faci? am zis eu, făcând un pas în spate ca să mă uit mai bine la ea.

Ambele gravide erau minione, dar în timp ce Sara era subţire şi delicată, Chloe avea un aer fioros pe care nu-l puteai trece cu vederea. Chloe cea pe care o ştiam eu nu era deloc prietenoasă, iar acum nu prea mai ştiam ce să spun.

— Arăţi...

— Fericită! a încheiat ea ideea în locul meu şi şi-a pus mâna pe burta rotundă. Extaziată şi pur şi simplu... binecuvântată, în pizda mă-sii?

Am izbucnit în râs.

— Păi... cam aşa ceva.

A tresărit, uitându-se la copiii de pe peluză.

— Căcat, aş face bine să nu mai înjur.

Când şi-a dat seama ce a spus, a oftat şi a început să râdă.

— Nu am nicio speranţă!

Bennett a cuprins-o de umeri, iar Chloe s-a sprijinit de el... şi apoi a *chicotit.*

Cu toţii ne-am holbat la ei într-o tăcere plină de uimire.

în cele din urmă, Max a fost cel care a spart tăcerea:

— N-au încercat să se omoare reciproc, cel puţin în ultimele patru luni. Ne derutează al naibii de tare pe toţi.

— îngrijorez pe toată lumea cu felul meu plăcut de a mă purta în ultima vreme, a spus Chloe, dând din cap.

— Asta în timp ce, drăguţa de Sara n-a putut să deschidă un borcan cu unt de arahide, săptămâna trecută, şi s-a enervat atât de tare încât l-a aruncat pe fereastră, chiar pe trotuarul de pe Madison Avenue.

Sara a început să râdă.

— Nimeni nu a fost rănit. Doar mândria mea şi lunga mea carieră de bună purtare.

—George a ameninţat c-o părăseşte pe Sara şi pleacă să muncească pentru Chloe, a zis Bennett, referindu-se la asistentul Sarei, despre care se ştia că nu poate s-o înghită pe Chloe. E clar că vine Apocalipsa.

— OK, OK, nu-l mai monopolizaţi pe fratele meu.

Ziggy s-a ivit din spatele lui Chloe şi mi-a pus mâinile în jurul gâtului.

— Eşti încă aici!

M-am holbat din nou, nedumerit, la Will.

— Sigur că aici sunt. N-am mâncat încă din tort.

De parcă aş fi rostit un cuvânt magic, câţiva copii şi-au făcut apariţia, ţopăind entuziasmaţi şi întrebând când urma momentul cu suflatul în lumânări. Ziggy s-a scuzat şi i-a îndrumat spre un alt grup de copii, care se jucau „Ţară, ţară, vrem ostaşi".

— Când trebuie să naşteţi? am întrebat.

— Sara la sfârşitul lui decembrie, a zis Chloe. Eu la 1 decembrie.

Ne-am luat cu toţii un moment de pauză, privind în jurul nostru,
într-o zi blândă de octombrie, la frunzele ce cădeau din când în când.

— Nu vă faceţi griji, sunt bine, a spus ea, observând expresiile noastre de cloşcă. Aceasta e ultima mea călătorie, apoi rămân la New York până când apare chestia asta micuţă.

— Ştiţi dacă e fată sau băiat? am întrebat eu.

Bennett a clătinat din cap.

— E clar că ADN-ul lui Chloe s-a transferat deja la copil, pentru că a fost prea încăpăţânat ca să ne lase să-i vedem sexul la ecografie.

Max a pufnit în râs, aşteptând o replică tăioasă de-a lui Chloe, dar aceasta a ridicat pur şi simplu din umeri, zâmbind.

Aşa e! a fredonat ea, întinzându-se ca să-l sărute pe Bennett pe obraz

.Având în vedere că flirtul obişnuit dintre Bennett şi Chloe însemnau de obicei nişte adevărate bătălii verbale, era oarecum... tulburător să vezi cum ea nu reacţionează la încercarea lui de a o enerva. Deşi normal, în cazul lor părea un soi de ritual extraterestru de împerechere.

Ziggy s-a întors din curte cu sărbătorita după ea.

— Copiii ăştia nu mai au răbdare, a zis şi toată lumea a înţeles că era momentul ca petrecerea să înceapă.

Am pălăvrăgit cu Sara, Will, Bennett şi Chloe în timp ce Max, sora mea şi câţiva dintre ceilalţi părinţi au folosit diverse ingrediente ca să facă un soi de tort, completat cu biscuiţi Oreo striviţi, budincă şi viermi din jeleu.

Niall, fratele lui Max, şi soţia lui, Ruby, au ajuns ultimii, iar eu le-am ratat sosirea în haosul plin cu preşcolari ghiftuiţi cu dulciuri.

Era uşor bulversant să-l întâlnesc pe Niall Stella pentru prima oară. Am crescut pe lângă Max, a cărui înălţime era uşor de trecut cu vederea, pentru că se simţea atât de bine în pielea lui, atât de apropiat cu toată lumea. Dar postura lui Niall era ca la carte — aproape rigidă — şi deşi aveam şi eu respectabila înălţime de 1,80 metri, Niall tot era mai înalt decât mine cu câţiva centimetri buni. M-am ridicat să-i întâmpin.

— Jensen, mi s-a adresat, mă bucur mult să te cunosc, în cele din urmă.

Chiar şi accentul îi era diferit. Mi-am amintit că Max îmi povestise despre perioada pe care Niall o petrecuse la Leeds, şi acum acest lucru îi influenţase vorbirea — cuvintele mult mai dezlânate şi mai obişnuite. Dar, ca orice alt detaliu în privinţa lui Niall, chiar şi accentul îi era desăvârşit.

— Ce păcat că nu ne-am întâlnit când eram cu toţii în Londra.

— Data viitoare, am zis. De data asta am avut foarte multă treabă. N-aş fi fost o companie prea bună. Dar mă bucur foarte mult să vă întâlnesc.

Ruby a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre mine ca să mă îmbrăţişeze. în braţele mele părea o păpuşă subţirică: vibra uşor, ţopăind în vârful picioarelor.

— Simt că te cunosc deja, a zis ea, trăgându-se în spate, cu un zâmbet larg. Toată lumea a fost anul trecut la Londra, la nunta noastră, şi toţi au povestit despre „Jensen cel evaziv". în sfârşit, ne cunoaştem!

Au povestit? Evaziv?

Mă gândeam la asta în timp ce oamenii îşi ocupau locurile. Nu mă simţeam deloc persoana din lumina reflectoarelor zilele astea. De ajutor? Da. Descurcăreţ? Sigur. însă *evaziv* avea o doză de mister pe care eu nu o simţeam că-mi aparţine. Era ciudat să am 34 de ani şi să simt că viaţa încetinea motoarele, că anii mei de glorie erau oarecum în urmă, mai ales atunci când păream a fi singurul care se simţea astfel.

— Ziggy tot povestea despre voi şi la o lună după nuntă, i-am spus lui Ruby. Cred că a fost un eveniment senzaţional.

Niall i-a zâmbit soţiei sale.

— Chiar a fost.

— Aşadar ce vă aduce în State? am întrebat eu.

Ştiam că Ruby se mutase la Londra pentru o stagiatură care dusese în cele din urmă la un masterat şi, în scurt timp, cei doi au considerat că oraşul este căminul lor.

— Mergem într-o excursie ca să sărbătorim un an de la nuntă, doar că puţin mai târziu decât plănuiserăm, a explicat el. Am zis să începem de-aici, să-i luăm pe Will şi pe Hanna.

Ruby s-a legănat pe picioare.

— Facem un tur al berăriilor şi al podgoriilor aflate în lungul coastei!

Entuziasmul ei era molipsitor.

— Prin ce locuri ajungeţi? am întrebat.

— Hanna a închiriat o dubiţă, a zis Niall. începem în Long Island şi, preţ de două săptămâni, mergem spre Connecticut şi apoi spre Vermont. Sora ta a organizat toată excursia.

— Am lucrat acolo, la o podgorie din North Fork, le-am spus. în fiecare vară în timpul facultăţii, am muncit la podgoriile Laurel Lake.

Ruby m-a pocnit în glumă cu palma peste umăr.

— Nu *mai* spune! Tu eşti expertul la capitolul ăsta!

— Ba spun, am zis, zâmbind. E adevărat.

— Ar trebui să vii şi tu, a spus ea, dând din cap ca şi cum ar fi fost ceva deja hotărât.

S-a uitat la Niall şi i-a zâmbit victorios, în timp ce el a râs uşor. Apoi s-a răsucit spre Bennett, Chloe şi Will.

— Spuneţi-i şi voi că ar trebui să vină.

— Sunt un simplu spectator nevinovat, a zis Will, ridicând mâinile. Nu mă amestecaţi în povestea asta.

A făcut o pauză, luând o înghiţitură din sticlă.

— Chiar dacă pare o idee destul de grozavă…

I-am aruncat o privire goală.

— Gândeşte-te puţin, Jensen, a continuat Ruby. Will şi Hanna, şi încă o prietenă vin cu noi — şi slavă Cerului că Hanna nu bea mult, pentru că măcar unul dintre noi va fi în stare să conducă. Va fi o gaşcă de milioane.

Trebuie să recunosc, o astfel de excursie ar fi perfectă. Deşi cred că am strâns un milion de mile aeriene, ideea de a zbura cu avionul undeva, în vacanţă, părea oribilă. O călătorie cu maşina, însă… Poate?

Dar nu aveam cum. Deja lipsisem de la birou mai mult de-o săptămână şi nu-mi imaginam cum puteam termina toate treburile la timp.

— O să mă gândesc, le-am zis.

— La ce să te gândeşti? a întrebat Ziggy, alăturându-ni-se din nou.

— încearcă să-l convingă pe fratele tău să vină în excursia organizată de tine, i-a răspuns Bennett.

Ziggy a făcut un semn uşor din cap, ca şi cum ar fi rumegat informaţia.

— Da, bine. Jensen, vrei să mă ajuţi să aducem ce ne trebuie pentru tort?

— Sigur.

Mi-am urmat sora în bucătărie şi m-am întins după un teanc de farfurii într-unui dintre dulapuri.

— Mai ţii minte ce mi-ai spus la petrecerea aia, acum nu ştiu câţi ani? m-a chestionat ea.

Mă întrebam dacă are vreun rost să fac pe prostul.

— Vag, am minţit.

— Atunci lasă-mă să-ţi reamintesc.

A deschis o cutie şi a scos mai multe furculiţe de plastic.

— Ne uitam la nişte tablouri hidoase când te-ai decis să-mi ţii o predică despre echilibru.

— Nu ţi-am ţinut nicio predică, am spus oftând.

Singurul ei răspuns a fost un hohot tăios de râs.

— Nu era o predică. Voiam doar să ieşi mai mult, să *trăieşti* mai mult. Aveai 24 de ani şi abia dacă ieşeai din laboratorul tău.

— Şi tu ai 34 şi abia dacă ieşi din birou şi/sau casă.

— E cu totul altceva, Ziggs. Erai la început de viaţă. Nu voiam s-o laşi să treacă pe lângă tine în timp ce stai cu nasul vârât într-o eprubetă.

— OK, mai întâi de toate, nu mi-am vârât niciodată nasul într-o eprubetă...

— Fii serioasă.

— în al doilea rând, a zis ea, fixându-mă cu privirea, oi fi fost eu la început de viaţă, dar tu eşti cel care o laşi să treacă pe lângă tine. Ai 34 de ani, Jens, nu 80. Când ajung la tine acasă mă aştept să găsesc un talon de pensie pe măsuţa de cafea şi nişte şosete de compresie printre rufele murdare.

Am clipit confuz.

— Fii serioasă.

— Sunt. Nu ieşi niciodată în oraş...

— Ies în fiecare săptămână.

— Cu cine? Cu partenerii de la firmă? Cu prietena de la softball?

— Ziggs, am dojenit-o eu, ştii bine că o cheamă Emily.

— Emily nu se pune, a zis ea.

— Care-i problema ta cu Emily, pentru numele lui Dumnezeu? am întrebat enervat.

Prietenia mea cu Emily avea... beneficii. Sexul mergea bine — foarte bine, de fapt —, dar nu fusese niciodată mai mult, pentru niciunul dintre noi. După trei ani, relaţia nu evoluase în niciun fel.

— Pentru că nu e un pas *înainte* pentru tine, e un pas într-o parte. Sau poate chiar un pas în spate, pentru că atâta vreme cât ai sexul la dispoziţie, nu te vei obosi să cauţi ceva care să te mulţumească mai mult.

— Atunci crezi că sunt destul de implicat?

A continuat, ignorându-mă:

— Ai fost la Londra timp de o săptămână şi n-ai făcut altceva decât să muncești. Ultima oară ai petrecut un weekend întreg în Vegas şi nici măcar nu ai văzut cazinourile. Porţi un pulover de caşmir, Jensen, când ar trebui să fii îmbrăcat într-un tricou mulat care să-ţi scoată mușchii în evidenţă.

Mă uitam prin ea. Nu-mi dădeam seama ce era mai rău: faptul că sora mea îmi spunea toate astea sau că mi le spunea la ziua de naştere a unui copil de trei ani.

— OK, ai dreptate, ce scârbos!

S-a cutremurat teatral.

— Bine, hai să ne facem că n-am spus cuvintele astea.

— Spune ce ai de spus, Ziggs. Chestia asta devine obositoare.

A oftat.

— Nu eşti vreun moş. De ce insişti să te porţi astfel?

— Eu...

Gândurile mi se împotmoliseră.

— Distrează-te cu noi. Relaxează-te, îmbată-te, poate găseşti şi o fată drăguţă cu care să te prosteşti...

— Iisuse Hristoase!

— Bine, să uităm ce-am spus, a zis ea. Din nou.

— Nu le stric excursia aniversară ca să fiu a treia…

Am început să calculez.

— *A cincea* roată la căruţă. Asta n-o să-mi impulsioneze cu nimic viaţa socială.

— N-o să fii *nicio* roată. I-ai auzit, mai vine o prietenă de-ale lor, a zis ea. Haide, Jens. E o gaşcă mişto. Poate fi foarte amuzant.

Am râs. *Amuzant.* Nu-mi plăcea să recunosc asta, dar sora mea avea dreptate. Mă întorsesem acasă după o săptămână de muncă continuă la Londra — precedată de multe, *multe* săptămâni de lucru la rând — cu intenţia de a merge luni la birou. Nu plănuisem niciun strop de timp liber.

Vreo două săptămâni libere nu au cum să-mi dăuneze, nu-i aşa? Plecasem de la biroul din Londra pregătit pentru procesul următor, iar colega mea Natalie se putea descurca o perioadă cu totul. Aveam peste şase săptămâni de vacanţă cumulate şi singurul motiv pentru care nu aveam mai multe era că renunţasem la zece săptămâni acum vreo patru luni, ştiind că nu le voi folosi niciodată.

Am încercat să-mi imaginez două săptămâni cu Will şi Ziggy, două săptămâni de colindat pe la podgorii, berării, dormit mai mult… îmi venea să chiui de bucurie, atât de bine suna totul.

— Bine, am zis, sperând că nu voi regreta.

Ziggy a făcut ochii cât cepele.

— Bine… ce?

— Bine, merg şi eu.

A gemut uşor, sincer şocată, şi apoi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu.

— *Pe bune?* a ţipat ea, iar eu m-am dat deoparte şi mi-am acoperit urechea cu palma. *Scuze!* a ţipat din nou, nu foarte departe de urechea mea nici de data asta. Mă bucur atât de mult!

Un nod mi s-a pus brusc în coşul pieptului.

— Unde ziceai că mergem? am întrebat.

Atunci s-a însufleţit şi mai mult.

Am făcut un itinerariu grozav. Mergem la berării, podgorii şi câteva staţiuni mişto, iar în ultima săptămână stăm la cabana asta *incredibilă* din Vermont.Am răsuflat, dând din cap.

— OK. OK.

Dar Ziggy mi-a sesizat şovăiala.

— Doar nu vrei deja să te răzgândeşti, nu-i aşa? Jensen, jur că...

— Nu, am întrerupt-o, râzând. Doar că ieri în avion lângă mine a stat o tipă sărită de pe fix care mi-a spus că mergea într-un tur al podgoriilor. M-am panicat preţ de o clipă gândindu-mă că, într-o glumă sinistră a universului, *ea* va fi prietena care vine cu noi. Dă-mi voie să fiu sincer: mai bine îmi prind mâna în uşă sau mănânc o cărămidă.

Ziggy a izbucnit în râs.

— Era în zborul de la Londra?

— La început a fost OK, dar apoi s-a îmbătat şi n-a mai tăcut, am zis. Ar fi fost un zbor mult mai plăcut dacă aş fi zburat la clasa economică, înghesuit pe locul din mijloc. Doamne, închipuie-ţi o săptămână cu o astfel de femeie.

Sora mea a tresărit, empatică.

— M-am prefăcut *patru ore* că dorm, am recunoscut eu. Ai idee cât de greu e?

— Scuze de întrerupere, s-a auzit o voce joasă din spatele meu.

— Uite, Hanna, a venit Pippa mea!

M-am întors şi am încremenit.

Ochii ei albaştri şi jucăuşi i-au întâlnit pe ai mei, zâmbind încântată... şi, de data asta, *treză.* Stai aşa.

De cât timp mă priveau de acolo?

Nu.

*La naiba.*Trei *Pippa*

Doamne, închipuie-ţi o săptămână cu o astfel de femeie, aşa spusese.

Tipa tresărise în mod empatic.

M-am prefăcut că dorm patru ore, zisese el, apoi se cutremurase — se *cutremurase* de-adevăratelea.

Ştiam că el era, desigur. Chiar şi din spate — cu freza lui perfectă, cu puloverul impecabil de caşmir şi cu pantalonii călcaţi la dungă la ziua de naştere a unui copil — l-am recunoscut din clipa în care am intrat în bucătărie. Şi atunci, desigur, am fost ajutată de ritmul vocii sale — plăcută, joasă, niciodată zgomotoasă sau încordată — când stăteam în spatele lui, aşteptând un moment bun pentru a-l întrerupe, într-un fel, îmi doream să-l las să continue să vorbească la nesfârşit. Parcă intrase în mintea mea, ştiind că am fost atât de obositoare pe cât credeam. Şi, în plus, eram încântată de abilitatea lui de a se plânge pe tema asta cu o combinaţie atât de fluidă de limpezime şi iritare.

Nu prevăzusem aşa ceva. Părea atât de echilibrat.

Dar *habar nu avea* că *eu* stăteam chiar acolo şi am văzut cum s-a albit la faţă dintr-o singură răsuflare, scurtă şi plină de uimire.

M-am auzit cum izbucnesc în râs, acoperind tăcerea lui îngrozită. Şi apoi, când am zis încet: „Bună, Jensen", Hanna a fost prima care şi-a dat seama ce se petrece, apoi Ruby şi, în cele din urmă, Niall, care a murmurat:

— Doamne Sfinte. Despre *Pippa* vorbea, nu-i..., înainte ca Ruby să-l facă să tacă lovindu-l peste umăr.

Jensen a dat din cap şi a spus, umilit:

— *Pippa.*

Dacă m-ar fi întrebat cineva ieri ce m-aş fi aşteptat să facă Jensen după aterizare, aş fi spus fie că (a) m-a uitat imediat, (b) va povesti cuiva despre cât de îngrozitoare am fost, apoi mă va uita imediat.

Faptul că toată lumea era atât de oripilată în numele meu — m-am uitat ba la Hanna care rămăsese cu gura deschisă de uimire, ba la Jensen, palid ca un mort — mi-a reamintit că ei nu aveau idee de câtă dreptate avea Jensen când povestea toate astea.

Apoi erau Ruby şi Niall. Ruby îşi dăduse singură o palmă peste gură, ca să nu izbucnească în râs. Niall rânjea la mine. Niciunul dintre ei nu era foarte surprins de ce povestea lui Jensen.

M-am uitat la toţi cu un zâmbet uriaş pe chip.

— Doamne, oameni buni, nu greşeşte *deloc.*

Jensen a făcut un pas în faţă poticnindu-se, iar eu m-am adresat mai mult lui decât celorlalţi:

— Am fost...

Am căutat cuvântul potrivit.

— Am fost complet nebună. Are dreptate. îmi pare atât de rău!

— Nu *complet* nebună, a zis el, relaxându-se puţin.

S-a apropiat de mine, coborându-şi glasul.

— Pippa, a fost foarte nepoliticos din partea mea să...

— E nepoliticos doar pentru că sunt *aici,* am zis.

Când l-am văzut căscând ochii stânjenit, am adăugat repede:

— De unde să ştii c-o să-mi fac apariţia la petrecerea asta? Numai coincidenţe!

A clătinat din cap, surprinzând ochii mei zâmbitori.

— Aşa cred.

— Şi dacă n-aş fi venit şi tu i-ai fi povestit surorii tale despre acest zbor oribil, ar fi fost doar o istorioară amuzantă. O istorioară amuzantă şi foarte *adevărată.*

A zâmbit recunoscător şi — fără să vrea — a aruncat o privire spre paharul de vin din mâna mea.

— E primul, l-am asigurat.

Apoi am adăugat:

— Să sperăm că nu va fi şi ultimul pe ziua de azi. O mulţime de leţe noi. Curaj lichid şi tot felul de chestii.

Am ridicat din umeri, simţind un mic fior în stomac atunci când l-am privit încă o dată.

— Dar măcar aici ai unde să fugi, nu-i aşa?

A dat din cap, dezlipindu-şi privirea de pe chipul meu, aruncând o privire în jur. A ridicat jenat o mână şi a zis:

— Deci, cum spuneam, ea e sora mea, Hanna.

Inginera biomedicală; vorbise despre ea în avion. *Un avocat şi o ingineră?* Deci erau una dintre acele familii. Am zâmbit.

— Ruby mi-a povestit foarte multe despre tine.

— Probabil că nu ţi-a spus şi cât de mult îmi place să-l văd pe fratele meu facându-se de râs.

A venit spre mine, îmbrăţişându-mă. Jensen a mormăit sec:

— Mulţam, Ziggs.

La fel ca Jensen, şi Hanna era blondă şi înaltă. Amândoi erau în mare formă. Eu am fost binecuvântată cu gene de slăbănog, dar aş alerga doar dacă m-ar fugări cineva şi şi atunci ar conta cine mă fugăreşte. Realist vorbind, n-aş avea nicio şansă în faţa, să zicem, vampirilor.

— Am intrat oare într-o încăpere plină cu oameni ahtiaţi după fitness? am întrebat. Slavă Cerului că Ruby nu merge regulat la sală...

Niall a ridicat curios dintr-o sprânceană.

— Nu merge?

—Ah, rahat, l-am întrerupt eu, încetaţi.

Un tip superb, cu părul negru, şi-a vârât capul în bucătărie, adre- sându-i-se Hannei.

— Prunişoară, poţi să aduci cea de-a doua tavă cu crănţănele? Copiii ăştia sunt ca nişte saci fară...

S-a oprit când m-a văzut şi a zâmbit larg:

— Hei! Tu trebuie să fii prietena lui Ruby care vine cu noi în excursie.

Jensen s-a albit din nou la faţă, de parcă de-abia acum şi-ar fi dat seama de acest lucru.

— Pippa, el e soţul meu, Will, a zis Hanna zâmbind. M-am întins să-i strâng mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

— Veniţi afară, a spus Will. Trebuie să-i cunoască pe toţi.

Bucuros de această schimbare, Jensen şi-a lăsat paharul pe bar şi
mi-a făcut semn s-o urmez pe Hanna în afara bucătăriei.

Ne-a dus pe o terasă mare, unde stăteau alţi cinci oameni, cu băuturile în mână, privind spre ceata de copii mici care alergau şi se rostogoleau pe peluză.

— Oameni buni, n-o să vă vină să credeţi ce… a început Hanna, dar Jensen a întrerupt-o.

— Ziggy, nu, i s-a adresat cu un ton ameninţător. Serios. Nu.

Hanna trebuie să fi văzut în ochii lui ce am văzut şi eu — îi venea să
intre în pământ de ruşine — pentru că a zâmbit, preferând să mă prezinte.

— Ea e Pippa. A stat ieri lângă Jensen în avion. Ce tare, nu?

— Tare de tot, am zis, râzând. Parcă jucam rolul unei nebune bete, am adăugat, zâmbindu-i lui Jensen.

Bietul de el părea că-şi doreşte să se crape terasa în acel moment, să-l înghită şi să nu mai iasă niciodată la suprafaţă.

— Ei bine, atunci deja o iubesc, a spus o brunetă drăguţă şi gravidă, de undeva din dreapta mea.

O altă femeie, şi ea însărcinată — serios, e ceva în apă pe-aici? — s-a desprins de lângă un tip masiv, puţin mai scund decât Niall, venind spre mine

.Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că acela era Max, iar ea era Sara, cumnata lui Ruby.

— Eu sunt Sara, a spus ea. Mama unora dintre copiii din iarbă... A dat să se uite după ei, dar copiii dispăruseră, aşa că s-a întors
spre mine cu un zâmbet sec şi ostenit.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit. Ruby ne-a spus totul despre
line.

— O, nu, am zis râzând.

— Numai lucruri bune, nu-ţi face griji.

Femeia cu păr negru care-mi vorbise prima a venit spre mine, cu mâna întinsă. Preţ de o clipă m-am gândit că mă va felia şi va face din mine sushi de Pippa, dar apoi a zâmbit, iar trăsăturile i s-au mai îmblânzit.

— Eu sunt Chloe. El e soţul meu, Bennett.

A dat din cap spre bărbatul de lângă ea, un tip înalt şi intimidant de arătos, însă, sincer, prea serios. Chloe s-a mângâiat pe burtă.

— Viitorii părinţi ai... acestei enigme.

I-am strâns mâna lui Bennett şi aproape că am căzut din picioare când acesta mi-a spus:

— Ne-ai fi făcut tuturor o favoare dacă l-ai fi adus pe Jensen în clubul celor care fac sex în avion.

Sara a scos un geamăt, Hanna s-a întins să-l plesnească pe Bennett peste braţ, iar eu am râs tuşind scurt. M-am uitat la Jensen.

— Pe bune? Ar fi trebuit să vii după mine la toaletă? A râs, dând din cap amuzat.

— încerc să nu fac sex cu femei care nu-şi vor aminti de asta mai târziu.

M-a ameţit puţin substratul de flirt al vorbelor sale.

— Erai prea obosit din cauza amantei din apartamentul de la Londra?

— O plăsmuire a imaginaţiei tale, din păcate.

— Şi soţia ta cea superbă din casa de piatră roşiatică din josul străzii?

— Din nou, a zis el, înăbuşindu-şi un zâmbet, mi-ai inventat o viaţă fantastică.

— Ei bine, am zis bătând din palme, asta înseamnă că eşti liber să ţi-o tragi în cele două săptămâni pe care le vom petrece bând pe la podgoriile de pe Coasta de Est!

Jensen s-a făcut roşu ca focul. Câţiva dintre cei prezenţi — Chloe, Sara şi Niall — au izbucnit în hohote de râs.

— Doamne Dumnezeule, a zis Sara, încântată. Jensen, arăţi de parcă ai fi înghiţit o farfurie. Vai, ce rău îmi pare că voi rata chestia asta.

Şi aşa era. Arăta exact ca şi cum ar fi înghiţit o farfurie.

— De-abia aştept! a spus Jensen, cu glas stins.

Bietul meu coleg de zbor era oarecum surprins să se trezească în lumina reflectoarelor.

Fără îndoială, excursia asta va fi foarte distractivă.

— Pippa e exact cum am descris-o, nu-i aşa? a întrebat Ruby mai mult retoric, zâmbindu-mi cu drag.

Am îmbrăţişat-o şi i-am zâmbit.

— Acum, prezintă-mă celor mici. Văd că prietenii tăi se înmulţesc ca iepurii.

* * *

— Nu ştiu de ce nu lucrezi la o grădiniţă, a spus Ruby. Eşti atât de dulce cu copiii.

Am gâdilat-o pe Annabel pe burtică şi m-am prefăcut că ţip speriată când sora ei mai mică, Iris, a sărit din spatele căsuţei de joacă, strigând:

— Bau!

— Pentru că, am răspuns, cu glas înăbuşit, din cauză că Iris şi Annabel mă îmbrăţişau în acelaşi timp, aş fi frântă zi şi noapte.

Ruby a râs.

Am dat fetiţele jos de pe mine cu delicateţe şi le-am încredinţat o misiune:

— Ia vedeţi dacă găsiţi pentru mătuşica Pippa nişte felii de morcov!

Apoi, în timp ce ele alergau spre masa încărcată cu mâncare,
m-am întors spre Ruby spunând:

— în plus, fac mai mulţi bani la firmă. E greu să plec de-acolo.

A rupt un fir de iarbă, spunând printre dinţi:

— Nu-i chiar *atât de* greu.

— Poate nu pentru tine. Mai ales când îl ai în pat pe Niall Stella şi te aşteaptă o slujbă la Oxford...

Am lovit-o uşor peste umăr, zâmbindu-i. A râs reţinută.

— Doamne, toată perioada aia a fost dementă. Au trecut doi ani de atunci. îţi vine să crezi? Parcă a fost ieri.

Nu era uşor să uiţi perioada chinuitoare a lui Ruby de la finalul contractului său de la firma de inginerie unde ne cunoscuserăm, Richardson-Corbett. Acolo s-a îndrăgostit Ruby de Niall, iar într-un final, când acesta a observat şi s-a îndrăgostit şi el, iute, de ea, a stricat totul fiind un laş cerându-i să aleagă între slujba ei şi relaţie.

L-am iertat la scurt timp după ce l-a iertat şi ea, dar din când în când îmi place să-i arunc printre dinţi un „Labagiule" când mai vine vorba de asta.

El o ia ca pe o glumă, ceea ce şi e.

Cred.

Când vorbeam de lup, şi-a făcut apariţia Niall, găsind un loc între noi pe peluză şi întinzându-i lui Ruby un pahar cu vin. L-am privit zâmbind cum se apleacă şi o sărută.

— Chestia asta nu o să se învechească niciodată, am mormăit eu.

— Ce anume? a întrebat el, desprinzându-se de ea şi întor- cându-se spre mine.

— Exprimarea afecţiunii voastre în public. Pe vremuri te duceai la tine în birou şi închideai uşa doar ca să-ţi legi şireturile în privat.

Ruby a râs.

— Mi-a luat o vreme să-l dresez.

A ridicat din umeri în semn de protest, luând o gură din bere. Schimbarea prin care trecuse Niall Stella de când o cunoscuse pe
Ruby era fascinantă. Mereu fusese încrezător, dar avusese un aer băţos când mergea. Acum era pur şi simplu... calm. *Acum* era fericit cu desăvârşire, în mod evident. Mi se umplea inima de bucurie, ca o floare care-mi îmbobocea în gâtlej.

Mai departe de noi era Sara, ţinându-l în aer pe fiul ei Ezra, în vârstă de un an, ca pe un avion, deasupra burţii sale de gravidă.

— Fratele tău are aproape patru copii. *Voi* doi când aveţi de gând să faceţi plozi?

M-am întors şi l-am surprins pe Niall care-şi ducea pumnul la gură, tuşind pentru că se înecase cu bere. Am auzit-o pe Ruby spunând printre dinţi:

— Pippa.

— Ah, haide, am zis, împungându-l pe Niall în coaste. Am voie să pun întrebări incomode pentru că sunt cea mai bună prietenă a nevestei tale. Aş mai putea întreba: Cum ai făcut rost de cicatricea aia de pe faţă? Cât de ciudate au fost lucrurile

după ce v-aţi tras-o prima oară? încerci s-o laşi gravidă în viitorul apropiat?

Am obţinut astfel un râset din partea lui Niall, care m-a cuprins cu un braţ şi m-a tras mai aproape de el, sărutându-mă pe creştetul capului.

— Să nu te schimbi, Pip. Tu faci lucrurile mai interesante.

— Că veni vorba, am zis, revenindu-mi. Care e planul pentru excursia asta? Nu plecăm mâine-dimineaţă? în timp ce-l hărţuiam sexual pe Jensen mi-am dat seama că, deşi bucuroasă să vă stric vacanţa, nu ştiu unde mergem.

Ruby i-a făcut cu mâna Hannei, care se afla în curte.

— Să întrebăm creierul acestei operaţiuni. Eu nu m-am ocupat de nimic — practic, am scris cecuri şi am venit aici. Hanna şi Will s-au ocupat de toate detaliile.

O încolăceală de mâini şi picioare, pierdute într-o claie de păr şaten-deschis a aterizat în iarbă lângă mine, iar Hanna a fost iute asaltată de două fetiţe chiţăitoare şi de nepotolit.

— M-aţi înlocuit, am remarcat eu, prefacându-mă că mă oftic.Mătuşica Logo e preferata.

M-am uitat în sus de unde venea o voce gravă.

Will s-a aşezat lângă soţia sa: înalt, tatuat, frumos de pica şi, după scânteia din priviri, uns cu toate alifiile.

L-am privit în timp ce le măsura din ochi pe Hanna, Annabel şi Iris.

— Hanna e mătuşica Logo? am întrebat eu.

A încuviinţat, întinzându-se după Iris pe care a aşezat-o în poala sa.

— Când Hanna şi cu mine ne logodisem, Anna nu putea pronunţa cuvântul „logodnică"[2]. I-a zis Logo[3]. Şi acum, a spus, pupând-o pe sora mai mică a Annei pe gâtul dolofan, va rămâne mătuşica Logo pentru totdeauna.

— Nu e evident? a spus Hanna râzând, arătând spre ţinuta ei formată din jeanşi şi un hanorac de la Harvard.

Mi-a plăcut la ea, în primul rând, că este relaxată. Era o neatenţie specială acordată hainelor, chestie care mie nu mi-a ieşit niciodată.

— *Evident,* a adăugat o altă voce masculină din spatele nostru.

Jensen s-a apropiat de micul cerc pe care-l formasem pe peluză
şi s-a aşezat fix în faţa mea.

— Scuze, a zis el, rânjind. Despre ce vorbim?

— De cum e îmbrăcată Hanna, am spus eu. Deşi nimeni nu se compară cu tine.

Am făcut semn spre ţinuta lui perfectă.

— Nici tu nu te poţi plânge, a zis el, făcând semn spre rochia mea.

2 Fiancee, in original. (N.r.)

3 Fancy, în original. Elegant, fantezist, in traducere. (N.r)

Am sărit peste compliment cu o înclinare uşoară din cap.

— Mereu am senzaţia că nu mă potrivesc nicăieri. Oamenii se îmbracă relaxat sau, ca tine, impecabil. Eu sunt cretina cu colanţi fluorescenţi care intră în restaurantul acela elegant. Să mă aducă şi pe mine cineva cu picioarele pe pământ.

— Eu mă simt mereu ca un bec stins pe lângă tine, a zis Ruby.

M-am strâmbat; nu asta voisem să zic. Ruby era senzaţională:
zveltă şi echilibrată, cu un zâmbet care putea lumina o clădire întreagă.

— Tocmai mi-am dat seama că sunt o prostănacă la capitolul haine, a adăugat Hanna, ridicând din umeri, iar Ruby a strigat:

— Eu spun mereu să sunt prostănacă la capitolul *părl*

S-au aplecat peste Niall şi peste mine şi au bătut cuba. Niall şi cu mine ne-am înţeles din priviri. Cele două parcă erau gemene.

Hanna s-a înclinat şi a despăturit o *hartă de hârtie,* arătându-ne drumul marcat de la podgoriile din Long Island spre nord prin Connecticut până în Vermont, unde urma să ne petrecem cea de-a două săptămână împreună la o cabană mare care — din fotografiile pe care ni le-a arătat Will pe telefonul lui — promitea să fie rustică şi în acelaşi timp luxoasă, aşa cum numai o destinaţie costisitoare de vacanţă poate fi.

Ruby era entuziasmată; s-a sprijinit de Niall şi l-a îmbrăţişat. Will o privea pe Hanna căzut în adoraţie. Eram bucuroasă că venea şi Jensen şi i-am aruncat o privire. Studia cu atenţie harta şi se contrazicea cu Hanna în privinţa celui mai bun traseu.

Părul îi căzuse peste arcul frunţii, ascunzându-i ochii. Dar am făcut o pauză pentru a-i trece în revistă trăsăturile: nas drept, mereu cu bujori în obraji, buze pline care ştiau să

zâmbească larg, fară vreun efort şi o bărbie pe care-mi venea s-o cuprind în palmă.

După câteva minute, s-a prins că-l examinez, devenind atent la mine.

Am încercat să mă uit în altă parte, dar ar fi fost penibil. Era foarte clar că mă holbam la el.

Nu ştiu ce se petrecea în stomacul meu. Simţeam o uşoară căldură, emoţie, curiozitate, când mi-am dat seama care era dinamica acestei excursii.

Will şi Hanna.

Niall şi Ruby.

Jensen şi... *cu mine.*

Oare voiam să intru în acest joc?

Poate. Era limpede că-mi picase cu tronc. Pe loc, orbeşte şi — cel mai probabil — degeaba. Nu începuserăm tocmai cu dreptul.

Dar căldura care mă cuprinse a dispărut când mi l-am amintit pe Mark aşa cum îl văzusem ultima oară, cu o săptămână în urmă. Chipul lui când mă ruga să nu pun punct, jurând că nu vrea să ne despărţim. Adevărul era că nu voia să plece din apartament, nu voia să rămână fără o sursă bună de wireless, nu voia să piardă camerele pe care le folosea atât de convenabil pe post de birou, toată ziua cât eu eram la serviciu. Din păcate, eu voiam să însemn mai mult de-atât.

Dar oare puteam să însemn un futai de distracţie timp de o săptămână?

L-am privit din nou pe Jensen.

Da. Da, puteam.

Din nefericire pentru acest plan, Jensen avea un aer care spunea: *Mă simt bine în pielea mea, dar cu afecţiunea stau mai prost.*

Şi-a îndreptat privirea spre Hanna şi Will când au plecat să întâmpine pe cineva care tocmai sosise, apoi s-a uitat din nou la

mine şi a zâmbit. Mi-a făcut semn să vin lângă el, pe iarbă, şoptind *Treci încoace.*

Aşa că m-am ridicat, incapabilă să refuz o invitaţie şoptită atât de dulce. Mi-am îndepărtat iarba uscată de pe fustă şi m-am aşezat lângă el pe peluză.

— Bună, am zis eu, lovindu-l peste umăr cu umărul meu.

-Hei.

— Mă simt de parcă am fi deja prieteni vechi.

Am făcut un semn din cap spre masa cu dulciuri şi l-am întrebat:

— Ai reuşit să şterpeleşti vreo brioşă înainte să fie decimate?

A dat din cap, râzând:

— Din păcate, nu.

— Puteam să jur, am zis, zâmbind şi eu. Nu ţi-a rămas pe buze acel albastru semipermanent...

— Pippa, m-a întrerupt el, privindu-mă drept în ochi. îmi pare sincer rău. Nu am fost prea drăguţ cu tine.

I-am făcut semn să înceteze. De unde ştiam că subiectul acesta va reveni? Vedeam înlăuntrul lui, aşa cum era, un om bun la suflet şi responsabil.

— Crede-mă, i-am zis, sunt absolut îngrozită de toată faza.

A încercat să mă întrerupă, dar am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Serios. Nu am spus nimănui până acum povestea vieţii mele. Am presupus că n-o să te mai văd niciodată şi puteam...

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu, poate că voiam să mă descarc, sperând că aşa îmi voi elibera mintea de toată povestea.

— Şi aşa s-a întâmplat?

— Nu chiar.

I-am zâmbit în colţul gurii.

— în schimb a fost un zbor foarte neplăcut pentru amândoi. Mi-am învăţat lecţia. Ar fi fost mai bine pentru mine să nu ne mai întâlnim niciodată, dar iată-ne.

— Iată-ne.

— Vrei s-o luăm de la zero?

A încuviinţat, indicând locul gol unde fusese întinsă mai devreme harta Hannei.

— Cred că ne vom distra în excursia asta.

— Nu te deranjează să te cuplezi cu mine?

A evitat răspunsul râzând.

— Sunt fericit să-ţi fiu stâlpul de susţinere când te vei împletici vreodată în drum spre dubiţă.

Am clătina din cap, mirată.

— *Vreodată*? Crezi că va fi *un* singur drum împleticit? Ai uitat deja câte podgorii sunt pe traseul acela?

A dat să-mi răspundă zâmbind, dar am tresărit amândoi când a fost strigat din cealaltă parte a peluzei. Şi m-am bosumflat cumva, inexplicabil, când am constatat că e Will, care avea nevoie de ajutorul lui Jensen să atârne piñata.

— De ce mă roagă pe mine, şi nu pe Max sau Niall? a mârâit li'nsen în glumă, ridicându-se în picioare.

Răspunsul era foarte clar: Max plimba cu avionul un cârd întreg iii- copii chiţăitori de trei ani. Niall era ocupat s-o giugiulească pe Kuby în umbra verandei.

Dar când Jensen a plecat, Niall i s-a alăturat.

Ruby a venit lângă mine, luându-mă în braţe.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici!

M-am sprijinit într-un cot lângă ea, râzând. După ce ne-am ridicat amândouă în capul oaselor, i-am replicat:

— Şi eu mă bucur că sunt aici.

— O să ne distrăm pe cinste, mi-a şoptit.

Am încuviinţat, privind spre Jensen şi Will care, cu braţele întinse deasupra capetelor, înfaşurau sfoara pinatei de creanga unui ulm uriaş. Lui Will i s-a ridicat tricoul, lăsând la iveală o fâşie mică de piele tatuată.

Şi lui Jensen i s-a sucit puţin puloverul, dar, din păcate, n-am văzut nimic. Avea o cămaşă sub pulover, îndesată cu grijă în pantaloni.

— *Este* superb, a spus Ruby conspirativ.

Am aprobat-o.

— Şi singur, a adăugat ea. Şi amuzant, şi responsabil...

— Văd ce-ncerci să faci.

— Şi în formă... şi e fratele Hannei. Ceea ce înseamnă că e *senzaţional.*

M-am întors spre ea şi am întrebat-o:

— Care-i treaba? *De ce* e singur?

— Cred că munceşte mult, a zis ea. Adică mult *de tot.*

— Mulţi oameni muncesc. La naiba, uită-te la tine şi la Niall. Dar tu reuşeşti să ţi-o tragi zilnic...

A dat să confirme, dar i-am făcut semn cu mâna să se oprească.

— Şi chiar nu vreau să-mi confirmi, eram doar retorică.

A închis gura prefacându-se că o zăvoreşte cu un lacăt.

Dar nu pricep. E pervers?M-am uitat scurt la el din nou, întrebându-mă dacă aş fi preferat această posibilitate. El şi Will isprăviseră şi se distrau pe seama poneiului strâmb din hârtie creponată agăţat de copac.

— Crezi că-i plac bărbaţii?

— Mă îndoiesc.

— Nu sunt atât de sigură, am murmurat, privindu-l. E incredibil de bine îmbrăcat.

Ruby m-a lovit în glumă.

— OK, fii atentă ce am auzit.

S-a pus în faţa mea cu spatele la restul petrecerii. Am observat flăcăruia bârfei aprinzându-i-se pentru scurt timp în ochi.

— A fost căsătorit când avea 20 şi ceva de ani. Hanna mi-a spus că a durat doar câteva luni.

M-am strâmbat.

— Ăă... interesant.

Mi l-am imaginat pe *acest* Jensen, în puloverul lui albastru de caşmir şi pantalonii negri şi frumos călcaţi la petrecerea aniversară a unui copil. Am încercat să mi-l imaginez pe Jensen cel de *dinainte* — poate că a întâlnit-o pe fata asta pe stradă, într-o zi ploioasă, când toate cumpărăturile ei s-au împrăştiat pe jos dintr-o plasă ruptă. El s-a aplecat s-o ajute şi puţin mai târziu erau încolăciţi şi transpiraţi în patul deranjat. Au avut o nuntă rapidă, ceva scandalos şi nebunesc...

— Era cu ea de 9 ani, a zis Ruby. Din liceu până când au terminat amândoi facultatea de Drept.

Şi uite aşa mi s-a ofilit fantezia.

-Ah.

Deci aveam dreptate: nu părea genul de tip pentru un weekend dezlănţuit.

— Cred că la scurt timp după nuntă ea i-a spus că nu crede că sunt potriviţi unul pentru celălalt.

—Nu putea face asta *înainte* să-şi spună jurămintele? am întrebat, smulgând un fir de iarbă. Ce porcărie!

— Nu eşti prima care întreabă asta.

Ruby a pălit subit, iar eu i-am recunoscut glasul lui Jensen.

— Ah, rahat, am mârâit eu, întorcându-mă şi uitându-mă la el. Inii cer scuze. De data asta ne-ai prins vorbind despre tine.

A râs, întinzându-se după paharul lui cu vin, care stătea, gol, lângă noi. M-am crispat, încercând cu disperare să găsesc ceva de spus.

— Cred că nu e corect ca tu să ştii toată povestea vieţii mele, iar cu să nu ştiu nimic, în afara faptului că nu ai nicio amantă la Londra şi nici o nevastă în casa de piatră roşie.

A zâmbit, dând din cap.

— Nu există nici una, nici alta.

— Nu puteai să mai întârzii cu piñata aia? am zis, încercând să-mi ascund stânjeneala cu umor. Sincer, nu prea mi-ai dat timp să aflu toate detaliile compromiţătoare despre tine.

A mijit ochii în soare.

— Cam astea sunt toate detaliile compromiţătoare.

A coborât privirea spre mine, dar eu nu am putut să-i citesc gândurile. Era furios? Indiferent? Uşurat că acum era scor egal între noi? De ce simţeam că de-abia ne cunoscuserăm, dar căram deja în spate un mare bagaj?

— E un lucru bun sau rău?

Am rămas cu gura căscată preţ de câteva secunde înainte de a întreba:

— Adică, e bine sau rău că ai o singură poveste interesantă?

A tresărit, dar şi-a revenit într-o clipă.

Să-mi spui dacă mai vrei vin.Patru

Jensen

— Am auzit un zvon.

Terminam de scris ultimul rând al e-mailului la care lucram înainte de a mă uita spre uşă.

— Greg. Hei.

M-am dat cu scaunul în spate şi i-am făcut semn să intre.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit că-ţi iei o vacanţă, a zis el.

Greg Schiller era un alt avocat pe comercial, specializat în fuziuni biotehnologice, şi îi plăcea bârfa mai mult decât oricui altcuiva, în afară de mătuşa mea Mette şi Max Stella.

— Şi acum că te văd aici lucrând sâmbătă seara, ştiu că trebuie să fie adevărat.

— Da, am zis, râzând. Vacanţă. Doar până pe 22.

Vacanţă. Mintea mi se împiedica de cuvântul şi de contextul acesta atât de nefamiliare: *Eu, Jensen Bergstrom, plec în vacanţă.*

Eram genul care rămânea la birou până târziu şi muncea în weekenduri când trebuia ceva făcut, cel pe care-l sunai când era vreo urgenţă. Nu fuşeream e-mailurile ca să plec mai repede de la birou şi nu-mi puneam, în mod categoric, secretara să-mi golească agenda pentru următoarele două săptămâni ca să fiu a cincea roată la căruţă într-o excursie de-a lungul Coastei de Est.

Doar că acum câteva ceasuri, exact asta făcusem.

îmi golisem agenda ca să plec într-o călătorie pe la podgorii cu sora şi cumnatul meu, cu prietenii lor şi cu o beţivă pe care o cunoscusem în avion.

Unde Dumnezeu îmi fusese mintea?

M-am lăsat cuprins de nesiguranţă. Erau câteva detalii de pus la punct în privinţa părţii londoneze din fuziunea dintre HealthCo şi FitWest. Dacă la un moment dat rămâneam fără semnal şi-

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Greg s-a sprijinit de biroul meu.

— Nu face asta.

L-am privit întrebător.

— Ce anume?

— Chestia aia în care îţi imaginezi toate scenariile catastrofale posibile şi te autoconvingi să nu te mai duci.

Am mârâit; avea dreptate. Era mai mult decât chestiuni legate de muncă. Era senzaţia enervantă că mă aflam la o răscruce a vieţii mele. Din nou. Era clar mai simplu să rămân acasă, să mă odihnesc mâine în loc să sar într-o dubiţă cu sora mea şi cu prietenii ei, şi apoi să revin la rutina familiară de la birou de luni încolo.

Dar dacă făceam aşa însemna să rămân exact în acelaşi punct în care mă aflam de şase ani.

Gânditor, mă jucam cu un capsator pe birou.

— N-am crezut niciodată că voi fi tipul ăsta, ştii? Adică, ai dreptate, e *sâmbătă.* Natalie s-ar descurca cu toate astea.

— S-ar descurca.

S-a aşezat pe scaunul din faţa mea.

— Dar *tu* ce cauţi aici? l-am întrebat, ridicând privirea spre el.

Mi-am uitat portofelul ieri la birou, a râs. Nu am ajuns la nivelul tău de devotament

.Am mârâit.

— Dar ştim cu toţii că sunt două căi în firma aceasta. Sacrifici lotul şi devii partener sau rămâi asociat vreme de zece ani. Mulţi dintre noi te invidiază, să ştii.

Mi-am trecut o mână prin păr.

— Da, dar tu ai trei copii şi o soţie care face bere. Mulţi dintre noi te invidiază *pe tine*.

Greg a râs.

— Dar probabil că nu voi ajunge niciodată partener. Tu mai ai puţin şi devii unul.

Doamne, ce finiş ciudat. Să ai 34 de ani şi să fii aproape partener. Şi apoi? încă 20 de ani de făcut chestia asta şi mai intens?

S-a aplecat spre mine.

— îţi petreci prea mult timp aici. Te îndrepţi spre criza vârstei de mijloc şi un Ferrari galben în mai puţin de trei ani.

Asta m-a făcut să râd.

— Nu spune asta. Parcă ai fi soră-mea.

— Pare destul de isteaţă. Şi, unde te duci?

— Fac turul podgoriilor cu un grup de prieteni.

A ridicat surprins din sprâncene. Dar ceva nerostit plutea în aer — întrebarea dacă mai venea şi altcineva, cineva important din viaţa mea. Vedeam numai beculeţe roşii de alarmă.

— Mă rog, m-am corectat eu, mai mult prietenii surorii mele.

A zâmbit cu subînţeles, iar eu mi-am dat seama că făcusem bine că nu-i spusesem tot. Mai bine să ştie Greg că eram a cincea roată la căruţă decât să creadă că a descoperit vreo bârfa interesantă.

— Alcool *şi* timp liber, a spus. Bravo ţie.

* * *

Aerul dimineţii de duminică lăsase o răcoare umedă. Maşina mea stătea cuminte pe alee, deja bombardată cu frunzele ce cădeau din arţarul aflat în curtea din faţă şi m-am întrebat cât praf va strânge acolo. Ziggy se oferise să vină să mă ia cu

dubiţa, dar dintr-un impuls de moment îi spusesem că ne vedem la ea acasă. Maşina mea nu mai ieşise din garaj de trei luni. Fie luam autobuzul spre birou, fie taxiul spre aeroport. Viaţa mea părea atât de mică încât putea să încapă într-un degetar.

Am urcat treptele casei lui Will şi Ziggy, dând la o parte câteva frunze de pe verandă în drumul meu. Baloanele aniversare dispăruseră, iar doi dovleci dolofani şi un ghiveci cu crizanteme le luaseră locul.

M-am gândit la casa mea — fără dovleci, fără coroniţe pe uşă — şi am alungat senzaţia de gol enervant din pieptul meu.

Nu negam că voiam mai multe de la viaţa mea.

Nu eram însă deloc încântat că sora mea mai mică le punctase pe toate aşa, pe şleau. Pentru că reacţionez prost la critică, tind să mă închid în mine şi să analizez situaţia. Gândurile de aseară încă îmi răsunau în cap ca un căscat epuizat şi prelung.

Am apăsat butonul soneriei şi l-am auzit pe Will strigând:

— E deschis!

Am răsucit cu uşurinţă mânerul şi am intrat, lăsându-mi geanta lângă cele care se aflau deja la uşă. M-am descălţat şi am urmat mirosul cafelei proaspete pe hol.

Niall stătea la bar, cu cana în mână, iar Will se afla lângă aragaz.

— O omletă, te rog, am zis eu, iar Will a aruncat în mine cu o ciupercă în loc de răspuns.

Mi-am luat o cană din dulap, apoi m-am uitat în încăpere şi în curtea din spate.

— Unde e restul lumii?

— Noi de-abia am ajuns, a zis Niall. Pippa şi Ruby s-au dus s-o ajute pe Hanna la bagaje.

Am încuviinţat, am sorbit din cafea şi am aruncat o privire prin bucătărie.

în vreme ce casa mea era — chiar şi eu pot admite asta — un pic prea curată şi ordonată, casa lui Will şi Ziggy părea... locuită. Un mic ghiveci cu flori stătea pe pervazul de lângă

chiuveta de la bucătărie. Uşa frigiderului era plină de desene de la petrecerea lui Annabel şi,
CtiristinoLouren 75
deşi nu aveau copii, toată lumea îşi dădea seama că e doar o chestiune de timp.

în altă parte ştiam ce voi găsi: cărţi şi ziare ştiinţifice peste tot — pagini marcate cu orice fâşie de hârtie îi ieşea surorii mele în cale în acel moment. La etaj, holul plin cu fotografii de la reuniuni de familie, nunţi, călătorii pe care le tăcuserăm împreună şi pagini înrămate din revistele cu benzi desenate.

Telefonul lui Will vibra undeva în bucătărie.

— Poţi să răspunzi tu în locul meu? a zis el, făcând semn spre bar. A sunat toată dimineaţa.

Am luat telefonul şi am văzut pe ecran notificările mai multor mesaje primite într-un grup.

— Eşti într-un grup? Ce drăguţ.

— Aşa suntem cu toţii la curent cu ce se întâmplă, dar a devenit altceva de când a rămas Chloe gravidă. Bennett va face un atac de cord înainte de naşterea bebeluşului sau va trebui trimis la balamuc. Citeşte-mi, te rog!

— Spune că angajaţii de la linia aeriană i-au pierdut bagajul lui Chloe, am început eu. „Pantofii ei preferaţi erau acolo, o poşetă-plic pe care i-o cumpărasem cu ocazia aniversării noastre şi un cadou pe care-l luase pentru George." Apoi Max întreabă dacă lui Chloe i s-a răsucit capul la spate sau dacă a început să vorbească în dodii. Răspunsul lui Bennett este: „Măcar de-ar fi fost aşa".

Will a râs şi s-a întors la feliile sfârâitoare de şuncă din tigaie.

— Spune-i că am citit un articol în *Post* unde scria că numai şase sau şapte preoţi din Statele Unite ştiu să facă un exorcism. Poate vrea să înceapă să dea nişte telefoane.

A clătinat din cap oftând melancolic şi a adăugat:

— Doamne, ce dor îmi e de New York.

Am scris mesajul, apoi am lăsat telefonul jos pe bar.

— Te mai ajut cu ceva?

A oprit aragazul şi a început să scoată ouăle pe şase farfurii aprins colorate.

— Neah. Dubiţa e afară şi e alimentată, bagajele sunt în mare parte încărcate. Ar trebui să fim gata de plecare după micul dejun.

Mă uitasem la itinerariul făcut de sora mea şi ştiam că drumul spre Jamesport prin Long Island dura în jur de patru ore — mai mult sau mai puţin, luând în calcul traficul şi feribotul.

Nu putea fi prea rău.

Am simţit o nevoie rebelă undeva în gândurile mele, ştiind că excursia asta e un lucru bun pentru mine, dar voind cumva să le dovedesc tuturor că se înşală. Să le dovedesc că, poate, nu aveam nevoie de nimic în plus ca să am o viaţă fericită. Altfel cum aş fi putut fi mândru de realizările mele?

Am auzit glasul lui Ziggy la etaj, urmat de cel al Pippei care a strigat ceva, apoi pe Ruby şi Ziggy izbucnind într-un râs isteric.

Will m-a privit, ridicând din sprâncene.

Nu mai trebuia să-l întreb la ce se gândeşte şi, dacă nu ne era clar tuturor, atunci eram un grup de idioţi.

Excursia asta însemna multe lucruri — vacanţă, timp petrecut cu prietenii —, dar era însă şi o capcană.

Am anticipat deja privirile cu subînţeles, insinuările şi — mai ales după un pahar-două de vin — acceptarea directă a faptului că acesta era un grup de cupluri care plecau împreună într-o excursie.

Pippa era sexy; nu asta era problema. Era frumoasă; nu asta era problema. Problema era *tipul* ei de frumuseţe, tipul ei de senzualitate — flamboaiant, gălăgios, strălucitor — şi faptul că ştiam, în adâncul sufletului meu, că nu era potrivită pentru mine. Problema era totodată şi ambivalenţa mea în privinţa relaţiilor, şi respingerea ciudată şi instinctivă pe care o dezvoltasem ca reacţie la acestea.

Dar aceasta era doar o vacanţă. Nu *trebuia* să fie mai mult.

— Te sperie ceva, mi s-a adresat Will, întinzându-mi o cană mare şi făcând semne spre sertarul cu tacâmuri.

Am aşezat câteva furculiţe la locul lor şi m-am întors cu spatele la el.

A râs.

— Ţi-a luat ceva vreme.

— Mă pricep să mă eschivez.

Will a izbucnit în râs cu lejeritatea unui om care urmează să petreacă două săptămâni de vacanţă cu soţia sa şi cel mai bun prieten.

— Asta e o minciună. Vorbim noi mai târziu.

Am mârâit ceva printre dinţi, am uns pâinea cu unt, am turnat sucul în pahar şi am dus toate astea la masă.

— Micul dejun e gata! a strigat Will în sus, pe scări.

S-au auzit paşi coborând iute treptele şi când am ridicat privirea am zărit-o pe Pippa intrând prima, cu părul ei blond-roşcat strâns într-o codiţă împletită lejer. Anticipând drumul lung, se îmbrăcase cu o pereche de colanţi albastru-electric şi un pulover negru tricotat care-i aluneca uşor pe un umăr.

— Bau, Jens! mi s-a adresat, zâmbind cu toată faţa în drum spre bucătărie.

Codiţa i se legăna cu fiecare pas. Am urmărit-o cu privirea şi ochii mi s-au lipit imediat de fundul ei în acei pantaloni.

Să-mi fut una!

M-am întors spre masă, dar m-am lovit de zâmbetul cu subînţeles al lui Will.

— Bau, Jens! a repetat el, cu un rânjet din ce în ce mai larg pe mutră. Cum mai merg calculele acum?

— Cred că o să-ţi iei una direct în boaşe.

M-am aşezat, cu un şervet în poală.

A râs şi a tras scaunul pentru Ziggy care ni s-a alăturat.

— îmi place la nebunie să am dreptate, a zis el, aplecându-se s-o sărute.

Ea l-a privit confuză.

— Ha?

— Eu doar...

Will s-a răsucit, şi-a înfipt furculiţa în omletă şi a zâmbit spre Pippa, care s-a apropiat cu scaunul de mine.

— *De-abia* aştept excursia asta.

* * *

Ne-am bulucit în jurul dubei argintii, în timp ce Niall aranja bagajele în cel mai eficient mod cu putinţă şi decidea care unde stă. Ziggy se gândise la toate. în dubiţă încăpeau opt persoane, aşa că micul nostru grup de şase intra la fix şi mai rămânea şi loc. Erau perne, pături, gustări, apă, radio-satelit şi jocuri de călătorie — yams, Boggle şi Scrabble.

Am hotărât să conducem pe rând, dar — ideea surorii mele — s-a ajuns la concluzia ca primul şofer să fie decis de versiunea mai evoluată a jocului „Piatră, Hârtie, Foarfecă": Pipetă, Eprubetă, Caiet. Pipeta pătează caietul, caietul acoperă eprubetă, eprubetă sparge pipeta, a explicat ea. Ne-a luat mai mult timp să ne dăm seama cum e jocul decât să picăm de acord că Will va conduce primul, dar când i-am spart pipeta cu eprubetă mea am pornit la drum.

Pippa s-a strecurat în locul de lângă mine, adresându-mi un zâmbet superior.

— Hei, amice.

Am râs.

— Vrei să ne jucăm Scrabble?

— Daţi-i drumul, domnule.

A scos piesele din punguţă cu un zâmbet straniu şi pervers.

OK, Pippa era surprinzător de pricepută la Scrabble. Am aruncat cutia la loc în lădiţa cu jocuri a lui Ziggy şi m-am întors spre Pippa.

— A fost distractiv, am zis categoric. "Gherkins[4]?" Ce Dumnezeu, femeie!

A râs cu toată pofta.

— Am stat cu G şi *K* aproape tot jocul, m-au trecut toate transpiraţiile aşteptând.

S-a aplecat spre Ruby şi Niall, întrebând:

— Mai vrea cineva să joace Scrabble?

4 Castraveciori muraţi. (N. *trad.)*

— La tura următoare stau eu lângă tine, a zis Niall, zâmbindu-i peste umăr. M-aş bucura să punctez eu pentru tabăra masculilor.

— Visezi frumos, l-a tachinat ea.

S-a aşezat la loc pe scaunul ei şi a oftat, privind pe geam.

— Călătoriile sunt o experienţă foarte diferită aici faţă de Anglia.

— Cum aşa? am întrebat.

Şi-a îndepărtat părul de pe frunte şi s-a întors uşor cu faţa spre mine.

— Poţi să străbaţi Anglia dintr-o parte în alta într-o singură zi, a zis ea, apoi a ridicat glasul ca s-o audă şi cei din faţa noastră. Vreo 14 ore din Cornwall până la graniţa cu Scoţia, nu-i aşa, Niall?

El s-a gândit puţin.

— Depinde de trafic şi de vreme.

— Corect, a zis ea, încuviinţând. Dar aici drumurile sunt nesfârşite. Poţi s-o iei din loc într-o zi de luni şi să conduci zile întregi, permiţându-ţi să te şi rătăceşti. N-ar fi drăguţ? Să te urci pe un motor sau într-o autorulotă din aceea argintie şi să conduci aşa, fără vreo destinaţie anume?

— Să te opreşti la toate obiectivele turistice. Să haleşti mâncare nasoală în fiecare stat, s-a auzit Ziggy.

— Să iei la rând toate toaletele de pe drum, a adăugat Will, făcând cu ochiul în direcţia ei.

Ne-am întâlnit privirile în oglinda retrovizoare.

— Mai ţii minte excursia aceea fulger pe care am facut-o în timpul facultăţii, Jens?

— Cum aş putea s-o uit?

— O excursie-fulger? a întrebat Pippa, uitându-se când la mine, când la Will.

— Nu ştiu cât de multe ţi-a povestit Ruby, am zis, dar Will şi cu mine am mers împreună la facultate. Aşa a cunoscut-o pe Zig — pe Hanna.

A holbat ochii, realizând că există un ocean de poveşti nespuse între noi şi doar două săptămâni înaintea noastră ca să le afle. Am zâmbit.

— O excursie-fulger e practic atunci când arunci o săgeată într-o hartă şi te duci în locul în care s-a înfipt. în cazul nostru s-a înfipt lângă Rezervaţia Naţională Bryce Canyon, aşa că asta am făcut în vara dinaintea anului trei de facultate.

— Aţi mers cu maşina din Boston până în *Utah*[7]. a întrebat Ruby, nevenindu-i să creadă.

— Se pare că lui Will îi bate cârma pe stânga, am zis. *Foarte mult* spre stânga.

Will a rânjit spre mine, în oglindă.

— Doamne, eram atât de lefteri.

— îmi amintesc că aveam 400 de dolari — ceea ce la vremea respectivă părea o avere — şi trebuia să ne ajungă pentru benzină, mâncare, taxe de drum *şi* cazare. Şi când rămâneam fără bani eram nevoiţi săăăă... improvizăm.

Ruby se întorsese cu tot corpul spre mine.

— în mintea mea, aţi lucrat amândoi ca striperi într-un bar de la marginea şoselei, undeva în Nebraska. Va rog, nu-mi stricaţi fantezia asta.

Will a râs zgomotos.

— Nu eşti prea departe, să ştii.

— Cât a durat călătoria asta? a întrebat Niall. Nu prea ştiu geografie, dar cât a fost distanţa, vreo 5 000 de kilometri?

— Vreo 4 000, am zis. în vechiul Lincoln al mamei lui Will. Fără aer condiţionat. Cu scaune de vinilin.

— Fără direcţie asistată, a adăugat Will. Foarte departe de interiorul de piele şi de DVD-ul din maşina asta.Chiar şi aşa, a rămas una dintre cele mai frumoase săptămâni din viaţa mea.

— Poate ai uitat despre mica noastră drumeţie prin canion? m-a întrebat, întâlnindu-mi din nou privirea în oglindă.

Am început să râd.

— încerc să uit.

— Povestiţi-ne şi nouă, a zis Pippa aşezându-şi o mână pe piciorul meu.

A fost o atingere nevinovată, ca un îndemn pentru a spune povestea mai departe, dar i-am simţit căldura palmei, vârful fiecărui deget prin materialul pantalonilor. A trebuit să-mi dreg glasul.

— Era iulie, arşiţă ca-n iad, am început eu. Am oprit într-o parcare şi am coborât din maşină. Aveam apă, puţină haleală, cremă de soare — tot ce ne-am gândit că ne trebuia pentru câteva ore. Soarele era deasupra capului şi am urcat pe o potecă superbă, străjuită de pereţi stâncoşi înalţi de o parte şi de alta. După o vreme am ajuns într-un loc unde fie puteam încheia plimbarea, fie puteam continua pe o cărare mai lată, ca să vedem mai multe din canion. Cum aveam 20 de ani la momentul respectiv, am ales să mergem mai departe.

Ziggy s-a uitat la Will şi şi-a dat ochii peste cap, râzând scurt.

— Normal că asta aţi făcut.

— A fost senzaţional, am spus, cu tot felul de chestii spirituale şi creste zărite în depărtare. Era ca şi cum ne-am fi uitat la o fortăreaţă care răsărise direct din pământ, făcută în întregime din stâncă roşie. Dar era şi extrem *de cald.* Şi deja soarele se mutase, iar noi aveam o grămadă de mers înapoi. Ne-am oprit să ne odihnim de câteva ori şi am terminat toată apa. începeam să obosim, iar fără apă începeam să o şi luăm razna puţin. Eram tineri şi în formă, dar merseserăm *ore întregi* în căldura aceea înfiorătoare. Vă scutesc de toată suferinţa, dar credeţi-mă, a fost oribil...

— Chiar a fost, a adăugat Will.

— Se întunecase deja când am ajuns înapoi la maşină, am continuat eu. Am dat fuga la ţâşnitori şi am băut cât greutatea noastră în apă. Ne-am dus la toaletă şi ne-am spălat puţin, cu sentimentul de parcă am fi fentat moartea, am spus râzând. Apoi, de-abia ne-am târât la maşină.

— De ce am senzaţia că o să apară un „dar"? a spus Ruby.

— *Dar*, a continuat Will, am ajuns la maşină, am băgat mâna în buzunar după chei şi cheile ia-le de unde nu-s.

— Taci, tu, a zis Pippa icnind.

— Eram atât de bucuroşi că scăpaserăm cu viaţă, a spus Will, încât am reuşit să nu ne pierdem cu firea şi să refacem mental traseul. Ne opriserăm să bem apă în câteva puncte ale drumului, îmi scosesem balsamul de buze, camera foto, dar locurile acelea erau la cel puţin trei kilometri distanţă. Am scos o lanternă din rucsac, am mers până la primul loc unde ne opriserăm şi apoi ne-am dat seama că nu puteam reface tot traseul. Ne-am întors în parcare...

—...şi cum niciunul dintre noi nu se pricepea să pornească motorul de la fire..., am început eu.

— Ne-am blocat, a încheiat Will. Nu aveam telefoane mobile atunci şi nici nu era vreun telefon public în apropiere. A trebuit să aşteptăm să ne găsească cineva sau să răsară soarele. Dar se facea din ce în ce mai frig şi aţi văzut vreodată ce fel de păienjeni trăiesc în deşert? în cele din urmă am clacat şi am spart luneta cu o piatră ca să deblochez maşina.

— Aţi dormit acolo? a întrebat Pippa.

Am încuviinţat.

— Pe bancheta din spate.

— Aţi dormit îmbrăţişaţi? a întrebat Ruby, iar Will a aruncat în ea cu câteva bomboane M&M.

—A doua zi de dimineaţă am urcat puţin şi ne-am uitat în jur, am continuat. M-am dus în spatele maşinii şi nu mai ştiu de ce m-am uitat în jos. Şi am văzut cheile. în ţărână, acolo unde căzuseră probabil când am ieşit din maşină, înainte de drumeţie.

— Glumeşti, a zis Pippa, cu o mutră entuziasmată. Au fost acolo în tot acest timp?

— Aşa cred, am zis eu. Doar că nu le-am văzut noi în întuneric. A clătinat din cap spre mine, amuzată şi cu ochii sclipind, înainte
de a se întoarce în scaun, privind pe fereastră.

Apoi s-a instalat o tăcere plăcută, iar eu am rămas surprins de cât de relaxat mă simţeam. Cât de simplu era să stau aici, lângă Pippa, înconjurat de prietenii noştri, ca şi cum aventura noastră din avion li se întâmplase altor doi oameni. Era drăguţă şi haioasă, aventuroasă şi puţin nebună, dar era de asemenea atentă şi conştientă de propriile limite.

Nu ştiu la ce anume m-aş fi aşteptat, dacă şi ea presupusese aceleaşi lucruri — că fuseserăm cuplaţi doar pentru că eram acolo — însă nu-mi intra cu forţa în suflet. Nu căuta cu disperare atenţia mea. Nu era insistentă.

Era pur şi simplu aici, în vacanţă, fugind de o situaţie de rahat de-acasă.

Şi în tot acest timp eu mă concentrasem atât de mult asupra propriei existenţe, asupra plictiselii de la mine de-acasă, încât nu mă gândisem deloc la cât de mult avea ea nevoie de povestea asta. Pur şi simplu am presupus că va fi aceeaşi beţivă pe care am întâlnit-o în avion — o povară în această călătorie. Un joc la care trebuia să iau parte şi să tac.

în schimb, ea era relaxată şi discretă.

— Te bucuri că ai venit? am întrebat-o. A răspuns fără să se întoarcă spre mine.

— Mă bucur atât de mult că am venit. Mă bucur enorm să fiu
departe de casă o vreme. Aveam nevoie de asta.

* * *

Tocmai aţipisem când dubiţa a încetinit.

Pippa adormise şi ea. Spaţiul dintre noi dispăruse undeva pe la ultimul ghişeu unde plătiserăm taxa de drum, iar acum dormea pe umărul meu. îi simţeam răsuflarea caldă în ureche, iar corpul ei lipit de al meu mă reconforta. M-am îndreptat de

spinare, mi-am aranjat ochelarii de soare care-mi alunecaseră pe nas şi am îndreptat-o şi pe ea în scaun.

M-am uitat pe fereastră şi am observat că Will parcase în faţa unui imens han alb victorian, cu mai multe etaje, înconjurat de grădini bogate şi o fântână ce curgea voioasă lângă intrarea principală. Un semn de întâmpinare mă anunţă că am ajuns la hanul Jedediah Hawkins.

Clădirea era mărginită de pâlcuri de copaci, iar frunzele se aprindeau în culorile roşietice ale toamnei, contrastând cu cerul albastru.

Will şi Ziggs coborau din maşină, iar Niall o trezea pe Ruby, ceea ce însemna că şi eu trebuia s-o trezesc pe Pippa. Mi-am întins braţul liber, cel care nu era blocat de greutatea ei delicată, şi am atins-o pe mână.

A inspirat tăios, încremenind când s-a trezit. Şi-a trecut mâna peste faţă şi m-a privit vinovată.

— Am adormit peste tine? O, Doamne, Jensen, îmi pare r...

— E-n regulă, am spus încet, şi chiar aşa era. Şi eu am adormit. Am ajuns.

Am coborât din dubiţă şi i-am urmat pe ceilalţi în incinta hanului, dezmorţindu-ne şi punând din nou sângele în mişcare. Ne-am cazat, ne-am luat cheile de la camere şi am stabilit că ne reîntâlnim în scurt timp la intrare, ca să plecăm în explorarea împrejurimilor înainte de o degustare de vin în apropiere.

îmi amorţiseră picioarele, iar spatele mă durea de atâta stat jos. M-am întins mârâind printre dinţi, în camera mea pustie, apoi m-am dus la baie ca să-mi dau cu nişte apă pe faţă. Umerii, braţele şi gâtul au început să se relaxeze. Şi am început să simt şi chestia asta: nevoie de a mă desprinde de tot, de a mă deconecta. Era uşor să fac asta astăzi, într-o zi de duminică. însă puteam menţine starea aceasta timp de două săptămâni? Când am coborât la recepţie, Pippa vorbea cu recepţionera; râdeau împreună de ceva. Pippa părea să-şi facă iute prieteni oriunde s-ar fi dus, în timp ce eu... lăsam bacşişuri generoase?

Iisuse Hristoase, sunt un nemernic înţepat.

Aplecată peste o hartă, femeia a încercuit câteva locuri, oferind diverse sugestii pentru cele două nopţi pe care urma să le petrecem aici. Am auzit-o pe Pippa rostind cuvintele *vacanţă, fostul meu labagiu* şi *prieteni noi.* Apoi Ziggy a răsărit de undeva din spatele meu şi mi-a sărit în spinare, speriindu-mă de moarte.

— Doamne Dumnezeule, copilă, am mârâit spre ea. Nu mai eşti mică.

— Dar *tu* m-ai putea duce în cârcă.

M-a strâns de biceps. M-am prefăcut că mă încrunt la ea.

— Aş putea. Dar nu am chef.

Pippa s-a îndreptat spre noi, cu un zâmbet larg.

— Voi doi sunteţi cei mai simpatici fraţi din lume.

Entuziasmul ei era molipsitor. Avea ochii mari, ca şi cum voia să
nu-i scape nimic.

— Rachel spune că e un restaurant senzaţional nu departe de aici. Putem lua acolo mâine micul dejun?

— Mi se pare o idee bună, am zis, încolăcindu-mi mâna în jurul gâtului lui Ziggy, ca să-i dau o castană.

Prima noastră oprire a fost la crama unei podgorii locale numite Sherwood House. GPS-ul ne-a direcţionat către o clădire cenuşie, în stil colonial, ascunsă sub nişte copaci înalţi şi înconjurată de tufişuri înflorite. Părea mai degrabă o reşedinţă

privată decât o atracţie turistică, cu hectare întregi de pajişti îngrijite, pomi ornamentali care străjuiesc poteca şi cu o pereche de arbuşti toaletaţi frumos la veranda din faţă. De fapt, dacă n-ar fi fost un indicator pe şosea, aş fi trecut liniştit pe lângă ea.

Am parcat şi am coborât din maşină şi, printr-un soi de instinct pe care nu-l pot explica, m-am pomenit mergând relativ aproape de Pippa, cu mâna alunecând uşor peste mijlocul ei.

— O fată se poate obişnui cu asta, a spus Pippa, ferindu-şi ochii de soare când a ridicat privirea spre casă. Aminteşte-mi, te rog, să-mi programez vacanţele cu tine prin preajmă.

— Ne întâlnim şi de Crăciun, i-am zis. Va trebui să-i asculţi pe Ziggs şi pe Will certându-se din Dumnezeu ştie ce motiv şi pe mama care se vaită că nu a găsit *rakfisk* bun nicăieri, dar cina în sine este mereu senzaţională.

— Deja plănuim împreună ipotetice vacanţe? a întrebat ea, zâmbind, în timp ce eu i-am făcut semn să o ia înaintea mea pe potecă. Pentru că, Doamne, Lele te-ar adora.

Am scotocit prin memorie.

— Lele, cea care te-a adus pe lume. Coco fiind americanca, am spus, iar chipul ei s-a luminat, surprins.

— Chiar mă ascultai?

— N-a fost atât de rău...

— A fost *îngrozitor,* a zis ea, înroşindu-se şi mai rău.

Se schimbase la hotel şi acum purta o rochiţă galbenă, o pereche de colanţi bleu şi cizme maronii. Nu m-aş fi aşteptat ca această combinaţie să meargă, dar mergea. Rochia îi scotea în evidenţă bujorii din obraji şi se reflecta în auriul părului ei.

Avea picioare lungi şi tonificate şi, preţ de o clipă, m-am întrebat cum ar arăta goale, cum s-ar simţi sub atingerea mâinilor mele.

M-am împiedicat.

— Dar hai să nu mai vorbim despre asta, a spus, zâmbindu-mi peste umăr.

— Despre ce anume? am întrebat.

A râs, fără să-şi dea seama că deruta mea era pe bune.

— Exact.

în interior, Sherwood House îmi amintea de livingul cuiva. Mai multe grinzi albe susţineau tavanul; un şemineu de cărămidă cu lemne ce trosneau în foc se afla într-un capăt al încăperii, în timp ce
; Friptură tradiţională norvegiană. *(N. trad.)*
în celălalt era un bar lung de lemn. Din camera principală intrai în nişte camere mai mici — inclusiv într-o încăpere ce semăna cu un magazin de antichităţi —, iar nişte trepte duceau la etaj.

Am simţit o mână cum mă apucă de braţ şi am dat cu ochii de Ziggy, care-mi zâmbea.

— Nu e grozav?

— E foarte frumos, am zis. Inspirată alegere.

— De fapt, George a aranjat lucrurile. Te distrezi?

Şi înainte să apuc să răspund, a adăugat:

— Pippa pare simpatică.

Am săgetat-o din priviri.

— OK, OK, a şoptit. Sunt şi eu...

Să nu zici „îngrijorată", mi-am zis, nedorind să mai fiu tipul trist şi singur din cauza căruia se agită femeile din viaţa mea. Realizând brusc acest fapt, gândul a devenit de-ndată insuportabil.

Ştiam că mi s-a citit pe faţă, pentru că soră-mea m-a luat de mână ca să mai îndulcească vorbele, apoi a făcut o scurtă pauză, cercetându-mă din priviri.

— Vreau doar să te distrezi, a spus ea, în cele din urmă.

M-am gândit şi am înţeles ce i-aş putea oferi în această excursie: implicarea mea. Puteam face ce dorea ea să fac. Nimeni nu-şi facea griji pentru Liv ori Ziggy, pentru că erau măritate şi la casele lor. Niels avea o prietenă de multă vreme, iar Eric avea mereu o altă iubită. Eu eram cel mai mare dintre copiii unei familii de băgăcioşi şi, exact aşa cum şi eu mi-am vârât nasul şi am împins-o pe Ziggy să iasă mai mult la întâlniri, şi ea facea acelaşi lucru cu mine acum. îşi dorise să vin în această călătorie. Dorea să mă distrez. Şi o parte din ea, oricât de mult ar fi negat ea, îşi dorea să mă distrez cu Pippa.

Şi chiar dacă ştiam că Pippa nu înseamnă pentru mine o perspectivă reală, mai avusesem relaţii ocazionale. Nu le-am iubit în mod obligatoriu pe fetele alea, dar nici nu eram vreun călugăr.

Am zâmbit şi am cuprins-o pe Ziggy pe după umeri.

— Mă distrez, i-am zis şi am pupat-o în creştetul capului. Mulţumesc că m-ai convins să vin.

M-a privit, mijind uşor ochii de-un albastru-cenuşiu, iar eu m-am întrebat când devenise atât de înţeleaptă sora mea mai mică.

Primul vin a fost un sauvignon alb: plăcut, uşor înţepător, nu foarte intens. Am privit-o pe Pippa ridicând paharul, ducându-l la nas şi bucurându-se de aromă înainte de a lua prima sorbitură.

Mi-am spus: *Nu te împotrivi. Nu despica firul în patru. Doar... bucură-te de moment.*

— Aşadar ai lucrat într-un loc ca acesta? m-a întrebat ea, fără să-şi dea seama de firul încurcat al gândurilor mele.

Mi-am fixat privirea în felia de pâine din mâna mea.

— Am lucrat, da. Când eram la facultate. Pe timpul verii.

Mi-a zâmbit jucăuş, cu subînţeles.

— Ai cunoscut multe femei? Mi te imaginez în facultate şi mă ia puţin cu leşin.

Am râs.

— Pe-atunci eram cu Becky.

Am simţit o mică înţepătură în piept.

— Fosta ta soţie? a întrebat ea, cât o priveam direct în ochi.

Am chicotit scurt.

— Ca să fiu sincer, e mai mult fosta iubită decât fosta soţie.

Pippa a râs prietenoasă.

— Ah, ce revelaţie îngrozitoare.

Am aruncat o privire după ea, acolo unde se aşezase, lipită de braţul canapelei, cu un picior vârât sub ea, savurând un

pahar cu vin. Lemnele trosneau în spatele ei — aer cald cu foarte puţin fum. A mai sorbit o dată din pahar şi a întrebat:

— Podgoria aceea semăna mult cu asta?

— Nu era aşa primitoare şi era mai comercială decât aceasta, dar da. Aceeaşi atmosferă în general.

— îţi plăcea?Nu ştiu dacă pot să spun că-mi plăcea prea mult, am zis eu, lăsându-mă pe canapea. Dar era mişto să vezi tot procesul de la podgorie la cramă, de ce faceau anumite vinuri şi cum cele mai mici fluctuaţii de temperatură sau umiditate afectează produsul finit.

— în plus, *vin* gratis, a spus ea, ridicând paharul.

Am râs şi l-am ridicat şi eu pe al meu.

— Pe atunci nu ştiam să apreciez vinul aşa cum ştiu acum, dar asta nu m-a afectat prea tare.

— Nu vă pot închipui pe tine şi pe Will la facultate împreună. Amândoi sunteţi acum adulţi în toată regula, dar văd o umbră de nebunie când mă uit la tine.

— E aşa ca o aură? am întrebat, râzând.

— Latura ta sălbatică dormitează acolo, a spus, zâmbind şi desenând un cerc imaginar deasupra capului meu.

— Şi eu care credeam că i-am păcălit pe toţi cu pantalonii mei călcaţi la dungă şi cu puloverele mele.

A clătinat din cap.

— Pe mine, nu.

Conversaţia curgea firesc, iar eu o simţeam pe soră-mea cum ne priveşte din celălalt capăt al mesei.

Mi-am trecut un deget peste frunte, încercând să nu par jenat.

— După ce m-am mutat cu Becky, ne-am mai potolit, am spus. Dar înainte, nu am idee cum am fi trecut peste fiecare weekend fară să fim arestaţi sau fară să ne omoare părinţii.

— Mai povesteşte-mi despre Jensen cel din facultate, a spus ea, încântată.

A fost deschisă şi următoarea sticlă de vin şi Pippa a luat paharul de degustare, şoptind un „Mulţumesc". Am luat o înghiţitură din vinul pe care îl alesesem, un zinfandel piperat, simţind deja efectul primului pahar. Mă cuprinsese o căldură, picioarele mi se cam înmuiaseră, aşa că m-am apropiat şi mai mult de ea, inspirând aroma subtilă de citrice din părul ei.

— Jensen cel din facultate era un idiot, am zis eu. Şi dintr-un nu ştiu care motiv, părea să fie de acord cu aproape toate ideile îngrozitoare ale lui Will.

— Nu ai voie să arunci asemenea vorbe, fară să oferi mai multe amănunte, a zis ea.

M-am gândit la verile pe care Will le petrecea acasă la mine, la toate vacanţele. Bănuiesc că Will fusese la fel de dement şi în liceu, dar dacă punem la socoteală faptul că în facultate era departe de casă şi avea posibilitatea să cumpere alcool, toate pariurile cădeau.

— în anul doi, Will m-a convins să fumez dintr-un bong pe balconul nostru, dar nu şi-a dat seama că se închisese uşa în urma lui. Ar trebui să specific că era ora două noaptea, în noiembrie, şi amândoi aveam doar boxeri pe noi.

— Cred că e o poveste mai tare decât cea cu excursia, a zis ea. însă nu mi te pot închipui „fumat".

M-a măsurat din priviri preţ de un moment.

— Boxerii sunt mai uşor de imaginat.

Am râs de flirtul ei.

— Din păcate, nu eram atât de grozav pe cât te-ai putea aştepta, având în vedere ce petrecăreţ relaxat am devenit, am spus, arătând spre cămaşa elegantă şi pantofii lustruiţi. Cei mai mulţi se destind sau râd sau mănâncă atunci când sunt „fumaţi", corect?

A încuviinţat.

— Eu când mă droghez, devin nevrotic.

Am făcut o pauză, rânjind.

— *Şi mai* nevrotic.

— Şi cum aţi intrat în casă?

— Aveam o vecină nouă şi drăguţă în apartamentul de alături, cu balconul lipit de al nostru. Will a găsit nişte pietricele, un capac de bere şi o doză de suc şi i le-a aruncat în fereastră până când, în cele din urmă, tipa a ieşit. Apoi a flirtat cu ea până când a spus că ne ajută.

— Cum v-a ajutat? a întrebat Pippa, zâmbind larg.

— Evident, cu inima îndoită, în faţa a doi tipi pe jumătate despuiaţi care vor să i se caţere în balcon, s-a oferit să sune pe cineva care să ne dea drumul înăuntru. Din păcate, nu prea voiam să explicăm agenţilor de securitate din campus de ce eram încuiaţi pe dinafară cu un bong şi o pungă de iarbă. Mă panicasem cumplit, în mintea mea ajunsesem deja să fac puşcărie pentru că am fumat iarbă, alături de un moşuleţ dubios pe nume Meatball[5].

Am dat din cap, aducându-mi aminte.

— în orice caz, şi vecina noastră era tot la Drept, aşa că ne-a pus să ne pledăm cauza înainte de a ne permite să intrăm. N-am văzut pe niciunul dintre noi să se grăbească atât de tare — nici înainte, nici după aceea.

Pippa şi-a sprijinit un braţ de spătarul canapelei în timp ce asculta, cu o expresie de încântare.

— Fac pariu că te-ai descurcat de minune, *domnule avocat* Jensen Bergstrom.

Am ridicat dintr-un umăr.

— Ţi-aş da mai multe detalii despre pledoaria mea dacă mi-aş mai aminti vreun cuvinţel din ea.

— Presupun că până la urmă aţi intrat în apartament.

— Da. Ne agăţam unul de altul ca nişte ciudaţi şi ţipam înspăimântaţi c-o să cădem şi o să murim, dar în cele din urmă am reuşit să parcurgem spaţiul gol de vreun metru dintre balcoane. Acum, că mă gândesc mai bine, Will chiar a ieşit cu tipa aia câteva săptămâni după aceea... Ha, poate că asta a făcut parte din înţelegere?

Scărpinându-mă pe umăr, i-am zâmbit.

— Dar gata cu amintirile.

— Ba deloc. Sunt aici ca să-l uit pe Labagiu. Iar tu te descurci de minune.

Pippa a ridicat privirea spre mine şi a făcut un semn spre Ziggy.

5 Chiftea, in traducere. (N.r.)

— Nu mă face s-o întreb pe Hanna. Fac pariu că are o tonă de poveşti pe care le-aş putea stoarce de la ea şi nu mi-ar lua mai mult de un pahar sau două. Bea la categoria uşoară fata asta.

S-a uitat spre Hanna şi a pufnit uşor în râs. I-am urmărit privirea până unde stătea Will, care-i reumplea paharul soră-mii şi — dacă bănuiala mea era corectă — vorbea cu ţâţele ei.

Nu conta de câte ori îi văzusem aşa sau de câte ori intrasem peste ei, tot scârbos era. Am mârâit.

— Deşi, din câte se pare, a spus Pippa, înclinând capul, Will i-a monopolizat atenţia în acest moment.

— Sunt veşnic în luna de miere, am explicat eu, strecurând în replica mea un soi de dezgust jucăuş. Dar cred că Will se oferă să fie şoferul în seara aceasta şi încearcă s-o îmbete puţin. Sora mea e de-a dreptul comică după câteva pahare.

— Nu ţi se pare ciudat? Sora ta mai mică să fie măritată cu prietenul tău cel mai bun?

— N-o să te mint, la început aşa mi se părea. Dar când m-am gândit şi mi-am dat seama că eu sunt cel care a fost cu ideea să iasă împreună...

— Tu le-ai făcut lipeala? a întrebat ea, zâmbind peste marginea paharului. Cei mai mulţi bărbaţi nu şi-ar încuraja cel mai bun prieten să iasă cu sora lor.

— Nu mi-am dat seama că asta am făcut, am spus şi am dat pe gât restul vinului.

Am lăsat paharul jos pe masă şi am mai luat o măslină.

— Dar trebuie să recunosc că da, eu i-am spus să-l sune pe Will. Dar atunci, era o tocilară înnebunită după munca ei. Nu mi-a trecut vreodată prin cap c-o să se uite la ea — la Ziggy, şoricelul de laborator — şi c-o să vadă şi altceva decât pe surioara mea cea tăntăloaică.

— I-am privit câteva secunde. Will a spus ceva ce a facut-o pe Ziggy să izbucnească în râs, sprijinindu-se de pieptul lui. El s-a aplecat şi a sărutat-o pe creştetul capului.Dar îi e bine cu el, iar lui îi e bine cu ea, am adăugat repede. Nu i-am văzut niciodată atât de fericiţi pe niciunul dintre ei.

Pippa a încuviinţat şi s-a uitat apoi spre restul grupului.

— Aşa cred şi eu când vine vorba despre Niall şi Ruby a mea. Ruby era îndrăgostită de el de secole întregi, iar el habar nu avea că ea există.

— Aşa este. Voi aţi lucrat împreună.

— A fost şi comic, şi dureros de privit, dar acum sunt foarte fericită pentru ei.

A făcut o pauză şi a adăugat:

— Chiar dacă uneori îmi vine să pun furtunul pe ei.

Am râs sec; ştiam exact la ce se referă. Pippa s-a lăsat pe spate.

— Sunt sigură că acum vorbesc ca o fată bătrână, dar pe bune, să mai lase puţină giugiuleală şi pentru noi, ceilalţi.

M-am îndreptat de spate şi i-am făcut semn chelnerului. Citeam speranţa în ochii mari ai lui Ziggy. Chelnerul ne-a turnat fiecăruia dintr-un alt soi de vin. Pippa şi-a luat paharul, ţinându-l ridicat.

— Pentru fetele bătrâne? a întrebat, iar eu m-am gândit puţin la asta.

— Pentru puţină giugiuleală şi pentru noi, ceilalţi, am zis.

Pippa a zâmbit şi şi-a dus paharul la buze.

Pentru asta beau fară să mă mai gândesc.Cinci *Pippa*

— îmi aminteşte de un coleg de-ai mei de facultate, am murmurat, holbându-mă la Jensen, în celălalt capăt al camerei, în timp ce lingeam un strop de vin de pe marginea paharului.

Danny. Daniel Charles Ashworth. Adică pe bune, îţi baţi joc de mine cu numele ăsta? Ireal, să-l ia dracii.

Am clătinat din cap.

— Şi al naibii de frumos. Inteligent şi amabil. Amuzant şi fermecător... şi nu ieşea la întâlnire cu nimeni niciodată.

Ruby mi-a urmărit privirea.

— Danny era timid sau ceva de genul ăsta?

Ne-am uitat amândouă câteva secunde la Jensen, Niall şi Will care conversau liniştiţi cu proprietarul podgoriei.

— Jensen clar nu e.

Pierdusem şirul paharelor băute, renunţasem, şi comandasem un pahar cu un petite sirah delicios. Ruby era la jumătatea paharului generos de viognier şi amândouă stăteam oarecum strâmb pe taburetele noastre de lângă bar, în timp ce bărbaţii dezbăteau ce sticle — şi câte — voiau să ducă acasă.

— Nu e timid, i-am zis eu, clipind des, privind-o. Doar că e incredibil de pretenţios.

Am dat din cap de câteva ori ca să mă trezesc din beţie şi m-am întins după o migdală de pe farfuria din faţa noastră.

— Danny mi-a recunoscut într-o noapte — „aburit" de tot de la tequila — că nu-i plăcea să facă sex cu cele mai multe dintre femei. Nu-i *plăcea,* am repetat eu. A spus că adoră sexul, desigur, dar era un lucru prea intim pe care să-l împartă cu vreo străină.

Ruby şi-a vârât o migdală în gură, privind prin mine.

— Hm.

— Nu e adorabil într-un fel? am întrebat eu, gândindu-mă la fundul lui Mark când şi-o trăgea cu alta, la felul în care nu am aflat — şi nu voi afla niciodată — numele femeii pe care o călărea.

Felul în care am simţit că a încheiat relaţia atât de uşor, fară teama că-i va lipsi.

— Nu e adorabil că asta înseamnă atât de mult, chiar şi când ai 19 ani, încât nu vrei s-o faci cu oricine? Nimeni nu mai e aşa în ziua de azi.

— Adevărat.

— Ei bine, am subliniat eu, ridicând bărbia spre Niall, *el* este.

Ruby a izbucnit în râs.

— Ba nu e. în toţi aceşti ani a fost pur şi simplu *căsătorit.* îmi menţin părerea că dacă Niall n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Porţia, l-ar fi găsit prima o femeie emancipată din punct de vedere sexual şi l-ar fi transformat în cea mai drăgălaşă târfa masculină.

— Doamne, ce imagine încântătoare, am zis, oftând. Niall Stella la 19 ani, nesătul din punct de vedere sexual.

A încuviinţat.

— Nu-i aşa?

Ah, la naiba, am ratat momentul de zgâire, a zis Hanna, uitându-se în aceeaşi direcţie în care ne uitam şi noi, şi trântindu-se pe un scaun de lângă mine

— .Nu, ai venit la timp, i-am zis, sprijinindu-mi bărbia în mână. Doamne, ce panoplie superbă de bărbaţi acolo.

Ca şi cum ne-ar fi simţit privirile scrutătoare, cei trei s-au întors în acelaţi timp, surprinzându-ne în timp ce ne holbam cu poftă la ei.

Era grozav pentru toată lumea cu excepţia mea şi a lui Jensen, care imediat şi-a mutat privirea în altă parte. Cei trei şi-au croit drum prin mulţime ca să ni se alăture.

— Ce bine arăţi, a spus printre dinţi Hanna când Will a venit lângă ea.

— Hei, s-a auzit Ruby, zâmbind când Niall a îmbrăţişat-o din spate.

Jensen mi-a făcut cu mâna, comportându-se destul de ciudat.

— Ai încercat murăturile de casă?

— Mură...? Nu, m-am bâlbâit eu, cântându-i în strună. Nu le-am încercat... încă.

— Sunt foarte bune.

— Serios? am întrebat, râzând în timp ce celelalte două cupluri se sărutau, înghesuindu-se pe lângă noi.

A încuviinţat.

— Cele picante sunt senzaţionale, dacă-ţi plac.

Am răspuns repede:

— îmi plac.

— Ei bine, a zis el, stăpânindu-şi un hohot de râs şi făcând un pas în dreapta, pentru că Will o lipise pe Hanna de bar cu un sărut foarte intim, sunt foarte bune.

— Va trebui să le încerc.

Jensen s-a uitat la mine, cu o strălucire în ochi. A clătinat din cap, susţinându-mi privirea.

Era bine să recunoaştem această idee deschis, fară cuvinte. Posibilitatea ca noi doi să devenim, în cele din urmă, o pereche, plutea în aer. Şi în timp ce eu eram deschisă la o aventură de vacanţă, iar lui ideea nu-i repugna, şi-a înăbuşit

sentimentele mai profunde cu un amestec derutant de umor şi formalitate. Voiam să fim aici, cel puţin, parteneri de tâmpenii.

Prieteni de călătorie.

Amici.

Niall, bineînţeles, a părut să prindă din zbor vorbele noastre şi s-a desprins din îmbrăţişarea lui Ruby, cam cherchelită de altfel.

— N-ar trebui să ne schimbăm pentru cină? Mi-ar prinde bine un duş.

Am apreciat faptul că femeile din excursia asta erau mai eficiente la duş şi schimbarea hainelor decât bărbaţii.

Ruby şi Hanna erau deja în hol — cu părul ud, machiate discret — când am ieşit din camera mea cam la fel ca ele.

— Trăiască femeile nepretenţioase.

Hanna a ridicat mâna, bătând pe muţeşte cuba cu mine.

Niall şi Will stăteau de vorbă puţin mai departe.

— îl aşteptăm pe Jens? a întrebat Ruby.

Hanna a încuviinţat.

— Probabil calcă. Nimănui nu-i place atât de mult să calce ca fratelui meu. îşi calcă şosetele crezând că n-o să afle nimeni.

— Ce drăguţ, am zis, apoi mi-am analizat ţinuta: cizme înalte, colanţi roşii, fusta mea favorită largă, cu dungi albe şi negre — puţin mototolită din valiză — şi un maiou alb pe sub un pulover turcoaz cu un papagal brodat pe piept. Arăt ca o cutie de carioci care a explodat pe hol.

— Mie îmi plac ţinutele tale, a zis Ruby. Eşti foarte îndrăzneaţă.

— Ăăă... mersi? am murmurat, netezindu-mi puloverul.

Sincer, mie pur şi simplu îmi plăceau aceste culori.

Jensen a ieşit pe hol şi practic a dat cu nasul de un grup de femei bulucite în faţa uşii sale.

— Scuze, a zis, privindu-ne pe rând, uşor confuz. Nu... nu mi-am dat seama că toată lumea mă aşteaptă pe mine.

— E-n regulă, prinţesă, i-a spus Hanna, pupându-l zgomotos pe obraz.

— A trebuit să calc, a zis el încet, iar Hanna mi-a aruncat un zâmbet victorios, cu subînţeles: *V-am spus!*

Ruby l-a luat de braţ de Niall, iar Hanna pe Will. Jensen s-a întors spre mine cu un zâmbet relaxat care-i trăda încordarea din privire, şi mi-a spus:

— Arăţi minunat.

Cuvintele astea m-au făcut să simt brusc incomod. Ştiam că aranjamentul din excursia asta ne era scris practic pe frunte cu litere invizibile şi ne urmărea oriunde ne-am fi dus, dar voiam să-l putem ignora amândoi. Eu mă puteam bucura de siguranţa unei înamo- rări de Jensen — ştiind că el va fi precaut în orice privinţă în care eu mi-aş fi manifestat impulsivitatea —, iar el se putea bucura de o perioadă fară muncă, pretinzând că aranjamentul nu există.

Dar în realitate, atenţia din partea lui era cu adevărat flatantă doar dacă era autentică.

După ce am ajuns la restaurantul de la podgorie şi am salutat-o pe recepţioneră, am tras-o uşurel pe Hanna deoparte.

— N-aş vrea să... am început eu, lăsând fraza în aer.

începusem să vorbesc fară să-mi dau seama ce vreau să spun
exact. A zâmbit, apropiindu-se mai mult de mine.

— Eşti OK?

— Da, sunt bine, am răspuns, dând din cap. Doar că... — am zis aruncându-i o privire lui Jensen — nu vreau să simtă deloc... vreo presiune *nejustificată.*

Hanna a clipit, încreţindu-şi nasul ca şi cum s-ar fi străduit din greu să priceapă ce am zis.

— Cu tine?

— Da.

Confuzia i s-a transformat în amuzament.

— Ţi-e teamă că fratele meu se simte presat să se combine cu o bombă sexy în vacanţă?

— Păi... am spus, flatată de descriere.

Bombă sexy. Mă rog.

— Da.

A pufnit în râs.

— Ce viaţă grea are Jensen, mă duc să-l ţin puţin în braţe.

Am râs, dându-mi seama că, de câte ori vorbea, mă îndrăgosteam şi mai mult de ea. Am înţeles de ce o iubea Ruby atât de mult.

— Eşti adorabilă *şi* ştii bine la ce mă refer. E posibil ca atracţia să nu fie reciprocă...

— Deci *tu* eşti...?

— ...şi dacă *nu* e, am continuat acoperindu-i vorbele, e în regulă. Am venit aici ca să mă distrez. Am venit ca să evadez.

M-am uitat la peretele pe care erau expuse sute de sticle de vin şi am ridicat din sprânceană, de parcă ar fi fost acolo ca să-mi ţină piept.

— Sunt aici ca să mă pun în cap, ca să fiu cinstită.

— Dă-mi voie să-ţi spun un mic secret despre fratele meu, a spus Hanna, înclinându-se. Pe vremuri era un mare crai. Serios, a adăugat ea, probabil ca reacţie la expresia mea surprinsă. Şi apoi s-a însurat cu o vrăjitoare care i-a sfâşiat inima. Ne-a sfâşiat, de fapt, inimile tuturor.

M-am încruntat, gândindu-mă la o relaţie de nouă ani şi la cât de adânc se insinuase aceasta dincolo de Jensen, în sufletul celor din familia lui.

— Acum munceşte până la epuizare şi nu-şi mai aminteşte cum e să fie spontan şi să se distreze doar de dragul distracţiei, a continuat ea. Vacanţa asta îi prinde bine.

A ridicat din sprâncene, spunând:

— Ar putea fi *grozav*.

Will şi-a încolăcit braţul în jurul taliei ei fară să-şi dea seama, şi i-am studiat pe toţi cinci adunaţi la un loc, aşteptând să se elibereze masa noastră.După cum mă aşteptam, am fost aşezată lângă Jensen la masa lată, hexagonală, din mijlocul

salonului. Restaurantul era superb, cu o statuie ce părea a fi un trunchi de copac răsturnat, ce ieşea din tavan. Avea crengile şi frunzele încărcate cu luminiţe. Chelnerii purtau cămăşi albe apretate şi şorţuri negre legate cu grijă în jurul mijlocului. Erau ocupaţi să ne umple paharele cu apă minerală.

Ameţeala mi se evaporase şi am fost de acord să împart cu Jensen sticla de pinot noir, producţia casei.

De ce naiba să n-o fac?

Am observat că încearcă să se relaxeze. într-un fel îmi plăcea că nu-i stătea în fire să facă asta. Simţeam mereu că sunt prea relaxată pentru oricine s-ar fi aflat în preajma mea; cineva trebuia să fie pilonul central. Puteam încerca să fiu *eu* acest pilon, dar, aşa cum probabil prevăzusem, acest plan era sortit eşecului chiar înainte de a fi pus în practică atunci când — ca un gentleman care nu se dezminte — Jensen mi-a turnat mai mult vin, şi mai des, decât şi-a turnat lui.

— Ai uitat cum bat câmpii când sunt beată? l-am întrebat, privind cum scurge sticla la mine în pahar.

Aperitivele ocupaseră toată masa: andive cu prosciutto, mozza- rella proaspătă şi un sos dulce balsamic; chifteluţe cu rozmarin şi porumb dulce; un castron cu ardei shishito copţi la perfecţie; şi — preferata mea — o salată ceviche de creveţi şi calamar, şi numai când o vedeam îmi curgeau balele.

— în ciuda celor spuse de mine, a zis el, aşezând sticla goală la loc pe masă, cred că-mi place când baţi câmpii. Nu mai eşti o nebună oarecare din avion.

Şi-a ridicat paharul şi l-a ciocnit de al meu.

— Eşti Pippa.

Ia te uite. Chestia asta era chiar simpatică.

— Cred că în seara asta mi-aş dori ca *tu* să baţi câmpii, am zis, înroşindu-mă şi băgându-mă mai mult în sufletul lui.

Jensen a întârziat privirea pe buzele mele, apoi dându-şi seama, s-a îndreptat de spate.

— Din păcate, a zis el, sunt cea mai neinteresantă persoană de la masa asta.

Am aruncat o privire prietenilor noştri. Ruby şi Niall stăteau lipiţi unul de altul, Hanna se ducea la toaletă, iar Will, de cealaltă parte a mesei, citea meniul de tării în gura mare.

— Ei bine, am recunoscut, asta *poate* fi adevărat — de vreme ce nu am auzit nimic altceva din partea ta care să te contrazică —, dar pentru că eşti singura mea opţiune în acest moment, vreau să te ascult în timp ce vorbeşti.

A măsurat din priviri paharul, a inspirat adânc, apoi s-a uitat la mine.

— Dă-mi un subiect.

Ah, ce putere ameţitoare! M-am sprijinit de spătarul scaunului, sorbind din vin şi cu gândurile zburdând.

— Nu mai lua aerul ăsta machiavelic, a zis el, râzând. Spune-mi despre ce anume vrei să mă asculţi vorbind.

— Cu siguranţă nu vreau să te ascult vorbind despre muncă, am spus.

A încuviinţat zâmbind:

— Nu.

■■— Şi fosta ta soţie pare un subiect destul de scârbos.

A încuviinţat, râzând.

— Cel mai scârbos.

— Te-aş putea întreba de ce n-ai fost într-o vacanţă ca lumea de doi ani, dar...

— Dar asta ar însemna să discutăm despre muncă, m-a întrerupt el.

— Corect. Te-aş putea întreba despre echipa aia de softball pe care o tot pomeneşte Hanna, am spus, iar Jensen şi-a dat ochii peste cap exasperat. Sau despre cei câţiva kilometri buni pe care îi alergi în fiecare dimineaţă fără să primeşti bani pentru asta sau să te fugărească vreun monstru-

Mi-am muşcat buza.

— Dar, pe bune, ştim amândoi că te găsesc drăguţ şi mai mult decât atrăgător, şi ştiu că nu există nici vreo amantă la Londra, nici vreo nevastă la Boston, dar vreau să aflu dacă ai vreo iubită.

— Crezi că aş mai fi aici, în excursia asta, a zis el, cu sora mea şi cu soţul ei, cu Ruby şi cu Niall şi cu... tine... dacă aş fi avut iubită?

Am ridicat din umeri.

— Pentru mine eşti un mare mister.

A schiţat un zâmbet.

— Nu, nu am iubită.

Am lovit masa, iar el s-a speriat.

— Doamne, dar de ce nu? am strigat. O virilitate ca aceasta nu ar trebui irosită.

A râs.

— „Virilitate?"

— Da.

S-a înroşit.

— Ei bine... cred că sunt pretenţios.

— Mi-am dat seama, am şoptit sec.

S-a foit uşor în scaun.

— îmi place să pot controla lucrurile.

M-am înclinat spre el.

— De-abia *asta* sună interesant.

A adăugat cu un zâmbet care anticipa dezamăgirea mea la replica lui:

— Adică, cred că-mi place acest aspect al muncii mele. Toate relaţiile pe care le-am avut de la Becky încoace au părut puţin haotice.

— Se prea poate, am recunoscut eu.

Şi când am rostit replica aceasta, mi-am dat seama că ştiam exact la ce anume se referă. Cu Mark nu ştiusem niciodată la ce să mă aştept din partea lui, ca şi cum n-aş fi simţit deloc pulsul iubirii sale pentru mine. Relaţia noastră era în permanenţă instabilă, o poveste rămasă necunoscută. Pentru prima oară de la despărţire am înţeles de ce, în ultimul an, simţisem în străfundul sufletului meu acea nelinişte tulburătoare, înţepătoare. Şi de ce nu o mai simţeam acum.

Pentru că, oricât de mult mi-aş fi dorit ca iubirea să fie o aventură, trebuia să existe şi stabilitate.

— Dar da, am continuat, sunt de acord că *n-ar trebui* să fie aşa.

— Era destul de derutant după ce fusesem cu cineva timp de un deceniu, a spus el. E un limbaj nou pe care nu am ajuns să-l stăpânesc.

— Sunt convinsă că Niall e de acord cu tine, am spus.

A încuviinţat.

— Am vorbit odată cu Max despre asta. Din fericire, Niall s-a cuminţit acum. Ceea ce este ciudat, a continuat, zâmbind timid, şi, scuze, ajungem din nou la fosta soţie, dar lucrurile cu Becky au părut întotdeauna previzibile, până când a plecat, aşa, din senin. Credeam că suntem fericiţi. *Eu* eram fericit. închipuie-ţi cât de cretin m-am simţit când nici măcar nu am observat că ea nu era fericită.

M-am cam întristat când mi-am dat seama ce-mi spunea, de fapt: din punctul lui de vedere, relaţiile erau *blestemate* orice s-ar fi întâmplat. Prima lui iubire părea să însemne fericire, dar nu era aşa. Şi tot ce a urmat s-a petrecut parcă într-un limbaj pe care el nu îl vorbea.

Am dat să-i vorbesc, să-i reamintesc că aşa e viaţa, şi e complicată, însă pe câte femei ca Becky existau în lume, cel puţin pe atât existam cele care ne cunoaştem suficient de bine minţile şi inimile încât să fim sincere — dar am fost întreruptă de un sunet ascuţit.

Nu semăna cu nicio alarmă de incendiu pe care să o fi auzit vreodată. Preţ de o clipă, o părticică din mintea mea ciudată şi cu rămăşiţe străbune a strigat ADĂPOSTEŞTE-TE DE BOMBĂ IMEDIAT, apoi Jensen m-a luat de mână şi m-a tras după el, ieşind cu calm din restaurant pe traseul de evacuare indicat.

A făcut asta cu atâta siguranţă, încât mi-a trecut prin minte că

examinase planul de evacuare înainte de a ne aşeza la masă. Nu doar că s-a ridicat şi a reacţionat ca şi cum s-ar fi aşteptat să pornească alarma de incendiu, dar ştia exact unde să meargă. Voiam să-i dau un martini şi să trăiesc o fantezie de o noapte cu James Bond

.Alarma a continuat acoperind strigătele de uimire şi îngrijorare şi, în cele din urmă, am înţeles de la chelnerii care zoreau oamenii afară că fusese un mic incendiu la bucătărie şi că totul era în regulă, aşa că trebuia să ne păstrăm calmul.

După cum s-a dovedit, traseul de evacuare ne-a scos în spatele restaurantului, în vârful unei coline ce dădea spre podgorie. Trecuse de asfinţit, iar viţa-de-vie părea un labirint întunecat de lemn şi frunziş. Jensen mi-a eliberat mâna ascunzând-o pe a lui în buzunar şi a privit în jur. în faţa noastră era o construcţie mică, un adăpost ridicat în mijlocul podgoriei.

— Ce crezi că e acolo? l-am întrebat, arătând spre clădire.

Will şi Hanna s-au strecurat pe lângă nişte domni isterici mai vârstnici şi s-au iţit lângă noi, uitându-se în aceeaşi direcţie.

— Cred că e un loc unde se aşază lumea şi ia masa, şi-a dat cu părerea Hanna. Eu aşa aş face. E o privelişte minunată.

Am înaintat, croindu-ne drum printre oamenii care se revărsau afară. Will a clătinat din cap.

— Eu cred că acolo e Casa de Hâţâneală.

— Eu cred că acolo îşi ţin uneltele mai mici de care au nevoie la cules, a spus, practic logic, Niall, şi cu toţii l-am săgetat din priviri, în timp ce Will s-a prefăcut că sforăie.

în spatele nostru, chelnerii şi personalul se tot agitau, încercând să-şi asigure clienţii că nu e nimic grav şi că ne vom putea relua cina.

Dar deocamdată eram exilaţi aici, afară.

— Vreau să merg şi să văd ce-i acolo, am zis.

— Du-te, m-a încurajat Will.

— Pippa… a început Jensen, dar m-am întors spre el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Hai să ne întrecem până acolo! am zis, ieşind din curtea de beton şi călcând pe pământul moale, lăsând în urma mea linişte şi uimire.

Adierea vântului se simţea extraordinar, îi simţeam răcoarea şi asprimea pe obraji şi, pentru prima oară — *mulţumesc, pinot noir* — m-am prefăcut că luam parte la o cursă adevărată, dând din braţe, simţind cum pământul cedează sub pantofii mei şi rămâne în urmă.

Am auzit nişte paşi fermi în urma mea, şi iată-l pe Jensen alergând lângă mine şi privindu-mă uluit înainte să se manifeste latura sa de învingător. A sprintat restul drumului până la adăpost, întor- cându-se spre mine când a ajuns şi aşteptându-mi finişul plin de gâfâieli şi şuierături.

Nemişcat ca adăpostul însuşi, m-a privit fară să spună nimic în timp ce eu îmi recăpătăm suflul.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat într-un final, zâmbind în colţul gurii. Credeam că nu alergi.

Am râs, întorcându-mi faţa către cer. Aerul era rece, puţin umed, iar cerul era de culoarea rochiei mele favorite indigo.

— Habar nu am. Prea eram serioşi.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Mi-a plăcut, doar că… am senzaţia că m-am îmbătat puţin.

— Pippa, eu nu…

Jensen s-a oprit când m-am întors cu spatele, îndreptându-mă spre o ferestruică a adăpostului, ca să trag cu ochiul înăuntru.

Aşa cum zisese Niall, era o magazie plină de materiale pentru grădinărit, găleţi, prelate şi furtunuri încolăcite.

— De-a dreptul neinteresant, am zis, întorcându-mă cu faţa spre el. Din păcate, Niall a avut dreptate.

Jensen a tras aer adânc în piept, holbându-se la mine cu o expresie care nu-mi spunea nimic.

— Ce e? l-am întrebat.

A râs nervos.

— Nu poţi să…

S-a oprit, înfigându-şi o mână în păr.

— Pur şi simplu, nu poţi *să fugi de nebună prin vie, în întuneric.*

— Atunci de ce Dumnezeu ai venit după mine?

A clipit, surprins.

— Vreau să zic că…

Părea să fi găsit ceva brusc caraghios în răspunsul său, dar tot a continuat:

— Nu te puteam lăsa *să fugi de nebună prin vie, în întuneric* de una singură.

Asta m-a făcut să râd.

— *Jensen,* suntem foarte aproape de restaurant.

Am privit amândoi în urmă, către oamenii din curtea aflată în pantă, care încă aşteptau să fie poftiţi înăuntru, dar nefiind deloc preocupaţi de ceea ce faceam noi.

M-am întors şi i-am privit profilul în lumina discretă ce venea din depărtare, de la podgorie. M-am întrebat dacă el se mai gândea la conversaţia noastră de la masă, despre a nu avea încredere în forţele proprii şi a nu-i înţelege pe ceilalţi.

— îmi pare rău pentru Becky, am spus, facându-l să tresară puţin şi să-şi coboare privirea spre mine. Sunt sigură că o mulţime de oameni au spus asta la început, când era cel mai dureros. Dar fac pariu că aproape nimeni nu mai pomeneşte nimic despre asta.

S-a întors cu totul spre mine şi a răspuns scurt şi precaut:

— Aşa-i…

— îmi amintesc când a murit bunica mea.

Mi-am mutat privirea spre rândurile cu viţă-de-vie.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Eu aveam 11 ani, iar ea avea... să vedem... aproape 80.

— îmi pare rău, a spus Jensen în şoaptă.

I-am zâmbit.

— Mulţumesc. Faza e că, la început, toată lumea a fost tristă pentru noi. Firesc. Dar odată cu trecerea timpului, lipsa ei devenea din ce în ce mai grea, pentru Lele, cel puţin. Toate acele mari şi mici momente petrecute cu bunica lipseau. Nu ne-a fost deloc mai uşor. Tristeţea noastră pur şi simplu a devenit *mai tăcută.* N-am mai discutat despre asta, dar ştiu că fiecare clipă şi fiecare victorie pe care Lele nu le-a putut împărtăşi cu mama sa şi-au pus amprenta asupra ei.

Ne-am privit din nou.

— Vreau că spun că da, sunt şase ani — şase ani de la Becky încoace?

— Da. Şase.

— Au trecut şase ani şi mie îmi pare rău că nu mai e în viaţa ta.

A clătinat din cap, dând să spună ceva, dar şi-a înghiţit imediat
cuvintele. Era evident că lui Jensen nu-i plăcea să vorbească despre sine când se discuta despre relaţii. Deloc.

— Mulţumesc, a spus el încet, dar mi-am dat seama că a fost doar de complezenţă.

— Spune-o, am zis, întinzând mâinile.

M-am întors pe vârful picioarelor, cu braţele întinse.

— Descarcă-te în faţa mea, a strugurilor, a viţei-de-vie şi a micilor unelte de grădinărit din magazie.

A râs, aruncând o privire spre prietenii lui care trăncăneau, uitându-se către noi, în mijlocul podgoriei.

— Pippa, eşti...

S-a oprit brusc când din dreapta noastră s-a auzit un şuierat subtil. Apoi altul din stânga. Am sărit în spate.

— Ce e asta?

A mârâit printre dinţi, prinzându-mă de braţ.

— La naiba! Haide!

Am luat-o la goană, dar în numai câteva clipe ne-am trezit uzi din cap până-n picioare de la aspersoarele care scuipau apă din toate direcţiile. Din ţevile delicate atârnate de grilajul viţei-de-vie, din ambele părţi şi de jos, din aspersorul ce se rotea cu viteză lângă picioarele noastre.

Am mai făcut câţiva paşi în noroiul alunecos, când era cât pe-aci să cad în cur; Jensen de-abia m-a prins. Alergam degeaba. Eram uzi leoarcă.

— Renunţă, i-am strigat, ca să acopăr zgomotul asurzitor al sistemului de irigaţii.

Eram muraţi, de parcă ne-ar fi prins un potop.

— Jensen, am spus, prinzându-l de mânecă, exact când o luase spre cramă.

L-am întors cu faţa spre mine. M-a privit sălbatic. Nu era doar vorba că băuserăm o sticlă cu vin după o zi întreagă de degustări. Nu era doar vorba că fuseserăm întrerupţi de la cină sau că în acest moment eram uzi până la oase, în octombrie, într-o mică podgorie din Long Island.

Din sclipirea sălbatică din ochii lui înţelegeam că înlăuntrul lui ceva fusese eliberat şi se dezlănţuise.

— Ştiu că nu ne cunoaştem deloc, am strigat, clipind ca să-mi alung apa din ochi. Şi ştiu că pare o nebunie, dar cred că ar trebui să urli.

A râs, mergând pe sub jeturile aspersoarelor.

— Trebuie să urlu?

— Urlă!

A clătinat din cap, fără să înţeleagă.

— Spune-o! am ţipat peste zgomotul îngrozitor. Spune exact la ce te gândeşti în această clipă. Fie că e vorba despre muncă, sau viaţă, sau Becky, sau despre mine. Uite-aşa!

Am tras în piept o gură de aer rece, apoi vorbele au ţâşnit din pieptul meu.

— *Vreau să-l urăsc pe Mark, dar nu-l urăsc! Urăsc faptul că m-am lăsat atât de repede cuprinsă de o relaţie care pentru el a însemnat un simplu popas, o relaţie pe care eu o vedeam veşnică! N-a fost, iar eu mă simt ca o proastă pentru că nu mi-am dat seama de asta mai devreme!*

S-a holbat la mine câteva fracţiuni de secundă, cu apa prelin- gându-i-se pe faţă.

— *Îmi urăsc slujba!* am urlat, cu pumnii strânşi pe lângă corp. îmi urăsc apartamentul, programul şi faptul că asta poate continua la nesfârşit şi eu nu voi avea curajul să fac ceva în privinţa asta! Urăsc faptul că m-am străduit din răsputeri, dar când mă uit în jurul meu şi-mi compar viaţa cu a altora mi se pare că a mea e o picătură într-o găleată imensă!

Jensen se chinuia să-şi alunge picăturile de apă poposite pe gene.

— Nu mă face să mă simt aiurea, am spus, lipindu-mi mâna de pieptul lui.

Exact când voiam să fac stânga împrejur şi să mă întorc la restaurant, şi-a lăsat capul pe spate, a închis ochii şi a urlat acoperind zgomotul aspersoarelor:

— *Puteam să avem deja copii!*

Oh, Doamne Dumnezeule.

Am dat din cap ca să-l încurajez. M-a privit din nou, ca şi cum ar fi căutat validare, iar odată ce s-a lăsat copleşit de emoţii, trăsăturile i s-au transformat: a devenit uşor tensionat, ochii mai aspri, gura i s-a preschimbat într-o linie dură.

— Ar fi fost la *şcoală* a spus el, ştergându-şi faţa cu o mână pentru a îndepărta apa, fie şi pentru o secundă. Ar fi *jucat fotbal* şi ar fi mers pe *bicicletă!*

— Ştiu, am zis, strecurându-mi mâna peste braţul lui pentru a ne înlănţui degetele murate.

— Uneori mi se pare că nu am *nimic*, a spus el, nimic, în afara slujbei şi a prietenilor mei.

Tot e ceva, voiam să spun, dar m-am abţinut. Pentru că am înţeles: nu era viaţa pe care îşi imaginase c-o va avea.

— Şi sunt atât de furios pe ea pentru că nu mi-a spus mai devreme că nu asta îşi dorea.

Şi-a şters din nou faţa cu mâna liberă, iar eu m-am întrebat preţ de o clipă dacă doar apa i se prelingea pe faţă. N-aveam cum să-mi dau seama în întuneric.

— Sunt atât de furios că mi-a irosit timpul, a zis, clătinând din cap şi privind în gol. Şi apoi o să întâlnesc pe cineva şi o să-mi spun... de ce să-mi mai bat capul? Nu e cam târziu? Sunt eu prea tensionat sau prea neinteresant sau...

— Ai stat pe bară prea mult timp? am spus, încercând să-l fac să râdă, dar replica mea a avut efectul opus.

Mi-a eliberat mâna, oftând greoi.

Ce pereche mai suntem şi noi, am zis

.I-am luat mâna înapoi, cu fermitate, şi l-am îndemnat să se uite la mine.

— Nu e prea târziu. Nici măcar dacă ai avea 80 de ani n-ar fi. Iar tu nu ai decât 33.

— 34, m-a corectat mârâind.

— Şi, te rog, am continuat, ignorându-l, majoritatea femeilor nu sunt obtuze în privinţa existenţei şi sentimentelor lor. Ai muşcat prima dată dintr-un fruct putred. Sunt mulţi struguri copţi în vie.

Am ridicat din umeri şi am zâmbit puţin, privind la tot acel zinfandel noduros din jurul nostru.

— Nu mă refer la mine, am adăugat. Nu mă refer nici la următoarea femeie pe care o vei cunoaşte. Mă refer că e acolo, undeva. Oricine ar fi *ea.*

A dat din cap, uitându-se la mine. Apa îi lucea pe frunte, pe nas, i se prelingea pe buze. Preţ de o clipă, mi s-a părut c-o să mă sărute. Dar apoi a clătinat uşor din cap, holbându-se la mine ca şi cum ar fi aşteptat vreo indicaţie magică.

— îmi pare rău că ai pierdut-o, am zis aproape şoptit. Şi ştiu că a trecut multă vreme, dar nu suficient de multă ca să fii în continuare furios. A fost un vis pe care l-ai pierdut şi asta e ceva îngrozitor, din orice unghi ai privi situaţia.

A încuviinţat, strângându-mă de mână.

— Şi mie îmi pare rău pentru Mark.

I-am făcut semn s-o lase baltă, râzând scurt.

— Mark nu a fost un vis. A fost un partener fantastic de sex pe care l-am tot aşteptat să se transforme într-un tip mai mişto.

M-am gândit puţin la asta şi am adăugat:

— Poate că *a fost* un vis, dar unul scurt. Mi-am dat seama de ceva în excursia asta, anume că nu trebuia să plec departe trei săptămâni ca să trec peste acest moment. Dar mă bucur oricum că am venit aici.

Am văzut cum se închide din nou în el, dar nu l-am judecat. Era mecanismul lui — ştiam asta deja: oferea puţin. Se proteja. Aşa că i-am uşurat misiunea şi i-am eliberat mâna. L-am urmat înspre curtea interioară, unde oamenii intrau deja în restaurant. O să râdem despre cât de nebună am fost (ce dementă e Pippa asta), şi ne vom întoarce în camerele

*noastre ca să ne schimbăm hainele şi să ieşim din nou la cină.*Şase *Jensen*

Luni dimineaţa m-am trezit înainte de răsăritul soarelui.

Am clipit uitându-mă în tavanul întunecat. Păturile erau în continuare calde în jurul trupului meu, în timp ce ceaţa somnului mi se ridica de pe pleoape. Mărturisirea pe care i-o făcusem Pippei încă îmi vâjâia prin minte.

Puteam să avem copii până acum.

Ar fi fost la şcoală. Ar fi jucat fotbal şi ar fi mers cu bicicleta.

Habar nu am de unde veniseră toate astea seara trecută. Erau nişte gânduri care rareori îmi mai apar în minte, de obicei numai în timpul unui moment de slăbiciune sau după o zi deosebit de nasoală, când nu aveam la cine mă întoarce, ci doar la o casă pustie.

Sau, aparent, după o zi întreagă de băut şi de alergat printr-o podgorie plină de aspersoare.

Am ieşit cu câteva femei de la divorţ încoace şi nu mă gândisem prea mult la Becky. Dar mi-am petrecut mult timp gândindu-mă la căsnicia mea după ce am cunoscut-o pe Emily. Cu prietenia ei simplă şi previzibilă îşi croise cumva drum în patul meu şi mă sâcâia cât de uşor era să menţii o relaţie ca *asta* — nu trebuia să însemne nimic — decât să am o relaţie în care să mă implic cu totul.

Aveam un meci de softball, iar Emily şi cu mine ne-am întâlnit după aceea, la o bere, aşa cum faceam de multe ori. Dar în acea zi de joi am plătit nota şi am condus-o la maşină, iar ea m-a surprins întrebându-mă dacă voiam să o însoţesc acasă la

ea. S-a dovedit că voiam. Am făcut sex de două ori în acea noapte, iar eu am plecat înainte să-i sune alarma dimineaţă.

Emily era atrăgătoare şi inteligentă — era neurolog pediatru la Spitalul pentru Copii din Boston —, dar amândoi ştiam că nu suntem altceva decât nişte prieteni care şi-o trag ori câte ori au chef. Făceam sex de câteva ori pe lună. De fiecare dată era bine. Nu era niciodată ceva senzaţional. Nu era niciodată senzaţional pentru că nici ea şi nici eu nu ne-am implicat vreodată emoţional.

Şi, sincer, ştiam că şovăiam să mă implic mai profund şi pentru că rămăsesem confuz după Becky, dar şi pentru că nu mai aveam chef de vreo relaţie. Pippa avusese dreptate; durerea devenea din ce în ce mai tăcută cu timpul, dar nu dispărea cu totul. Se metamorfoza, odată cu schimbarea felului în care vedeam lucrurile şi în care mă vedeau oamenii. Perioada acceptabilă de doliu pentru spulberarea căsniciei mele şi tot ce însemnase ea pentru existenţa mea se încheiase. Restul lumii mersese mai departe. Trebuia să fac şi eu acelaşi lucru.

Aşa că, de ce nu-l făcusem?

Sunt atât de furios pe ea pentru că nu mi-a spus mai devreme că nu asta îşi dorea.

Sunt atât de furios că mi-a irosit timpul... Mi se pare că... de ce să-mi mai bat capul? Nu-i cam târziu? Sunt eu prea tensionat sau prea neinteresant sau...

Nu mi-am terminat acel gând.

Nu-mi dădeam seama ce anume avea Pippa de mă facea să recunosc lucruri pe care înainte nu le mai rostisem cu voce tare, dar nu-mi plăcea. Aceste două săptămâni trebuiau să însemne evadare şi băutură în exces, nu introspecţie şi analiză emoţională.

Am dat păturile la o parte şi m-am ridicat în capul oaselor. M-am întins după telefonul care stătea la încărcat pe noptieră. Am sărit peste un e-mail aşa cum nu-mi stătea în fire şi am deschis ultimul mesaj pe care-l primisem de la Will, în care mă întreba dacă am chef de o alergare matinală.

M-am trezit. Eşti gata? i-am scris şi mi-am aruncat telefonul pe
pat.

Am verificat programul pe care Ziggy îl printase pentru toţi: brunch, nişte timp liber să explorăm zona, un posibil tur al berăriilor şi cina aici, la hotel.

Răspunsul lui Will a venit când eram la baie, un simplu *Nu* şi
atât.

L-am sunat de patru ori, şi de două ori mi-a respins apelul. Apoi mi-a răspuns.

— Eşti la fel de rău ca soră-ta, a zis el mormăind, cu gura strivită de pernă, probabil.

— Tu eşti ăla care m-a rugat să alergăm de dimineaţă, aşa-i?

— Nu e nici măcar — atunci l-am auzit jucându-se din nou cu telefonul — ora şapte.

— Şi ce dacă? La ora asta alergăm mereu.

— Jensen, tu vezi în ce cameră te afli?

M-am uitat în jur. Pereţi cu lambriuri albe, un pat mare acoperit cu o pătură tricotată, un şemineu de cărămidă.

— Da.

— Suntem în *vacanţă*. Brunch-ul e după ora zece. E OK să dormim mai mult.

— Puteai să zici asta aseară, i-am răspuns, deschizând deja meniul pentru room-service.

— Mi-am băut propria greutate în vin şi am încercat să-l conving pe chelner să-şi deschidă o podgorie cu mine, a spus el. Nu sunt sigur că ar trebui să luaţi de bun *nimic* din ce am spus eu aseară.

Bine, am zis oftând. Oricum am nişte treabă. Sună-mă când te trezeşti şi plecăm la alergat atunci

— Ah, ba n-ai nicio treabă.

L-am auzit cum se ridică din pat.

— Naiba să te ia. Nu. N-ai să stai acolo cu ochii în laptop. Soră-tă o să mă omoare.

Deci şi Will trebuia să aibă grijă de Jensen.

Am scrâşnit din dinţi.

— E-n regulă, am zis. Fără muncă. Mă duc la alergat şi vă prind din urmă mai târziu.

— Nu, ai dreptate. Dă-mi un sfert de oră şi ne întâlnim în hol. Bine?

— Bine.

* * *

Camera mea era într-un capăt al casei şi dădea spre peluză şi spre pasajul care separa clădirea principală de o clădire din spate, asemănătoare unui hambar. Era încă întuneric, dar se luminase suficient cât să văd un foişor cu acoperiş de aramă, undeva în depărtare, şi o curte interioară unde, în cele mai multe seri — potrivit broşurii pe care ne-o dăduse Ziggs — se servea cina în jurul unui foc.

Agitaţia era mult mai mare la parter, un foc ardea în şemineu, iar zgomotele şi aromele micului dejun treceau de uşile închise ale bucătăriei.

Will mă aştepta, conversându-se cu managerul lângă uşa de la intrare. M-a zărit, m-a salutat cu o mână şi şi-a luat la revedere de la manager.

— Neaţa.

— Neaţa. Ziggs mai doarme?

— Buştean, mi-a răspuns, aruncându-mi un zâmbet cu subînţeles căruia *nu* i-am dat importanţă.

Şi-a pus o pereche de mănuşi şi a pufnit uşurel:

— Văd că ţi-ai recuperat bluza.

Mi-am privit hanoracul pe care pusese stăpânire soră-mea. Cam decolorat, puţin uzat pe ici pe colo. Manşetele erau făcute praf şi una dintre mâneci începuse să se destrame la tiv, dar era unul dintre hanoracele mele preferate. Ziggy se tot fâţâia pe la mine pe acasă şi-mi tot fura din haine încă de când devenise

suficient de înaltă câl să ajungă la uşa dulapului meu. Singurul motiv pentru care aveam încă acest hanorac era că, probabil, Hanna se schimbase la un moment dat acasă la mine şi-l lăsase pe undeva.

— Simt cum îmi judeci hanoracul, William. E o ţoală clasică. Soţia ta merită asta, probabil că-l poartă mai mult decât mine.

— Nu, Hanna, la fel ca tine, este ciudat de sentimentală. Voi doi sunteţi singurii oameni pe care-i cunosc care pot arunca un recipient de firmă pentru că nu aveţi chef să-l spălaţi, dar păstraţi un hanorac preţ de două decenii.

Avea dreptate.

Am străbătut holul, înainte ca aroma de şuncă şi de cafea proaspătă să ne facă să abandonăm ideea de a face sport, şi ne-am furişat pe uşa din spate.

Răcoarea ne-a lovit imediat. Will şi-a tras fesul pe urechi şi a aruncat o privire în jur.

— Locul ăsta este de-a dreptul minunat, a spus.

Vedeam şi eu ce admira el. Ceaţa se agăţa de gard, în depărtare, iar copacii păreau nişte văpăi în culorile toamnei care se ridicau spre cerul mat. Am lăsat hanul în urma noastră — cu ţigla albă şi finisajele sale albastre, cu turnuleţul cu acoperiş de aramă ce sclipea ca un bănuţ nou-nouţ.

Am încuviinţat, eram de acord cu el.

Telefonul îi bâzâia undeva într-un buzunar, iar el l-a scos, râzând apoi sec.

—Bennett tocmai a trimis asta pe grup: „Chloe mi-a adus micul dejun la pat. Au trecut două ore şi încă nu m-a rugat să repar mărunţitorul de gunoi. Fac nevestele genul ăsta de lucruri din... bunătate? Va rog să traduceţi".

Am râs, clătinând din cap.

— Crezi că e confuz pe bune sau joacă teatru?

Will şi-a vârât telefonul la loc în buzunar, a tras fermoarul şi a spus:

— Cred că e pe bune, deşi încearcă să glumească. Ea e total schimbată. Ei doi au o dinamică deosebită şi acum că ea e gravidă lotul e pe dos.

— Ţi-ai dori să fii în New York să-i vezi cum sunt?

— Să ştii că da, a răspuns, înclinându-se într-o parte şi întin- zându-şi spatele. E *de-a dreptul* ciudat. Dar amuzant.

Ne-am făcut încălzirea în linişte cum o facuserăm de o sută de ori — cvadricepşi, gambe, genunchi, fese —, iar zgomotele dimineţii ¡tu început să răsune în jurul nostru. Caii rumegau iarbă pe un câmp din apropiere, iar cineva bătea cuie undeva pe proprietate, în rest insă era linişte. Ne-am îndreptat spre capătul potecii.

Am potrivit cronometrul ceasului şi am pornit, trecând de la cărarea cu noroi pe şosea. Alergam în acelaşi ritm. îmi menţineam suflul constant şi privirea înainte.

— Cum e la muncă? am întrebat.

Will era investitor, iar Max era partenerul lui. împreună deţineau Stella & Sumner, un fond de investiţii, cu Max aflat la New York şi Will înapoi acasă, în Boston.

— Destul de bine, a spus. E o mică firmă australiană de produse farmaceutice care face o treabă foarte bună în domeniul cancerului. Mă duc acolo să discut cu ei luna viitoare. Iar Max mi-a transformat vechiul birou în atelier de lucru manual pentru zilele în care o ia pe Annabel cu el la serviciu, aşa că va trebui să-l redecorez şi eu pe al lui cu prima ocazie când pleacă din ţară.

— Să-l redecorezi? am întrebat.

— Da. Bilă disco, piele falsă de leopard roz pe canapea. Poate o bară de striptease în mijlocul camerei.

— N-aveţi toate ţiglele pe casă.

A izbucnit în râs.

— Ultima oară când am fost în oraş, am petrecut o săptămână la recepţie, împărţind computerul cu maică-sa. Ar trebui să fim chit.

— Sprâncenele lui Bennett au crescut la loc de când unul dintre voi a încercat să „fiţi chit"? Aminteşte-mi să nu calc pc In New York.

— O singură sprânceană pierdută, nu amândouă, a lămurii situaţia. Şi tu? Te bucuri de vacanţă?

— Da şi nu, am recunoscut. îmi dau seama câtă nevoie aveam de ieşirea asta, dar asta nu înseamnă că nu-mi fac griji în permanenţa despre ce se petrece la birou cât timp sunt eu plecat.

— Pentru că eşti obsedat de control, a spus, rânjind spre mine. li o trăsătură de-a familiei Bergstrom. Mă gândesc să vă testez pe toţi din punct de vedere genetic.

— De fapt, asta se întâmplă pentru că sunt bun la ceea ce fac, l-am corectat, apoi am adăugat repede: Şi puţin şi din ce spui tu.

Will a râs şi am cotit amândoi la stânga, pe Şoseaua South Jamesport, o şosea rurală cu două benzi, mărginită de copaci şi, din când în când, de câte o casă.

Am alergat în tăcere, umăr la umăr, într-un ritm constant. Dar acel calm pe care mi-l aducea mereu o alergare bună părea de data asta să întârzie. Gândurile mele zburau în toate direcţiile, cu o senzaţie de anxietate sâcâitoare care mi se încolăcea în măruntaie.

— Deci, ce părere ai despre Niall şi Ruby? a întrebat Will câteva minute mai târziu.

— Par grozavi, am zis, bucuros de orice conversaţie care să mă distragă de la gândurile mele. Niall seamănă atât de mult cu Max şi totuşi parcă nu, nu-i aşa?

— Exact aşa mi s-a părut şi mie când eram cu amândoi la New York, a zis Will. Cred că Ruby a fost foarte potrivită pentru el, căci acum pare mult mai relaxat. Mai fericit. Deşi trebuie să recunosc că îmi place să mi-l închipui pe Niall cel înţepat, când lucra cu Pippa *şi* Ruby. Astea două sunt gemenele entuziasmului. Cred că era cu totul altceva.

— E o minune că muncea cineva acolo.

Ei bine, trebuie să spun, a zis el pe un ton şmecheresc, mi-a plăcut să văd că tu şi Pippa vă înţelegeţi atât de bine.Când a pomenit numele Pippei mi s-a pus un nod în stomac.

— Asta pentru că ea e drăguţă, iar eu am prins-o într-un moment prost în avion, asta e clar, am zis. Deşi nu cred c-o să-mi treacă vreodată stânjeneala. încă îi aud hohotele de râs răsunând prin bucătăria la.

— îmi pare foarte rău că am ratat asta, a spus Will.

— Ei bine, stai pe-aproape, sunt convins că voi găsi de făcut ceva la fel de îngrozitor.

— Nu eşti primul care spune o tâmpenie în faţa unei persoane pe care o place, Jens. Căcaturile pe care le spuneam de faţă cu Hanna erau de-a dreptul ireale.

Am încetinit când am trecut pe lângă o proprietate imensă, înconjurată de un gard alb şi de câţiva cai. Nevoia de a lămuri povestea asta mă apăsa în piept, forţându-mă să vorbesc.

— Toată situaţia cu Pippa...

Will a încetinit şi el, aruncându-mi o privire.

— Da...?

Străzile erau aproape pustii la ora aceea, dar ne-am mutat pe trotuar când o maşină a trecut pe lângă noi.

— Uite, ai dreptate. Chiar *îmi place* de ea, am zis, dar mi se pare că atmosfera e tare încărcată. Parcă am fi într-un acvariu cu peşti.

— Cui îi pasă? Pe Hanna o interesează, dar asta fac întotdeauna surorile. N-o băga în seamă. Pippa este exact ceea aş fi crezut că e genul tău de fată când eram la şcoală. E amuzantă, e matematiciană, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu mai spun că e superbă. Şi dacă asta n-ar fi suficient de mişto, e aici pentru câteva săptămâni, apoi va pleca acasă peste ocean. îmi scapă mie ceva pe undeva?

— Nu ştiu, am recunoscut. E limpede că desfac prea mult firul în patru.

Cu mâinile în şolduri, s-a oprit şi s-a rezemat de un gard de lemn ca să-şi recapete suflul.

— Ascultă, i-am spus Hannei că nu mă amestec, dar în facultate ai fi văzut povestea asta drept ceea ce era: o vacanţă superbă alături de familie şi de nişte prieteni noi, printre care şi o tipă singură şi absolut sexy.

Am mijit ochii, privind aiurea pe stradă.

— Mda. Cred că da. îmi place totuşi să cred că acum sunt mai înţelept decât eram în facultate.

— Nu ştiu ce să zic, a spus el, privind în pământ şi lovind o piatră cu piciorul. Ce te supără?

Am izbucnit în râs.

— E o întrebare prea serioasă pentru ora 7 jumătate dimineaţa.

A ridicat ochii spre mine.

— Oare? Nu te-am văzut niciodată să ai vreo angoasă existenţială. Nici măcar după ce a plecat Becks. Te-ai îmbătat câteva weekenduri şi apoi te-ai întors la muncă şi de-atunci nu te-ai mai oprit. Adică, asta e tot? Te-ai hotărât că asta e tot ce-ţi doreşti?

Numele lui Becky m-a lovit puternic în piept. Chestia asta se întâmpla cam des în ultima vreme.

— Eu…

— Tot aştept să vii cu cineva la cină, m-a întrerupt. Când locuiam la New York, credeam că nu-ţi cunosc iubitele din cauza distanţei. Dar acum când locuim în apropiere… de cât timp…? De doi ani? Ţi-am cunoscut doar partenera de futai şi trebuie să fiu sincer, Jens: la faza asta, sunt de acord cu Hanna. E la fel de interesantă ca o lingură.

Replica asta m-a făcut să râd neîncrezător.

— Tu-mi povesteai despre partenere de futai.

A încuviinţat.

— OK, aşa e. Şi înţeleg. Şi dacă asta vrei să faci la nesfârşit, OK. Dar atunci care e problema cu excursia asta? Nu poţi avea şi una, şi alta. Nu poţi să-mi spui că nu vrei să te implici şi în acelaşi timp să devii nevrotic în privinţa *situaţiei cu Pippa*.

— Pentru că *sunt* nevrotic, Will, am spus, ridicând puţin vocea în mijlocul ceţii umede a dimineţii. Ieri m-am uitat la Ziggs şi mi-am dat seama cât de mult i-ar plăcea să mă vadă flirtând puţin ca în

tabără şi eu mă gândeam: Sigur, de ce nu, pot să fac asta. Dar Pippa are ceva care...

— Te face să nu te simţi în largul tău? a întrebat, privindu-mă atent şi iscoditor.

— Da, şi nu prea înţeleg de ce.

— Pentru că e sinceră şi nu e superficială?

Pentru că nu am răspuns, a continuat:

— Pentru că-ţi pune întrebări reale despre cine eşti şi ce anume gândeşti? Şi pentru că nu crezi c-o să fii în stare să uiţi de toate preţ de două săptămâni?

— OK, deci te-ai gândit puţin la toată povestea asta.

— Din nefericire, m-am gândit. Adică, aş putea fi înapoi în patul ăla imens dormind alături de frumoasa mea soţie, dar eu sunt aici, cu tine, afară, la emisiunea Clipa Sentimentelor. Aşa că vorbeşte cu mine, Jens. Spune-mi ce-ţi trece prin căpşorul ăla al tău sau lasă-mă să mă duc înapoi şi să...

— OK, OK.

Am râs amar, întorcându-mă cu faţa spre cer.

— Doamne, habar nu am. M-a făcut cumva aseară să vorbesc despre Becks, şi nu e ca şi cum aş mai fi îndrăgostit de ea — ba chiar dimpotrivă —, ci pur şi simplu urăsc *să mă gândesc* la asta. De ce le place femeilor să atingă acest subiect? *Eu* nu vreau să-l abordez deloc.

— Pentru că la asta se rezumă toate relaţiile tale din ultimii şase ani, a zis Will. întâlneşti femei, te duci la o întâlnire sau două, poate faci sex cu ele şi apoi nu le mai suni. Am dreptate?

Am clătinat din cap, dar nu dezaprobam cu totul ce spunea.

— Eşti praf, frate.

S-a îndreptat de spate, scuturându-şi pantalonii de tot felul de aşchii.

— Fac pariu că îţi găseşti scuze gândindu-te că le scuteşti de o relaţie cu un bărbat care în cele din urmă nu le va mai acorda atenţie din cauza jobului său.

— Ei bine, da, am zis, ridicând din umeri. N-am cunoscut pe nimeni cu care să-mi doresc să fiu în loc să-mi doresc să muncesc.

— Tu auzi cât de jalnic sună asta? m-a întrebat, iar râsul i-a mai îndulcit cuvintele. în realitate cred că ţi-e teamă să te implici şi relaţia să se încheie din nou în mod inexplicabil. Din acelaşi motiv urăşti să vorbeşti despre Becky. Pur şi simplu nu înţelegi ce s-a întâmplat. Ei bine, am veşti pentru tine: *nimeni* nu a înţeles. N-am înţeles niciodată. Ne-a rănit pe toţi. Şi ştiu că pentru tine e cel mai rău — mult mai rău —, dar cu toţii am pierdut-o. Acum îţi e atât de teamă să mai încerci o dată, încât nici nu-ţi mai baţi capul.

— Te rog. Vorbeşti numai tâmpenii. A dat din cap.

— Asta e teama de eşec, şi nu eu, ci *tu* vorbeşti numai tâmpenii. Iisuse Hristoase. De ce toate discuţiile se învârteau în jurul lui
Becky?

— Nu cred că e o chestiune atât de profundă, Will.

M-am întors şi am luat-o din loc, suficient de încet ca să ştie că nu fugeam, pur şi simplu, de el.

— Nici nu spun că e profundă, a spus el. Spun că e evident. Gândeşti în clişee. Te iubesc, frate, dar eşti atât de uşor de interpretat, ca un vis în care te duci în pielea goală la şcoală.

Asta m-a făcut să râd.

— Bine. Deci tu spui că gândesc în clişee, că mi-e teamă să nu fiu părăsit şi că despic prea mult firul în patru.

— Una peste alta, da. Mi-a zâmbit.

— Chiar m-ai scos din patul meu călduţ ca să discutăm despre asta?

***

După o altă zi în care am degustat vin şi după o seară cu mâncare săţioasă şi o oră de culcare mai normală, marţi am plecat imediat după micul dejun. A doua parte a excursiei noastre ne purta dinChristino Liurai 125

Jamesport în Windham, Connecticut. Era un drum de numai câteva ore cu maşina, dar faptul că stătuserăm la acelaşi han două nopţi la rând şi apoi ne împachetaserăm bagajele ca să plecăm iar la drum, făcuse ca începutul excursiei să pară real. Urmau patru zile pentru a vizita diverse berării şi mici podgorii, apoi urma să plecăm spre Vermont, pentru a petrece o săptămână liniştită la o cabană.

Dar înainte de linişte, ne trebuia nişte agitaţie. Cel puţin aşa ne-a prezentat Ziggy următoarea oprire.

Era o parte a unui tur de activităţi organizat, cu zece oameni în total. Adică alte patru persoane urmau să ni se alăture pe drum. Niall ne-a oferit un discurs ghiduş — privind-o lung pe Pippa — despre Lucrurile pe care le împărtăşim şi despre Lucrurile pe care Nu le împărtăşim.

— De pildă, a zis el de pe locul din faţă, în dreapta lui Ruby care conducea, nu discutăm despre ce mâncărimi provoacă sutienele la finalul unei zile.

— Nu discutăm? a întrebat Ziggy, prefacându-se că se bosumflă.

— Şi nu discutăm despre „foştii voştri labagii" şi despre „fundurile lor futăcioase", a spus el, iar Pippa a mimat un oftat.

— *Taaaatăăăăăă,* s-a smiorcăit ea.

— Toată lumea trebuie să ţină minte că ne vin nişte prieteni noi.

S-a întors în scaun, iar Ruby i-a aruncat o privire, clătinând din
cap spre el.

— Haideţi să ne comportăm cât mai bine cu putinţă, deşi vom fi beţi.

—Deci, mai spune-ne o dată, Hanna, care e itinerariul? a întrebat Ruby.

— La trei facem turul unei berării la Willimantic. Mâine facem turul unei podgorii, iar joi avem degustare de vin şi ciocolată, urmată de un picnic.

Will m-a privit peste umăr din al doilea rând de scaune şi ştiam exact ce gândeşte: *Ce mai vacanţă.* Suna foarte bine — să nu mă înţelegeţi greşit —, dar pentru un grup de oameni foarte ambiţioşi asta nu însemna să citim pe plajă sau să plutim leneş pe un râu, într-o bărcuţă. Aceasta era varianta preferată de relaxare a surorii mele.

Dar apoi Will a spus:

— Dar ţie îţi pare bine că nu trebuie să stai într-un loc, aşa-i?

Şi mi-am dat seama că… da, asta era şi varianta mea preferată de relaxare.

Berăria Willimantic era o clădire în stil colonial, care nu putea exprima mai puternic influenţa Noii Anglii nici dacă ar fi încercat, iar eu am crescut în Boston, aşa că asta spune multe. Willimantic, Connecticut — în apropiere de destinaţia noastră finală, Windham — nu se afla departe de câteva oraşe mari, dar avea un aer ciudat de rural şi desuet.

Pippa părea să aibă aceeaşi părere.

—Parcă n-am vizitat niciun oraş deocamdată, a şoptit ea, uitându-se pe fereastră în timp ce parcam. De ce presupun întotdeauna că această Coastă de Vest e toată o regiune urbană formată doar din clădiri înalte?

Ca expert în planificare urbană la nivel mondial, Niall a dat să răspundă, dar Ruby i-a tăiat-o în timp ce oprea motorul:

— Nu, scumpule. Nu avem timp să-ţi ascultăm dizertaţia.

Apoi a arătat zâmbind pe geam şi a adăugat:

— Cred că aici e persoana noastră de contact de la Eastern Stumbles.

— „Eastern *Stumbles*[6]*?*" am repetat la unison cu Will.

Sora mea a fluturat o mapă deasupra capului, deschizând uşa de la mijloc.

— Aşa se numeşte grupul care organizează turul. Transmite un mesaj cât se poate de clar despre motivele pentru

6 To stumble înseamnă a se împletici. (*N. trad.)*

care ne aflăm aici: să bem, să mâncăm şi să plecăm pe şapte cărări la casele noastre.

M-am întins spre bancheta din spate ca să-mi iau geanta cu laptopul şi ochelarii de soare, iar Ziggy şi Will au ieşit din maşină ca

OiristifM *Lmen* 127

să discute cu persoana de contact. Niall şi Ruby au coborât ca să-şi dezmorţească picioarele, iar Pippa i-a urmat pe trotuar. Mi-a zbârnâit telefonul. Era un e-mail de la Natalie.

— Vii şi tu? a întrebat Pippa, aplecându-se pe geamul maşinii.

— Să nu mă părăşti, am zis, scriind iute un răspuns. Trebuie să trimit repede chestia asta.

S-a ridicat râzând, iar eu mi-am terminat e-mailul şi l-am trimis. Am dat să ies şi aproape că m-am lovit de sora mea, care-mi bloca drumul.

— Cred că avem o schimbare de planuri. Will vrea să improvizăm şi să mergem puţin spre nord.

Am ridicat privirea din telefon. Era roşie la faţă şi puţin neliniştită.

— Eşti sigură?

Am încercat să mă uit pe lângă ea.

— Locul ăsta e dubios sau ce are? Mi se pare superb să bei, să mănânci şi să pleci de-aici pe şapte cărări.

A clătinat din cap.

— Nu, doar că nu ne place atmosfera. M-am întors să mă uit pe geam.

— Jensen! a strigat Ziggy, reatrăgându-mi atenţia. M-am uitat din nou speriat la ea.

— *Ce e?*

A clătinat din cap, cu răsuflarea oarecum întretăiată şi un pic speriată. Ruby şi Niall s-au urcat înapoi în maşină fară niciun cuvânt. Pippa se învârtea în spatele lui Ziggy, fixându-mă din priviri.

— *Chiar* cred că ar trebui să ne cărăm, a spus sora mea. Habar n-aveam dacă era nervoasă pentru că Will propusese să

sărim peste o parte din planurile ei atât de bine puse la punct sau dacă îi era pur şi simplu foame. Dar eu trebuia să mă piş.

— OK, lasă-mă să dau o fugă înăuntru, am nevoie la…

M-a prins de braţ când am trecut pe lângă ea şi am simţit-o foarte încordată. Ce mama dracului păţise?

— Jensen, a spus încet Pippa.

Sau poate că a strigat.

De-abia am auzit-o.

La trei metri în faţa mea, am ştiut că e *ea* înainte de a se întoarce cu faţa la mine.

Avea părul mai scurt, dar i-am văzut aluniţa micuţă pe spatele umărului drept. Un umăr pe care i-l sărutasem de nenumărate ori. Pe braţul stâng era acea cicatrice lunguiaţă, de când o muşcase un câine, când avea 8 ani.

Am înaintat în gol, împleticindu-mă. E adevărat cum descriu oamenii momentele acestea: lumea se roteşte. Ca şi cum nu mai e suficientă gravitaţie. Lumea se rotea categoric nebuneşte, iar eu nu mai ştiam când respirasem ultima oară.

— *Becks?* am întrebat, cu glas răguşit.

Ea s-a întors uimită, cu ochii ei mari căprui-închis.

— *Jensen?*

Simţeam practic tăcerea grea din spatele meu: toţi prietenii mei priveau întreaga scenă şi nimeni nu mai respira.

Chipul lui Becky s-a luminat de un zâmbet. A venit spre mine aruncându-şi braţele în jurul gâtului meu. Doar când mi-am ridicat amorţit braţele, ca să o îmbrăţişez la rândul meu, mi-am dat seama că Pippa mă ţinuse până atunci, blând, de mână. Mi-a dat apoi drumul şi a rămas lângă mine, o prezenţă încurajatoare.

Becky a făcut un pas în spate.

— Jensen. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu soţul meu, Cam.

Nu-l observasem pe bărbatul de lângă ea, deşi nu înţeleg de ce. Era un turn de muşchi şi oase, cu dinţi albi şi strălucitori atunci când zâmbea. Mi-a strâns mâna cu forţă. Felul în care i-a cuprins cu mâna umerii lui Becky, felul în care ea s-a întors spre el, erau toate ca şi cum în faţa ochilor mi se derula o amintire.

— Mă bucur să te cunosc, am reuşit, cumva, să spun.

Cum era posibil?

Bărbatul i-a zâmbit lui Becky.

Ani întregi.

Ea avea pe cineva de ani întregi, iar eu încă stăteam ca un cerşetor în faţa porţilor închise.

Am căutat mâna caldă şi blândă a Pippei. Am simţit cum Becky urmăreşte această mişcare.

înainte să-mi dau seama ce spun, am rostit:

— Ea e soţia mea, Pippa.

Am simţit-o cum tresare uimită, smucindu-şi uşor mâna. Şi am observat cum Becky analizează întreg peisajul: părul răvăşit al Pippei strâns într-un coc neglijent, puloverul ei portocaliu şi pufos, jeanşii strâmţi până la gleznă şi nişte pantofi sclipitori cu tocuri înalte. Am observat şi cum îi analizează din priviri şi colierul Pippei — o cascadă complicată de mărgele verzi, roşii şi galbene — şi zâmbetul acesteia, larg şi strălucitor.

Să-mi fut una.

Ce mama naibii am făcut?

— îmi pare rău... am dat eu să spun, voind să-mi înghit cuvintele înapoi.

S-o văd aici pe Becky... am ştiut într-o fracţiune de secundă că acel chip pe care odinioară îl iubisem — şi care mi-a zăbovit în gândurile triste ani întregi — era acum doar un chip din trecutul meu. O limpezime suprinzătoare, şi n-am mai simţit atâta durere.

Nicio durere reînviată în inimă.

Niciun fel de gelozie faţă de noul ei soţ.

Niciun strop de nostalgie.

însă Pippa m-a întrerupt, dându-mi drumul la mână şi apucând-o, în schimb, pe cea a lui Becky.

— Becky, a spus ea cu blândeţe. Cât mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

S-a îndreptat de spate, s-a uitat la mine cu scântei în ochi, apoi
mi-a aşezat un braţ pe spate, poposind cu palma pe fundul meu.

Apoi l-a strâns zdravăn.

Jensen şi cu mine suntem în luna de miere. Ce amuzant să dăm nas în nas tocmai aici!Şapte *Plppa*

Când eram mică, Lele şi Coco se uitau încontinuu — şi suspinau — la un film cu nişte oameni cu cămăşi mototolite şi pantaloni scurţi de alergare care s-au adunat după o înmormântare şi şi-au petrecut practic o săptămână făcând sex unii cu alţii.

Cel puţin, aşa mi se părea *The Big Chill* când eram mică.

Ani la rând, m-a marcat o anumită scenă — cea în care Chloe se duce la Nick şi îi ia mâna în mâna ei. Ea este fosta iubită mai tânără şi ciudată a prietenului lor care s-a sinucis — cea de care nu ştia nimeni înainte de înmormântare, cea care pare cam prostănacă şi râde când nu e cazul — şi îşi încearcă norocul cerându-i celuilalt ciudat să vină cu ea.

El spune:

— Ştii bine că eu nu fac nimic.

(Adică sex!)

Iar Chloe dă din cap, pentru că nu-i pasă. Ea vrea doar să fie cu Nick, pentru că simte că el îi înţelege suferinţa într-un fel în care ceilalţi nu o înţeleg

.Toate acestea îmi trecuseră prin minte când îl luasem de mână pe Jensen. Mă gândeam la Chloe şi la faptul că a fost foarte curajos din partea ei că a făcut asta, de-a dreptul nobil, să-i ofere lui Nick acces la şifonierul răposatului lui prieten ca să-i răscolească prin haine şi să-şi aducă aminte de el.

în cazul meu, chiar dacă Jensen nu şi-a dat seama de asta pe moment, şi eu îl luasem de mână ca să-i fie mai uşor. Chiar când a coborât din maşină, Hannei i-a luat vreo două secunde ca s-o recunoască pe Becky din spate — tot cam cât îi luase şi lui Jensen — şi îmi spusese imediat cine era femeia care ne va însoţi în excursia noastră, îl luasem de mână pentru că mi-am imaginat acelaşi scenariu, peste câţiva ani, când m-aş putea întâlni cu Mark, căsătorit şi fericit — din nou — şi chiar şi atunci, indiferent cât de greu ar fi, ar fi de o sută de ori mai puţin dureros decât era acum pentru Jensen.

Eu sunt prima persoană care va recunoaşte că nu cântăresc lucrurile în profunzime, ceea ce e, în acelaşi timp, o binecuvântare şi un blestem. Când l-am rugat pe Billy Ollander să ne întâlnim în debara, în clasa a şasea, nu mă gândisem că va ieşi de-acolo în fugă, spunând marţafoilor lui de amici că sărut prost. Când am fost de acord să merg în vacanţă cu Ruby şi cu prietenii ei, mi-am închipuit că Ruby era din cale-afară de optimistă, dar n-aş fi crezut vreodată că-mi voi petrecere vremea cu cei mai drăguţi oameni întâlniţi vreodată. Şi când l-am luat de mână pe Jensen, nu m-aş fi gândit într-un milion de ani c-o să mă prezinte fostei lui soţii... drept actuala soţie.

Soţia lui.

Amândoi am privit-o uimiţi în tăcere pe Hanna înaintând şi îmbrăţişând-o stângaci pe Becky. Apoi Will a făcut acelaşi lucru. Amândoi erau vizibil stânjeniţi; mi-am petrecut suficient timp cu ei în ultimele patru zile ca să ştiu că îmbrăţişările lor erau prietenoase şi calde — nu aceste triunghiuri ţepene formate de nişte trupuri care se atingeau cât mai puţin posibil.

a atins-o pe Becky la coarda sensibilă, pentru că am văzut cu toţii, neştiind ce să facem, cum s-a desprins de Hanna şi apoi a mai îmbrăţişat-o o dată.

Dar mi-era imposibil să nu observ, cât de ţeapăn era Jensen. Ştiam fără să fiu nevoită să întreb că, desigur, era firesc ca toate astea s-o afecteze pe Becky, să realizeze că nu mai facea parte din vieţile lor. Dar ea alesese aşa.

L-am tras de braţ, în timp ce ne ţineam în continuare de mâini.

S-a întors cu faţa spre mine, şi i-am simţit în timpul ăsta pe Will şi Niall încercând să nu se holbeze la noi.

— Mulţumesc, mi-a şoptit Jensen, privindu-mă în ochi, în timp ce Hanna şi Becky continuau să vorbească. Ce mama dracului am făcut?

Am clătinat din cap, zâmbindu-i.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— E un dezastru. Trebuie să-i spun adevărul.

— De ce? am întrebat, ridicând din umeri. E prima oară când o vezi în peste şase ani, nu-i aşa?

A dat din cap, dar întorcându-se spre Becky şi Hanna.

Nu i-am mai suportat nefericirea de pe chip. I-am întors faţa de la ele, i-am cuprins obrazul şi l-am tras spre mine.

Gura lui a întâlnit-o pe a mea, cu un geamăt de surpriză, apoi s-a relaxat încet, înclinându-şi capul şi transformând acel sărut, dintr-o simplă întâmplare, în ceva real şi cald şi… adorabil. Am deschis gura sub apăsarea gurii sale şi am simţit cum braţele lui îmi cuprind talia, iar pieptul i se lipeşte de al meu.

S-a depărtat puţin, foarte puţin, şi m-am străduit din răsputeri să nu-l trag înapoi.

— Ai face asta pentru mine? a şoptit el lipit de buzele mele.

Am chicotit.

— Să te sărut e o povară pe care va trebui s-o port.

Jensen m-a sărutat din nou dulce, pe buze.

— Deja era ciudat, iar acum asta…

— Nu a fost niciodată *atât de* ciudat.

M-am uitat spre prietenii noştri care tot trăncăneau, igno rându-ne cu bună-ştiinţă.

— Dar asta… face lucrurile foarte interesante.

Ca să fiu cinstită, cu toţii eram puţin uluiţi. Tot drumul de hi Jamesport la Willimantic, Hanna şi Will trăncăniseră voioşi despre istoria următoarei noastre destinaţii şi despre toate lucrurile pe care le vom face acolo. Cred că ni se cam citea reacţia pe faţă când îi vedeam pe Becky sau pe Cam, ori dădeam nas în nas cu ei când urcam în autobuzul agenţiei sau ne retrăgeam stânjenitor: treceam pe pilot automat, înaintând în tăcere.

Am fi putut pleca, pe bune. Erau un milion de alte lucruri de făcut şi niciun motiv de rămas într-o situaţie atât de tensionată, dar la urma urmelor Jensen fusese cel care insistase că totul era în regulă.

Iar eu am încuviinţat, ţinându-i partea.

— Ne descurcăm. Nu-i nicio problemă.

Aşa că am urcat în autobuz, aşezându-ne la locurile noastre şi făcând conversaţii de complezenţă pe drum.

De fapt, habar nu aveam la ce mă înhămasem. Am scăpat ieftin cu turul berăriei — ne-am ţinut de mână tot timpul, ne-am sărutat pe ici, pe colo, aşa cum ar face nişte tineri căsătoriţi. M-am gândit că restul săptămânii se va desfăşura la fel: nişte pupăceală, nişte îndră- gosteală, poate o să apuc să mă aşez la el în poală, să-i simt coapsele alea musculoase sub trupul meu câteva minute, ici-colea.

Toată povestea era atât de naivă şi perfect potrivită contextului, cu vizite de berării, degustări de vin, storcit de struguri. Nu mi-a trecut vreodată prin cap că o să stăm cu toţii la aceeaşi pensiune din Windham.

Până când am ajuns la recepţie, pentru a ne caza.

— Aveţi rezervate patru camere, pentru trei nopţi, a spus tipa, zâmbindu-i lui Jensen. E corect?

După cum a decis soarta, Hanna ne-a trimis pe mine şi pe Jensen să facem formalităţile de cazare pentru toată lumea, în timp ce ea a găsit un loc de parcare pe stradă pentru duba noastră. Becky şi Cam şi celălalt cuplu din grup — Ellen şi Tom — erau în spatele nostru tot pentru a se caza.

— E corect, a zis Jensen şi apoi a tresărit speriat. Ah, a zis el în gura mare. Nu. Doar trei. Camere. Avem nevoie de *trei* camere numai. Nu-i aşa? Cumva ai... ?

S-a întors cu faţa la mine. O vedeam cu coada ochiului pe Becky care ne urmărea.

— Ultima oară când ne-am cazat am luat patru camere, i-am explicat femeii, cu un râs ciudat.

— Pippei îi place să... a zis Jensen, gândindu-se.

Apoi a continuat:

— Să cânte cu voce tare.

în acelaşi timp în care eu am zis:

— Să fac yoga dimineaţa devreme.

— Foarte devreme, a izbucnit el, în vreme ce eu am spus:

— Foarte tare cânt. Cânt şi fac yoga, am adăugat, râzând.

Pentru că asta fac oamenii normali.

Pentru că nu păream deloc o idioată patentată.

— Faci yoga? a întrebat Becky, cu sclipiri în ochi. Şi eu — mi-ar plăcea *la nebunie* să facem împreună!

Cam a strâns-o de mână, zâmbind şi mândru nevoie mare.

— Becks îşi ia în curând certificatul de instructor. E adepta stilului „până la cer şi înapoi".

Am dat iute din cap. *Rahat rahat rahat.*

— Eu practic... un fel special...

— Hot yoga, mi-a sărit în ajutor Jensen.

— Bikram? a spus Becky.

— Ah... e o versiune britanică... a chestiei ăleia, am zis, fluturând nonşalant din mână.

Da, pentru că eram atât de sofisticată încât practicam o versiune britanică de nişă pentru hot yoga. Mintea mi-o luase razna, încercând să explic cum fac eu asta într-o cameră de hotel.

— Ştii... cu abur... de la... duş? am zis, ridicând privirea spre Jensen, care a dat din cap ca şi cum ar fi fost o explicaţie perfect normală pentru faptul că el şi proaspăta sa mireasă aveau camere separate în luna de miere.

— Uite, am auzit-o pe Becky, cu glasul piţigăiat plin de entuziasm, Cam iese la alergare dimineaţa devreme. De ce nu economisiţi nişte bani şi nu vii să facem yoga cu aburi la mine în cameră, în zori? Sau, şi mai bine, putem face yoga afară, pe câmp. Mi-ar plăcea să repet cu cineva exerciţiile la care lucrez.

Am clipit des de câteva ori, întrebându-mă de ce era atât de drăguţă, de ce depunea atâtea eforturi. Pe bune, nu era mai bine pentru toată lumea să cădem de acord că nu era obligatoriu să socializăm?

— N-o să vă ajute cântatul, a zis şovăielnic Jensen.

Tipa de la recepţie ne-a înmânat trei chei.

— Avem karaoke la barul de lângă noi, în fiecare marţi de la 7 până la ultimul client!

Becky a bătut încântată din palme.

— Perfect!

Părea emoţionată, de parcă i-ar fi venit... să plângă? M-am uitat la Jensen. A reuşit să acopere o grimasă cu un zâmbet forţat.

— Perfect.

— Nu cred că-ţi dai seama ce dezastru se întâmplă, am zis, deschi- zându-mi valiza şi scoţându-mi trusa de toaletă.

Jensen s-a holbat în gol la patul minuscul pe care trebuia să-l împărţim.

— Ba cred că-mi dau seama.Nu la *pat* mă refer, deşteptule, am zis râzând. Dă-l naibii de pat, îl putem împărţi. Mă refer la yoga.

— Nu trebuie să faci chestia cu yoga, a spus el derutat.

— Ba sigur că trebuie! Nu i-ai auzit speranţa din voce? Mai avea puţin şi plângea de fericire. Nu pot să-i zic dintr-odată: „A, da, nu vreau să fac faimoasa Yoga Englezească la Abur despre care am tot bătut câmpii". Am părea nebuni.

Am intrat în baie, dar l-am auzit râzând în urma mea.

— De parcă acum nu părem nebuni?

Jensen a venit după mine, privindu-mă în timp ce îmi scoteam periuţa de dinţi şi storceam nişte pastă pe ea. Nu mă deranja deloc treaba cu yoga sau faptul că fusesem practic de acord să dau un concert la karaoke diseară. Nu era vorba că urma să-mi petrec următoarele patru zile cu femeia cu care fusese însurat Jensen. Nici măcar nu era vorba c-o să-mi fie greu să mă prefac că sunt măritată cu Jensen în această parte a excursiei.

Mă deranja că, într-un fel, *de-abia aşteptam* toate astea.

Mă cunoşteam şi-mi cunoşteam inima. Aveam tendinţa de a mă arunca cu capul înainte şi apoi să mă gândesc. Dacă lucram aşa, ca o echipă — o echipă în care cei doi se sărută, pentru numele lui Dumnezeu — eram condamnată.

— Hei.

Mi-a cuprins şoldurile poposind cu mâinile în dreptul buricului, şi şi-a rezemat bărbia de creştetul capului meu. Oricât de plăcut ar fi fost, nu mă ajuta deloc.

I-am întâlnit privirea în oglindă.

— Hei.

Ne-am privit şi amândoi ne-am înăbuşit un mic hohot de râs. Ce mama naibii făceam aici? Nu mă gândisem prea mult la ce se va întâmpla diseară, dar

urma

să

dormim

împreună.

Mi-am vârât periuţa în gură şi am început să-mi frec viguros dinţii. S-a dat un pic la o parte.

— Nu-mi amintesc când m-am uitat ultima oară la o femeie spălându-se pe dinţi.

— E la fel de mişto cum îţi aduci minte? am întrebat, cu spume la gură.

M-am aplecat ca să scuip şi apoi m-am ridicat. Am umplut un pahar cu apă ca să-mi clătesc gura. A dat să spună ceva, dar i-am luat-o înainte după ce am scuipat din nou.

— Te-am *sărutat.*

— M-ai sărutat.

A încuviinţat, sprijinindu-se de mine şi rezemându-şi din nou bărbia de capul meu.

— Şi apoi, dacă-ţi aminteşti, te-am sărutat eu *pe tine.*

— A fost nasol?

A clătinat din cap.

— Pippa?

— Da?

— îţi mulţumesc.

Am izbucnit în râs.

— Pentru ce anume? Că te-am sărutat? Te asigur că a fost plăcerea mea.

A clătinat din cap, privindu-mă în oglindă.

— Pentru că ai făcut să fie situaţia mai uşoară.

I-am zâmbit, sprijinindu-mă de el cu spatele.

— Mai uşoară *pentru tine.*

A mijit ochii, semn că nu pricepea.

— Jensen, împărţim patul la noapte; eu de-abia îmi pot atinge degetele de la picioare, darămite să fac yoga; şi sunt *complet* afonă. O să fie un dezastru complet.

— Ai spus mai devreme că o să ne descurcăm. Hanna şi Will aşteaptă cu nerăbdare partea asta de excursie de câteva săptămâni. Hai să ne luăm inima în dinţi.

Insistam să-l privesc în oglindă.

— De ce e atât de drăguţă?

A devenit brusc serios şi uşor tulburat.

— Becky a fost întotdeauna drăguţă, dar... da, nu ştiu.

* * *

Ne-am întâlnit la parter pentru cină, înaintând ţinându-ne de mână — prudenţi — spre Will şi Niall, care ne aşteptau lângă recepţie. Will s-a întors spre noi şi ne-a zâmbit cu subînţeles privindu-ne cum ne ţineam de mână.

— Chestia asta... a spus el, cu braţele întinse. *Asta* am venit să
văd.

— Să profităm cât putem de o situaţie nasoală! a spus voios Jensen, trăgându-mă lângă el şi sărutându-mă zgomotos pe tâmplă.

— O, nu, ce situaţie nasoală? a întrebat Becky, apărând practic *de nicăieri*.

Am tresărit cu toţii. Ar fi trebui să-i punem un clopoţel la gât. Will a izbucnit în râs.

— La naiba, Jensen, eu *trăiesc* ca să văd cum reuşeşti să faci asta mereu, în ultima vreme.

Jensen s-a bâlbâit niţel.

— Nu, nu, nimic...

A clipit, coborându-şi privirea spre mine.

— Noi doar...

— Pippa tocmai a aflat că e gravidă, a izbucnit Will. Amândoi ne-am întors spre el şocaţi.

— Will! am strigat lovindu-l în piept. Ai înnebunit? *Ce mama dracului?*

Will a ridicat din sprâncene. Părea încă puţin abţiguit după lunga degustare de bere de mai devreme, aşa că s-a aplecat, şoptind fară pic de discreţie:

— Ce? Rahat. Nu-i bine?

— Facem un *tur al podgoriilor*, fraiere! am şuierat, cu ochii bulbucaţi. Nu facem...

M-am oprit când Jensen m-a tras aproape violent lângă el. I-am zâmbit lui Becky printre dinţii încleştaţi.

— Will glumeşte, ce caraghios e! Nu sunt *gravidă.*

— Vezi? a spus Will, legănându-se pe călcâie. Ţi-am zis c-o să-i facem să vadă partea frumoasă. N-ai pus mâna pe casa aia din Beacon Hill pentru care ai făcut oferta. Dar măcar nu ţi-a rămas nevasta însărcinată în luna de miere, corect?

Jensen a mijit ochii, uitându-se la Will.

Hanna a coborât treptele şi s-a dus lângă soţul ei, interpretând corect situaţia.

— Faci probleme?

— Eu? Nu.

S-a înclinat, sărutând-o ca să-i distragă atenţia.

— Vrei să cumperi casă în *Beacon Hill*? l-a întrebat Becky încet pe Jensen, ceea ce m-a făcut să cred că Beacon Hill trebuie să fie o zonă destul de fiţoasă.

Cam a apărut lângă ea exact când a exclamat în şoaptă:

— *Uau.*

— Jensen e la un pas de a deveni partener, a zis Niall. Aşa e când munceşti din greu.

întorcându-se spre Hanna, Will a completat:

— Ai şi slujba, ai *şi* fata.

Becky a ridicat privirea spre Jensen, cu sclipiri în ochi.

Mă bucur mult. Şi e uimitor, deoarece Cam e agent imobiliar! îţi poate găsi o casă în Beacon Hill!Am simţit cum Jensen mă strânge şi mai tare de braţ. Fără să fie nevoie s-o spună, mi-am dat seama că acesta era ultimul loc unde voia să se afle în acest moment.

— Ce mai… noroc, a zis, mimând un zâmbet.

Becky a făcut un pas, apropiindu-se şi mai mult.

— Cred că mi-am făcut griji atunci când noi… a început să spună Becky, cu o sclipire suspectă în ochi, însă eu am întrerupt-o.

— Fraţilor, mor de foame! am exclamat. Tot sexul ăsta de proaspăt căsătoriţi şi mai ştiu eu ce să fie de vină. Unde luăm cina?

Evident, Jensen a roşit când am pronunţat cuvântul *sex*. ****

— Simt că am ratat ceva cu adevărat interesant aici, a spus Ruby, conducându-ne spre locul unde luam cina.

— Will a detonat Hiroshima penibilului, a explicat Niall, iar Pippa a continuat cu Nagasaki.

— A fost destul de nasol, a fost de acord Jensen.

L-am lovit peste umăr.

— E incredibil de greu pentru mine să mă prefac că sunt soţia ta.

— Prea mult sex de proaspăt căsătoriţi? a spus el, pe un ton mucalit.

Niall s-a înecat tuşind.

— Ah, şi aparent Cam o să ne vândă casa visurilor noastre în Beacon Hill. Mulţumesc pentru asta, Will.

Will a rânjit spre noi.

— Cu plăcere!

Mi-am înăbuşit un hohot de râs.

— Ce puteam să fac în faţa fostei tale neveste care are lacrimi în ochi ori de câte ori e lângă voi, oameni buni? am zis. Au trecut cinci ore şi deja simt că suntem un cuplu disfuncţional.

— Ce are Becky de *plânge*? a întrebat Hanna.

Will s-a holbat la noi.

— Poate că *ea* e gravidă?

— Bea bere, i-a reamintit Ruby.

— Poate că şi-a dat seama că a pierdut cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată? a întrebat Hanna încercând să fie protectoare.

— OK, OK, destul, a spus Jensen, frecându-se la ochi cu podul palmelor.

Hanna a arătat vizavi restaurantul unei ferme, unde aveam rezervare — fară Becky şi Cam sau Ellen şi Tom.

— Doamne, am mormăit. Ce mă fac eu diseară la karaoke? Trebuie neapărat să mergem?

— Păi, n-ar fi trebuit dacă *tu* nu acceptai, a zis râzând Jensen.

— E fenomenal, a zis Will şi a chicotit, abţiguit în continuare. „Hai cu noi în excursie, Jens! Te împerecherii cu nebuna din avion şi apoi dăm nas în nas cu bestia de fosta ta nevastă pentru prima oară în *zece* ani. Şi ne prefacem cu toţii că eşti sexos şi şmecher şi însurat cu o străină."

— *Hei,* am protestat, prefacându-mă a fi jignită. Jensen s-a uitat la mine.

— Nu eşti o străină.

— Corect, pentru că ţi-am spus toată povestea vieţii mele. A rânjit.

— începând cu pipeta.

Ceilalţi au tăcut, derutaţi. Jensen i-a ignorat pe toţi.

— Ştii ce-i mai lipseşte acestei seri?

A întrebat retoric, dar s-a uitat drept în ochii mei.

— După cum decurge excursia asta, nu-mi dau seama unde baţi, a zis Hanna.

Jensen a clătinat din cap, a mârâit printre dinţi şi a spus:

— O *tonă* de vin.

* * *

Poate că întâlnirea neaşteptată cu Becky îi bulversase pe toţi, dar nu era deloc o problemă să bem *o tonă de vin.* Când ne-am aşezat la masă, Will a comandat două sticle — una cu vin roşu,

una cu vin alb — şi câteva aperitive, spunându-i chelnerului că e ziua lui Jensen.

Jensen a primit o pălărie de paie şi o bavetă de plastic pentru homarul de un kilogram pe care l-au adus chelnerii. După ce am dat pe gât cele două sticle, părea de bun-simţ să mai comandăm două. Hanna s-a gândit — destul de raţional, mi-am spus eu — că fiecare sticlă are şase pahare, ceea ce însemna că fiecare dintre noi băuse doar două.

— Doar cât să ne aţâţe în seara asta, a zis Niall, făcând semn chelnerului.

încă două sticle şi deja Will căpătase o nuanţă rozalie în obraji, Hanna râdea grohăind, lipsită de orice delicateţe, iar Jensen îşi odihnea braţul pe spătarul scaunului meu, într-un gest familiar.

Am comandat vin pentru desert, împreună cu crema de zahăr ars şi lava cake.

După desert am comandat cocktailuri.

Şi apoi ne-am amintit că aveam întâlnire la karaoke cu Becky şi Cam la un bar din oraş. Ruby a fluturat un deget prin aer.

— Nu trebuie să mergem, a spus ea, clipind ameţită spre mine şi Jensen. Dacă e ciudat pentru voi.

Am izbucnit în râs.

— Pentru mine nu e ciudat. Nu suntem căsătoriţi *de-adevăratelea.*

— Cred că se referă la faptul că eşti afonă, a zis Jensen, şoptin- du-mi în ureche.

— Asta e o problemă, dar pentru ceilalţi, m-am adresat tuturor şi apoi m-am întors spre el, aplecându-mă puţin să-l sărut.

De fapt, îmi era foarte greu să-i rezist. Mirosea a ciocolată şi avea o barbă proaspătă care-i trasa linia maxilarului.

— Şi trebuie să vă anunţ, cânt foarte bine la karaoke Violent Femmes.

A schiţat un zâmbet.

— Ai putea să mesteci nişte sticlă şi să dai pe gât nişte whisky şi pe urmă să-l imiţi pe Tom Waits.

— Am putea face un duet, am propus eu.

— Eu sunt pentru duet, a spus Will aproape urlând de parii[1]» cealaltă a mesei.

Hanna i-a făcut semn să coboare vocea, pentru că atrăsese deja atenţia altor clienţi din local.

— Uite, a spus Jensen, scărpinându-şi fruntea, cântă un cântecrl aici la masă şi eu fac un duet cu tine.

Am bătut puţin în retragere. O spusese de parcă era ceva ce n-aţ fi fost niciodată în stare să fac.

— N-am de gând să cânt într-un *restaurant,* i-am zis.

— Dacă o faci, cânt şi eu cu tine la bar.

Am analizat situaţia, încercând să-mi dau seama cât de mult băuse. Era destul de adorabil.

— Eşti nebun.

Am clătinat din cap şi am simţit privirea lui Ruby care mă urmărea, în timp ce-i şoptea ceva lui Niall.

— Orice cântec vrei la bar, m-a aţâţat Jensen. Tu alegi. Doar să-mi cânţi ceva acum.

Bingo.

Am rânjit.

— Eu aleg?

— Sigur, a spus el, fluturând relaxat din mână.

— Ce păcat că nu mă cunoşti mai bine.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am cocoţat pe el deasupra tuturor.

— Pippa, a zis el râzând. Ce tot faci? Mă refeream să cânţi la masă.

— Prea târziu, i-a zis Ruby. Domnule, tocmai ai trezit monstrul.

— îmi cer scuze tuturor, am strigat către toţi cei prezenţi în restaurant.

— Era un local mic — poate zece mese cu totul —, dar plin ochi. Furculiţele zgâriau farfuriile, iar gheaţa zornăia în pahare. Oamenii au tăcut brusc. Cel puţin 35 de perechi de ochi erau aţintite asupra mea.Azi e ziua soţului meu şi cel mai bun prieten al lui din facultate — care acum îi e cumnat — a cumpărat o cantitate tulburător de mare de alcool în seara asta, iar eu v-aş fi profund recunoscătoare dacă i-am cânta cu toţii „Mulţi ani trăiască!" lui Jensen.

Nu am mai aşteptat aprobarea lor şi am dat tonul — gălăgioasă, afonă şi probabil prea piţigăiată pentru ca majoritatea bărbaţilor să-mi poată ţine isonul. Dar cum s-a dovedit a ne fi norocul în Connecticut, toată lumea din restaurant era pusă pe distracţie, cântând în gura mare cu paharele ridicate. La final, toţi au aplaudat zgomotos, iar eu m-am dat jos de pe scaun şi l-am sărutat pe Jensen pe gură.

— Ziua mea de naştere e în martie, a şoptit el.

— Nu te-ai prins? am zis, trecându-mi degetele prin părul lui doar pentru că mi s-a părut că pot s-o fac. Ne jucăm. Eşti însurat. Eu sunt norocoasa ta soţie. Şi astăzi e ziua ta de naştere.

Jensen m-a privit cu ochii lui închişi la culoare şi plini de o emoţie pe care nu o puteam descifra. Nu era supărat. Nu era nici măcar surprins.

Dar nu o puteam desluşi pentru că mă privea cu o oarecare adoraţie, şi de-acum ştim cu toţii că nu mă pricepeam deloc să citesc gândurile bărbaţilor.Opt

Jense

*n*Totul în Windham era la o aruncătură de băţ, dar nouă părea să ne ia o oră să parcurgem trei străzi. Ziggy şi Will se opreau la fiecare fereastră — indiferent că era un magazin de antichităţi sau vitrina unei agenţii imobiliare. Până când am ajuns la taverna lui Duke, cei doi plănuiseră să-şi cumpere o canapea, două măsuţe, o lampă veche şi o casă la marginea drumului, în Canterbury.

Fără să-mi dau seama, am ţinut-o pe Pippa de mână tot drumul. Practic, nu trebuia s-o fac: nu erau de faţă Becky sau Cam, nu trebuia să ne dăm în spectacol cu căsnicia noastră pe stradă. Dar era plăcut s-o pot atinge aşa şi mi-am amintit că ieri mă gândeam s-o fac oricum, nu doar de dragul unei minciuni impulsive, ci pentru că era frumoasă şi amândoi eram singuri şi, la urma urmelor, de ce nu?

Când m-am trezit faţă în faţă cu Becky în carne şi oase, trecutul nostru a început să semene puţin cu monstrul din copilărie care se ascundea în dulap. îmi *construisem* trecutul în

minte; m-aş fi aşteptat ca o astfel de întâlnire accidentală să fie de-a dreptul dureroasă, însă adevărul era că fusese mai mult ciudată. Cam părea de treabă, deşi cam insipid. Becky părea fericită... deşi cam fragilă la vederea mea. Neaşteptat, dar pentru ea a părut mai greu decât pentru mine.

Duke îmi amintea de orice bar micuţ în care intrasem vreodată. Mirosea a bere vărsată peste tot şi, vag, a mucegai. Aveau o maşină de făcut popcorn şi un teanc de ziare pentru clienţi. Era un singur barman care muncea, iar în colţ era un aparat singuratic de karaoke. Câţiva clienţi răsfiraţi stăteau la bar şi la măsuţe, dar nu putea fi considerat un local aglomerat.

Să-l vedem pe Niall Stella — atât de înalt, atât de pregătit — într-un loc ca acesta ne umplea pe toţi de bucurie. S-a aşezat cu grijă pe un scaun de vinilin şi a comandat o bere Guinness.

— Te-ai... mi-a spus Pippa, holbându-se la mine. Te-ai mai înmuiat.

-Ce?

A înclinat din cap şi a zis:

— Acum cinci zile m-aş fi aşteptat să arăţi aici băţos ca un om de afaceri. Acum însă...

S-a uitat la noul meu tricou de la berăria Willimantic şi la singura pereche de jeanşi pe care o luasem cu mine.

— Arăţi bine.

— Eram pe pilot automat când am făcut bagajele pentru excursia asta, am recunoscut, evitând complimentul. Am multe pulovere şi cămăşi elegante.

— Am observat.

S-a înclinat, iar eu i-am simţit răsuflarea caldă pe gât.

— Te plac indiferent de cum te îmbraci. Dar parcă-mi place mai mult când văd braţele astea.

Pippa şi-a trecut mâna moale peste antebraţul meu şi şi-a înco- lăcit-o în jurul bicepsului.

— Sunt nişte braţe zdravene.

M-au trecut fiorii şi mi-am îndreptat iute atenţia spre

chelnerul care ne-a adus băuturile.
Will şi-a ridicat paharul plin cu o
bere de culoarea chihlimbarului

— .Pentru căsnicii: vechi, noi şi false. Fie să vă ofere tot ce vă doriţi pe lume.

Privindu-mă fix în ochi, Will s-a întins, aşteptând să dăm noroc. Am ridicat halba plină cu bere neagră şi am ciocnit-o de paharul lui.

— La mulţi ani, cretinule, a spus el rânjind.

— *La mulţi ani?*

Glasul lui Becky s-a auzit din spatele meu şi am văzut cum lui Will îi dispare zâmbetul de pe buze. S-a îndreptat de spate pentru ca apoi să-şi cuprindă soţia cu un braţ.

— A cui zi de naştere este? a întrebat Becky.

— Hei, a zis el, ne prosteam şi noi pe-aici.

— E ziua Pippei, i-am zis zâmbindu-i, iar ea a clătinat amuzată din cap. Ne pregăteam să-i cântăm.

De partea cealaltă a mesei, Niall s-a înclinat spre noi, râzând în pumni.

— E prea mult, a zis el, clătinând din cap. Nu mai pot ţine pasul.

Cam i-a făcut semn chelnerului, iar Becky şi-a tras un scaun
lângă mine, în partea opusă Pippei.

— Pot să mă aşez aici?

Am simţit cum Pippa se încordează în stânga mea şi am mormăit încet:

— Sigur.

Adevărul era că nu voiam ca Becky să se aşeze acolo.

Nu o voiam pe Becky aici.

Nu o voiam deloc în preajma mea în călătoria aceasta.

Nu mai eram îndrăgostit de ea, nu voiam să dau timpul înapoi şi să schimb ceva. Nici măcar nu voiam o explicaţie mai bună pentru destrămarea căsniciei noastre. Voiam doar să-mi continui viaţa. Şi, deşi restul existenţei mele devenise un mare succes, Will avea dreptate: viaţa mea sentimentală era un mare eşec din cauza mea. Pur şi simplu nu dorisem să-mi *rezolv problemele.*

Cam a comandat un Bud Light şi un pahar din vinul nasol al casei pentru Becky. L-am surprins pe Will zâmbind pe sub mustaţă, înainte ca Ziggs să-l fi ciupit, probabil, pe sub masă, pentru că am văzut-o când s-a aplecat, şoptind:

— încetează.

Dar ştiam că asta e o greşeală — să ne jucăm, să ne prefacem că suntem prieteni vechi. Nu eram stare să fac asta. Nici Will nu era. Ziggy, mai ales ea, nu era în stare. Becky stricase tot. Ne distraserăm de minune înainte să apară ea, dar acum urmau alte trei zile de prefăcătorie.

— Unde aţi mers la cină? a întrebat Becky, zâmbind prietenește.

— La John's Table, i-a răspuns Ruby, sesizând corect uşoara tensiune de la masă. A fost senzaţional.

— Cred că noi avem rezervare acolo mâine, a zis ea, căutând un gest de confirmare din partea lui Cam.

Acesta a încuviinţat.

— Noi am mâncat la Lonely Sail. A fost destul de bine.

Am scos cu toţii nişte sunete abia perceptibile — *ahhh* — de parcă i s-ar fi părut cuiva interesant.

— Mai ţineţi minte, a zis Becky zâmbind, când am stricat masa la localul acela unde se mâncau sandviciuri...

S-a întrerupt, mijind ochii la mine, aşteptând ajutor.

— Attman's, a sărit Will, apoi a sorbit din bere.

Am zâmbit, reamintindu-mi. Ne îmbătaserăm, iar Becky îmi sărise în spinare. Am căzut amândoi peste masa care ieşise din suport. Bietul puşti care lucra acolo ţipase panicat şi ne spusese să plecăm, că o drege el cumva.

— Ar fi trebuit s-o plătim, a zis ea, clătinând din cap.

— Masa? Cu ce? am făcut eu, râzând puţin. Dacă-mi amintesc bine, am împărţit un sandviş în seara aceea pentru că aveam toţi trei în total şapte dolari.

Mi-am reamintit şi restul acelei seri: Will şi cu mine întorcându-ne pe şapte cărări în cameră, căzând pe podea şi

plănuind să proiectăm televizorul pe tavan ca să ne putem juca jocuri video beţi, întinşi pe spate.

Am încheiat seara conectând televizorul la un proiector vechi pe care-l şutiserăm din depozitul departamentului de biologie — şi a fost senzaţional.

De fapt, marea majoritate a amintirilor din facultate erau întâmplările cu Will.

Tăcerea ne-a învăluit pe toţi, şi am ajuns la concluzia — cu toţii, presupun — că nu mai avem nimic în comun unii cu alţii.

Cam bătea darabana în masă.

— E cineva de-aici fan Mets?

Am dat toţi din cap, mormăind un fel de „Nu" şi „Nu chiar", iar el şi-a dus berea la buze, fixându-şi privirea în televizorul de deasupra barului unde, am presupus, se desfăşura un meci al echipei Mets.

Ziggy m-a săgetat din priviri şi i-am citit exasperarea din ochi.

Seara aceasta, care mai devreme m-ar fi făcut să stau treaz până târziu, bând încontinuu, îşi pierdea din energie. Mi-era dor de râsul Pippei. Mi-era dor de bucuria pe care am simţit-o când s-a uitat la mine şi nu ştiam exact ce urma să facă mai apoi.

M-am întors spre ea, am cuprins-o cu braţul pe după umeri şi am tras-o spre mine.

— Cred că-ţi sunt dator cu un cântec, am zis.

A înălţat privirea, zâmbindu-mi buclucaş.

— Da? Genial!

— Tu alegi.

Mi-am coborât glasul.

— Vreau pur şi simplu să mă ridic de la masa asta.

Am privit-o fix, ochi în ochi, şi m-am întrebat dacă vedea că voiam să-i transmit: *Nu vreau să fiu cu ea.*

Mai mult i-am citit pe buze decât am auzit-o spunând:

— Bine, haide-atunci.

Şi m-a luat de mână, m-a dus spre colţul unde zăcea părăsit microfonul, pe un taburet, sub un reflector, şi l-a pornit. S-a auzit un ţiuit în tot barul şi toată lumea a tresărit înainte ca Pippa să ducă microfonul la buze.

— Salutare, Connecticut, a zis, făcând o reverenţă drăgălaşă. Jensen aici de faţă a promis că va cânta împreună cu mine, aşa că m-am gândit că ar fi haios să cântăm ceva *cu adevărat* romantic.

Will a râs, în vreme ce soră-mea ne privea cu nişte ochi pleoştiţi de vin. Ruby era pe jumătate în poala lui Niall, fie muşcându-l de gât, fie adormind. Singura persoană care ne urmărea cu toată atenţia era Becky.

Voiam să mă târăsc afară din pielea mea.

Pippa mi-a luat un obraz în palmă şi mi-a întors faţa spre ea.

— Asta e pentru tine.

Rifful de deschidere al melodiei „Kiss Off" a trupei Violent Femmes a răsunat în tot barul, iar Pippa s-a lipit de mine, legănându-se şi cântând.

Will şi-a vârât două degete în gură şi a fluierat cu forţă. Chiar şi Ruby s-a ridicat în capul oaselor, ţipând:

— Uhuuuuuu!

— *I need someone, a person to talk to / Someone who'd care to Iove*\ a cântat Pippa şi, după ce i-am văzut zâmbetul larg şi ochii ghiduşi, nu puteam rezista.

Aşa că am intrat în joc:

— *Could it be you? Could it be you?*[7]

Era ridicol şi jenant şi cântam *îngrozitor*, dar era cel mai eliberator moment de la divorţ încoace. Cum era posibil aşa ceva? Cântam şi urlam, în acelaşi timp, un cântec plin de furie, alături de o femeie pe care o cunoscusem cu doar câteva zile în urmă, pe care iniţial mi s-a părut că o displac, dar acum o adoram, într-un fel, iar Becky stătea acolo şi ne privea — Becky,

7 Oare eşti tu / Oare eşti tu? (N. *trad.)*

dintre toţi oamenii de pe pământ — cu un amestec de uşurare şi nefericire pe chip.

umeri. Pe sub rochia de jerseu, i se ghicea uşor forma trupului, iar eu m-am întins, mi-am strecurat o mână în jurul taliei ei şi am tras-o mai aproape de mine.

Voiam s-o sărut.

Ştiam că parţial asta se datora vinului şi berii, şi senzaţiei ameţitoare de libertate dintr-un orăşel în care nu cunoşteam pe nimeni. Dar la fel de bine ştiam că această senzaţie nu i se datora deloc lui Becky.

Pippa s-a lipit de mine, falsând îngrozitor la microfon — perfectă pentru acest cântec, de fapt. Cerceii lungi aproape că-i atingeau umerii. Brăţările îi zăngăneau la încheietură. îşi dăduse cu un ruj de un roşu înflăcărat şi seducător, care-i făcea zâmbetul fericit să pară nemărginit.

Cântecul s-a încheiat cu un zdrăngănit disonant de chitară şi Pippa m-a fixat, gâfâind, cu privirea. Rareori făceam lucruri fără să le gândesc înainte, dar când m-am aplecat s-o sărut n-am facut-o nici de dragul spectacolului, nici pentru că se uita cineva la noi — ci pentru că, în acel moment, nu mă puteam gândi la altceva.

Ne-am întors la masă, unde ne-au întâmpinat aplauzele leneşe ale lui Will, rânjetul tâmp al Hannei, ochii căscaţi ai lui Ruby şi ai lui Niall, şi zâmbetul trist al lui Becky. Cam se juca pe telefon.

— Voi doi chiar sunteţi drăguţi împreună, a zis Becky.

— *Chiar* sunteţi, a aprobat Ziggy şi, dintr-un motiv oarecare, părerea ei avea şi un înţeles aici.

Eram uşor agitat, aşa cum mi se întâmpla în timpul unei întâlniri lipsite de sens care se prelungea aiurea sau la finalul unei convorbiri telefonice care nu se mai termina. Pippa m-a luat de mână şi îi privea pe Becky şi Cam cum ne luaseră locul la karaoke, alegând un cântec vechi de-ale lui Anne Murray. O piesă lentă, country.

— Ce alegere ciudată, nu-i aşa? a zis Pippa, cu mâna pe umărul meu. Deşi cred că şi cântecul nostru a fost o alegere ciudată de început.

M-am apropiat de ea pentru a mă putea face auzit.

— Tatăl ei a murit când ea era doar o adolescentă. El o adora pe Anne Murray. E o chestie de-a ei.
Şi-a înclinat capul spre mine. -Ah.

Aşa începe, mi-am zis. *Nu într-o mare goană după informaţii, ci în fragmente mărunte.* Cam poate ştia aceste detalii despre Becky acum — ba chiar multe altele.

Eu am aflat despre Pippa că nu avea nevoie să se uite la prompter ca să cânte piesele Violent Femmes. Am aflat că dansa ca o marionetă, că are două mame şi că-i place să ţipe în ploaie.

Mi-am apropiat din nou gura de a ei, iar când ne-am dezlipit buzele, am zărit un mare semn de întrebare pe chipul ei.

— Ce-i? am întrebat-o, dându-i la o parte o şuviţă de păr de pe
faţă.

— Eşti beat?

Am răspuns râzând:

— Păi... cam da. Ce, tu nu eşti?

— Ba da, normal. Dar ăsta mi s-a părut a fi un sărut *adevărat.* Am dat să-i răspund, dar i-am simţit pe toţi de la masă că se
ridică. Am privit în jur.

— Locul ăsta e cam leşinat, a spus Will, ridicându-se în picioare şi punându-şi haina. Hai să mergem la barul de la hotel.

M-am uitat la ceas. Era abia 10.

M-am ridicat, am ajutat-o pe Pippa să se îmbrace, am plătit nota şi am plecat de la Dukes.

De-abia când am ajuns la pensiune mi-am dat seama că am plecat în mijlocul cântării lui Becky şi că nici măcar nu ne luaserăm la revedere.
Venise momentul adevărului. Mă rog, aproape.

Simţeam chemarea camerei de la etaj de când am intrat în micul bar al pensiunii. Oare amânam inevitabilul — un dans

ciudat în jurul unui pat micuţ — sau încercam să regăsim distracţia în acea noapte?

— Simt nevoia unei întruniri de grup, a zis soră-mea, trân- tindu-se pe unul dintre scaunele luxoase. Trebuie să discutăm la modul serios dacă rămânem să facem acest tur sau ne îndreptăm spre destinaţia următoare.

— Credeam că povestea asta cu Becky n-o să fie mare scofală, a zis Will, dând din cap. Credeam că falsa voastră căsnicie va fi amuzantă şi că ne vom distra teribil, dar când dispare entuziasmul şi se lasă noaptea, e puţin ciudat s-o vezi pe Becky care nu-şi poate lua ochii de la tine.

— E adevărat, a spus Pippa, uitându-se la mine. Nu ai observat?

Am ridicat din umeri, scoţându-mi puloverul în faţa şemineului.

— Probabil că şi pentru ea e ciudat.

— Cam seamănă cu o piuliţă, a zis Ruby.

Am închis ochii, sprijinindu-mă de spătarul canapelei. Era momentul să accept realitatea: revederea cu Becky fusese obositoare mai degrabă pentru că eu mă aşteptasem să fie ciudată, nu pentru că era ciudată cu adevărat.

— Eu sunt de acord cu oricare dintre variante, am zis. Dacă rămânem — bine, dacă plecăm — iarăşi bine.

— Persoana care pare să gestioneze cel mai bine situaţia e chiar Jensen, a spus Ziggy. Mie îmi vine s-o iau razna de câte ori o văd.

— Ei bine, a fost o zi senzaţională, iar eu am băut mult, mult prea mult, a zis Will. Cine trebuie să aibă grijă de mine? Tu?

S-a rezemat de Ziggy cu un zâmbet târnp.

— *Bună.*

— OK, cred că cineva trebuie să meargă la culcare, a spus ea, zâmbind când Will şi-a lipit obrazul de pieptul ei. Poate mai vorbim despre asta mâine-dimineaţă. Ar trebui să fac nişte noi aranjamente, ca să ne cazăm mai devreme la cabană. Poate

că ar trebui să ne culcăm şi să vedem după aceea dacă mai vrem s-o ucidem pe Beck...

Hanna s-a oprit şi a zâmbit răutăcios.

— Ups, am greşit. Voiam să spun să vedem cum ne *vom simţi* mâine.

— Excelent plan, a spus Niall şi s-a ridicat de la masă.

Ruby s-a îmbrăţişat cu toată lumea şi după o serie lungă de *noapte bună* şi de *ne vedem mâine-dimineaţă,* s-au îndreptat spre lift.

I-am întâlnit privirea Pippei care mă privea lung. Realizase şi ea că aveam o singură cameră şi un singur pat de împărţit?

S-a ridicat, întinzându-mi mâna.

— Eşti gata?

Mi-a zâmbit.

— Cred că a venit momentul, am zis uşor crispat.

Adună-te, Jensen.

Am simţit cum inima o ia la sănătoasa când m-am ridicat şi am luat-o de mână. Părea atât de mică în mâna mea, caldă şi moale, dar şi puternică. Era felul ei de a mă linişti, exact cum s-a întâmplat dimineaţă, şi aproape că m-am oprit din mers când mi-am dat seama că, pentru cei care ne priveau, aceasta trebuia să fie luna noastră de miere.

Asta nu mă ajuta deloc.

Am străbătut holul şi am urcat scările ţinându-ne de mână. Mergeam în camera noastră şi habar nu

*aveam ce urma să se întâmple.*Nouă *Pippa*

Jensen a deschis uşa camerei noastre, facându-mi semn în tăcere să intru prima. Uşa s-a închis în urma lui, cu un zgomot apăsător.

Vai, ce atmosferă încărcată.

Cât am urcat treptele niciunul nu scosese vreo vorbă. Pe hol, tot tăcere. La aproape fiecare pas, voiam să mă întorc spre el, să dansez puţin şi să spun: *Asta nu trebuie să se întâmple. Putem să spunem toată noaptea poveşti de groază, să dăm iama în gustările din bar şi să ne prefacem că e o petrecere în pijama.*

Dar cu Jensen, uneori, vorbitul pe şleau facea lucrurile şi mai ciudate.

Nu prea petrecuserăm timp în cameră, de când ne aduseserăm bagajele, mai devreme, şi, în momentul acela, fiorul jocului de-a căsătoria şi o seară întreagă pe care o aveam înainte de a fi nevoiţi să ne confruntăm cu *acest* moment făcuseră ca patul să pară mult mai mare.

însă nu. Acum era minuscul.

Exista oare o dimensiune în Statele Unite între dublu şi simplu

?Jensen a fost primul care a spart tăcerea, în timp ce amândoi ne holbam la pat.

— Pot să dorm pe jos, fără nicio problemă.

însă nu voiam asta. în realitate, voiam să-i simt trupul lângă mine, voiam să mă strângă în braţe, cu faţa îngropată în umerii mei. Voiam să-i aud răsuflarea în somn şi să-i simt căldura întreaga noapte.

Nu era vorba că-mi place sexul — pentru că îmi place — şi nici că-mi plac îmbrăţişările — clar. Dar mă simţeam în siguranţă lângă el. Mă simţeam importantă, mai ales azi, când l-am putut ajuta cumva şi mi se părea că acest mic favor îl făcuse să se deschidă în faţa mea.

însă acum ne aflam aici, şi se închisese iar în el.

— Nu fi caraghios.

M-am răsucit spre valiza mea, scoţându-mi pijamalele.

— Mă duc să mă schimb...

S-a uitat la bagajul său, deschis pe un scaun dintr-un colţ al camerei.

— Desigur.

M-am schimbat, m-am spălat pe faţă, mi-am prins părul în vârful capului, mi l-am desprins la loc şi l-am lăsat liber, l-am prins din nou în coadă. M-am dat cu cremă. M-am spălat pe dinţi, am făcut pipi, m-am spălat pe mâini, m-am dat din nou cu cremă. Iar m-am spălat pe dinţi. Trăgeam de timp. Şi apoi, când am ieşit din baie, i-am făcut loc să treacă pe lângă mine ca să intre în toaletă. Am observat că avea în mână doar o pereche de pantaloni scurţi.

Dormea fară tricou.

Hai, să-mi fut una!

Totuşi, când a ieşit, după ceva timp, încă avea tricoul pe el, spre enorma mea dezamăgire.

— Credeam că dormi fară tricou.

Poftim?

Ce am scos pe gură?

M-a privit, surprins.

— Da, de obicei aşa dorm, dar...

Jur pe ce am mai sfânt că-mi bătea inima atât de tare că nici nu puteam respira.

— Speram să dormi aşa şi de data asta.

Mi-am lins buzele, rugându-l în sinea mea să-mi susţină privirea.

— îmi cer scuze. Se pare că mi s-a stricat filtrul gândurilor.

A schiţat un zâmbet.

— Spui asta de parcă s-ar fi întâmplat doar acum.

Cumva gluma lui — cu o uşoară nuanţă de iertare — a dat frâu liber şi celorlalte gânduri ale mele:

— Ştiu că azi am jucat un simplu joc. Dar în ultimele zile mi-a plăcut să cred că se poate întâmpla ceva între noi. Atmosfera e tensionată acum şi nu avem cum să schimbăm lucrul acesta, dar nu vreau să crezi că mi-ar displăcea să dormim în acelaşi pat.

Am făcut o pauză şi apoi am dat să continui, dar m-am oprit, dându-i ocazia să-mi răspundă.

Momentul meu de tăcere după ce am bătut câmpii l-a cam luat prin surprindere, pentru că a stat holbându-se la mine preţ de câteva clipe.

— Zi, am şoptit, aşezându-mă pe pat şi chircindu-mă cu spatele lipit de tăblie. Am terminat. Deocamdată.

S-a apropiat încet de mine, aşezându-se pe colţul saltelei, fix pe margine.

— Şi eu mă gândeam la asta, înainte să apară Becky.

— Da?

A încuviinţat.

— Sigur că da. Eşti frumoasă şi enervantă doar pe jumătate cât credeam.

Am izbucnit în râs.

— Crezi că sunt drăguţă?

— Cred că eşti fenomenală.

Mi-am muşcat buza, privindu-l cu atenţie. Pe chip i-a înflorit un zâmbet, iar în cele din urmă, a întrebat:

— Crezi că sunt *drăguţ?*

Am întins mâna după o pernă şi am aruncat-o spre el.

— Cred că eşti fenomenal, am repetat, iar restul replicii mi-a zburat pur şi simplu de pe buze: *Te plac.*

A râs, cu sclipiri în ochi.

— Şi eu te plac.

Şi faimoasa gură a Pippei Cox s-a pornit şi n-a mai tăcut:

— înainte de excursia asta, nu fusesem niciodată la o podgorie adevărată. Prietena mea Lucy a dat o petrecere acum câţiva ani. Trebuia să fie o seară fiţoasă — vin, brânzeturi —, dar cum e zicala aia? „Poţi scoate o fată din sat, dar nu poţi scoate satul din fată... ?" Pur şi simplu nu suntem genul ăla de oameni. Noaptea aceea încă nu mi-e foarte limpede: pete de vin pe covor şi oameni pipăindu-se prin colţuri — nu era o petrecere destul de mare pentru pipăieli pe la colţuri, aşa că era mai degrabă penibil. Johnny Tripton a ieşit în curte în pielea goală, fluturând steagul Braziliei. Lucy a adormit pe podeaua din bucătărie şi oamenii... pur şi simplu treceau peste ea ca să-şi toarne băutură. M-am trezit cu părul albastru — îmi vopsesc de multe ori părul în roşu, uneori roz, dar albastru niciodată — şi am jurat că nu mai beau vin în viaţa mea. Sau cel puţin până în week- endul care a urmat.

I-am surâs.

— Ideea e că această *excursie* e un pic mai elegantă faţă de ultima mea experienţă cu vinurile, iar ziua de azi a fost de vreun milion de ori mai distractivă decât mă aşteptam vreodată.

Dacă în acest moment, Jensen ar fi să aibă o versiune animată aceasta ar fi un om care iese dintr-o maşină decapotabilă, cu părul răvăşit şi cu ochii căscaţi de uimire.

— Sincer, nu semeni cu nimeni din cei pe care i-am cunoscut până acum.

— Asta e de bine sau de rău? A râs.

— De bine, cred.

— *Crezi?*

— Cred.

Am încercat să-mi mai potolesc emoţiile întrebând:

— O să dormi în pat cu mine? A ridicat din umeri.

— Nu mă gândisem atât de departe. Dacă dormim în acelaşi pat...

Era limpede ce voia să spună.

— Crezi că dacă dormim în acelaşi pat, e posibil să facem sex. A încuviinţat, cercetându-mă din priviri.

— E posibil.

Tremuram atât de intens încât de-abia mă mai puteam mişca.

— *Vrei* să faci sex?

Am râs de ce scosesem pe gură.

— Adică, nu că noi... doar că aseară când m-ai sărutat mi s-a părut că nu te mai jucai.

— îmi place *la nebunie* să fac sex, a zis printre dinţi. Normal că vreau. Dar noaptea asta a fost mai complicată şi nu vreau să fac sex cu cineva doar dintr-un impuls.

— Doamne.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de tăblia patului.

— Chestia asta e incredibil de sexy şi nici măcar nu ştiu de ce.

— Pippa.

I-am zâmbit cu toată gura.

— Jensen.

Inima îmi bătea sălbatică în piept când s-a întins şi mi-a atins buza de jos cu vârful arătătorului.

— *Ţie* îţi place să faci sex? a şoptit el. *Ah, să-mi fut una.*

Da.A fluturat nonşalant din mână.

— Păi, e bine de ştiut.

S-a ridicat în capul oaselor ca şi cum am fi terminat discuţia. I-am zărit zâmbetul ghiduş atunci când s-a întors.

— *Labagiu* ce eşti, am zis râzând şi m-am întins să-l plesnesc în joacă peste umăr.

Mi-a prins mâna şi a dus-o la inima care-i bătea cu putere în capul pieptului. Zâmbetul acela ghiduş i-a dispărut; devenise vulnerabil.

— Fii blândă cu mine, a şoptit.

— O să fiu.

A continuat să mă privească, iar mesajul pe care voia să-l transmită devenea din ce în ce mai clar pe măsură ce ne sorbeam reciproc din ochi.

— Vrei să pui un film? am întrebat. Am devenit empatică brusc cu orice prostituată din lume care nu ştie cum să spargă gheaţa.

S-a holbat la mine, uluit, apoi a clătinat din cap şi a râs.

— Nu cred că voi fi vreodată în stare să anticipez ce-o să-ţi mai iasă pe gură.

— Vreau să spun că nu prea-mi pasă ce facem. Vreau să vii lângă mine şi să te relaxezi.

îl voiam pur şi simplu aproape, cald şi puternic, ghemuit lângă mine. Mai aveam o săptămână şi jumătate de stat împreună în excursia aceasta. Se putea ajunge şi la sex.

Iar cu Jensen era mai mult decât atât, oricât de înspăimântător era acest adevăr.

S-a întins după telecomandă, a pornit televizorul şi a început să treacă de la un canal la altul.

Conversaţia noastră îndepărtase oarecum tensiunea, dar aceasta plutea încă aproape, mai ales când Jensen a ales *Goodfellas*[8] şi s-a întors spre mine.

— E bine? a întrebat el.

— Oricum nu prea avem de ales, am zis, dând din cap. Şi îmi place mult filmul acesta.

A încuviinţat scurt, a pus telecomanda pe noptieră, a părut să ezite câteva fracţiuni de secundă şi apoi şi-a scos tricoul.

— Doamne Dumnezeule, am şoptit.

Într-o singură fracţiune de secundă, i-am memorat forma trunchiului său şi credeţi-mă — erau foarte multe lucruri de reţinut.

A rămas cu tricoul în mână.

— E-n regulă? Mi-e foarte cald şi nu avem ventilator. Sunt obişnuit să dorm cu ventilatorul pornit.

— E-n regulă, am spus, fluturând din mână, fără să-i arunc vreo privire.

Pieptul îi era ca o hartă a muşchilor, cu păr cât trebuia ca să mă facă să simt prezenţa în cameră, alături de mine, a unui bărbat în toată puterea cuvântului.

A dat pătura la o parte şi ne-am vârât amândoi sub ea, aran- jându-ne cu grijă picioarele astfel încât să nu ne atingem. Pentru mine era un exerciţiu nebunesc: Jensen, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi, în pat lângă mine.

Însă apoi şi-a lipit piciorul cald de al meu — i-am simţit părul fin pe coapsă — şi râzând scurt m-a cuprins şi m-a tras lângă el, aşezându-mi capul pe pieptul său.

— Nu trebuie să ne purtăm ciudat, a şoptit.

Am încuviinţat, aşezându-mi mâna pe abdomenul său care se încordase sub atingerea mea.

-OK.

8 Băieţi buni. (*N.red.)*

— îţi mulţumesc din nou pentru ce ai făcut azi.

îi auzeam inima cum bate în urechea mea, îi simţeam pieptul cum se ridică şi coboară cu fiecare respiraţie.

— Cu plăcere.

Am adăugat iute, ezitând:

— Cred că asta încercam să spun mai devreme. A fost amuzant. A fost *uşor*.

A râs, iar sunetul a fost ca un ecou asurzitor.

— A fost.

îşi plimba degetele pe braţul meu, de la umăr la cot, într-o mângâiere. Ne-am uitat împreună la film. Dar eram conştienţi că niciunul dintre noi nu era atent în totalitate la film.

îmi plăcea parfumul deodorantului său, mirosul săpunului, dar cel mai mult îmi plăcea izul transpiraţiei sale sub toate astea. Căldura trupului său era ireală: avea picioare lungi şi puternice, piele moale şi fermă. Am închis ochii, lipindu-mi obrazul de gâtul său. Cu grijă mi-am pus un picior peste piciorul său, cuibărindu-mă lângă el. Toată căldura aflată între picioarele mele îi atingea coapsa.

Şi-a ţinut respiraţia — făcând ca întreaga cameră să se scufunde într-o tăcere greoaie, prevestitoare — în timp ce continua să mă mângâie pe braţ.

în cele din urmă, a expirat prelung şi controlat.

Oare i se sculase? Asta să fi fost? Oare din cauza piciorului meu prea apropiat de penisul lui şi din cauza sânilor mei lipiţi de coastele lui şi din cauza gurii mele aflată la numai câţiva centimetri distanţă de pieptul lui bronzat?

Eram atât de excitată, tânjeam atât de mult după atingerea lui, încât am închis ochii şi m-am concentrat doar asupra respiraţiei mele. Inspir, expir. Dar fiecare respiraţie mi-l fixa şi mai bine în minte. Mângâierea lui blândă îmi spunea cât de tandru ar face dragoste cu mine şi asta m-a copleşit; trebuia

să nu mă gândesc la nimic altceva, în afara aerului care-mi intra în plămâni şi pe care-l eliminam.

M-am bucurat de acest sentiment de uşurare moleşită, revelaţia că trupul meu se relaxa, se calma. O mică parte din mine îşi făcuse griji c-o să stau trează toată noaptea, conştientă la nesfârşit de bărbatul senzual şi bine făcut de lângă mine. Dar totul s-a estompat în ritmul mâinii sale care-mi dezmierda braţul în sus şi-n jos.

M-am trezit excitată, copleşită de amintirea unei guri care-mi urca pe gât, a unor mâini calde care mi se strecurau pe sub cămăşuţa de bumbac. Simţeam o presiune între picioare, aşa cum nu simţisem de o eternitate, şi aveam nevoie de eliberare.

Dar nu era o amintire.

Jensen era acolo, ghemuit pe o parte şi lipit de spatele meu. Gura lui îmi cobora de la ureche spre gât.

Am scos un icnet de uimire, lipindu-mi spatele de el şi simţindu-i penisul tare şi pregătit de acţiune.

Când ne-am atins, a mârâit scurt, frecându-se de mine într-un ritm lent şi apăsător.

— Hei, am şoptit.

M-a muşcat uşor de gât, iar eu aproape că am ţipat de plăcere.

— Hei.

Era întuneric în cameră. Televizorul era stins, luminile la fel. Din instinct m-am uitat la ceas. Era aproape trei dimineaţa.

Mi-am dus o mână la spate, strecurându-mi degetele în părul lui ca să-i aduc gura mai aproape de locul în care încerca să-mi dea la o parte breteaua bluziţei ca să-mi ronţăie umărul.

— Te-am trezit, a zis, apoi m-a sărutat pe gât. îmi pare rău.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

Ba nu. Nu-mi pare rău.M-am răsucit în braţele lui, gândindu-mă că îi cunosc deja sărutul — la urma urmelor, mă

sărutase şi mai devreme —, dar nu i-am putut anticipa intensitatea, dorinţa, mâinile lui ridicându-mi bluza, felul în care s-a rostogolit peste mine. îşi lipise buzele de ale mele, încercând să-şi vâre limba în gura mea. Nu mai fusesem nicicând atât de conştientă de limba cuiva atingându-se de a mea, mişcări imperceptibile, senzaţia dinţilor săi peste buzele mele, felul în care gemetele lui vibrau la săruturile mele. Mi-am dus braţele peste umerii lui cu mâinile în părul său şi iată-l legănându-se între picioarele mele, găsind locul pe unde m-ar fi putut penetra dacă n-ar fi fost hainele alea stupide. îi simţeam erecţia, tare şi nerăbdătoare, îi simţeam vârful penisului care mă aţâţa strecurându-mi-se între picioare, locul unde eram caldă, doritoare.

Jensen s-a ridicat, mi-a ridicat tricoul peste sâni şi s-a aplecat ca să-i poată săruta, să mi-i cuprindă cu mâinile. Apoi a revenit la gura mea cu energii proaspete, dar fără să vorbească. Nu vorbea mult, dar era ceva seducător în micile mârâieli pe care le scotea, în inspiraţiile tăioase şi expiraţiile vibrante care mă făceau să-l ascult atent, să mă prind de el, să-l implor în tăcere să mă dezbrace complet şi să mă pătrundă.

Dar nu aveam nevoie de asta. Eram disperată de dorinţă, iar corpul meu reacţiona la ritmul pe care-l impunea el. Mă atingea apăsat exact unde voiam şi, când m-am arcuit lipindu-mă de el, mişcându-mă în acelaşi timp cu el, a şuierat:

— Da. La naiba. Da.

îmi scosese cămaşa — era foarte cald, nu-i aşa? O peliculă fină de sudoare îmbrăcase pielea amândurora, iar el a alunecat peste trupul meu într-o mişcare atât de apetisantă încât a fost aproape dureroasă. Fiecare punct în care ne atingeam aducea cu el un curent electric, un val de căldură şi nu-mi doream decât să mă dezbrace de tot.

Dar, încă o dată, *nu aveam nevoie* de asta. Trupul meu, copleşit de dorinţa dureroasă care ardea pe dinăuntru, mi-a

amintit că aveam nevoie numai de ceea ce făcea deja Jensen, mai mult, mai mult, cu gura sa lipită de buzele mele şi cu micile sale sunete rezonând în mintea mea ca un ciocan care lovea o tobă.

Ştia exact cum să se mişte deasupra mea, concentrat asupra locurilor unde trebuia să apese ritmic. Doamne, realitatea aceasta aproape că mă făcea să ţip: simpla realitate a existenţei sale. Mă trecea un fior chiar şi imaginându-mi-l cu alte femei — pierdute în dorinţele trupului său, încercând să le desluşească. Atât de atent, atât de lacom.

Cum de am ajuns aici? Cum de i-am câştigat atenţia, *dorinţa*[7]. Mă rodeau aceste întrebări.

A mărit ritmul, atât de aproape, cu respiraţia întretăiată, iar gândul că şi el era la fel de aprins ca mine, că era gata să explodeze ca o bombă, m-a făcut să simt cum se apropie orgasmul. M-am dezlănţuit, înfingându-mi degetele în spinarea sa, împingându-l şi mai adânc înlăuntrul meu şi avertizându-l şoptit:

Sunt aproape.

O să-mi dau drumul...

Cu şi mai multă atenţie, m-a dezmierdat. Răsuflarea lui rapidă şi fierbinte îmi frigea gâtul până când am simţit că mă topesc de plăcere, sub forţa orgasmului meu care mă spinteca, frenetic şi ameţitor.

M-a urmat şi el, cu un strigăt de eliberare. Şi-a dat drumul peste buricul meu, cu gura lipită de gâtul meu muşcându-mă uşor.

O, Doamne, şi în momentul care a urmat orgasmului în cameră s-a făcut atât de linişte, încât nu se mai auzeau decât gâfâielile noastre zgomotoase. Jensen a încremenit, întins peste mine, şi apoi s-a ridicat leneş pe coate.

Ochii mei se obişnuiseră, cât de cât cu bezna, dar venea o lumină plăpândă de la ceasul cu alarmă şi o alta de pe hol, prin

crăpătura de sub uşă. Simţeam că mă priveşte, că mă cercetează. Dar doar atât vedeam. Nu ştiam dacă era încruntat sau calm şi uşurat.

Mi-a îndepărtat cu mâna o şuviţă de păr care-mi ajunsese pe
faţă.

— Voiam s-o luăm mai încet.

Am ridicat din umeri, incredibil de uşurată la auzul vocii sale dulci.

— Cel puţin nu ne-am dezbrăcat.

— E o formalitate, a şoptit el, sărutându-mă. Sunt plin de fiinţa ta. Eşti plină de fiinţa mea.

Sunt plin de fiinţa ta.

Am închis ochii, strecurându-mi mâinile în jurul şoldurilor sale şi apoi între trupurile noastre, ca să-i simt sămânţa caldă pe abdomenul meu, şi apoi şi mai jos, acolo unde mă apăsa — cu penisul pe jumătate întărit — între picioare.

— Suntem cam murdari, am zis.

A râs, puţin răguşit.

— Vrei să faci duş?

— Atunci *chiar* că o să fim dezbrăcaţi.

Nu că ar mai fi contat vreun strop. Poate că, un pic de tot, conta însă.

Să ne abţinem, aici, însemna că mai urmau şi alte lucruri să se întâmple între noi, ceva pentru care merita să *ne păstrăm,* iar gândul acesta mi-a provocat o mică şi ameţitoare explozie de fericire.

— Tu primul. Apoi eu.

— Sau putem dormi aşa, a spus cu buzele lipite de gâtul meu, râzând. Pentru că în acest moment sunt al naibii de extenuat.

— Da. Sau am putea dormi.

Mi-am întors capul spre el şi a început să mă sărute lent şi cald, cu mişcări leneşe ale limbii.

— Chestia asta mă ajută să mă prefac mai uşor mâine.

Nici n-a închis bine gura, că a încremenit. Nu puteam nega că fusese un moment nepotrivit — să facă aluzie la fosta lui soţie la numai câteva minute după ce ne-o trăseserăm. Dar ştiam ce voia să spună. Era tot despre noi, doar că oarecum mai real. Adevărul era că eu eram englezoaică, el, american. Eu locuiam în Londra, el, în Boston. Iar fosta lui nevastă se afla la două uşi mai încolo. Având în vedere cât de fascinată fusese în seara aceasta de Jensen şi cât de greu îi venise să-şi şteargă lacrimile de pe faţă, m-am întrebat dacă nu cumva era trează, trăgând cu urechea ca să afle ce facem noi.

La adăpostul întunericului era cumva mai uşor să vorbim despre
asta.

— Cum a fost ziua de azi pentru tine? Pe bune.

S-a dat jos de pe mine, dar m-a tras întorcându-mă pe o parte ca să ne uităm unul în ochii celuilalt. Şi-a încolăcit o mână peste şoldul meu. Jensen: amantul tandru şi ocrotitor.

— N-a fost atât de rău, a spus sărutându-mă. Ceea ce m-a luat prin surprindere. Cred că m-a ajutat mult faptul că te-am avut pe tine aici. Şi cred că m-a ajutat şi faptul că Ziggs şi Will sunt furioşi pentru mine.

Am încuviinţat.

— Mda. De acord cu tine.

— Şi cred că a ajutat şi faptul că e măritată cu un tip care pare destul de plicticos, a şoptit, ca şi cum s-ar fi ruşinat să spună asta atât de direct. îmi asum şi eu o parte din vină pentru că ne-am despărţit, desigur. Dar asta mă face să mă gândesc că poate nu eu eram problema, până la urmă.

— Deci păstrăm mai departe aparenţele? am întrebat.

A tuşit discret şi a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce i-am spune ceva. Indiferent ce. N-am mai văzut-o din ziua în care am semnat actele de divorţ. Nu mai avem prieteni comuni. în acest moment, să-i spun că a fost doar o glumă n-ar face altceva decât să-i rănească sentimentele.

— îmi place la nebunie că, după tot ce s-a întâmplat între voi, nu vrei s-o răneşti.

A amuţit pentru câteva clipe.

— A încheiat relaţia atât de urât, incredibil de imatură. Dar nici nu *încerca* să fie îngrozitoare.

— Pur şi simplu aşa e ea, am zis, înăbuşindu-mi un mic hohot de râs.

— Era tânără, a zis în loc de explicaţie. Deşi totuşi nu-mi amintesc să fi fost atât de...

— Plictisitoare? am întrebat.

A tuşit din nou, uimit că am zis-o atât de direct.

— Ei bine... da.

— Nimeni nu este interesant la 19 ani.

— Unii sunt, m-a contrazis.

Eu nu eram. Eram obsedată de luciu de buze şi sex. Nu aveam prea multă minte

.A clătinat din cap, trecându-şi mâna peste şoldul meu.

— Ai studiat *matematica.*

— Oricine poate studia matematica, i-am spus. E doar o abilitate. A avea o înclinaţie spre matematică nu te face automat mai interesant. înseamnă doar că te pricepi la numere, ceea ce, în experienţa mea, înseamnă că *nu prea te pricepi* cum să te porţi cu oamenii.

— *Tu* te pricepi cum să te porţi cu oamenii.

Am lăsat această propoziţie să plutească între noi, întrebându-mă dacă asta i se pare amuzant, surprinzător sau minunat, având în vedere cum a început relaţia noastră, în avion.

După o clipă, mi-a zâmbit în întuneric.

*Mă rog, până nu te abţiguieşti de la şampanie şi nu-ncepi să râgâi în avioane.*Zece *Jensen*

M-am trezit speriat de un zgomot enervant care se auzea din dreapta mea şi m-am ridicat într-un cot.

Păturile au căzut pe jos, alunecându-mi pe şolduri, iar Pippa m-a privit în ochi, apoi şi-a îndreptat privirea spre penisul meu. S-a înroşit şi mi-am dat seama de ce.

îmi aruncasem pe undeva pantalonii scurţi, cândva în timpul... *întâlnirii* noastre din pat.

Mă vedea gol pentru prima dată, în lumina dimineţii care a urmat unei nopţi de sex.

— Te-ai trezit, am zis, cu glasul încă răguşit de somn.

Când vederea mi s-a mai limpezit, am observat că era îmbrăcată în colanţi şi un tricou, cu părul strâns într-un coc dezordonat. Era aplecată lângă pat, legându-şi şireturile unei perechi viu colorate de tenişi.

— Te-ai *îmbrăcat.*

Pentru prima oară în această vacanţă, nu-mi doream să mă ridic din pat. Voiam să-i simt căldura, sub aşternuturi.

— Da, scuze, a şoptit. N-am vrut să te trezesc.

— Unde te duci?

M-am neliniştit. Voia să plece, aşa, pur şi simplu? După o mică ezitare, a răspuns:

— Mă duc să fac yoga cu Becky.

M-am ridicat în capul oaselor, cu ochii mijiţi.

— Ştii că nu trebuie să faci asta, da?

— Ştiu, a spus, dând din cap. Dar i-am promis că ne întâlnim.

A privit în pământ, şi mi-am dat seama că asta nu era tot.

— Şi? am întrebat.

— Şiiii, a zis ea, lungind cuvântul, am nevoie de un răgaz să mă gândesc. Eşti primul bărbat lângă care m-am trezit în afară de Mark... de multă vreme.

Mi-am tras picioarele peste marginea patului şi m-am acoperit cu cearşaful. Am început s-o studiez, sprijinindu-mi coatele pe pulpe.

-OK.

— Mi-a *plăcut,* m-a asigurat iute, privindu-mă în ochi. Doar că e ceva neobişnuit pentru mine şi-mi permit un răgaz ca să-mi găsesc ritmul.

M-am întins şi am prins-o de mână. Era rece, ca şi cum şi-ar fi spălat mâinile înainte de a se încălţa.

Şi-a muşcat buza, cercetându-mi chipul din priviri.

— Pe o scară de la leneşul pădurii la Woody Allen, cât de panicat eşti în acest moment?

Am râs şi i-am răspuns:

— Undeva între leneşul pădurii şi un câine bătrân şi leneş.

-Oh.

Acest răspuns părea s-o surprindă.

— OK. Mă descurc cu asta.

M-am încordat puţin.

— Uite, haide să facem o înţelegere.

S-a întors spre mine şi s-a tras mai aproape

— .Bine.

— Hai să ne distrăm, am zis, cu privirea spre mâinile noastre.

Mâna ei era albă şi moale lângă mâna mea cu piele bronzată.
Tendoanele şi venele i se profilau — era atât de puternică.

— Avem o săptămână şi jumătate împreună, am spus. Tu trăieşti la Londra, eu trăiesc în Boston. Până acum, excursia a fost...

— Dementă, a zis, zâmbindu-mi. Bună. Altfel.

—Toate la un loc, am fost de acord. Aşa că hai să facem o înţelegere — suntem parteneri în povestea asta. Vreau să-ţi fac vacanţa perfectă.

— Şi eu vreau să-ţi fac vacanţa perfectă.

S-a înclinat şi mi-a sărutat încheietura.

— Şi dacă tu decizi că vrei să fii o femeie singură într-o excursie... am început să spun.

— O să-ţi spun. Şi invers, a adăugat repede.

Şi-a lipit mâna mea de obraz.

— îmi place planul acesta.

— Deci eşti sigură că nu preferi să te bagi la loc în pat?

Am tras-o între picioarele mele. Dar mi s-a opus, deşi şi-a luat un scurt răgaz ca să-mi studieze pieptul, abdomenul, şoldurile.

— Ar trebui să plec... yoga.

Am expirat lent.

— Bine. Unde vă întâlniţi?

— Am ales să sărim peste faza cu aburul, aşa că o să facem yoga în curtea din spate.

— Ai mai făcut vreodată yoga?

A clătinat din cap.

— Nici măcar o dată în viaţa mea. Dar înseamnă să te apleci şi să ridici picioarele cât mai sus. Cât de greu poate fi?

Am râs.

— E foarte adevărat că Becky se străduieşte, a spus încet, redevenind serioasă. Şi mi-e mai uşor mie, *soţia* ta, să reacţionez decât îţi este ţie.

— Mă protejezi? am întrebat, surâzând larg.

— Poate.

Am râs şi mai tare.

— Cine ar fi crezut că tu eşti pacificatorea cea înţeleaptă?

S-a întins, sărutându-mă pe bărbie.

— Ne vedem la micul dejun.

Mi-am tras pe mine jeanşii şi un pulover, şi m-am dus la parter să beau o ceaşcă de cafea înainte de a ieşi pe veranda din spate. Un strat gros de ceaţă plutea deasupra ierbii. Era răcoare, dar era foarte frumos. Nuanţele de verde păreau să explodeze din spatele ceţii — în iarbă, în pomi, în colinele din depărtare. Lângă treptele late, un pic în stânga casei, pe peluza netedă, Becky şi Pippa îşi întindeau covoraşele de yoga pe care, presupun, fosta mea nevastă le adusese pentru ea şi Cam.

Le priveam în timp ce sorbeam din cafea.

Forma fizică bună a Pippei se datora, probabil, genelor, şi era mai degrabă energică şi dinamică, decât înclinată în mod natural spre sport. Chiar şi la încălzire, părea nesigură pe ea, bâţâindu-se, dansând şi trăncănind.

Uşa de plasă a scârţâit în spatele meu, iar Ziggy s-a aşezat pe treaptă lângă mine, cu o cană aburindă în mâini.

— Ce mama naibii face? a întrebat cu vocea încă răguşită.

— Yoga.

— *Aia* e yoga?

— Varianta Pippei, cel puţin.

— Uau. Şi cu Becky? Ar fi trebuit să-i spună să se ducă naibii învârtindu-se.

Am dat din cap, zâmbind peste buza căniі.

— Se pare că se ţine de promisiune.

Becky s-a îndreptat de spate, dându-i Pippei nişte instrucţiuni pe care nu le auzeam. Apoi am văzut-o pe Pippa cum se apleacă să-şi atingă degetele de la picioare şi îşi ridică apoi ţeapănă un picior în spate. Era cam la o optime din flexibilitatea lui Becky.

Era caraghioasă.

Era nemaipomenită.

Ziggs a pufnit în râs.

— E absolut *genială.* Seamănă puţin cu micuţa Annabel când face yoga.

Becky imita ce făcuse Pippa şi apoi a trecut la versiunea complicată a „poziţiei câinelui cu faţa la sol" care aproape a trântit-o pe Pippa la pământ.

— Cred că Becky o vânează, am zis, clătinând din cap atunci când Pippa s-a prăvălit pe saltea în hohote de râs.

— Cum o vânează?

— Pippa a zis că e pasionată de chestia asta, aşa-zisa Yoga Englezească la Abur.

Sora mea a mijit ochii, studiindu-le cu mai multă atenţie.

— Ciudăţenia e că, a continuat, nici măcar nu-mi fac griji, sunt sigură că Pippa poate avea grijă de propria-i persoană acolo.

— Becky nu e tocmai un animal prădător, am spus sec. Şi nu se luptă cu săbiile. E *yoga.*

— Nu, a zis, râzând. Vreau să zic că voi aţi inventat toată povestea asta complicată şi acum se preface că practică yoga, dar e ca şi cum... Pippa e gata de orice. îmi place asta la ea.

Fetele s-au întins pe spate, au ridicat picioarele şi le-au lăsat să cadă deasupra capului. Din puţinele ore de yoga la care fusesem ţineam minte că poziţia se numeşte Halasana.

Am auzit-o pe Pippa cum pufăie, apoi râde zgomotos. Tricoul i s-a ridicat, lăsându-i la iveală mare parte din abdomen şi din spate.

— Are corp frumos, a mormăit Ziggy.

— Are.

S-a întors spre mine.

— Cumva voi doi... ?

— Nu chiar.

— Dar pe aproape?

Se înflăcărase. Am privit-o fix în ochi.

— Nu discut subiectul ăsta cu tine.

A schiţat un zâmbet.

— îmi place de ea.

Neliniştea mi s-a cuibărit în stomac. Şi mie îmi plăcea Pippa. Problema era imposibilitatea acestei poveşti.

Lăsând asta deoparte, am redevenit atent la falsa mea nevastă şi la fosta care îşi continuau exerciţiile de yoga pe peluză. Acum stăteau în picioare, cu un picior ridicat, îndoit din genunchi, cu talpa într-o mână în timp ce întindeau în faţă braţul opus — o mişcare care cred că se numea Natarajasana — Pippa s-a prăvălit în faţă aterizând într-un salt stângaci. Rostogolindu-se pe spate, se ţinea de burtă de râs. Becky s-a îndreptat de spate, privind-o cu un zâmbet amuzat.

Era evident că-şi dăduse seama: Pippa nu era vreo yoghină.

— Eu şi Hanna aruncăm bilele roşii, mi-a explicat Pippa, câteva ore mai târziu. Tu şi Will le aruncaţi pe cele albastre.

Chicotind, în timp ce eu oftam răbdător şi amuzat, a ridicat mica bilă galbenă.

— Aceasta este *pallino*.

Mi-a aşezat-o în palma deschisă şi a spus:

— Arunc-o dincolo de linia de centru, dar nu şi peste linia de un metru — a arătat spre cea de-a cincea linie albă de pe iarbă — cea de acolo.

Jucam bocce, dacă vă vine să credeţi, pe peluza înclinată de lângă pensiune. După yoga, Pippa ni se alăturase la un brunch cu cocktai- luri, cu Becky şi Cam după ea.

Era ca şi cum tensiunea se înteţise peste noapte şi, deşi eu eram decis să evit drama, Becky nu ştia unde să se mai uite în tot acest timp şi nu facea altceva decât să-şi împungă ouăle din farfurie.Problema nu era faptul că discuţiile erau prea pompoase; ci că nu existau puncte comune de conversaţie, interese comune atunci când conversaţia era mai mult decât o simplă trăncăneală de complezenţă. Nu ajuta deloc faptul că nu eram interesat să povestim sau să aflu ce făcuse ea în aceşti ultimi şase ani.

Am studiat-o pe Becky pe ascuns. îi spusesem asta Pippei aseară, dar oare aşa *fusese* ea mereu, tăcută, pierdută printre ceilalţi? Am încercat să-mi dau seama dacă mi se părea aşa pentru că situaţia era ciudată şi ea era clar personajul negativ în atât de multe privinţe încât prefera să joace cu mare atenţie... dar, serios, în afară de lacrimile acelea stranii de ieri, mi se părea că Becky era Becky.

Aveam două ore la dispoziţie înaintea unui tur al podgoriei şi în loc să ne ducem în cameră pentru un duş relaxant — după cum sugerasem eu — Pippa şi Ziggy ne provocaseră pe Will şi pe mine la un meci de bocce, fete contra băieţi.

Am luat bila de la Pippa şi m-am apropiat de teren.

— Da, doamnă.

— Dar să nu arunci ca un bleg, a adăugat iute.

Soră-mea a rânjit lângă mine.

— E foarte important, a spus Pippa în gura mare când am întins mâna ca să arunc. Băieţi contra fete, nu cred că vrei să te faci de râs.

M-am oprit, m-am întors privind-o peste umăr.

— Nu cred că până în acest moment m-am făcut de râs cu ceva.

Ziggy a mârâit, iar Pippa mi-a zâmbit cu toată gura.

— Da, dar dacă-ţi aminteşti, eu eram cea care se juca cu biluţele. Aşa că...

Sora mea a icnit îndepărtându-se. Peste gura Pippei a aterizat o mână uriaşă, apoi s-a trezit luată pe sus. Will a mutat-o de-acolo cu un braţ în jurul taliei.

— Am eu grijă de fata asta, a zis, râzând. Dă-i înainte şi aruncă, Jens.

M-am întors spre terenul de bocce şi am aruncat bila pe iarbă. S-a rostogolit la numai câţiva centimetri depărtare de linia de un metru: o aruncare frumoasă.

Pippa s-a zbătut să scape din braţele lui Will şi a ridicat prima bilă roşie.

— Şi acum să vă arate doamnele cum se face treaba.

— Deci e, în mare, ca la shuffleboard"? am întrebat, începând să pricep regulile. Dar încercăm să aruncăm cât mai aproape *depallino*.

— Corect, mi-a spus Ziggy, doar că hipsterii joacă bocce pe la podgorii, în timp ce boşorogii joacă shuffleboard pe vasele de croazieră.

— Nu doar boşorogii, a protestat Pippa, aplecându-se să arunce. E o masă genială de shuffleboard la una dintre cârciumile mele preferate.

— Fascinant.

Eram chiar lângă ea, vorbindu-i direct în ureche. S-a speriat şi s-a întors spre mine, mimând o privire încrâncenată.

— Pleacă de-aici.

— Povesteşte-mi mai multe despre masa asta de shuffleboard de la cârciumă, i-am şoptit, încercând să-i distrag atenţia de la joc.

S-a întors şi m-a privit, cu ochii ei de un albastru ameţitor. Inima mi s-a oprit o clipă şi, când şi-a revenit, a luat-o la galop.

Ce senzaţie ciudată fusese.

— Nu prea te pricepi să distragi atenţia cuiva.

-Nu?

A mai făcut un pas înainte şi a aruncat bila exact când eu rosteam abia şoptit:

— încă-ţi simt căldura cât îmi e scula de lungă.

Bila a aterizat mult în afara suprafeţei de joc, departe de ţintă. Pippa s-a răsucit şi m-a plesnit în glumă.

— Nu-i corect!

11 Joc in care concurenţii trebuie să împingă nişte discuri spre o ţintă din interiorul careului. *(N. trad.)*

Am prins-o de mână, iar ea s-a zbătut, şi m-am luptat cu ea, lipindu-mă de trupul ei şi strângând-o cu blândeţe de braţe.

— Nu mă pricep, nu-i aşa?

Will a luat o bilă albastră şi o tot arunca în aer, în timp ce se apropia pentru aruncare la joc.

— Sunteţi adorabili, voi doi, a spus absent, dar am observat efectele cuvintelor sale asupra Pippei.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, preocupată, înainte de a se desprinde din braţele mele.

îndepărtându-mă, instinctiv.

Momentul era total nepotrivit. Exact când Pippa s-a întors spre mine, a aruncat o privire peste umărul meu, către han, şi s-a dezumflat complet.

— Becky.

— Poftim?

A făcut un semn în direcţia aceea şi a repetat:

— Becky. Vine încoace.

M-am întors cu un surâs pe buze.

— Hei, Becks.

Becky s-a speriat.

— Nu mi-ai mai spus aşa de o veşnicie.

— Nu te-am mai *văzut* de o veşnicie.

Cuvintele au părut s-o atingă la coarda sensibilă. S-a crispat.

— Veneam să vă întreb dacă nu vreţi să plecăm mai devreme în tur. Microbuzul e aici.

— Eu nu am făcut duş, a zis Pippa. Mă mişc însă repede.

— Ok, a zis şi Becky, cercetându-mă din priviri. Sigur.

Pippa s-a retras, furişându-se prin spatele lui Becky şi a pornit spre han.

— Tu nu trebuie să faci duş? m-a întrebat Becky, studiindu-mă din cap până-n picioare şi fixându-şi privirea în barba mea proaspăt crescută.

— Ba cred că da. Mă duc s-o prind din urmă.

— Mă întrebam dacă putem sta mai întâi puţin de vorbă. M-am uitat dincolo de Becky, spre Pippa care dispăruse deja în han.

— Becky, am spus încet, observând că sora mea şi Will se prefăceau că nu ne ascultă la câţiva metri depărtare, nu e momentul acum.

+ + +

— Despre ce voia să vorbiţi? a întrebat Pippa, închizându-şi nasturii bluzei peste abdomen şi peste piept. *La revedere, sâni perfecţi.*

— Jensen?

M-am întors spre ea.

— Hmm?

— Te-am întrebat despre ce voia Becky să discutaţi. -Ah.

Am ridicat din umeri şi mi-am şters părul ud cu prosopul. Ghinion, făcuserăm duş separat.

— Habar nu am. Poate despre faptul că ne va vinde Cam casa visurilor noastre.

Pippa a mârâit cu scepticism în timp ce-şi trăgea o pereche neagră de pantaloni peste coapse. Erau mulaţi, iar cămaşa îi era practic transparentă.

— Trebuie că Beacon Hill e scump, dacă se bucură atât să obţină acest fals comision.

— Aşa te îmbraci? am întrebat, ridicând bărbia. A început să se studieze.

— Păi... da. Şi nişte încălţări. De ce? *Pentru că-ţi văd sânii?*

— Am întrebat şi eu.

Şi-a trecut palmele peste abdomen, privindu-mă cu o oarecare incertitudine. Şi apoi şi-a încleştat falca.

Dacă tu crezi că-mi poţi spune cum să mă îmbrac, înseamnă că nu pricepi cum funcţionează lucrurile.M-am ridicat în picioare, râzând.

— îmi place. Ţi se vede sutienul.

— Şi ce dacă?

— Şi mă face să mă gândesc la sânii tăi.

Pippa s-a aplecat, punându-şi ghetele.

— Eşti mult mai puţin emancipat decât crezusem iniţial.

+ * +

Am fost ultimii care am ajuns la microbuz şi ne-am aşezat în primul rând de scaune, prinzându-ne centurile de siguranţă. Nu ştiu cum am reuşit: Pippa s-a trezit cu o bretea în jurul gâtului, care îi forţase un nasture de la cămaşă. Iar pe mine mă apăsa o cataramă în dreptul buzunarului.

în timp ce eu mă chinuiam să ne descurc, ea mă privea buimăcită.

— Chestia asta mă face să mă gândesc de două ori înainte când vine vorba de BDSM cu tine.

S-a lăsat tăcere. Am reuşit să descurc centura de după gât. Apoi am încercat să arunc o privire spre ceilalţi.

— Nu suntem singuri, nu-i aşa? s-a prefăcut ea că şopteşte, ghiduşă.

— Mai sunt şi alţii. Se uită la tine curioşi.

— Şi oripilaţi, a adăugat Niall sec.

Pippa a ridicat ochii şi a zâmbit victorioasă spre şoferul care se holba la ea în oglinda retrovizoare.

— Şi asta sunt eu *trează*. Vă doresc baftă.

Will s-a întors şi ne-a privit de pe bancheta din faţă.

— Voi doi aveţi de gând să faceţi haos azi?

— Probabil, am recunoscut. Ce-ţi mai face durerea de cap?

A râs, întorcându-şi privirea în faţă.

— Trece uşor-uşor.

— Cât aţi mai stat aseară? a întrebat Becky din spatele maşinii.

— Până pe la miezul nopţii, a răspuns Ruby.

A intervenit şi Cam.

— Unde v-aţi dus?

— La barul de la pensiune, i-a răspuns Niall.

Apoi iar s-a lăsat tăcerea preţ de câteva clipe apăsătoare.

— Nici nu v-am văzut când aţi plecat, a zis Becky.

Pippa a început să se încordeze, iar eu i-am pus o mână pe coapsă, înţelegând astfel că nu e cazul să răspundă.

— Era prea gălăgie la karaoke, a spus Ziggy, şi i-am simţit zâmbetul din glas. Iar berea mă toropeşte de somn.

A intervenit şi Ellen.

— Noi am găsit o ţesătorie mai jos, pe drum. Au şi clase de meşteşuguri, dacă vrea cineva să ni se alăture mai târziu.

Tăcerea care a urmat a fost şi mai dureroasă. M-am uitat la Pippa şi am observat ce eforturi făcea să nu accepte invitaţia, deşi simţul datoriei i-ar fi cerut să răspundă. Am strâns-o mai tare de coapsă, iar ea m-a privit în ochi schiţând un zâmbet.

— Sună adorabil, a spus dezinteresat Niall, dar avem o rezervare pentru prânz.

— Am primit din nou veşti de la Bennett, a strigat Will, explicând pe scurt situaţia celorlalţi din microbuz, înainte de a citi cu glas tare: „Chloe mi-a călcat cămaşa de dimineaţă. Era deja călcată de la curăţătorie, fiţi atenţi, dar ea a zis că făcuseră o treabă de mântuială. Aţi citit asta? Mi-a călcat. Cămaşa".

— Nu sună chiar atât de rău, a zis Pippa. E ciudat, dar nu e vreo demenţă.

— Trebuia s-o cunoşti pe vechea Chloe, a explicat Will. Vechea Chloe i-ar fi ars cămaşa lui Bennett înainte de a dori vreodată să i-o calce.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. Oprisem notificările de pe e-mail şi nu-mi puteam închipui cine m-ar putea suna sau scrie

mesaje. Mi-am scos telefonul şi am văzut că era un mesaj de la sora mea.

Ce porcărie. Vreau să aud mesajele lui Bennett în maşina noastră, nu cu toţi oamenii ăştia. Vreau grupuleţul nostru înapoi.

Am tastat repede un răspuns. *Tururile organizate nu sunt probabil făcute pentru noi.*

Ce a păţit trista de Becky?

Nu ştiu, am răspuns.

Nu-mi pasă, nu am adăugat.

+ + +

Şi, desigur, Becky m-a abordat din nou în timpul turului, cerându-mi să discutăm.

Am eliberat mâna Pippei şi, după ce pretinsa mea soţie a încuviinţat scurt, s-a îndepărtat şi a dispărut în umbrele butoaielor din lemn de stejar.

— Mă bucur să te văd, a zis Becky.

Am făcut un semn din cap, dar nu am repetat acelaşi lucru.

— A trecut ceva vreme.

— îmi place mult Pippa.

Stomacul mi s-a încordat. Şi mie îmi plăcea Pippa.

— Cam pare... grozav. Felicitări.

— Mulţumesc.

— Şi eu îţi mulţumesc că ai luat-o să facă yoga dimineaţă, am spus zâmbind. Are un simţ foarte distractiv al aventurii.

— Nu mi-am dat seama că nu mai făcuse niciodată.

— Sunt convins că a făcut multă yoga, în imaginaţia ei.

Am râs amândoi de complezenţă — cam stânjeniţi —, apoi Becky a privit într-o parte, inspirând profund. Şi înainte de a vorbi, înainte să-i scape cel mai mic sunet, îmi doream deja să părăsesc această conversaţie.

— Uite ce e, am zis, nu cred că ar trebui să facem asta.

— Nu crezi... că ar trebui să vorbim?

Chipul ei îmi era atât de familiar, aşa îmbătrânit cu şase ani cum era. Ochi mari şi căprui, păr castaniu. Becky era întotdeauna considerată „drăguţă" pentru că era micuţă, sprintenă şi — lăsând la o parte călătoria asta — avea mereu un zâmbet pe faţă. însă era mai mult decât drăguţă; era frumoasă. Doar că pe dinăuntru nu era făcută dintr-un material foarte solid.

— Acum? Nu, i-am spus cu sinceritate. Nu în timpul primei mele vacanţe din ultimii câţiva ani.

După ce am strâns-o uşor de umăr, am revenit în mijlocul grupului, cuprinzând-o pe Pippa cu mâna în jurul taliei. Sora mea s-a uitat mai întâi la mine, apoi la Becky, care revenise lângă Cam cu o încruntătură de om învins. I-am făcut semn că totul e în regulă, dar Ziggs nu s-a lăsat.

A dat iute din cap, a părăsit grupul şi s-a îndreptat spre holul podgoriei. Ne-a prins din urmă zece minute mai târziu, cu un coş de picnic atârnat de braţ şi cu un rânjet triumfător pe chip.

— Hai să ne cărăm.

+ * +

Trebuia să ne dăm seama că va ploua.

— Să nu ai niciodată încredere în cerul albastru de octombrie, a zis Ziggy, renunţând să-şi împacheteze la loc sandvişul ud şi arun- cându-l într-un coş.

Ne adăpostiserăm sub un stejar enorm, care ne ferea în mare parte de ploaie, dar din când în când se scurgea apă de pe crengi, pleoscăind unde nici nu te-ai fi aşteptat.

— Cine a zis asta? a întrebat Will, mângâind-o blând sub bărbie.

Apa i se prelingea pe faţă, îi picura de pe vârful nasului, însă nu
părea să-i pese.

— N-am mai auzit-o în viaţa mea.

— Tocmai ce am inventat-o.

— E ciudat de cald, a spus Pippa, întorcându-şi faţa spre cer.

Când toată lumea a dat să protesteze, a adăugat:

— *Chiar* e. La Londra, când plouă, e atât de frig că nu te simţi doar ud, ci de-a dreptul murat.

E adevărat, a aprobat Ruby. Fiind din San Diego, credeam c-o să ador ploaia. Dar mi-a ajuns.în ciuda acestui fapt, niciunul dintre noi nu părea să se sinchisească prea tare de ploaie — şi cu siguranţă, nu suficient de mult încât să părăsească pajiştea de lângă podgorie, încadrată de culorile toamnei, de copacii înfrunziţi şi plini de mere târzii.

— N-am locuit niciodată în altă parte decât la Londra şi Bristol, a zis Pippa. Mi-ar fi dor de mamele mele, dar nu ştiu dacă mi-ar lipsi Londra. Poate că am nevoie de o aventură. Myanmar. Sau Singapore.

— Mută-te aici, a zis soră-mea, stând întinsă în poala lui Will, în vreme ce el îşi încolăcise braţele în jurul umerilor ei.

— Sună demenţial asta acum. Probabil din cauza situaţiei de acum — fostul iubit care m-a înşelat la Londra, slujba îngrozitoare, întotdeauna ne dorim să ne mutăm acolo unde ajungem în vacanţă etcetera —, dar chiar cred că mi-ar prinde bine o perioadă prin State la un moment dat.

Ziggy s-a ridicat într-un cot şi a spus extrem de serioasă.

— Atunci de ce nu? Fă-o şi gata!

— Nu e atât de uşor, a spus încet Niall. îi trebuie o slujbă, viză.

— Adică, a zis Ziggs, ştergându-şi câţiva picuri de apă de pe faţă, dacă eşti interesată, am o mulţime de relaţii în lumea ingineriei.

A continuat să vorbească despre joburile internaţionale şi despre oamenii pe care-i cunoştea ea în acest domeniu, dar eu nu o mai auzeam, ci o urmăream pe Pippa. Era un amestec surprinzător de blândeţe şi obrăznicie, de concentrare şi relaxare. Aproape că vedeam fetiţa din ea luptându-se cu femeia responsabilă, încercând să-şi dea seama cine ţine frâiele.

— Nu ştiu, a spus încet Pippa. Trebuie să pun multe lucruri la punct.

Ploaia s-a înteţit, începând să cadă şi mai grea de pe frunze, până
când nu ne-am mai simţit adăpostiţi. în curând urma să fim uzi până la piele.

— Fraţilor, a zis sora mea când ne-am ridicat şi ne-am adunat gunoaiele, ştiu că am deschis subiectul aseară, dar cred că ar fi mai bine să scurtăm excursia asta. Mai avem două zile de stat pe-aici şi simt pur şi simplu că...

— Că suntem mai fericiţi în bula noastră? a continuat Niall ideea.

Toată lumea s-a uitat la mine, aproape în acelaşi timp. Nu voiam să fiu eu motivul pentru care trebuia să plecăm din Connecticut mai devreme, dar, la urma urmelor, se părea că nu sunt singurul care voia să o ştergem de-aici. Am cedat într-un final.

— OK, bine. Ai dreptate.

— Mai mult vin, mai puţini străini, a strigat Pippa.

S-a uitat la mine, a râs şi a adăugat:

Mă rog, în afară de mine.Unsprezece

Pippa

Mi s-a luat o povară de pe suflet când am căzut de acord să scurtăm excursia din Connecticut. Ideea fusese bună; realitatea nu prea. Am fi sărit în dubiţă şi ne am fi îndreptat spre Vermont mai devreme, ca să avem mai mult de o săptămână de linişte la cabană. Cum a spus Niall: înapoi în bula noastră.

Totul părea simplu. De relaxare, corect?

Doar că mai aveam o noapte de petrecut la pensiune şi celelalte două cupluri plănuiau să-şi ia de halit în cameră şi... *mă rog.*

Eu şi Jensen fie puteam mânca în oraş şi puteam risca să dăm nas în nas cu Becky şi cu Cam în acest oraş minuscul... fie puteam rămâne în cameră.

N-am discutat despre asta. Nu aveam un plan. Pur şi simplu... am mers în camera noastră, am intrat, ne-am lăsat lucrurile şi ne-am holbat unul la celălalt.

— Deci..., a zis el.

— Deci...

După ce s-a aplecat să inventarieze minibarul, a scos o jumătate de litru de chardonnay, ridicându-l întrebător.

— Nu te-ai săturat de vin? am întrebat, râzând.

— Nu cred că m-aş putea sătura vreodată de vin, a spus, întin- zându-se după tirbuşon.

După ce a deschis sticla nu a mai fost nevoie de trăncăneală de complezenţă. Era obişnuit să fie în centrul atenţiei, să amuţească întreaga încăpere când vorbea, să fie adus în mod special într-un loc, pentru ca alţii să audă ce are de spus şi să-i urmeze sfaturile. I-am urmărit braţul cum se încordează în timp ce răsuceşte tirbuşonul. Dopul a ieşit scârţâind de pe gâtul sticlei.

— La ce te gândeşti, când te uiţi aşa la mine? m-a întrebat ţinând dopul în palma sa lată.

— Doar... mă uitam.

A încuviinţat ca şi cum răspunsul meu ar fi fost suficient, iar asta m-a făcut să zâmbesc puţin, pentru că era exact genul de răspuns pe care mi l-ar fi dat Mark, iar eu l-aş fi împuns să-mi spună mai multe.

M-am întrebat dacă povestea asta care se petrecea între noi era ciudată pentru Jensen, pornită dintr-un impuls aşa cum era ea, sub toate aspectele. Din această aventură nu urma să decurgă nici vreun parteneriat de afaceri, nici vreunul romantic. Pentru un bărbat obişnuit să-şi consume eforturile pe lucruri care merită timpul lui, m-am întrebat dacă, prin simpla lui prezenţă aici, fusese nevoit să rescrie un program numit *Solicităm Eficienţă* sau dacă eram ca un text scris pe o tablă uşor de şters, cu instrucţiuni de genul *Lasă asta aici până pe 28 octombrie*.

Mi se părea un bărbat cu adevărat fascinant.

A venit spre mine lent, întinzându-mi un pahar plin cu vin. însă a luat-o înaintea paharului în drumul spre buzele mele, îndinându-se, cu gura închisă lipită de a mea, apăsând, deschizându-mă, gustându-mă.

în ultimele două zile, lucrurile se schimbaseră radical. Jensen nu mai reacţiona surprins faţă de mine şi era mai sigur pe sine, ca şi cum ar fi căutat acum ceva familiar şi era gata de a restabili controlul.

S-a retras, a făcut un semn scurt spre paharul din mâna mea şi am luat o gură de vin înainte de a reveni să-mi lingă vinul de pe buze.

— îmi place felul în care îţi mişti buzele, a şoptit cu ochii încă lipiţi de gura mea. Mi-e imposibil să nu le privesc ori de câte ori vorbeşti.

— E din cauza accentului.

Mai auzisem asta. Bărbaţilor americani le plăcea să le urmărească vorbind pe femeile britanice; nu era un mister: noi dezmierdăm cuvintele, flirtăm cu ele. Dar Jensen a negat.

— Sunt atât de roz. Şi de pline.

S-a aplecat, m-a sărutat din nou şi apoi a făcut un pas în spate ca să-mi poată admira ochii şi părul.

— Ai spus că-ţi vopseşti des părul?

A apucat o şuviţă între degete şi a mângâiat-o până la vârf.

— Uneori.

— îmi place aşa, a zis, cu ochii la şuviţa din palmă. Nici roşcat, nici blond.

Am bănuit că motivul pentru care lui îi plăcea era acelaşi pentru care mie tindea să nu-mi placă: era mai degrabă un păr cuminte, aşezat. Era lung şi previzibil de ondulat. Blond pe-aici, roşu pe dincolo, chiar şi castaniu prin unele părţi — nu se putea hotărî. îmi doream păr care să facă declaraţii de genul: ASTĂZI VREAU SĂ FIU ROZ.

— Părul îţi face ochii să pară şi mai albaştri, a continuat, iar mintea mea s-a oprit. îţi face buzele să pară şi mai roz. Te face prea frumoasă ca să fii adevărată.

Ei bine.

Nimeni nu-mi mai spusese asta vreodată şi brusc rozul mi s-a părut o culoare teribil de nepotrivită pentru păr.

Ce compliment încântător, am zis, zâmbindu-i larg

.Mi-a zâmbit şi el, din priviri, rămânând cu gura uşor întredeschisă, ca şi cum m-ar fi putut gusta din aer. A ridicat paharul, dând peste cap restul de băutură. Apoi l-a aşezat în spatele lui pe masă, aşteptând să fac acelaşi lucru.

Aşa că am băut şi eu, dar încet.

— Pippa, a zis râzând şi s-a înclinat să mă sărute pe gât.

— Da?

— Termină-ţi vinul.

— De ce?

Mi-a luat mâna şi a dus-o în dreptul prohabului ca *să simt* de ce.

— Mi-am petrecut ziua întreagă privindu-te cum alergi şi ţopăi în pantalonii ăştia mulaţi şi-n bluza asta prin care se vede aproape tot.

— Chiar că eşti obişnuit să vezi femei îmbrăcate în helănci groase pe gât şi în fuste de lână până la genunchi.

A râs.

— Vino-ncoace.

Zâmbetul mi-a pierit de pe faţă, iar el a observat, în faţa a ceea ce urma să se întâmple.

— Nu trebuie s-o facem, a şoptit. E prea repede. Ştiu.

— Nu... Vreau s-o facem.

Jensen mi-a luat paharul din mână şi l-a aşezat la întâmplare pe masă. Apoi mi-a ridicat picioarele în jurul mijlocului său, şi era peste mine, cu trupul peste al meu într-o clipită.

S-a frecat de mine, nerăbdător să-şi găsească ritmul. Gura lui se lipise de a mea, muşcându-mă, strecurându-şi limba înăuntru. A gemut, ridicându-mi şi mai sus piciorul.

— Mi s-a sculat de câteva ore.

Doamne, puteam să-mi dau drumul în ritmul ăsta.

Chiar o făcusem, noaptea trecută.

Cu penisul lui chiar acolo, între picioarele mele, atât de potrivit, mişcându-se din ce în ce mai repede şi mai cu forţă, cu răsuflarea lui fierbinte lipită de gât, cu gemetele din ce în ce

mai dezlănţuite, ca şi cum ar fi fost o împletitură, iar eu aş fi tras de un fir rebel şi acum totul se deşira.

— Nu vreau să-mi dau drumul aşa, am reuşit să bâigui. Vreau
să...

Va trebui să verific mai târziu dacă mi-a rupt cămaşa sau doar s-a desfăcut o capsă când a tras-o de pe mine. Mi-a scos pantalonii şi chiloţii cu o mişcare prelungită şi hotărâtă. Şi cămaşa lui a dispărut iute, după ce a apucat materialul de bumbac din spate şi a tras-o în sus, părul venindu-ipeste ochi.

Cu mâini febrile şi-a dat şi el boxerii jos, căutând disperat în valiză după un prezervativ. Celofanul rupt a părut să spargă liniştea din încăpere.

Obiectul acela alunecos, faptul că m-a tras, ţinându-şi penisul ca să-l admir...

L-am privit, am tăcut amândoi de dragul acelui moment unic, *conştient.* Mă fixase din priviri, iar eu m-am simţit în întregime *goală* deasupra lui, aşa cum nu mă mai simţisem niciodată în timpul aventurilor mele la beţie sau a împerecherilor de sub aşternuturi. Viaţa mea sexuală până acum părea atât de... *evidentă* în comparaţie cu asta. Chiar dacă Mark era mai mare decât Jensen cu câţiva ani buni, nu păruse niciodată atât de sigur pe el, atât de matur, atât de... experimentat.

Mi-a cuprins şoldurile cu mâinile, ajutându-mă să-mi găsesc ritmul. M-am simţit copleşită, atât de copleşită că nu mă puteam concentra, nu puteam intra în starea de relaxare de care aveam nevoie, unde să uit de tot şi să profit de el. Dar el reuşise să ajungă acolo, stând sub mine şi încălcând, în cele din urmă, acea rutină de tăcere, pentru a-mi spune ce simte, cât de cald şi bine este. Mâna i-a coborât între trupurile noastre, atingându-mă aşa pentru prima oară, apăsător şi răbdător. Voiam să-mi cer scuze, într-un impuls caraghios; mă simţeam atât de aiurea că trupul îmi era atât de distras de realitate încât

nu mă puteam relaxa făcând loc plăcerii, dar lui nu părea să-i pese.

M-a sărutat încet-încet şi m-a atins şi m-a dezmierdat până când ceva a făcut clic înlăuntrul meu, ca o şină care se uneşte cu suratele sale. Lucrul acesta a transformat dorinţa timidă şi plină de uimire în plăcere conştientă — şi era senzaţional, o plăcere atât de intensă încât mă amorţea. Orgasmul m-a străpuns înainte de a-mi da seama cât de tare am ţipat, cât de frenetic, cu unghiile înfipte în spinarea lui şi cu gâtul arcuit pe spate, cu ochii în tavan.

Ne-am rostogolit astfel încât el a ajuns din nou deasupra, amândoi la orgasm şi pătrunzându-mă profund. M-a privit şi a început să se mişte din nou.

— Te simţi bine? a şoptit.

Am încuviinţat, dar adevărul era că nu mă simţeam bine. Deloc, îmi pierdeam încet minţile.

Asta nu era ceea ce trebuia să fie o aventură. El nu era un tip obişnuit, pe care să-l uiţi uşor. Nu era excentric sau neserios. Era atent, tandru şi — să dea naiba — părea mai doritor să-şi petreacă vremea cu mine decât să doarmă, să mănânce, să găsească împăcarea cu Becky. Era aproape ca şi cum *asta* şi-ar fi dorit cu adevărat.

Dar numai temporar.

Ştiind cumva cum să-i cuprind trupul în mâinile mele, mi-am trecut palmele peste trunchiul lui frumos modelat, peste mijlocul ferm curbat şi peste şoldurile musculoase aflate în mişcare.

Peste abdomen. Peste piept.

Apoi am ridicat mâinile, încolăcindu-le în jurul gâtului său şi implorându-i trupul să se lipească din nou de al meu. S-a lipit de mine zâmbind, sărutându-mă scurt şi dulce pe buze, apoi şi-a lipit faţa de gâtul meu şi a început futaiul ăla adevărat de care corpul lui avea atâta nevoie.

Pieptul îi aluneca peste sânii mei, în ritm energic. îi simţeam respiraţia ca un suflu cald şi intens pe gât.

Accelerând ritmul, a scos un mârâit tăios. Apoi mi-a ridicat piciorul şi mai mult ca să mă pătrundă şi mai adânc, ca să-şi croiască drum înăuntrul meu. Era singurul lucru pe care l-aş fi putut observa — cum povestea asta se transformase, pentru el, din ceva bun într-o necesitate, cum trupul său se îndrepta spre climax şi cum gemea cu fiecare răsuflare. în cele din urmă l-am simţit încordându-se sub atingerea mea cu un geamăt prelung şi răguşit.

Sunetul acesta mi s-a înfipt în ureche, părând să se domolească cu blândeţe în jurul nostru.

Sex.

Făcuserăm *sex*.

Sex de calitate. Nu doar *de calitate,* dar şi... real.

Şi nu s-a dat jos de pe mine, nu s-a retras imediat.

Mi-a presărat sărutări mici şi calde pe gât, pe obraz, până mi-a întâlnit buzele. Ne-am sărutat cu foc, fără cuvinte, ca să ne răpim unul celuilalt răsuflarea.

Nu ştiu ce aş fi putut să fac cu un bărbat ca Jensen atunci când aş fi revenit la viaţa mea reală.

L-aş fi lăsat oare să-mi pătrundă în suflet? Sau n-aş fi făcut altceva decât să pălăvrăgesc şi să beau peste măsură, să trântesc glume şi să stârnesc haos? S-ar fi uitat măcar la mine, cu părul meu în toate nuanţele posibile, cu tatuajul meu viu, o pasăre, şi cu fustele mele în toate culorile curcubeului?

Nu, mi-am spus. Nu exista nicio posibilitate ca un bărbat ca Jensen să se uite de două ori la o femeie ca mine. Şi chiar dacă ar fi facut-o, habar n-aş fi avut ce să fac cu atenţia pe care mi-ar fi acordat-o.

M-am ridicat în capul oaselor, trezită din somn.

în cameră era întuneric şi am bănuit că era încă noapte, dar nu aveam noţiunea exactă a timpului. La un moment dat, Jensen se trezise şi trăsese toate draperiile, construind astfel o fortăreaţă caldă şi întunecată.

într-adevăr, cred că l-am trezit pe Jensen cu mişcarea mea bruscă, pentru că s-a ridicat şi el, mângâindu-mă cu mâna lui caldă pe spate.

— Eşti OK?

Am încuviinţat, frecându-mă pe faţă.

— Am avut un vis ciudat.

Şi-a lipit buzele de umărul meu gol.

— Un coşmar?

— Nu chiar.

M-am întins la loc, trăgându-l lângă mine şi cuibărindu-mă cu faţa în pielea lui.

— Mi se întîmplă des. începe când ies din apartamentul meu. Port o rochie nouă şi modernă şi mă simt frumuşică. Dar timpul trece şi-mi dau seama că rochia e mai scurtă decât credeam că e. Trag de ea agitată, întrebându-mă dacă e potrivită pentru serviciu, în cele din urmă ajung la o şedinţă importantă sau intru într-o sală nouă de clasă sau înţelegi tu...

— Da.

— Şi atunci îmi dau seama că rochia pe care eu o credeam rochie e de fapt doar o bluză, iar eu sunt goală de la brâu în jos.

A râs, aplecându-se să mă sărute pe nas.

— Te-ai trezit gemând.

— E şocant să-ţi dai seama că ai plecat la muncă pe jumătate despuiată.

— îmi închipui.

— Visul *tău* repetitiv care e?

A închis ochii, gândindu-se şi gemând de plăcere atunci când i-am trecut mâna prin păr. Avea un păr foarte moale, tuns scurt în părţi şi puţin mai lung în creştet. Cât să-mi înfig pumnul ca lumea în el. Cred că i-ar fi plăcut asta.

— De obicei în visul meu sunt la facultate şi la finalul semestrului am un examen pentru care nu am învăţat deloc şi nici nu am dat pe la cursuri.

— Ce crezi că spun visele astea despre noi? l-am întrebat, mângâ- indu-l pe creştet.

— Nimic, a murmurat, cu glas răguşit şi dezinvolt. Cred că toată lumea are fix aceleaşi vise.

— Nu prea te pricepi cum trebuie la aventura asta, am zis încet, privindu-l în timp ce-i masam umerii. Mă linişteşti după un vis în mijlocul nopţii. Mă strângi în braţe. Mă săruţi aşa după ce am făcut sex pentru prima dată.

A ridicat din umeri, dar nu a spus nimic.

Ne-am cufundat în tăcere şi am crezut că adormise, însă a rostit încet:

— Cred că nu mă prea pricep să mă simt în largul meu. Mă străduiesc.

— Ei bine, judecând după felul în care mă simt, de parcă aş fi fost fututã cu ciocanul pneumatic, aş spune că sunt unele părţi ale situaţiei la care te pricepi *de minune.*

Jensen a mârâit şi s-a încordat. Ceva din acel sunet mi-a trimis un curent electric prin piele. M-am cuibărit lângă el şi m-a cuprins cu braţul, trăgându-mă mai aproape.

— Pe bune? a întrebat, cu buzele lipite de gâtul meu.

— Cred că îţi dai seama că mi-a plăcut.

— Nu m-am aşteptat să fii atât de timidă la început, a recunoscut.

— Nici eu.

Am mârâit când a urcat cu buzele mai sus, chiar sub obrazul meu.

— Eşti amantul perfect.

— *Eu?*

A pufnit în râs.

— Aproape am leşinat când mi-am dat drumul.

Am ridicat bărbia cu mândrie.

— Am fost eu atât de senzaţională?

— Da.

S-a rostogolit venind deasupra mea şi privindu-mă fix. A şoptit, îngândurat:

— Care e secretul tău?

Răspunsul părea evident:

— Mănânc o grămadă de brânză.

M-a ignorat total.

— Eşti caraghioasă, şi frumoasă, şi...

— Şi puţin sărită de pe fix?

A clătinat din cap, extrem de sincer.

— Eşti doar imprevizibilă.

— Poate pentru că nu cauţi nimic previzibil aici?

M-a privit întrebător, fară să priceapă.

— Adică, l-am lămurit, faci ceea ce ar trebui să faci şi *îţi place* chestia asta.

S-a aplecat să mă sărute, lipindu-şi buzele de ale mele. Mi-a prins buza de jos şi a muşcat-o uşor.

— Eşti fata perfectă de vacanţă.

Ceva din cuvintele astea m-a făcut să mă crispez puţin, am simţit ca o mică aşchie intrată în carnea fragedă a sentimentelor mele. Nu era vorba că nu voiam să fiu fata perfectă pentru el. Era vorba că el era mult mai bun decât băiatul perfect de vacanţă. Era *ideal*, în atât de multe aspecte, serios, şi putea pleca din această excursie ca un om proaspăt, pregătit să-şi găsească pe cineva potrivit pentru el. Cineva care să nu fie caraghios, scrântit la cap sau imprevizibil. Sau dependent de brânzeturi. Iar eu mă puteam duce acasă ca să-l compar la nesfârşit pe următorul tip — şi cu cel de după acesta — cu bărbatul care stătea acum deasupra mea.

Iar eu eram aici, în această călătorie cu un grup de oameni pe care-i admiram din tot sufletul şi peste care — dacă era să fiu sinceră cu mine însămi — eram norocoasă să fi dat din capul locului. Nu eram sigură dacă eram de calibrul oricăruia dintre ei.

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile sau poate îmi citise nesiguranţa pe faţă, a zis:

— Mi se pare că eşti genul de cel mai bun prieten de distracţie.

Am încercat să-mi alung uşoara nelinişte.

— Asta înseamnă că nu-ţi place de mine goală?

I-am simţit din nou penisul întărit între picioarele mele.

— Crede-mă, te plac foarte mult goală.

N-am fost în stare să-mi traduc tonul său în minte. „Cel mai bun prieten pentru distracţie" şi un fiitai bun erau, în esenţă, tot ce-mi doream într-o bună zi de la un iubit. încă îmi răsuna în minte ecoul glasului său*:fată de vacanţă.*

— Tu nu ieşi în oraş cu prietenele tale? l-am întrebat.

— Păi... toate prietenele mele sunt fie măritate, fie... e ceva strict platonic.

— Ce trist.

A râs, sărutându-mă pe gât.

— Mă rog, dacă vreau pe cineva, vreau să fiu cu ea, nu să-i fiu amic.

— Cu Becky nu erai amic?

Jensen a încremenit şi s-a lăsat într-o parte.

— Nu deveni ciudat, am zis, îngropându-mi faţa în pieptul său. Discutăm doar.

— Păi... nu, a şoptit, holbându-se în tavan. Eram beţi într-o noapte, în anul doi de facultate, şi ne-am cuplat. După asta, s-a presupus automat că suntem împreună.

— Dar cred că îţi plăcea să te afli în preajma ei.

A ridicat din umeri.

— Era Becky. Era iubita mea.

— O iubită amuzantă?

S-a întors să mă privească.

— Da, era amuzantă.

Ce etichetare ciudată folosea.

— De-asta nu ai aventuri amoroase, să ştii, i-am zis. Pentru că plasezi oamenii în diverse categorii. Fie potenţială-iubită-poate-într- o-bună-zi-soţie, fie prietenă.

— Nu te plasez în nicio categorie, a spus el, zâmbind din nou, în sfârşit.

De aceea ţi se pare că eu sunt imprevizibilă.S-a dat îndărăt, studiindu-mă.

— Câţi ani ai? Ar trebui să ştiu chestia asta.

— 26.

— Pari înţeleaptă.

M-a făcut să râd.

— Cel mai des mă simt ca o mare idioată, aşa că o să accept acest compliment şi o să închei discuţia aici.

Am mimat că închid conversaţia într-un buzunar imaginar de la piept. Jensen s-a înclinat să-mi sărute mâna şi a zis:

— Povesteşte-mi despre ultimul tău iubit.

— Vrei să mai auzi o dată povestea despre Mark? am întrebat, neîncrezătoare.

A clătinat din cap, râzând.

— Scuze, nu. Despre cel dinaintea lui.

— Presupun că vrei să afli despre un bărbat cu care am avut o relaţie mai lungă de-un futai.

Jensen a râs şi mai tare şi a încuviinţat, aşa că am continuat:

— Ei bine, îl chema Alexander — *nu* Alex, pentru numele lui Dumnezeu! — şi, în esenţă, voia să se însoare după trei întâlniri.

— îţi plăcea de el?

M-am gândit la asta puţin. Mi se părea că totul se întâmplase tare demult.

— Da. Cred că-mi plăcea de el. Chiar mult. Dar aveam doar 24 de ani.

-Şi?

— *Şi,* am spus, mârâind în joacă, abia dacă am ajuns acum să mă cunosc. Cum aş putea promite cuiva că-i voi fi loială pentru totdeauna când nu sunt foarte sigură dacă-mi pot fi loială mie, acestei versiuni *a mea?*

S-a uitat lung la mine, iar eu m-am întrebat dacă asta i-a reamintit ceva despre Becky sau despre el însuşi.

— Nu vrei să te căsătoreşti? m-a întrebat ca şi cum ar fi procesat această informaţie.

— Ba vreau. Poate. într-o bună zi. Dar nu ăsta e scopul meu. Nu cutreier prin lumea toată întrebându-mă dacă nu cumva bărbatul pe lângă care tocmai am trecut şi care mi-a zâmbit va apărea poate la barul hotelului mai târziu şi din vorbă în vorbă, bum, gata, sunt într-o rochie albă şi fluidă.

A clătinat din cap, părând că mă înţelege. Şi apoi s-a tras puţin în spate, îngândurat. L-am tras din nou spre mine şi l-am întrebat:

— Tu te duci la fiecare întâlnire gândindu-te la căsătorie?

— Nu, dar nu mă obosesc să ies cu o fată mai mult de o singură dată dacă nu mă pot închipui alături de ea.

— Nici măcar de dragul futaiului?

A zâmbit, sărutându-mă pe nas.

— Ei bine, prietena mea Emily ar fi o excepţie, dar ca regulă generală, nu mă culc cu femei cu care nu am o relaţie.

— Doar cu „fete de vacanţă"?

A schiţat un zâmbet.

— Doar cu fete de vacanţă.

— E destul de drăguţ, nu-i aşa?

M-a sărutat, strecurându-şi limba caldă şi alunecoasă, cu un fior în piept, şi apoi mai jos, între picioare.

— E plăcut să nu simţi vreo presiune, să ştii că niciunul dintre noi nu vrea mai mult.

— Cred că-ţi place genul ăsta de sex, am şoptit. Cred că-ţi place să fii puţin pe grabă, puţin pervers cu cineva.

— E adevărat că de obicei ies de câteva ori cu o fată până să mă culc cu ea. Şi n-am mai avut o iubită, în adevăratul sens al cuvântului, de multă vreme.

— Cine a fost ultima femeie cu care ai ieşit? Emily?

A clătinat din cap şi şi-a muşcat buza de jos, gândindu-se, în timp ce mă mângâia absent pe spate.

— Păi, să vedem. O chema Patricia...

— Patricia! am zis chicotind. Te-ai jucat cu ea „de-a bancheriţa obraznică"?
ChristiiM Louren 20}

A început să mă gâdile.

— De unde ai ştiut? Chiar era director executiv la Citibank.

— Nebunatică în pat, nu?

Jensen s-a retras puţin, certându-mă din priviri.

— Relaţiile înseamnă mai mult decât ceea ce se petrece în pat.

Şi când a spus asta i-am simţit apăsarea ironică pe abdomen.

L-am luat de mână.

— Dar ceea ce se întâmplă în pat e crucial pentru relaţii.

Eram de acord.

— Cel puţin la început.

S-a foit sub atingerea mea.

— Adevărat...

Ne-am privit în ochi preţ de o clipă. Apoi şoldurile sale au început să se mişte încet înainte şi înapoi, iar penisul său a ajuns la mine în palmă. Voiam să-l ating peste tot, nu doar pentru că îmi plăcea trupul său musculos, dar şi pentru că bănuiam că nimeni nu-şi bătuse capul să înveţe acest corp pe dinafară.

—Ce păcat..., a început el şi a lăsat restul cuvintelor în aer, mişcându-se din ce în ce mai rapid, cu răsuflarea întretăiată.

— Mare păcat, am şoptit.

Ce păcat că sunt prea excentrică pentru tine.

Ce păcat că eşti prea ocupat pentru mine.

Ce păcat că eu de-abia îmi descopăr inima, iar tu ţi-ai acoperit-o pe a ta în folie de protecţie.

Atunci şi-a lipit gura de a mea, cu buzele lui calde şi puţintel umede, coborându-mi pe gât. Mi-a sărutat sânii, sugându-i, zgâriind cu dinţii mai jos, peste buric, până când a

ajuns acolo, cu răsuflarea caldă, atingându-mi cu limba locul acela vibrant între picioarele mele.

— Mai tare, am şoptit, când am observat că mă linge cu delicateţe. Nu fi blând cu mine.

M-a ascultat, înfigând două degete înlăuntrul meu în timp ce sugea şi lingea. Şi totul era perfect într-un ritm frenetic, iar trupul meu tânjea după această senzaţie până când mi-am dat seama ce voiam şi...

— Aici sus — *te rog.*

în numai câteva secunde era acolo, punându-şi un prezervativ, iar eu am fost copleşită de senzaţia de uşurare care m-a cuprins atunci când m-a pătruns: cu putere, cu poftă. Braţele lui mi se încolăciseră în jurul umerilor ca să-l ancoreze acolo.

Voiam să văd toată scena de sus, *aveam nevoie* de asta — într-un fel straniu de disperat — pentru că dintr-odată mă gândeam la Mark şi la fundul lui împingându-se în femeia aceea şi la felul în care arăta — chiar şi atunci, când inima mi s-a frânt şi mi s-a adunat, bucată cu bucată, în gât —, ca şi cum mişcările lui deasupra acelei femei erau atât de distante, atât de detaşate, ca un aparat pivotant.

însă aici, simţeam că Jensen încerca să mă pătrundă milimetru cu milimetru.

Avea pieptul lipit de al meu, coapsele lipite de ale mele şi penisul înlăuntrul meu. împingea atât de adânc, arcuindu-se în mine ca şi cum ar fi încercat să intre acolo cu totul.

Ca şi cum fiecare părticică din el avea nevoie de atingere. Cum de acest om, prizonier în propriile sale reguli, nu putea să vadă câtă pasiune zăcea în el?

L-am cuprins de spate, împingându-l şi mai adânc în mine, îndemnându-l cu vocea şi mişcările mele sub el. Şi ne *potriveam* — sună nebunesc şi uram ideea această, dar chiar ne potriveam; trupul lui se potrivea cu al meu de parcă eram nişte piese sculptate, complementare — şi de-abia mă abţineam să nu-l muşc de umărul care împlânta aerul cu mişcările sale.Mă aflam

în acel punct unde nu voisem să ajung, nu-mi închipuiam cum mă voi mai trezi vreodată fără această senzaţie şi cum mi-aş fi putut duce zilele fără atingerea pielii sale şi fără gura lui lipită de gâtul meu şi sunetele guturale pe care le scotea — atât de reale, aproape sălbatice. Să-i văd această latură m-a făcut de-a dreptul euforică. Era ca şi cum aş fi avut voie să privesc momentul de vulnerabilitate al unui prim-ministru, al unui ţar, al unui rege.

Orgasmul meu a venit ca o revelaţie: era o spirală care mă străpungea, începând din miez şi răsfirându-se în toate direcţiile în acelaşi timp. M-am arcuit şi m-am lipit de el, implorându-l să nu se oprească, *nu te opri, Jensen, nu te opri niciodată.*

Dar trebuia să se oprească, pentru că trupul său facea aceleaşi mişcări deasupra mea: încremenea tensionat, cu braţele ţinându-mă strâns, cu faţa lipită de gâtul meu într-o zbatere de uşurare, care sugera că se predă, că se eliberează cu totul.

Totul pare la fel, dar nu e. Am simţit asta.

Atmosfera din jurul nostru era caldă, şi încremenită, şi, încet — dar nu suficient de încet — am simţit aerul condiţionat de dincolo de trupurile noastre şi totul a părut să se răcorească. Jensen a ieşit din mine cu o mişcare care ne-a făcut pe amândoi să mârâim. A îngenuncheat între picioarele mele, scoţându-şi prezervativul, apoi a rămas în poziţia aia, cu bărbia în piept, respirând greoi.

Mai avusesem aventuri până atunci. Petrecusem nopţi la întâmplare cu diverşi bărbaţi. Bărbaţi haioşi, zăpăciţi, înflăcăraţi; uşor de uitat în multe privinţe.

De data aceasta — noaptea aceasta — nu era deloc aşa.

Ştiam că mi-l voi aminti pe Jensen când voi fi bătrână şi îmi voi trece în revistă toată viaţa. Ştiam că mi-l voi aminti pe amantul pe care-l avusesem în vacanţă în Boston. îmi voi aminti acest moment tandru, aici, când era copleşit de toată dragostea. Poate că era doar o scânteie, un chibrit aprins, stins apoi iute pe trotuar, dar era acolo.

M-am uitat la el cum s-a aplecat într-o parte ca să arunce prezervativul în coşul de gunoi de lângă noptieră. A revenit deasupra mea, cald, ostenit şi tânjind după acele săruturi prelungi care sunt cel mai dulce preludiu al somnului.

Nu eram speriată, dar nici entuziasmată nu s-ar zice că eram.

Pentru că Jensen avea dreptate: toată povestea aceasta era extrem de neaşteptată

.Doisprezece *Pippa*

Ultima noastră călătorie ducea sus, în nord, la cabana din Waitsfield din Vermont — mai la sud-est faţă de Burlington. Eram cu toţii ameţiţi, stătuserăm treji până târziu fiecare în camera lui de hotel în noaptea dinainte şi poate că, mai mult decât oricând, rămâneam fără subiecte suculente de conversaţie.

Jensen şi cu mine nu ne mai pretindeam că suntem un cuplu, iar acum ne atingeam şi ne sărutam, nu pentru ochii altcuiva sau pentru că era un joc, ci pentru că aşa voiam.

Am aţipit pe umărul lui pe bancheta din spate, oarecum conştientă de poziţia în care stăteam — mâna lui dreaptă în jurul meu; cea stângă peste coapsa mea, chiar sub poalele fustei; trupul lui aplecat spre mine, curbat ca să devină o pernă mai confortabilă. Eram conştientă că vorbea şoptit de câte ori Hanna întreba ceva de pe scaunul din faţă. Eram conştientă de greutatea sărutului său de câte ori îşi trecea buzele peste părul meu.

Dar numai atunci când m-a atins uşor cu cotul ca să mă trezească mi-am dat seama de lucrul cu adevărat magic care se petrecea: peisajele urbane fuseseră înlocuite de o sălbăticie luxuriantă. în ultimele clipe dinaintea iernii, arţarii mărgineau cu frunzişul lor bogat şoseaua cu două benzi. Frunzele portocalii şi galbene zăboveau pe pământ, bătute de vânt odată

cu trecerea noastră. Ici şi colo mai vedeai şi frunze verzi, dar în general priveliştea era o colecţie de tonuri pământii şi de nuanţe înflăcărate cu un strop de cer de-un albastru-aprins.

— Doamne Dumnezeule, am şoptit.

Jensen mă privea, dar pur şi simplu nu-mi puteam desprinde ochii de peisaj.

— Cine... cine...? am dat să spun, incapabilă să-mi închipui cine ar putea trăi vreodată aici şi ar mai vrea *să plece.*

— Nu te-am văzut niciodată mută de uimire, mi-a zis, surprins.

— Mă cunoşti de doar *şapte zile,* i-am reamintit râzând, întor- cându-mă în cele din urmă să-l privesc.

Atât de aproape. Ochii lui erau tot ce strălucea în maşină, concentraţi în totalitate numai asupra mea.

— Pari foarte gânditor.

— Eşti tare frumoasă, a spus încet, ridicând uşor din umeri.

Nu te îndrăgosti, Pippa.

— Mai avem zece minute şi ajungem, a strigat Will de pe locul şoferului, iar eu am simţit cum energia renaşte în maşină.

Ruby s-a trezit din somnul pe care-l trăsese în poala lui Niall, iar acesta şi-a întins braţele lungi peste bancheta din faţa noastră.

Am trecut printr-un orăşel, iar casele păreau să se rărească. M-am gândit la Londra, la felul în care părea că acolo trăim cu toţii claie peste grămadă, şi am încercat să-mi imaginez o existenţă aici.

Să trăieşti simplu, să ai doar ceea ce-ţi trebuie, să ai lucrurile puse în ordine şi să fii liniştit, să poţi vedea fiecare stea de pe boltă.

Dar cumva dificil, pentru că nu te poţi plimba până la piaţă, nu poţi veni acasă cu mâncare la pachet

sau să iei metroul, nu poţi scăpa
de aceiaşi prieteni dintr-un oraş
minuscul decât după un drum lung
cu maşina

.Dar ai avea priveliştea asta în faţa ochilor în fiece minut şi ar fi mereu schimbătoare, din iarnă spre primăvară, vară şi toamnă. Fără cenuşiul clasic englezesc care domneşte mai mult timp decât soarele.

Jensen şi-a strecurat mâna pe ceafa mea, mângâindu-mi părul de la spate şi masându-mă uşor, ca şi cum ar fi fost un gest familiar.

Oare nu-mi închipuiam că aş putea părăsi acest stat sau poate nu-mi doream ca această excursie să se mai sfârşească?

— Mă-ntreb dacă nu cumva aşa se simte telefonul meu mobil când îi moare bateria şi-l las singur acasă preţ de câteva ore, am mormăit eu.

Jensen a izbucnit în râs.

— Metaforele tale spuse aşa la nimereală încep să aibă sens în mintea mea.

— îţi întunec cu lentoare intelectul.

— *Asta* faci când mi-o tragi până când nu mai ştiu de mine?

Credea că a rostit aceste cuvinte în şoaptă, însă, cu coada ochiului, am văzut-o pe Ruby îndreptându-se de spate, prefăcându-se că nu ascultă şi sprijinindu-se la loc de geam. Mi-am lipit un deget de buzele lui Jensen, clătinând din cap şi înăbuşindu-mi un hohot de râs.

A făcut ochii mari, dându-şi seama ce a zis, dar în loc să se poarte ciudat şi să butoneze telefonul ca să se detaşeze imediat emoţional, s-a înclinat, şi-a lipit gura de buzele mele, prinzându-mi degetul la mijloc. Libertatea de a ne atinge când voiam, unde voiam, urma să mă distrugă definitiv.

Nu te îndrăgosti, Pippa.

Nu te îndrăgosti.

— Doamne *Dumnezeule,* fraţilor, a strigat Will din faţă, iar noi toţi ne-am aplecat să ne uităm prin parbriz.

O alee privată se desprindea din drumul principal, iar noi am virat pe ea. Roţile dubiţei au scârţâit încet peste pietriş şi coajă de copac. Aerul părea mai rece aici, umed la umbră, iar

soarele pătrundea printre crengile groase ale copacilor. Mirosea a compost şi brad şi a pământ reavăn. O alee cotită se întindea înaintea noastră, iar Will a încetinit şi a oprit motorul maşinii.

Aproape că nu voiam să tulbur liniştea asta, nu voiam să foşnesc nicio frunză şi nici să alung vreo pasăre deschizând portiera. Casa din faţa noastră părea decupată dintr-un film al copilăriei mele: o cabană în forma literei A, făcută din lemn de arţar, de culoarea cafenie a siropului din acelaşi copac, cu puieţi fusiformi care punctau zona şi se pierdeau în umbra întunecată a pădurii din spate.

— Pare şi mai frumoasă decât în fotografii! a spus Ruby, cu nasul lipit de geam ca să admire totul.

— Exact! a chiţăit Hanna.

în cele din urmă am coborât din maşină, întinzându-ne picioarele amorţite şi admirând peisajul.

— Hanna, a zis încet Will. Prunişoară, te-ai întrecut pe tine însăţi cu asta.

Ea s-a legănat mândră, ridicând privirea spre el.

— Da?

Will a surâs, iar eu m-am uitat în altă parte ca să le ofer intimitate. Ceva nerostit se instalase parcă între ei.

Ruby l-a luat de mână pe Niall şi au luat-o pe aleea ce duce spre casă. I-am urmat cu toţii, admirând copacii, cerul, reţeaua de cărări de drumeţie ce duceau departe, în pădure.

Cea mai apropiată cărare — cea care ducea din parcare la cabană — venea din lateral, dar intrarea principală majestuoasă îl lăsase fără cuvinte pe Niall. Casa avea două etaje, cu balcoane în fiecare capăt. Două balansoare se aflau pe verandă şi o grămăjoară de vreascuri pentru foc se odihnea într-o parte. în aşteptarea noastră, administratorul locului făcuse focul în şemineu şi prin fereastră am remarcat o sticlă cu vin roşu — deschisă ca să respire — chiar pe masa de lângă intrare.

Acolo unde nu era lemn, era sticlă: erau ferestre pe toate laturile casei, scăldând zona din exteriorul cabanei în aceeaşi lumină caldă care alinta interiorul.

Hanna a scos o cheie dintr-un plic aflat în dosarul ei de vacanţă şi a deschis uşa.

— E de-a dreptul absurd, m-am auzit spunând.

Jensen a râs, iar Will s-a întors, dând din cap şi zâmbind.

— Chiar aşa.

—Cum o să revin eu la viaţa reală după asta? am întrebat. Locuiesc într-un bordei.

Hanna a chicotit încântată.

— Credeam că suntem prietene, Hanna, a adăugat Ruby râzând. Dar după faza asta tot restul vieţii mele va părea deprimant şi e doar vina ta.

Hanna a cuprins-o în braţe pe Ruby şi mi-a zâmbit peste umărul ei.

— *Suntem* prieteni, a zis ea şi a zâmbit şi mai larg atunci când Will a venit din spate, făcând-o sandvici. Suntem cei mai buni prieteni şi asta e cea mai tare vacanţă din viaţa mea.

încă nouă zile, mi-am spus, uitându-mă la Jensen, care râdea împreună cu Niall de absurditatea norocului nostru. *Mai am doar un pic peste o săptămână cu ei.*

în seara aceea, pe când soarele apunea dincolo de fereastra lată a bucătăriei, ne-am aşezat în jurul barului. Beam vin şi aşteptam ca Will să ne gătească. Fără ca nici măcar Hanna să ştie, comandase cele trebuincioase, planificând astfel toate mesele săptămânii.

în timp ce ne turnam vin şi râdeam ascultându-l pe Niall cum citeşte în gura mare mesajele de la Bennett de săptămâna trecută, din telefonul lui Will, Jensen stătea într-un colţ al camerei, ascultând, fară însă să ia parte la conversaţie.

— „Nu mă pot hotărî dacă s-o las gravidă zece ani la rând", a citit Niall, „sau să fac o vasectomie şi să mă rog să-mi recapăt soţia."

A continuat:

— Asta e de acum două zile. Asta, de azi-noapte: „Chloe mi-a făcut o plăcintă". Şi Max a răspuns: „Şi n-a aruncat-o după tine?"

Will a râs, aruncând o mână de usturoi în tigaia cu ulei încins.

— Le-am spus că nu o să avem semnal toată săptămâna, aşa că dacă au nevoie de ceva vor trebui să sune la telefonul fix.

Mă întrebam dacă şi Hanna l-a observat pe Jensen când şi-a scos telefonul din buzunar şi se holba la ecran.

Nu trebuia să-l întreb ce vedea acolo: un mare nimic. Nici linii, nici 4G, nici LTE, nici semnal. Verificasem registrul de cazare după ce ne-am adus lucrurile înăuntru — eram mai curioasă să aflu de unde erau oaspeţii care fuseseră aici înaintea noastră decât să găsesc telecomenzile şi lemnele de foc — şi citisem că nu aveam nici Wi-Fi.

Datorită turului de podgorii, eram mereu în mişcare, iar drama cu Becky şi cu fata de vacanţă de lângă el îl ţinuse pe Jensen departe de grijile de la birou. Dar acum ştiam că are nouă zile în faţă, aşteptând să le umple cu ce anume avea el chef. I-am observat reacţia când a văzut această cabană izolată, cu zile de relaxare pe care era nevoit să le suporte aici: a devenit tensionat, şi-a vârât telefonul la loc în buzunar şi s-a întors cu spatele, privind prelung pe fereastră.

După care s-a răsucit la loc, găsindu-mi privirea, de parcă ar fi simţit că-l studiez. Sunt sigură că păream atât de preocupată şi hotărâtă în acelaşi timp: cu dinţii încleştaţi, fixându-l din priviri, comunicând limpede ceea ce gândeam — *Lasă jos nenorocitul ăla de telefon, Jens, şi distrează-te.* Aşa că am zâmbit, făcându-i cu ochiul, apoi am ridicat paharul, l-am dus la buze şi am sorbit prelung din el.

încordarea părea să i se fi evaporat — cu efort sau inconştient, nu conta cum — şi a traversat încăperea, venind în spatele meu.

— Fără muncă, am zis, aplecându-mi capul şi zâmbindu-i. Scuze că-ţi spun, dar aici nu avem voie cu chestii avocăţeşti. Ce păcat!

A clătinat din cap, a râs scurt şi m-a sărutat pe creştetul capului. A întârziat în acea poziţie şi am profitat, sprijinindu-mă de trupul lui puternic şi ferm. Mi-am înăbuşit un zâmbet când m-a cuprins cu braţele.Chiar dacă nu o mai faceam ca să ne vadă Becky — care rămăsese la sute de kilometri depărtare —, nimănui nu i s-a părut ciudată îmbrăţişarea noastră vreun pic. Prima dimineaţă, după ce am dormit până la o oră indecent de târzie, a însemnat clătite cu lapte bătut şi gem. Apoi ne-am dus să culegem fructe de pădure şi să ne bălăcim în pârâu, după care am lenevit lângă foc în cabană, citind nişte cărţi poliţiste teribil de proaste pe care le-am găsit în rafturile din casă.

Şi zilele s-au ameţit toate, fiind cam aşa: drumeţii prin pădure, somn la prânz şi ore nesfârşite petrecute în bucătărie, râzând şi bând vin în timp ce Will gătea.

Singurul lucru care simţeam eu că lipseşte era o tăiere nejustificată de lemne.

Prin ziua a treia, mi-am dat seama că nu mai pot să tac. Mă gândeam că, atunci când vom privi înapoi, aceasta va rămâne contribuţia mea la excursie.

— Focul s-a mai înmuiat, am strigat spre băieţii care jucau poker în salon.

Ruby a ridicat privirea din cartea ei şi s-a uitat când la mine, care stăteam ghemuită într-un fotoliu uriaş de piele lângă loc, când la grămada uriaşă de lemne adunate în faţa şemineului.

— Păi, văd că sunt o grămadă de lemne, a zis ea, derutată.

— Ruby Stella, am şoptit. Eu nu-ţi zic că trebuie să-ţi ţii gura, dar nici nu neg că ar trebui.

S-a plesnit peste gură, iar Will a venit zorit şi îngrijorat. S-a oprit brusc când a zărit focul arzând voios în cămin şi uriaşul morman de lemne lângă el — cât se poate de suficient.

— Sigur, pot să mai arunc câteva lemne în foc.

A rostit asta fară cea mai mică inflexiune a vocii care să sugereze că eu şi Ruby suntem nişte *putori.*

Un adevărat prinţ.

— Faza e, am zis eu, sprijinindu-mă într-un cot, că lemnul proaspăt tăiat e şi mai *mişto*. Mirosul, zgomotele...

A înclinat capul, măsurându-mă din priviri. Apoi s-a uitat la Hanna, care chicotea din spatele unei cărţi.

— „Proaspăt tăiat?" a întrebat el.

— Cred că am văzut un topor lângă magazia de lemne, am adăugat săritoare. Un topor mare şi greu. Şi mai sunt nişte buşteni mari înăuntru...

Jensen venise şi el rezemându-se relaxat de pragul uşii.

— Pippa.

Am ridicat privirea la el şi am zâmbit cu subînţeles.

— Ce-i?

Pur şi simplu se uita fix la mine. M-am strâmbat.

— Asta dacă nu cumva habar nu aveţi să mânuiţi un topor. Un topor atât de mare.

Niall râdea tocmai din salon.

— Eu pot să mânuiesc toporul fară probleme, a zis Will, făcând câţiva paşi în spate. Mi se pare floare la ureche.

— Nu, am spus, încercând să-l fac să se răzgândească, sunteţi băieţi de la oraş. Nu vreau să vă răniţi cumva. N-ar fi trebuit să propun aşa ceva. îmi pare rău.

Ruby a murmurat amuzată *„Oooo rahat"* de pe canapea. Niall a venit în spatele lui Jensen şi mi-a zâmbit.

— Pippa, eşti îngrozitoare.

— Dar întrebarea era: *voi* sunteţi? Sunteţi îngrozitori la tăiat lemne?

Jensen şi Will au făcut un schimb de priviri, apoi Jensen şi-a tras puloverul peste cap şi a rămas în tricou şi în jeanşi.

— Se pare că tocmai am fost provocat.

Am sărit cu toţii, urmându-i pe băieţi afară, în curtea din spate.

într-adevăr, era un butuc de spart lemne lângă magazie şi, la numai câţiva metri distanţă, sprijinit de micuţa dependinţă, se odihnea un topor impresionant.

Un topor *incredibil* de impresionant. Eu încercasem doar să-i ambiţionez, dar părea... foarte greu. Am ezitat pentru o secundă.

— Băieţi, poate că...

Will l-a ridicat în mână, agitându-l peste umăr. Hanna a expirat agitată.

— Ce e, Pippa? a întrebat Will, încruntându-se la mişto, prefa- cându-se foarte serios.

— Ăăă, nimic.

Niall a ieşit din magazie cu un buştean care, jur, era mai mare decât el. L-a aşezat pe pământ pentru ca Will să-l taie în bucăţi mai mici, înainte să-l poată sparge mai uşor pe butucul de tăiat lemne.

Dar înainte să-l lovească, Will i-a întins toporul lui Jensen şi apoi a ridicat privirea spre mine, aruncându-mi un rânjet care spunea *Cu plăcere* şi *Asta o să-i închidă gura.*

Fără să-mi arunce vreo ocheadă — era un tip sexy care primise o provocare şi nu-i mai păsa de nimic altceva — Jensen a ridicat toporul peste umărul drept şi a lovit cu putere, despicând trunchiul. Zgomotul a răsunat, alungând un stol de păsări din poziţia lor confortabilă într-un copac din apropiere.

— Doamne Dumnezeule, mă simt bărbat adevărat, a mârâit el surprins, râzând şi lovind cu toporul pentru a despica încă o bucată de lemn.

Avea un tricou alb, pe sub care i-am remarcat muşchii spatelui încordându-se când a lovit cu toporul în lemn. Hanna ţopăia pe lângă mine, încurajându-şi fratele asupra căruia îmi îndreptasem toată atenţia. Şi asupra spinării sale.

Aceeaşi spinare în care îmi înfipsesem unghiile când mi-a tras-o ieri, lipită de trunchiul unui copac.

Aceeaşi spinare pe care o săpunisem cu o tonă de gel de duş aseară, în cadă.

Aceeaşi spinare pe care o simţisem cum transpiră sub atingerile mele, azi-dimineaţă, când trupul lui era peste al meu.

— Sfântă Fecioară născătoare de Dumnezeu, am murmurat.

Eram un geniu.

— Mă tem pentru sănătatea Pippei, a zis râzând Niall. Ştie cineva să facă resuscitare cardio-pulmonară?

Jensen s-a oprit privind peste umăr, cu fruntea plină de sudoare. A schiţat un zâmbet cu subînţeles când mi-a văzut expresia.

Era exact aceeaşi privire pe care mi-o aruncase şi în urmă cu două nopţi când mă aruncase practic jos din pat şi se azvârlise peste mine.

— E rândul tău! i-a strigat Ruby soţului ei, iar Jensen, roşu la faţă şi răvăşit, i-a întins toporul lui Niall.

Will a ridicat o bucată de vreo 60 de centimetri din lemnul pe care îl spărsese Jensen şi l-a aşezat pe butuc pentru Niall, citindu-i-se în ochi şi entuziasmul, dar şi invidia.

Jensen a venit lângă mine — suspect de aproape. Mirosul lui de transpiraţie proaspătă, amestecat cu aroma de aftershave mi-a gâdilat nările. Era un mic nemernic. La urma urmelor, îi spusesem cu numai câteva zile mai devreme, în timpul unei drumeţii, cât de mult îmi plăcea cum miroase când transpiră.

— Eşti periculos, am şoptit.

— Eu? a făcut el pe nevinovatul, fără să se uite la mine. Tu ai manipulat tot acest grup să iasă aici şi să taie lemne.

Mi-am încrucişat braţele la piept, încântată.

— înseamnă că sunt deşteaptă.

— Mai degrabă „geniu malefic".

— Ai avut ditamai lemnul...

S-a întors spre mine, punându-mi o mână peste gură, cu un hohot de râs. S-a apropiat de mine, şoptind:

— Ce guriţă spurcată ai!

— Da' şi ţie îţi place, am mormăit în palma lui.

Nu mă putea contrazice, aşa că m-a sărutat pe frunte, apoi m-a privit în joacă ameninţător şi şi-a luat mâna de la gura mea.

despicând trunchiul perfect în jumătate pe care o avusesem şi eu în faţa muşchilor lui Jensen.

— E clar că s-a trezit instinctul în noi, a zis Will. După asta ar trebui să ne luăm la trântă sau să vânăm nişte...

A tăcut brusc când Hanna a bufnit în râs, în timp ce-l îmbrăţişa.

— Da, lăsaţi, am cumpărat deja somon pentru diseară.

Will a mai spart câteva bucăţi, repetând la nesfârşit că trebuie să fi avut în sânge tăiatul lemnelor şi că n-ar mai dori să se oprească niciodată.

— Ne-am petrecut după-amiaza într-un fel extrem de util. Simt nevoia să-i dedicăm primul nostru născut Pippei, a zis Hanna, cu respiraţia uşor întretăiată.

Will a aruncat toporul cât colo.

— Vrei să începem deja să lucrăm la asta?

Ea a ţipat încântată când Will a urcat-o pe umăr, cărând-o înăuntru.

Niall şi Ruby şi-au făcut ieşirea mult mai subtil. El a luat-o pur şi simplu de mână, ne-au zâmbit, au spus: „Vă rugăm să ne scuzaţi..." şi au intrat în casă. Jensen s-a întors spre mine, zâmbind şi aplaudând leneş.

— Planul tău malefic a funcţionat.

— Malefic? am întrebat, uitându-mă în jur ghiduşă. Nu numai că avem vreascuri pentru şemineu. Dar uite, toată lumea face sex în această după-amiază!

— Toată lumea? a întrebat el, apropiindu-se şi mai mult de mine.

Sudoarea de pe piept îi lipise tricoul de piele. Aşa că nu m-am
abţinut să-l ating.

— Mă rog... poate nu chiar *toată lumea.*

S-a aplecat, atingându-mi uşor buzele cu ale sale. Şi dacă umorul sec şi calmul lui nu mă faceau să-l ador, momentele acestea tandre şi liniştitoare sigur reuşeau.

— La tine în cameră sau la mine?

Am râs.

— Suntem aici de trei zile. De ce să ne mai obosim să folosim două paturi?

* * *

în casă erau patru dormitoare: două mari şi două camere cu paturi mai mici. Jensen îşi lăsase bagajul într-una dintre cele mici, dar rămăsese în mare parte nefolosită. Şi nu ştiu exact cum să explic — modul în care am intrat pur şi simplu în rutina aceasta de amanţi la fel ca cei mai apropiaţi prieteni de-ai săi şi draga mea Ruby —, dar aşa s-a întâmplat. Nu ne mai jucam de-a căsătoria şi nici nu ne amăgeam că am fi putut continua relaţia şi după această excursie, dar nici nu ne mai urcam unul pe celălalt în cotloanele întunecate ale coridorului. E adevărat că am fost combinaţi datorită împrejurărilor, dar nimic nu ne mai obliga să ne comportăm astfel.

Mă săruta în faţa surorii sale şi nimeni nu clipea mirat.

Ne ţineam de mână în timpul drumeţiilor ca şi cum era ceva firesc.

Şi chiar şi fără Becky primprejur sau vreun alt motiv de prefăcătorie, pentru Jensen era clar că dormeam în acelaşi pat toată săptămâna. Aşa stăteau, pur şi simplu, lucrurile: fără întrebări, fără explicaţii.

S-a întâmplat în ultima noastră seară la cabană. Jensen m-a tras la el în braţe în fotoliul imens de piele din living, iar eu am început să simt o durere surdă şi vibrantă în piept la gândul că trebuia să-mi strâng lucrurile şi să mă întorc la Boston ca să-mi petrec ultima săptămână de vacanţă. Am stat aşa ghemuită în braţele sale, cu lemnele trosnind în şemineu la nici trei metri depărtare. El citea, iar eu mă uitam pe fereastră.

— Eşti tare tăcută, a zis el, rupând liniştea dintre noi.

A dat cartea deoparte şi a luat o înghiţitură din paharul cu whisky. M-am întins şi l-am sărutat pe buzele cu gust de whisky.

— Mă gândeam şi eu.

— La ce?

A pus paharul la loc pe masă şi m-a privit în ochi.

M-am sprijinit de umărul lui, iar el m-a tras mai aproape. Voiam să-i spun că mă gândeam la noi doi, şi la cât de bine a fost, şi la cât de mult uram ideea de a mă întoarce acasă. Dar nu exact despre asta era vorba.

Ştiam că amândoi trăiserăm într-o bulă şi n-ar mai fi fost la fel în vieţile noastre obişnuite. Sincer, n-avea cum să fie. Mi-ar fi plăcut ca existenţele noastre să nu fie atât de puternic înşurubate în cariere şi realizări profesionale. îmi doream lucruri care nu erau realiste, cum ar fi un Jensen care nu era obsedat de muncă şi care se bucura să fugă cu mine într-o cabană din pădure timp de şase luni pe an, intrând din nou în lumea reală doar când ne-am fi săturat de-a dreptul de prăjituri cu fructe de pădure şi de sex nelimitat. îmi doream o Pippa care să-şi poată permite să fugă în lume şase luni pe an.

— Visez la lucruri imposibile, am zis.

S-a încruntat puţin.

— Cum ar fi clătitele lui Will pentru totdeauna, l-am lămurit. Şi arţarul uriaş din spate — sunt sigură că face o umbră senzaţională vara. îmi doresc să rămânem aici, în cabana asta.

Jensen m-a tras şi am ajuns călare la el în poală.

— Şi eu.

A închis ochii, lăsându-şi capul să cadă pe spate, pe spătarul de piele fină.

— Mi-e groază să mă uit în inboxul cu e-mailuri.

S-a uitat la mine, aproape neajutorat, chiar uşor panicat. în ultima săptămână, telefonul lui stătuse părăsit, pe scaunul din dormitor. Cred că nu-i aruncase nici măcar o privire, darămite să-l ridice şi să verifice dacă are semnal.

I-am aşezat o mână pe piept, clătinând din cap.

— încetează. N-ai de ce să te gândeşti la asta acum, dacă vrei ca ultima zi aici să fie la fel de bună precum celelalte opt. Mai am 18 ore de stat în acest loc şi intenţionez să profit de ele la maximum.

El a dat din cap şi mi-a sărutat podul palmei. Mă uitam la mâinile noastre împreunate. Pielea mea părea atât de albă pe

lângă a lui. Nu mai aveam brăţări pe mâini, nici ojă pe unghii. Nu mă mal machiasem de mai mult de o săptămână. La naiba, am avut zile când nici nu mă mai obosisem să-mi pun sutien.

— Cele mai ciudate două săptămâni din lume, am murmurat.

A încuviinţat.

— Foste neveste şi mariaje false, am zis. Tone de alcool pe toată Coasta de Est şi lemne tăiate în stil macho.

— Dimineţi cu yoga şi cântat îngrozitor, a adăugat el. Mi-a plăcut la nebunie cântatul îngrozitor.

— Partea mea preferată.

— Asta a fost partea ta *preferată?* a întrebat el zâmbind neruşinat.

— Bine, *poate* că au fost una sau două chestii care mi-au plăcui mai mult.

— De fapt, mi-au plăcut toate momentele de-aici. *Aproape* toate.

Bănuiam că se referă la Becky.

L-am privit fix în ochi.

— Oare o să te mai văd vreodată?

— Sunt sigur.

— O să-ţi fie dor de toate astea?

S-a încruntat.

— Asta a fost o întrebare pe bune?

Nu prea ştiam ce să răspund.

— Păi... da. La urma urmelor nu sunt altceva decât o fată de vacanţă.

Un muşchi i s-a mişcat pe faţă, apoi a clipit, căzând pe gânduri.

După aproape un minut de chin, Jensen a revenit, inspirând profund.

— O să-mi fie dor de toate astea.

Nu eram sigură dacă se referea la mine sau la sex, la cabană sau pur şi simplu la faptul că era departe de tot şi toate, dar am izbucnit, cu răsuflarea aproape întretăiată:

— Bravo.

— Nu mă *aştept* la nimic, am spus, retrăgându-mă puţin jignită. Spun pur şi simplu că te *plac.*

Şi-a vârât mâna pe sub genunchii mei şi s-a ridicat în picioare, cu mine în braţe fără prea mare efort. Treptele de lemn păreau să zboare sub paşii lui hotărâţi; uşa dormitorului s-a deschis cu o simplă împingere de umăr.

M-a aşezat pe pat şi s-a urcat peste mine. Ochii lui verzi îmi studiau chipul cu mare atenţie.

— Şi eu te plac.

Voiam să-mi imprim pentru totdeauna în memorie toată acea noapte: lentoarea cu care m-a dezbrăcat, ştiind ce se ascunde sub haine. Felul în care s-a ridicat şi şi-a scos încet puloverul, aşezându-l pe spătarul scaunului din colţ şi revenind apoi la mine, fără să mă scape din ochi în timp ce s-a strecurat în pat lângă mine.

Asta însemna să faci dragoste?

Uitându-mă la Jensen cât de concentrat era asupra propriilor mâini ce-mi coborau peste sânii goi, mi-am dat seama cât de naivă am fost. *Credeam* că făcusem dragoste cu Mark, măcar cu el, dacă nu şi cu alţi tipi de care-mi plăcuse în mod deosebit. I-am spus lui Mark că-l iubesc şi chiar credeam că-l iubesc. Dar sexul cu el, chiar de la bun început, nu avea nimic special şi era lipsit de tandreţe şi, uneori, foarte rapid. Credeam că această pasiune nerăbdătoare însemna dragoste.

Dar când îl vedeam pe Jensen cum mă privea şi cobora de-a lungul trupului meu cu mâinile pline de dorinţă, mă simţeam ca şi cum aş fi fost atinsă pentru prima oară de un *bărbat.* De băieţi da, din belşug. Dar niciodată de un bărbat căruia să-i pese suficient de mult cât să-şi ia un răgaz şi să mă exploreze. Şi era diferit nu doar felul în care mă atingea, ci şi felul în care mă *simţeam* când facea acest lucru: simţeam că putea lua orice, iar eu i-aş fi dat totul, fără nicio îndoială; pentru că atunci când eram aşa, singuri, ca acum, nu aveam de ce să-mi ascund nici măcar un centimetru de piele.

De-abia se întunecase şi, deşi auzeam cum prietenii noştri se adunaseră la cină, râzând şi ciocnind pahare de vin, noi doi ne-am permis să absentăm ca să ne atingem, să ne gustăm, să ne jucăm. Şi-a dat drumul în gura mea cu un geamăt prelung. Mi-am dat drumul pe limba lui cu un ţipăt pe care l-am înăbuşit cu dosul palmei. Şi ne-am sărutat, ne-am sărutat la nesfârşit, încă o oră. Apoi l-am dorit sub mine, extrem de excitat, cu trupul înnebunit de dorinţă. I-am legat mâinile de tăblia patului cu bluza mea şi m-am bucurat de beţia din ochii lui, de încordarea muşchilor săi, privindu-mă cum i-o trag.

Nu vorbea în timpul partidelor de sex. Părea să scoată sunete doar sub presiune — gemete şi oftaturi mici, un strigăt de uimire: *„Futu-i"* care i-a scăpat când a simţit că mi-am dat drumul, gâfâieli sporadice. Voiam să-i vârsunetele într-o sticlă şi să le mănânc mai târziu. Voiam să-i vârparfumul într-o sticlă şi să mă scald în el.

După ce l-am dezlegat l-am lăsat să se joace cu trupul meu aşa cum ştiam că-i place. I-am mângâiat pielea asudată: peste piept, peste gât; era aproape de orgasm şi mâinile lui m-au ridicat, trăgându-mi-o tare şi repede. Patul a protestat, izbindu-se de perete. Coapsele mă ardeau, iar vena de pe fruntea lui Jensen devenea din ce în ce mai proeminentă pe măsură ce se apropia de orgasm. Scrâşnea din dinţi în drum spre plăcerea supremă, cu mâinile înfipte straşnic în carnea de pe şoldurile mele.

Era un futai în adevăratul sens al cuvântului şi, fără îndoială, era cel mai bun din toată viaţa mea.

Când şi-a dat drumul, gâfâind şi gemând sub mine, i-am privit chipul în tot acest timp, ca să-i memorez fiecare trăsătură. Nu se gândea la e-mailuri, la echipa de la serviciu sau la ce probleme ar fi putut întâmpina fuziunea de luni. Se gândea doar la atingerea trupurilor noastre, la dorinţa de a-şi da drumul înlăuntrul meu.

Apoi s-a abandonat lat pe pat, cu braţele întinse într-o parte şi alta, respirând greoi.

— Sfinte Dumnezeule.

M-am aplecat să-l sărut, să-i ling gâtul, obrazul, gustându-i sarea de pe piele.

— Sfinte Dumnezeule, a zis el din nou, de data asta mai potolit. Ce intens a fost! Vino încoace.

Mi-a găsit gura, muşcându-mi uşor buza de jos. Mă durea acolo jos între picioare, la încheieturi, iar Jensen m-a rostogolit pe o parte, lipindu-mă de el cu mâna pe fundul meu, ca să mă simtă aproape. M-a sărutat leneş şi dulce, ca un amant care avea tot timpul din lume la dispoziţie. Un amant care are timp să intre în mine, să-şi dea drumul, pentru ca nu după mult timp să fie excitat din nou.

Am ratat cina.

Mare păcat, sincer, pentru că după aroma care urcase la etaj fusese o cină excepţională.

— Sper că voi doi v-aţi distrat acolo sus, a zis Ruby mai târziu, rânjind când am coborât în bucătărie. Pentru că Will a făcut paella şi, sincer vă spun... aş putea mânca asta şi doar asta pentru tot restul vieţii mele.

— Will vine acasă cu noi? a întrebat-o Niall din bucătărie.

— Am jucat o partidă de şah extrem de solicitantă, am zis. Niciunul dintre noi n-a avut chef să cedeze până când nu s-a terminat.

Will a zâmbit şmechereşte.

— Aha, şah era. Suna de parcă aţi fi înfipt cuie în pereţi, ca să agăţaţi nişte tablouri.

Niall a dat din cap.

— Ceva cumva tot s-a înfipt, acolo sus.

Am pufnit în râs, privind în pământ.

— Ei bine, Pippa nu ştie să piardă. A pierdut şi a devenit violentă, a glumit Jensen, sprijinindu-se de aragaz şi trăgând cu ochiul la tigaia imensă plină pe jumătate cu paella. Excelent. Ne-aţi păstrat şi nouă ceva.

Will a râs.

— Cred că puteam hrăni 70 de oameni din asta. Am mâncat până am simţit că plesnim.

S-a întins după lingură, iar Niall a luat două castroane din scur- gătorul de vase. în scurt timp, şi eu şi Jensen eram aplecaţi peste bar, îndesând mâncarea în gură ca şi cum nu mai mâncasem de câteva săptămâni.

— Fraţilor, sunteţi gata să mergeţi acasă? a întrebat Hanna, rezemată de tejgheaua de lângă chiuvetă.

Cu toţii am mormăit negând într-un fel sau altul. Nimeni nu voia ca vacanţa să se încheie. Era ca şi cum trebuia să părăsim tabăra de vară, în care cu toţii făcuserăm promisiuni şi declaraţii, în gând sau cu voce tare, că vom rămâne cei mai buni prieteni pe vecie, că nu vom renunţa vreodată să ne scriem, că o să facem asta măcar o dată pe an pentru tot restul vieţii noastre... însă adevărul era că acesta era un foarte mic ocol de la existenţele noastre reale. Mai ales pentru Jensen, care nu-şi mai luase o vacanţă de ani întregi, această excursie era ceva neobişnuit, care nu urma să se repete prea curând. Urma să plece de aici şi să redevină omul disciplinat şi obsedat de muncă de până acum. Fiecare felie a carapacei pe care reuşise s-o şlefuiască, dând la iveală acel om pasional şi jucăuş, urma să dispară.

Ochii ni s-au întâlnit într-o fracţiune de secundă. Am citit în ei nerostita confirmare că totul fusese minunat.

Fusese...

neaşteptat. Treispreze ce *Jensen*

în cea mai mare parte a timpului, obiceiul de a mă trezi devreme mi-a prins tare bine.

Am fost dintotdeauna un om care s-a trezit cu noaptea în cap şi m-

am întrebat deseori dacă aşa eram eu, băgat în priză, sau era rezultatul direct al faptului că am crescut într-o casă cu alţi şase oameni. Să mă dau jos din pat înaintea tuturor însemna un duş fierbinte, prosoape uscate şi un anumit nivel de intimitate în baie — de fapt, orice fel de intimitate — de care nu mai aveai parte după ora şapte. în facultate însemna că puteam petrece până la orele dimineţii, mă puteam târî până la cămin şi tot mă puteam trezi suficient de devreme ca să-mi fac referatele sau ca să învăţ înaintea unui examen

.De-abia în vacanţa aceasta am învăţat cumva să mă bucur de somn, să mă trezesc doar când trupul cald al Pippei începea să se foiască lângă mine şi când aroma de unt şi fructe de pădure de la parter mă învăluia. în majoritatea dimineţilor dormeam până la /cce. într-o dimineaţă — după o noapte de neuitat în pat — nu ne-am trezit mai devreme de ora unsprezece.

Nu mi se mai întâmplase... dar era *o binecuvântare.*

Aşa că atunci când am deschis ochii duminică dimineaţa devreme şi era tot înnorat afară, am încercat să mă culc la loc. în numai câteva ore urma să părăsim sanctuarul cabanei şi bula în care trăisem câteva zile în siguranţă departe de lumea din care veneam. Voiam să rămân aici, la nivel mental, cât puteam

de mult. Nu voiam să revin la viaţa reală, deocamdată. Pippa era caldă şi goală lângă mine. Părul ei răvăşit se revărsase peste gâtul meu, peste perna mea, peste perna ei; avea gura uşor întredeschisă. Dar simţeam cum deja mă sabotez în mintea mea — listele, gândurile, programul de întoarcere la Boston.

Fără îndoială că mâine voi fi recunoscător pentru toate astea, dar mi-am blestemat ceasul interior şi prompta lui revenire la viaţă exact când mi se sfârşeşte vacanţa.

Treaz de-a binelea fară să-mi fi dorit asta, am ridicat capul, atent să n-o deranjez pe Pippa care dormea la pieptul meu, ca să mă uit la ceasul de pe noptieră.

Puţin trecut de cinci. Lua-m-ar dracii.

Mă obişnuisem să împart din nou patul cu cineva şi deşi ştiam că ar trebui să rămân şi să profit de fiecare moment — cine ştia când urma să se întâmple din nou — mintea mea zbârnâia. Acasă mă trezeam şi lucram, sau mă duceam să alerg, ori poate mă uitam puţin la televizor. Dar aici nu eram acasă. Era prea devreme să încep să deranjez toată casa şi să risc să-i trezesc pe toţi din ultima porţie de somn prelungit. Dar când am aşteptat şi am auzit respiraţia domoală a Pippei pe pielea mea, mi-am dat seama că nu mai puteam sta acolo întins, pierdut în gândurile mele.

M-am ridicat în capul oaselor, atent să cobor din pat fără s-o tulbur. Bagajul meu era în cealaltă cameră. Am traversat holul, punându-mi hainele şi pantofii de alergare înainte de a ieşi în linişte pe uşă.

M-am întors de la alergare şi am găsit-o pe Pippa în pat, citind.

— Bună! a zis ea, abandonând cartea cu un surâs.

M-am simţit puţin vinovat pentru că m-am furişat din cameră în ultima noastră dimineaţă împreună, dar am alungat totuşi sentimentul ăla. Mi-am scos tricoul şi mi-am şters cu el pieptul şi ceafa. M-am întors, şi am văzut că mă privea.

— Am fost la alergat. Am încercat să nu te trezesc.

A dat aşternuturile la o parte şi s-a întins pe spate, cu braţele sub cap. Avea picioarele încrucişate şi degetele întinse, agitându-le spre mine.

— Hmm, parcă aş fi preferat totuşi să mă trezeşti.

Era goală, cu pielea ei albă peste cearşafurile fine de culoare închisă. Mi-am plimbat ochii peste trupul ei şi, în ciuda faptului că ştiam că azi plecăm acasă şi probabil ar fi trebuit să stăm de vorbă — evitasem asta până acum —, nu mi-am putut lua privirea de la ea.

— Trebuie să fac duş mai întâi, dar... am zis, încercând să-mi pun ordine în gânduri, fără să-mi pot dezlipi ochii de sânii ei.

Sfârcurile roz i se întăriseră ca nişte pietricele în aerul rece al dimineţii. I se făcuse pielea de găină. S-a întins, arcuindu-şi spatele.

— Un duş.

S-a ridicat în capul oaselor, legănându-şi picioarele pe marginea patului.

— Uite, *asta* e o idee genială.

I-am observat în privire sclipirea năzdrăvană.

Poate că nu eram singurul care evita orice fel de discuţie.

Pippa s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat, oprindu-se chiar în faţa mea. Cu o faţă fals îngrijorată şi bosumflată, s-a înălţat pe vârfuri şi mi-a mângâiat încruntătura de pe frunte.

— Mai ţii minte învoiala noastră?

M-a sărutat cu zgomot pe buze.

— *Distracţie.*

Trupul ei dezgolit era la numai câţiva centimetri de al meu, sumar îmbrăcat. Am simţit cum mi se întăreşte scula. Pippa mirosea frumos, a miere şi vanilie şi ceva anume numai al ei, un detaliu pe care Voiam să-l gust la nesfârşit, ca să-mi amintesc de el.

După ce m-a sărutat încă o dată, Pippa s-a îndreptat spre baie. Am privit-o cum se unduia, urmărindu-i rotunjimea fundului şi mai jos, coborând pe picioarele ei lungi. Apoi a

dispărut şi am auzit-o pornind apa, şi închizând uşa de la camera de duş.

M-am uitat pe fereastră. Partea logică a minţii mele încerca din răsputeri să mă convingă că n-ar trebui să-mi scot toate hainele şi s-o urmez în duş, să uit de orice altceva şi să o lipesc de perete şi să i-o trag. Plecam peste câteva ore — înapoi în Boston şi spre haosul inevitabil care ştiam că mă aşteaptă. Pippa urma să se ducă acasă la bunicul ei şi, în cele din urmă, să se întoarcă la Londra. Asta nu însemna că ar fi trebui să încetez să mă mai joc de-a mama şi de-a tata şi să încep să mă gândesc la viaţa reală?

Mi-am revenit din visare când am auzit-o fredonând în duş. Am intrat în baie şi i-am zărit silueta despuiată dincolo de geamul mat. N-aveam cum să nu intru cu ea în duş.
Pentru că trebuia să golim frigiderul înainte de plecare, ultimul nostru mic dejun a fost suficient de bogat cât să poată sătura o armată. Will a făcut clătite, iar Niall a gătit ce mai rămăsese din cârnaţi şi şuncă. Ruby şi Pippa au tăiat pepene galben, căpşune şi banane, şi ce au mai găsit prin frigider pentru a face o salată de fructe; eu personal cred că am stors atât de multe portocale încât puteam să facem o tonă de suc proaspăt.

Ne-am îndopat în timp ce un disc cu Tom Petty se învârtea pe un platan din living şi nu m-aş fi putut gândi la un mod mai bun de a încheia această excursie.

Am spălat farfuriile şi am cărat bagajele la maşină. I-am zâmbit Pippei când ne-am intersectat pe hol, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet. Cu numai o zi în urmă, aş fi oprit-o, aş fi lipit-o de perete, i-aş fi propus să ne furişăm în pădure sau să ne încuiem în dormitor.

Dar era ca şi cum o alarmă se declanşase undeva şi nu mai aveam timp pentru aşa ceva. Sosise data noastră de expirare. Ne ţineam mâinile la noi şi zâmbeam fericiţi, dar nu ne atingeam, nu ne sărutam pătimaş şi nici nu ne pipăiam în grabă pe hol. Eram din nou prieteni, cunoştinţe intime, poate. Şi asta trebuia să fie suficient.

Cu toate lucrurile împachetate, am plecat spre casă, după ce ne-am luat la revedere de la frumoasa noastră cabană. Will fusese responsabil cu condusul până acum, aşa că atunci când l-am văzut înăbuşindu-şi un căscat când ne-am urcat în maşină, m-am oferit să conduc eu primul. Mi-am spus că fac asta pentru că-mi doream o schimbare şi nu pentru că era calea mea facilă de scăpare, având în vedere că din scaunul şoferului mă puteam concentra mai uşor la drum şi nu la conversaţia din jurul meu, sau mai bine zis, la lipsa ei.

Pippa stătea pe una dintre banchetele din spate, lângă Will, care, după uriaşul mic dejun cu clătite — ca să nu mai pomenesc despre cele două săptămâni de vacanţă şi, probabil, despre sexul în cantităţi industriale — a adormit aproape imediat. La început, toată lumea era în vervă, apoi discuţia s-a stins treptat şi fiecare ori s-a pus pe moţăit, ori pe butonat telefonul mobil. Nu i-am auzit glasul Pippei, iar absenţa lui îmi răsuna în urechi. A părut gânditoare cea mai mare parte a drumului. Din când în când i-am căutat privirea în oglinda retrovizoare. Zâmbete superficiale, priviri amicale.

Am schimbat locurile după o oprire la benzinărie şi m-am mutat pe locul gol de lângă Pippa. Pădurea a făcut loc pajiştilor, apoi şoselei şi în cele din urmă autostrăzii. Autostrada s-a transformat în străzi pline de clădiri înalte, maşini şi oameni pretutindeni. Pippa era încremenită. Dispăruse tot confortul pe care-l găsisem alături de ea toată săptămâna şi în locul lui se instalase un soi de tăcere

palpabilă, mărindu-se cu fiecare kilometru parcurs, ca şi cum între noi ar fi stat o altă persoană

.Mă holbam pe geam, privind în gol, în timp ce străbăteam stradă după stradă. Gânduri haotice îmi treceau prin minte. Mă întrebam dacă Pippa era nerăbdătoare să ajungă acasă. Ar fi avut sens. Viaţa ei era în Anglia: mamele ei, apartamentul şi slujba ei. Dar tot acolo erau şi lucrurile de care voia să scape, inclusiv *fundul futăcios,* aşa cum îi spunea de cele mai multe ori lui Mark.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la motivele pentru care Pippa a venit aici de la bun început. Trebuie să-i fi fost tare greu, atât de greu încât îl dăduse afară din apartamentul în care locuiau amândoi şi zburase în partea cealaltă a lumii ca să fie cât mai departe de el. Poate că oi fi fost eu un iubit plictisitor şi un soţ şi mai şi, dar n-aş fi putut înşela pe nimeni niciodată. Pippa era vie şi inteligentă, amuzantă şi frumoasă, şi am simţit un soi de mulţumire arogantă ştiind cât de repede şi-a dat seama că Mark nu o merita şi că o pierduse pentru totdeauna.

Dar cu siguranţă vor fi şi alţii, ştiam asta. Mi-am dus mâna la piept masând parcă încordarea care se ivise în locul ăla. Mă bulversa să observ că, deşi Becky era cu altcineva — şi că se remăritase, de fapt — asta nu mă deranja atât, gândul că Pippa va ieşi la Londra cu alţi bărbaţi mă supăra.

îmi fusese foarte greu când o pierdusem pe Becky, dar suferinţa imediată fusese de scurtă durată. Ce a străruit a fost *felul* în care a plecat — şi uimirea mea totală —, nu absenţa ei în sine.

Pippa era diferită. Era un curent electric, o strălucire radiantă. Să te îndrăgosteşti de Pippa şi să o priveşti cum pleacă era ca şi cum cineva ar fi încercat să stingă soarele.

Pentru prima oară, l-am compătimit pe Mark.

Maşina s-a oprit, şi uitându-mă în jur mi-am dat seama că am parcat în faţa hotelului unde stăteau Niall şi Ruby. Ne-am dat jos, iar eu am scos bagajele lor din portbagaj, reorganizându-le pe ale noastre.

I-am strâns mâna lui Niall şi am îmbrăţişat-o pe Ruby, zâmbind peste umărul ei — Ruby îmbrăţişa, nu se juca. Ea şi

Pippa şi-au luat la revedere, cu promisiunea de a se reîntâlni în clipa în care Pippa se va întoarce în Marea Britanie.

Şi apăsarea din piept a revenit.

Toată lumea era trează şi evident mult mai însufleţită decât atunci când ne-am urcat în maşină, dar absenţa lui Niall şi a lui Ruby plutea greoaie în aer. Am văzut cum Ziggs se uită în telefonul lui Will şi râde de mesajele din ce în ce mai anxioase ale lui Bennett. Ştiam că telefonul meu e în rucsacul pe care-l aveam la picioare şi probabil aveam deja semnal, dar l-am lăsat acolo, ştiind că dacă mă uit în e-mailuri şi programe nu va mai fi cale de întors.

— Ce mai fac viitorii noştri taţi? am întrebat, gata să fac orice, numai să nu muncesc sau să nu simt tensiunea care venea dinspre Pippa. Bennett a fugit deja urlând în bezna nopţii?

— Aproape, a zis Ziggy, uitându-se din nou prin mesaje, înainte de a începe să citească. „Chloe vrea să discutăm despre naşterea în apă, sperând să aducă bebeluşul într-o lume paşnică, fără zgomote sau voci deranjante." La care Max a replicat: „Fără zgomote sau voci deranjante? Chloe îşi dă seama că bebeluşul ăsta va veni acasă cu voi doi?"

Ziggs a izbucnit în hohote de râs, iar Will i-a luat telefonul.

— încerc să mi-i imaginez pe Bennett şi pe Chloe părinţi, a zis el. Bennett şi costumele lui imaculate şi canapeaua aceea albă din biroul lui. Ţi-l imaginezi purtând un marsupiu şi ajutând copilul să-şi sufle nasul?

— De-abia *aştept să văd* asta, a spus sora mea. Sunt puţin tristă că ne-am mutat şi n-o să mai văd toate astea decât prin intermediul mesajelor şi pe FaceTime.

— Nu ziceai că mergeţi acolo de Crăciun? am întrebat. Sau după ce se naşte copilul?

Will a cotit la dreapta şi a încetinit pentru a lăsa un grup de copii pe biciclete să traverseze strada.

— Ăsta e planul. Să sperăm că ea şi Sara nasc cam în acelaşi timp ca să vedem ambii copii când mergem. Aici, Pippa? a întrebat Will, uitându-se la ea peste umăr.

Pippa a încuviinţat, brusc trezită la realitate.

S-a dovedit că bunicul Pippei locuia la numai 20 de minute de mine. Ne opriserăm în faţa unei case modeste de cărămidă, pe o stradă străjuită de copaci. Pippa a ieşit din dubiţă ca din puşcă, ducându-se pe partea şoferului şi îmbrăţişându-l pe Will. Apoi a luat-o în braţe pe Ziggy strângând-o puternic.

Cu reţinere, am ieşit şi eu din maşină şi am remarcat că sora mea mă urmărea din priviri.

Normal.

I-am trimis săgeţi din ochi şi m-am dus la portbagaj, ca să scot bagajul Pippei. Habar nu aveam ce să fac.

Fără niciun cuvânt, Pippa a trecut pe lângă mine pe mica alee care ducea de la trotuar la trepte, până la veranda lată, şi s-a înclinat, scoţând o cheie dintr-o cărămidă dislocată de lângă uşă. M-am înfiinţat în spatele ei.

— Bunicul tău e acasă?

— Probabil e plecat să joace bingo, a zis, deschizând uşa de plasă înainte de a vârî cheia în broască.

— Vrei să aşteptăm cu tine? am întrebat-o.

A fluturat din mână când yala s-a descuiat şi uşa s-a deschis. De undeva din interior lătra bucuros un câine.

—Nu, e OK. Se va întoarce în curând. îi place să flirteze cu garderobierele.

A luat bagajul şi l-a băgat înăuntru.

Vântul a mişcat uşa de plasă şi eu am ţinut-o cu mâna.

Pippa a privit în stradă dincolo de mine. Tăcerea era ceva nou pentru noi.

îmi displăcea profund.

în cele din urmă, m-a privit în ochi.

— M-am distrat, a zis ea. M-am distrat de minune.

Am dat din cap, aplecându-mă să-i sărut zâmbetul dulce, care nu avea nimic din tensiunea care ne însoţise tot drumul.

Trebuia să fie un sărut delicat, o simplă atingere caldă. Dar m-am retras pentru a reveni apoi, prinzându-i buza de jos între buzele mele, muşcând puţin cu vârful dinţilor, şi apoi din nou şi

din nou, cu capetele înclinate şi cu gurile deschise, cu limbile întâlnindu-se. Am simţit beţia acelui sărut, atât de familiar, uluit de valul de căldură care m-a cuprins, tânjind după mai mult.

Pippa s-a smuls brusc, cu ochii închişi. Şi-a trecut un deget peste gură, înghiţind în sec.

— OK... a şoptit, palidă la faţă.

Mi s-a pus un nod în stomac. Iată-ne şi aici, luându-ne adio, groaznicul adio.

— Ar trebui să plec, am spus şi am adăugat jalnic, făcând semn peste umăr: M-am simţit foarte bine.

A încuviinţat.

— Şi eu. A fost un parteneriat fenomenal. Sună-mă când mai ai nevoie de o nevastă falsă sau de o fată de vacanţă. Se pare că mă pricep la chestia asta.

— Puţin spus.

Am făcut un pas în spate şi mi-am trecut din nou mâinile prin
păr.

— Mă bucur mult că te-am cunoscut.

Asta a sunat ca dracu'.

Am mai făcut un pas înapoi.

— Drum bun înapoi spre casă.

S-a încruntat şi apoi mi-a zâmbit în colţul gurii.

— Mulţumesc.

— Pa.

— Pa, Jensen...

Cu un nod în gât, m-am întors cu paşi repezi spre maşină. Hanna încă mă urmărea din priviri.

— Asta a fost...

M-am uitat urât la ea, voind să mă apăr, şi mi-am prins centura de siguranţă.

— Asta a fost ce?

Uram cât de limpede vedea Ziggy această situaţie. Mă facea să mă simt agitat, anxios.

— Am lăsat-o acasă, nu-i aşa? am întrebat, aşezându-mă. Nu trebuia s-o sărut de la revedere?

— Vreau să spun, *după* sărut. Aseară ai ratat cina pentru că ai fost cu ea. Acum v-aţi sărutat, apoi a părut că-i mulţumeşti pentru că ţi-a calculat impozitele. Mi s-a părut foarte penibil.

— Aseară eram în vacanţă, i-am zis. La ce anume te aşteptai?

Will şi Ziggs au tăcut mâlc.

— Nu ne căsătorim, le-am reamintit tăios. Nu e ca şi cum am petrecut două săptămâni împreună şi brusc ne-am hotărât că ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

Mi-a părut imediat rău pentru tonul folosit. Ziggy nu încerca să-mi spună cum să-mi trăiesc viaţa, pur şi simplu îmi spunea *să trăiesc.* Voia doar să fiu fericit.

Şi eram.

Le-am făcut cu mâna lui Will şi lui Ziggs de la geamul maşinii mele în timp ce dădeam cu spatele pe alee. Patru minute mai târziu, opream motorul în faţa casei mele.

Acasă. La naiba, ce bine era acasă, singur în căminul meu şi înconjurat de obiectele mele, cu Wi-Fi şi semnal la telefon, aşa cum voise bunul Dumnezeu.

Toamna îşi intrase în drepturi de-acum, erau mai multe frunze pe jos decât în copaci. în timp ce urcam treptele, mi-am propus să-l sun pe grădinar şi să-mi fac timp să curăţ totul în acest weekend.

Mi-am lăsat cheile în farfurioara de pe măsuţa de la intrare şi bagajul lângă uşă. Mi-am luat un scurt răgaz ca să mă bucur de linişte. Ceasul străbunicilor mei ticăia în salon, iar o maşină de tuns iarbă se auzea undeva în apropiere, dar în afară de asta era linişte.

Poate — şi nu-mi venea să cred că spun asta — era cam *prea multă* linişte.

Futu-i.

Eram acasă, desculţ, gata să mă schimb în pantaloni de trening cu nişte mâncare comandată şi o bere în faţa nasului. Am deschis televizorul înainte de a mă duce la bucătărie. Am luat teancul de meniuri de pe tejghea, puse într-un plic de plastic. Mi se păreau citite de sute de ori şi atât de familiare.

Asta era bine, nu? Mă relaxam după excursie, mă reobişnuiam cu casa mea.

Nu mă simţisem atât de relaxat de ani întregi.

Câteva ore mai târziu, tocmai îmi puneam hainele în maşina de spălat când am auzit soneria.

Am deschis uşa şi am încremenit.

La *asta* chiar că nu mă aşteptam.

— Becky? am întrebat şi apoi m-am oprit, pentru că mi se golise creierul instant şi nu ştiam ce să spun altceva în afară de *Ce mama dracului cauţi tu la mine pe verandă?*

A ridicat mâna, salutându-mă stânjenită.

— Bună.

— Bună, am spus, uşor derutat. Ce faci aici?

— Suntem în vizită la familia mea.

— Vreau să spun, ce cauţi tu *aici?*

— Eu... ăăă...

Şi-a dres glasul şi atunci am observat haina subţire cu care era îmbrăcată şi aburii care-i scotea pe nări la fiecare răsuflare. Probabil îi era teribil de frig afară. Futu-i.

— Intră, am spus şi m-am dat înapoi ca să-i fac loc să treacă pe lângă mine.

S-a oprit înăuntru, uitându-se în jur. Probabil că recunoştea unele piese de mobilier. Măsuţa de cafea. Veioza de pe masa de la intrare. Nu luase nimic cu ea când plecase în afara câtorva valize pline cu haine şi a câtorva tablouri pe care ni le dăduse bunica ei.

Eu încă mâneam din farfuriile primite cadou de nuntă, pentru numele lui Dumnezeu. Un cadou de la fratele meu, Niels;

familia mea nu mă lăsase să le returnez. Poate că era un lucru pe care ar trebui să-l schimb.

— Aţi plecat înainte să se încheie turul, a zis ea, întorcându-se cu faţă spre mine.

Am încuviinţat, vârându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor de trening.

— Da, am plecat dintr-un impuls.

— Pentru că eu şi Cam eram acolo?

Am spus, ridicând din umeri:

— în parte. Dar, sincer, ne-am dat seama că turul nu era pentru
noi.

Şi s-a instalat tăcerea. Ochii ei cercetau pereţii şi livingul, apoi au continuat periplul, spre bucătărie, şi atunci mi-am dat seama de greşeala mea.

— Unde e Pippa? a întrebat.

Am râs, tuşind. Eram prea obosit pentru povestea asta.

— Pippa e... am început, şi apoi mi-am dat seama că nu trebuia să dau nicio explicaţie. Nu locuieşte aici.

Becky a clipit, derutată.

— Nu suntem căsătoriţi, am spus direct.

— Poftim?

— Doar ne... aşa ne distram noi.

Mi-am trecut o mână prin păr şi am privit-o cum cercetează din nou încăperea.

— De ce ai inventa aşa ceva? Păreaţi un cuplu, vă purtaţi ca atare...

— *Eram* împreună, am spus puţin deranjat.

— Dar de fapt nu sunteţi căsătoriţi?

— Eu doar... am spus şi m-am oprit, hotărându-mă că nu era cazul să intru în detalii. Becky, scuze, dar ai vreun motiv pentru care te afli *aici?*

A dat să spună ceva, dar a renunţat, clătinând din cap cu un surâs.

— Voiam să-mi iau la revedere, a spus ea în cele din urmă.

— Ai venit aici pentru că nu ne-am luat la revedere aşa cum trebuie?

Becky s-a strâmbat, înţelegând ironia.

— Ei bine, şi pentru că... nu am avut deloc timp să vorbim. Doar noi doi. Cam mă încurajează să-ncerc să comunic mai bine. Ai 20 dc minute la dispoziţie? Voiam doar să...

S-a întors şi a înaintat în încăpere, vârându-şi mâinile în păr înainte de a se întoarce din nou spre mine.

— Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le spun.

Sunt sigur că tăcerea apăsătoare care a urmat nu era ceea ce aştepta. Aproape că-mi venea să râd. Dacă m-ar fi întrebat cineva acum cinci ani — poate chiar acum doi ani — dacă aş fi avut să-i spun ceva fostei mele soţii, aş fi putut scrie o întreagă dizertaţie.

Şi, e adevărat, avusesem multe de spus în seara aceea din podgorie, cu Pippa, strigând spre cer în timp ce aspersoarele ne udau leoarcă din toate direcţiile. Dar acum mă simţeam ciudat de pustiit. Nu furios, nici măcar trist. Lăsasem aceste părţi din mine la podgorie şi doar Pippa mai ştia despre ele.

— Dacă vrei să vorbim... m-am oprit şi apoi m-am corectat, ca să fiu mai clar. Adică dacă o discuţie te-ar face să te simţi mai bine...

A făcut un pas spre mine.

— Da, cred că acum pot să-ţi explic.

De-abia mi-am reţinut un hohot scurt de râs.

— Becks, nu trebuie să-mi mai explici nimic *acum.*

S-a strâmbat şocată şi a clătinat din cap, ca şi cum n-ar fi înţeles corect.

— Nu cred că am discutat vreodată cum se cuvine, a continuat. N-am recunoscut niciodată cât de mizerabilă am fost că am plecat aşa cum am plecat.

— M-am dat puţin în spate, realizând cât era de egoistă chiar şi acum.Şi crezi că la şase ani după ce ne-am despărţit e un moment bun să aduci vorba despre asta?

A scos câteva sunete, bâlbâindu-se, în semn de protest. Am ridicat din umeri într-un gest neputincios.

— Adică... dacă vrei să-ţi despovărezi sufletul, te ascult.

I-am zâmbit amabil.

— Nu spun asta pentru că sunt rău sau pentru că vreau să te rănesc, ci pentru că acesta este purul adevăr. Nu trebuie să-mi explici nimic, Becks. Nu e ceva la care să mă mai gândesc în fiecare zi.

S-a mutat pe canapea, vârându-şi picioarele sub ea şi privindu-şi fix mâinile. Era ciudat să mă uit la un profil care odinioară îmi fusese atât de drag, iar acum arăta doar... familiar.

— Chestia asta nu merge deloc aşa cum mă aşteptam, a mărturisit.

M-am apropiat şi m-am aşezat lângă ea, pe canapea.

— Nu ştiu exact ce vrei să spui. Cum te aşteptai să meargă?

S-a întors cu faţa spre mine.

— Cred că simţeam că-ţi sunt oarecum datoare şi că ar fi o uşurare pentru tine să mă auzi spunând-o. Mă bucur că nu mai simţi nevoia să-mi asculţi explicaţiile, a zis ea repede, dar nu îmi dădusem seama că aveam nevoie s-o spun până când nu te-am văzut, în tur.

Am dat din cap, întrebând-o:

— Ei bine, ce anume voiai să-mi spui?

— Voiam să-mi cer iertare, a zis ea, uitându-se preţ de câteva clipe în ochii mei, apoi coborându-şi privirea. Felul în care am plecat a fost îngrozitor. Şi voiam să ştii că nu a fost din cauza ta.

Am râs sec.

— Cred că asta a fost o parte din problemă.

— Nu, a spus, ridicând din nou privirea, tu nu ai greşit cu nimic. Nu am încetat să te iubesc. Pur şi simplu simţeam că suntem prea tineri.

— Aveam 28 de ani, Becks.

— Eu încă nu *trăisem.*

Am privit-o, simţind acest adevăr. Am simţit cum mi se strânge inima amintindu-mi că Pippa spusese cam acelaşi lucru săptămâna trecută, însă o spusese cu asumare, cu încredere, cu înţelepciune.

Becky trecuse de la traiul de acasă la cel din cămin, şi apoi la cel alături de mine. Uşor timidă, nu căutase niciodată aventura în adevăratul sens al cuvântului. însă nu am crezut vreodată că şi-o doreşte.

— Când privesc înapoi, înţeleg toate astea, bineînţeles. Dar am văzut existenţa aceasta cum se aşterne în faţa ochilor mei şi era simplă şi satisfăcătoare, dar nu era foarte interesantă.

A tras de un fir rebel din mânecă şi acesta s-a deşirat mai mult decât se aştepta ea, presupun, pentru că l-a dus la gură, rupându-l cu dinţii.

— Apoi m-am gândit la tine, această persoană cu care mă căsătorisem şi care era gata să stârnească o tornadă în jurul ei şi am ştiut — la un moment dat — că unul dintre noi îşi va pierde până la urmă minţile.

Asta m-a făcut să râd, iar ea s-a uitat din nou la mine, puţin uşurată.

— Nu că vom înnebuni, la modul propriu, a adăugat, mă refer la înşelat, la criza vârstei mijlocii sau ceva de genul ăsta.

— Eu nu te-aş fi înşelat.

Ochii i s-au îmblânzit puţin.

— De unde ştii? Cât timp ţi-a luat să nu mai fii îndrăgostit de mine?

Nu voiam să răspund la această întrebare, iar tăcerea mea i-a oferit ce voia.

— Poţi să-mi spui că nu ţi-e mai bine aşa?

— Nu cumva vrei să-ţi mulţumesc? am întrebat, şovăitor.

A clătinat iute din cap.

— Nu, spun doar că mi-am văzut propria temelie clătinându-se. M-am văzut clacând la un anumit moment din viitor. Sau poate că aceea a fost revelaţia mea. Dar oricare ar fi motivul, am ştiut că nu

vom fi împreună pentru totdeauna. Ştiam că ne iubim suficient cât să trecem peste situaţiile obişnuite de stres, temporare, cum ar fi schimbările din carieră şi copiii. Dar nu ne iubeam suficient de mult cât să trecem peste plictiseală, iar eu mi-am făcut griji că te vei plictisi de moarte alături de mine.

M-am întrebat dacă asta era explicaţia pentru apariţia lui Cam, dacă nu cumva îl considera un om mai banal decât mă considera pe mine. M-am întrebat cum ar trebui să mă simt la auzul acestor vorbe: flatat că m-a crezut atât de complex sau supărat că avea o impresie atât de proastă despre sine.

— Eşti fericită cu el?

-Da.

Zâmbetul pe care mi l-a aruncat era cât se poate de sincer.

—Discutăm despre copii. Am călătorit mult de când ne-am cunoscut: Anglia, Islanda, chiar şi în Brazilia.

A adăugat, clătinând uşor din cap:

— Are o slujbă bună. Nu vrea să lucrez şi eu. Vrea doar să fiu fericită.

Lui Becky nu-i plăcuse niciodată presiunea.

Şi *asta* m-a făcut să mă întreb dacă eu nu dădeam cumva impresia unui bărbat care avea nevoie de o soţie cu care să concureze la nivel profesional, iar Becky simţise că n-ar fi putut câştiga vreodată.

Adevărul era că, poate, aveam nevoie de aşa ceva. Şi poate că ea n-ar fi putut câştiga. Dar cum aş putea să mai aflu?

Şi mai conta? Eram mai matur acum. îmi doream o femeie a cărei prezenţă să ceară mai mult loc în gândurile şi-n inima mea. Când m-am gândit la felul în care i-am descris-o pe Becky Pippei, mi-am dat seama cât de generic sunase totul.

Era drăguţă.

Ne-am distrat.

Nu ascundeam nimic. Doar că nu-mi aminteam prea multe, în afara faptului că era plăcut. Căci Becky avea dreptate; nu trăise destul. Nici ea, nici eu.

— Te simţi mai bine?

— Cred că da, a zis, inspirând profund şi apoi eliminând aerul cu obrajii umflaţi. Deşi tot nu pricep de ce te-ai prefăcut că eşti însurat cu Pippa.

— Nu e atât de complicat, am spus, scărpinându-mi fruntea. Când te-am văzut, m-am panicat.

Am adăugat, ridicând din umeri:

— Asta mi-a ieşit pe gură. Şi aproape imediat după aceea mi-am dat seama că mă simţeam bine şi că nu mi-era atât de greu să fiu în preajma ta. Dar în acel moment, minciuna a părut mai simplu de spus. Nu voiam să te pun într-o situaţie stânjenitoare. Şi nici pe mine, de fapt.

A dat din cap preţ de câteva clipe, ca şi cum acum îşi dădea şi ea seama de nişte lucruri.

— Ar trebui să plec.

M-am ridicat şi am urmat-o la uşă.

întreaga conversaţie a fost şi ciudată şi extrem de banală. Când i-am deschis uşa, am observat că soţul ei, Cam, parcase lângă casa mea şi stătuse acolo în tot acest timp.

— Ai fi putut să-l inviţi şi pe el, am spus destul de neconvingător. Sunt 45 de minute de când stă acolo.

— E în regulă.

S-a ridicat pe vârfuri, sărutându-mă pe obraz.

— Ai grijă, Jens.

* * *

M-am prăbuşit pe canapea, simţindu-mă de parcă tocmai aş fi alergat un maraton.

Era devreme, prea devreme ca să merg la culcare, dar am închis televizorul şi am stins luminile. Mi-am scos, în cele din urmă, telefonul din geantă. îmi setez alarmele, dar nu-mi verific e-mailurile, mi-am spus. Citesc câteva pagini dintr-o carte şi apoi mă culc.

Nu mă gândesc la Becky sau la Pippa sau la nimic din toate astea.Pe ecran mi-a apărut un mesaj. Era de la Pippa.

Bunicul meu e un nebun adorabil şi vrea să mă scoată la cină mâine la ora 3. TREI, Jensen. Până la şapte şi jumătate o să mor de foame. Te rog, vrei să iei cina cu mine, la o oră normală, de oameni mari?

Priveam fix în ecran.

Ideea unei cine cu Pippa suna foarte bine. Mă va face să râd, poate chiar am veni aici, la mine acasă. Dar după faza cu Becky şi ştiind ce coşmar mă aşteaptă mâine la muncă, nu eram convins că voi fi o companie simpatică.

Ca s-o spun pe şleau, eram obosit. Nu puteam să gestionez situaţia — nu puteam gestiona nimic în acest moment.

M-am simţit îngrozitor chiar înainte de a răspunde.

Săptămâna asta e nebunie mare. Poate săptămâna viitoare? am tastat.

Mi-am aruncat telefonul într-o parte, puţin ameţit.

O jumătate de oră mai târziu, când m-am urcat în pat, mi-am verificat telefonul să văd dacă primisem vreun răspuns. Nimic.Paisprezece

Pippa

Bunicul mi-a întins un castron cu terci de ovăz şi mi-a luat câteva secunde ca mintea mea paralizată să priceapă că vasul de ceramică din mâinile mele era *fierbinte.*

Am scos un ţipăt şi l-am pus repede pe blatul de lângă mine, mulţumindu-i absentă bunicului.

— Aşa sunteţi toţi milenialii ăştia, mereu cu nasul în telefoane, a mormăit el.

Mi-am îndreptat privirea spre el şi l-am observat aplecat asupra mesei, aşezându-se să mănânce şi el.

— Scuze, am zis, stingând ecranul. Mă holbam la un şarpe care înghiţea cu totul o creatură mai mică.

Am lăsat telefonul jos, aşezându-mă şi eu la masă. Degeaba mă holbam uluită la telefonul mobil, asta nu avea să schimbe cu nimic mesajul care era acolo de aseară:

Săptămâna asta e nebunie mare. Poate săptămâna viitoare?

Da, cretinule, dar săptămâna viitoare eu nu voi mai fi aici.

— Sunt milenială? am întrebat, râzând ca să-mi alung iritarea şi confuzia. Mereu m-am simţit între două lumi. Nici X, nici Y, nici milenială.

S-a uitat la mine şi a surâs:

— Te-ai întors de 12 ore şi deja ştiu câtă linişte va fi după ce vei pleca.

Deja e linişte, mi-am spus. *O săptămână într-o casă cu şase oameni şi deja m-am obişnuit.*

— Ce zici de propunerea mea? am zis, luând o gură de terci. O să-mi las telefonul acasă şi mergem să vedem un film, e bine?

A încuviinţat.

— E un plan grozav, fetiţo.

* * *

Drumul se desfăşura înaintea noastră cu un zgomot surd ce umplea maşina.

Mi se rupsese o unghie şi mă enerva foarte tare.

Trebuia să dau fusta la spălat.

Pantofii mi se dezintegrau.

Presupun că ar fi trebuit să mă prind când a zis *Mă bucur mult că te-am cunoscut* când m-a lăsat în faţa casei, dar speram că sunt doar emoţiile mele sau situaţia jenantă ori poate Hanna care ne privea atât de atent. Nu era nimic dintre toate astea. Nu fusese un sărut de la revedere, ci unul de adio.

Jensen era un dobitoc.

Uitasem cât de îngrozitor era să fii părăsit.

— Ştiu că nu te cunosc la fel de bine ca pe vremuri, a spus bunicul cu precauţie, dar ai fost destul de tăcută toată ziua.

I-am zâmbit într-o doară. Nu puteam nega şi nici măcar documentarul minunat despre migraţia păsărilor africane nu mă făcuse să mă simt mai bine după mesajul de respingere al lui Jensen de aseară.

Nu era vorba că mă aşteptasem eu la mai mult, ci totul chiar se transformase în mai mult. Ştiam că nu era doar închipuirea mea.

CfinstiiiflUurcn 247

Aveam prea mare încredere în modul în care privesc lucrurile ca să cred una ca asta.

— îmi pare rău.

— Ea zecea oară când îţi ceri scuze azi, a zis, încruntându-se. Şi ştiu sigur despre tine, că nu-ţi ceri scuze aşa, la nesfârşit, degeaba.

— Iar...

M-am oprit, zâmbind de data asta cât se poate de sincer.

— Ups.

Privea cu stoicism drumul din faţa noastră.

—Mi s-a spus că sunt un ascultător groaznic, a glumit, dar suntem blocaţi împreună în maşina asta.

A adăugat cu blândeţe:

— Sunt numai urechi, draga mea.

— Nu, nu e nimic, am spus, întorcându-mă uşor cu faţa spre el. Doar că telefoanele alea mobile pe care le urăşti, le urăsc şi eu acum.

Bunicul mi-a aruncat o privire rapidă, întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că mi s-au dat papucii prin telefon.

A dat să spună ceva, dar eu am continuat, lămurindu-l:

— Nu că Jensen şi cu mine am fi *împreună*. Deşi, oare, într-un fel nu am fost? am spus crispată.

— Jensen?

— Tipul cu care am vorbit în avion. S-a dovedit a fi fratele Hannei.

Bunicul a izbucnit în râs.

— Şi cine e Hanna?

— Scuze, am zis, râzând la rândul meu. Hanna e soţia partenerului de afaceri al cumnatului lui Ruby.

Mi-a aruncat o privire inexpresivă, apoi şi-a îndreptat din nou ochii spre şosea. Am fluturat din mână, ca să ştie că nu era foarte important să înţeleagă încrengătura relaţiilor.

— E un grup mare de prieteni, iar eu am mers în excursie cu câţiva dintre ei: Ruby şi Niall, Will şi Hanna. Jensen e fratele mai mare al Hannei şi a venit şi el.

— Deci erau două cupluri căsătorite şi tu şi fratele Hannei? a întrebat bunicul, încruntându-se. Cred că pricep ce s-a întâmplat.

— Chiar nu vreau să povestesc mai mult decât e cazul, dar pentru că asta e superputerea mea ar trebui să-mi acopăr gura la propriu ca să nu fac asta, dar tot ce pot să spun este că mi-a plăcut de el cu adevărat. Cred că mi-a plăcut tare mult de el. Şi în această vacanţă, timp de două săptămâni, părea… că şi lui îi place de mine, ştii? Şi aş mai fi vrut să-l văd o dată înainte să plec, dar el…

Am făcut o pauză şi am murmurat încruntată:

— Ei bine, el *are de lucru*.

— *Are de lucru,* a repetat bunicul.

— încontinuu, se pare. Are prea mult de lucru ca să ne întâlnim la o cină târzie.

Inima părea să mi se dezintegreze, dureros, în piept.

— Deci, a zis el, asigurându-se că a înţeles cum trebuie, s-a ţinut după tine în această excursie de două săptămâni, dar când a revenit la viaţa reală nu mai are timp.

Uh. Destul.

— într-un fel. Eram amândoi pe aceeaşi lungime de undă şi apoi brusc… n-am mai fost.

Bunicul a virat pe strada mărginită de copaci, strada copilăriei lui Coco.

— Ei bine, atunci cred că e momentul să bem nişte whisky.

+ * *

Băusem atât de mult whisky pe verandă cu bunicul încât, atunci când pe la ora 7, pe telefon mi-a apărut numele Hannei, nu mai eram foarte sigură că ar fi o idee bună să răspund.

Dar apoi m-a cuprins vinovăţia, pentru că nici nu voiam să-i ignor apelul. Făcea ceea ce-mi doream să facem, la urma urmelor: să ne sunăm, să ţinem legătura.

Hanna! am zis, ridicându-mă în picioare şi plimbându-mă în celălalt capăt al verandei

— .Ăăă, a făcut ea, fără să mă salute. Mă bucur să te aud. Mi se pare că azi suferim cu toţii de sevraj!

Am râs, apoi mi-am dat seama că nu e de râs. Poate că nu chiar
toţi.

— Absolut, am răspuns.

— Ce faci miercuri seară? Vrei să vii la noi la cină?

A adăugat, fără să-mi aştepte replica:

— Eşti în oraş până luni, nu-i aşa?

— Duminică plec.

M-am uitat spre bunicul, care îşi sorbea whisky-ul şi admira senin peluza de un verde-aprins. îşi iubea nepoata, dar cel mai mult îşi iubea liniştea.

— Ăăă... stai să văd ce am de făcut miercuri.

M-am prefăcut că-mi deschid aplicaţia pe mobil, ştiind, desigur, că nu aveam nimic planificat toată săptămâna, decât să stau prin enorma casă a bunicului şi să mă plimb de una singură prin Boston. Ideea de a merge la cină acasă la Hanna părea perfectă.

Dar cum rămânea cu posibilitatea să apară şi Jensen, după ce-mi spusese că e ocupat toată săptămâna? Puţin greţoasă.

Din nefericire, n-am fost în stare să lămuresc această situaţie potenţial stânjenitoare şi nu am întrebat dacă Jensen va fi acolo, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doream era să vorbesc cu Hanna despre fratele ei care făcuse sex cu mine în aproape toate poziţiile timp de două săptămâni, şi apoi îmi dăduse papucii printr-un mesaj. Fără îndoială că Jensen nu discutase cu Hanna, iar dacă ea nu-şi băgase nasul, presupunea că totul e în ordine. Eram sigură că, deşi rămânea un dobitoc pentru modul în care mă respinsese — şi asta nu-i scuza purtarea — *era* probabil ocupat. Fusese plecat două săptămâni şi şansele de a-şi mai petrece timpul cu sora lui nu erau foarte mari. O să fie bine.

— Sunt liberă miercuri. Mi-ar plăcea mult să trec pe la voi.

După ce am căzut de acord că pot veni miercuri la orice oră

după 7 şi jumătate, am închis şi m-am întors pe scaunul meu, lângă bunicul.

— Ce mai face Hanna? a întrebat el, cu glas domol şi dulce ca mierea.

— Glumea, cum că am fi toţi în sevraj.

L-am simţit cum se întoarce spre mine, privindu-mă.

— Şi eşti şi tu?

— Poate după tot vinul acela pe care l-am băut, am glumit, dar râsul mi-a dispărut când m-am uitat lung la paharul meu cu whisky.

Ironia situaţiei a părut să-l depăşească pe bunicul.

— Chiar îţi place de Jensen ăsta?

Am lăsat întrebarea să plutească între noi, să prindă rădăcini, să-mi arate din ce e făcută. Sigur că-mi plăcea. N-aş fi făcut sex cu el dacă nu mi-ar fi plăcut. Eram o echipă. Ne *distraseräm.*

Dar, la naiba, era mai mult de-atât. Departe de el, mă simţeam pustiită într-un fel, ca şi cum cineva scosese din mine o minge de lumină, şi nu eram aşa doar pentru că excursia asta care fusese senzaţională se sfârşise. Era mai mult ca un gol dureros şi avea forma zâmbetului lui atent, a mâinilor sale mari şi lacome care îi trădau faţada bine păzită. Avea forma buzei sale arcuite de sus şi a celei jucăuşe de jos... *Ah, pentru numele lui Dumnezeu.*

— Da, chiar îmi place de el.

— Ai venit aici din cauza unui fost iubit de doi bani şi o iei de la capăt.

N-aveam cum să nu-l iubesc pe bunicul, pentru că era atât de direct.

— Bravo, ai dreptate, am bălmăjit.

Era mai rău? Mai puţină umilire, mai multă suferinţă. Umilirea avea un foc mânios care o alimenta. Suferinţa avea doar... whisky şi bunici, şi mame care mă aşteptau să mă întorc acasă.

Şi, Doamne Dumnezeule, cât le mai duceam dorul.

— Nu e o crimă să iubeşti, a zis.

Replica asta mi-a trezit interesul. Bunicul lucrase toată viaţa sa ca supervizor într-un şantier naval; avusese un salariu

decent, dar era o muncă grea, genul de slujbă bună pentru cineva care nu manifesta emoţii turbulente.

— Ştiu, am spus cu sinceritate. Dar mă simt oribil după toată faza cu Jensen, aşa scurtă cum a fost ea. Pentru că, deşi a durat doar două săptămâni, a fost de-a dreptul minunată. El e bun şi atent, cu adevărat. Va fi foarte bun pentru cineva şi sunt tristă că acel cineva nu voi fi eu.

— Nu ştii niciodată cum vor decurge lucrurile. Am fost cu Peg timp de 56 de ani. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să fie cu mine, dar a fost.

Nu-mi povestise niciodată cum se cunoscuse cu mama lui Coco. Amărăciunea din glasul lui m-a luat pe nepregătite.

— Unde v-aţi întâlnit?

— Era la magazinul tatălui ei, lucra ca vânzătoare.

A învârtit lichidul cu reflexe de chihlimbar în pahar.

— Am comandat un shake şi am privit cum ea înalţă capacul de metal, cum ia îngheţata, cum o amestecă cu laptele. Nu mi se mai întâmplase niciodată. Fiecare mişcare de-a ei mă fascina.

Am încremenit, nu voiam să întrerup ceea ce povestea pentru că mi se părea că e un adevăr acolo, ceva care-mi va spune ce simţeam sau nu simţeam în acel moment. Ceva care să mă scutească de propriul chin.

— Mi-a dat shake-ul, iar eu am plătit. Când mi-a întins restul am zis: „Vreau să porţi părul la fel ca acum atunci când ne vom căsători". N-o mai văzusem în viaţa mea, dar am ştiut. Nu era un lucru pe care să-l mai fi spus vreodată unei fete. Nu i-am mai spus vreodată ce să poarte sau ce să facă, nici măcar o dată în 56 de ani. Dar în acea zi mi-am dorit să arate la fel când îmi va deveni soţie.

A sorbit din whisky şi a aşezat paharul la loc pe braţul lat al scaunului.

— Ştii că n-am mai văzut-o de-atunci aproape un an întreg?

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată povestea asta.E adevărată, a spus, dând din cap. A plecat la facultate, la scurt timp după aceea. S-a întors acasă în vara aceea, cu un studenţel care se

ţinea după ea ca un căţeluş. Nu pot să spun că-l condamnam. Ea m-a văzut, iar eu m-am uitat cu subînţeles la părul ei — avea cam aceea coafură pe care o purta în perioada aceea — şi a zâmbit, Cred că asta a fost. Ne-am căsătorit în vara care a urmat. Când a murit, nu mă puteam gândi decât la acea primă zi. Era ceva ce nu-mi dădea pace. Nu-mi aminteam cum îşi făcuse părul în ultimele sale zile de viaţă, dar îmi aminteam cum îl purta în prima zi în care am întâlnit-o.

Nu-l auzisem în viaţa mea pe bunicul povestind atât de mult fără oprire. Dacă vorbele ar fi fost împărţite în familie, eu aş fi primit cea mai mare cotă. însă aici am rămas complet mută. Bunicul s-a uitat la mine şi a zis:

— Şi asta fiindcă nu conta. La început, dragostea are o dimensiune pur fizică. Nu te mai saturi. Tuturor le place să vorbească despre pasiune ca şi cum ar fi iubire, dar ştim cu toţii că nu e. Pasiunea se transformă în ceva diferit. Peg a devenit o parte din mine. Ideea că o persoană ajunge să facă parte din tine pare caraghioasă, dar nu e. Nu mai pot intra într-un restaurant nou fără să mă-ntreb dacă ei i-ar plăcea cum se gătesc acolo ouăle Benedict. Nu-mi pot lua o bere fară să mă gândesc, instinctiv, să-i aduc şi ei o carafa de ceai cu gheaţă.

A inspirat profund, privind pierdut spre stradă.

— Nu mă pot urca seara în pat fără să-mi imaginez trupul ei imprimat în saltea.

M-am întins şi mi-am pus mâna pe braţul său. A continuat, aproape ca într-o şoaptă:

— Problema e că acum mi-e foarte greu fără ea. Foarte greu. Dar n-aş schimba nimic. Când i-am spus asta în prima zi, la magazin, a zâmbit atât de larg. îşi dorea şi ea la fel ca mine, în acea secundă, chiar dacă nu şi-a mai dorit-o o vreme, când viaţa ei a devenit prea încărcată, prea diferită. Dar pasiunea s-a transformat în ceva mai bun.

M-a privit din nou.

— Mama ta, Colleen, a înţeles asta. Ştiu că eu nu-i înţeleg mereu alegerile, dar ştiu că o iubeşte pe Leslie aşa cum o iubeam eu pe bunica ta.

Simţeam cum îmi izvorăsc lacrimile, întrebându-mă ce n-ar da Coco să-l audă pe bunicul recunoscând asta.

— Şi ţie îţi doresc acelaşi lucru, Pipps. Vreau un bărbat care să observe totul la tine de prima oară când vă întâlniţi şi care să-şi dea
seama cât de mult îi lipseşte acest întreg când nu eşti aproape de el. * * *
Will a fost cel care a răspuns la uşă miercuri, la câteva minute după ora 6, dar nici Hanna nu era departe de el, pe hol, cu un câine enorm şi auriu lângă ea.

— Pippa! a strigat ea, luându-mă în braţe.

Câinele era gata să ne dărâme pe amândouă, sărind cu labele întinse pe spinarea Hannei.

— Aveţi un *câine*? am întrebat, aplecându-mă să-i scarpin urechile când Hanna s-a dat la o parte.

— Ea e Penrose! A fost la părinţii mei în ultimele două săptămâni, când cu petrecerea aniversară şi excursia.

I-a făcut semn lui Penrose să se dea jos. Pentru că a fost ascultătoare, Hanna i-a oferit o recompensă pe care a scos-o din buzunarul puloverului.

— Are un an, dar încă lucrăm la câteva fineţuri, a spus Hanna, aruncându-i un zâmbet sec peste umărul meu lui Will.

— Presupun că a primit numele după faimosul matematician? am întrebat rânjind.

— Da! în sfârşit, cineva apreciază că suntem tocilari!

S-a întors, conducându-mă pe hol, până la bucătărie.

— Haide, mor de foame.

Mai fusesem aici de două ori şi cunoşteam locul. Dar de data aceasta casa părea mai... primitoare, chiar şi fără puzderia de copii chiţăitori şi fără nerăbdarea de a pleca într-o vacanţă lungă. Se simţea doar prezenţa lui Will şi a Hannei, acasă, la sfârşitul unei zile de lucru: geanta cu laptopul Hannei sprijinită de balustradă şi biroul de acasă al lui Will — aflat pe hol — plin cu hârtii, publicaţii medicale şi post-it-uri. Două perechi de încălţări de alergare erau aliniale una lângă alta la uşa de la intrare. Un teanc de scrisori încă nedes- chise stătea pe o măsuţă din holul de la intrare. în bucătărie, mirosul de sos marinara şi brânză te îmbia din cuptor. După o îmbrăţişare strânsă, Will s-a întors la masă şi la salata pe care o pregătea.

Şi totuşi, nu mai era niciun alt oaspete la cină. Eram numai noi patru în bucătărie: Will, Hanna, eu şi Penrose cea adorabilă.

Să îndrăznesc să întreb?

— Ce mai face bunicul tău? mi-a luat-o Will înainte cu întrebările, aruncând câţiva castraveţi într-un castron de lemn închis la culoare.

— E bine. Iar eu mă bucur pentru excursia la podgorii. Mă bucur că l-am văzut, dar cred că deja l-am cam deranjat. Cred că nu suportă musafirii mai mult de câteva zile. îi place liniştea lui. Şi rutina.

— Ştim şi noi pe cineva, a spus Hanna pufnind în râs şi uitându-se la mine pe furiş.

Ei bine, acum trebuie să întreb.

După ce am tras aer adânc în piept, am întrebat:

— Vine şi Jensen în seara asta?

Hanna a clătinat din cap.

— A zis că are de lucru.

Will încremenise lângă masă, apoi a ridicat încet privirea spre mine.

Rahat.

— Voi doi n-aţi mai vorbit? a întrebat precaut.

— Noi... nu.

Will s-a încruntat.

După... cabană... m-aş fi aşteptat ca voi doi cel puţin să..

.Nu şi-a dus ideea până la capăt, uitându-se la Hanna, lovindu-se de ideea că, da, era ciudat să nu ştiu dacă Jensen va ii aici în seara asta sau nu.

Nu voiam să transform povestea asta într-o dramă. Ştiam cum poate fi Hanna cu Jensen — adorabil de pisăloagă —, iar Will părea să devină din ce în ce mai interesat de noi doi şi de eventualitatea în care formăm un cuplu.

— L-am întrebat duminică, după ce ne-am întors cu toţii acasă, dacă vrea să iasă la cină săptămâna asta. Din păcate, a spus că e ocupat până peste cap.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat cu un zâmbet amar:

— A sugerat, printr-un mesaj, că ar fi mai bine să ne vedem săptămâna viitoare.

— Dar tu *pleci* până săptămâna viitoare, a spus cu voce joasă Hanna, ca şi cum spera că a ratat un detaliu evident care să însemne că fratele ei nu e vreun cretin.

Am încuviinţat.

— Jensen pleacă la *Londra* săptămâna viitoare? a întrebat ea, cu puţină speranţă în glas.

— Din câte ştiu, nu.

Doamne, ce situaţie stânjenitoare. Să fiu sinceră, era vorba de ceva mai mult decât de inima mea frântă. Era vorba şi despre un strop de umilire. îmi plăcea mult că Hanna mă simpatiza suficient încât să poată ignora toate motivele pentru care Jensen şi cu mine nu aveam cum să avem o relaţie de lungă durată — unul dintre acestea fiind faptul că locuiam pe continente diferite —, dar mă durea puţin că lui Jensen nu-i păsa că mă aflu încă în oraş şi acum o ştiam cu toţii. Şi mie îmi plăceau Hanna şi Will; nu voiam ca lucrurile astea care se întâmplau — sau mai degrabă care nu se întâmplau — să strice asta.

Hanna a luat trei pahare şi m-a întrebat, peste umăr, dacă vreau vin sau bere.

— Apă, am spus, râzând. Simt că am băut alcool cât pentru un deceniu întreg.

S-a îndreptat spre frigider, mârâind.

— Sunt atât de supărată pe el! Mă tot întrebam când te-am lăsat acasă, dar speram...

— Sincer, am spus, nu trebuie să fii supărată pe el din cauza mea.

Will a clătinat uşor din cap.

— Iubire, nu e treaba noastră.

— Şi când l-a oprit asta pe Jensen? a întrebat ea, cu glasul ridicat. Şi mă bucur că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala, pentru că altfel nu te-aş fi sunat niciodată!

— Ştiu, a zis Will, pe un ton împăciuitor. Sunt de acord. Şi ştiu că-ţi faci griji pentru el că e singur.

M-a privit trist şi a spus:

— Scuze, Pippa.

— Nu mă supăr, şi chiar nu eram supărată.

Frustrarea Hannei mă făcea să mă simt mai bine, nu mai rău.

— Doar că..., a început Hanna, voiam să...

— Ştiu că voiai.

Will a prins-o de umeri şi a tras-o la piept.

— Hai mai bine să mâncăm, a zis el, sărutând-o pe creştet.

Will mi-a întins o farfurie plină ochi cu lasagna şi cu o grămadă de salată lângă ea.

— Cred că farfuria asta e mai grea decât mine, am zis, aşezând-o pe şervetul din faţa mea, desenat în culorile toamnei. Dacă îmi spui că n-am voie să mă ridic de la masă până nu termin tot o să ratez avionul de duminică.

— Lasagna lui Will e celebră, a spus Hanna, vârându-şi în gură o furculiţă plină. Mă rog, a adăugat după ce a înghiţit, e celebră în casa asta. Pentru mine.

Am luat o înghiţitură şi am înţeles de ce. Era combinaţia perfectă de brânză, carne, sos şi paste. Ireal.

— Nu e deloc corect că arăţi atât de bine şi ştii să şi găteşti, i-am zis lui Will, care a zâmbit.

— Mă pricep de minune şi la reciclarea gunoiului, dar şi la mătu- ratul terasei.

— Nu fi modest, iubitule, ştii să freci şi closetul.

— Ăă, am zis eu, râzând, ca să nu mai pomenim că eşti şi o minte strălucită cu diplomă, domnule doctor Sumner.

Will şi Hanna au schimbat priviri.

— Adevărat, a zis Hanna, ridicând din sprâncene.

— Ok, am zis, am fost cu voi în ultimele două săptămâni. Ce-mi scapă?

— Am decis aseară că probabil ar fi mai bine să părăsesc firma...

S-a uitat la Hanna pentru susţinere, adăugând încet...

— ...peste vreun an sau ceva de genul acesta.

— Să lucrezi altceva sau nu mai lucrezi deloc? am întrebat, şocată.

Ştiam că Will lucrează cu Max; am presupus că e situaţia profesională perfectă pentru toată lumea. Hanna a dat din cap.

— Nu are nevoie să mai câştige bani şi..., a spus ea zâmbindu-i, ...când voi obţine titularizarea o să încercăm să facem un copil. Will vrea să rămână acasă cu copilaşul.

Am clătinat din cap, zâmbindu-le amândurora.

— Nu-i ciudat? Să fii exact acolo când aceste lucruri încep să se petreacă şi toţi prietenii tăi sunt căsătoriţi şi au copii? Mi se pare că totul se întâmplă extrem de brusc. Toată lumea pe care o cunosc se căsătoreşte vara asta. Urmează bebeluşii.

— Nu se întâmplă aşa de brusc, a zis râzând Will. îmi amintesc că atunci când Max şi Sara au avut-o pe Annabel, noi, restul, eram ceva de genul: „Cum funcţionează chestia asta? De ce plânge? De ce miroase aşa?" Acum Max şi Sara vor avea în scurt timp cel de-al patrulea copil şi cu toţii putem schimba un scutec doar cu o mână, legaţi la ochi.

Hanna a încuviinţat, adăugând:

— Iar Chloe şi Bennett li se alătură. Pentru mine, acesta a fost cel mai important semn că ne îndreptăm cu toţii într-acolo. Când Chloe ne-a spus că e gravidă, am zis că ăsta e momentul când totul se va schimba. în bine.

— E senzaţional, am zis, înţepând mâncarea cu furculiţa.

M-a cuprins melancolia, dar nu pentru că mi-aş fi dorit un copil sau un soţ. îmi doream să fie aici, cu noi, o singură persoană, iar scaunul de lângă mine suporta o evidentă absenţă.

— Toate astea par atât de departe de mine, dar nu într-un fel neplăcut.

— Cred că şi Jensen simte asta uneori, a zis Hanna, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, în timp ce înfigea furculiţa în salată. Dar în cazul lui presupun că...

S-a oprit când Will a oftat.

— Scuze, a zis ea ridicând din umeri. Iar fac asta.

Will a râs.

— Exact.

— Dar poate că acum îi va fi mai bine? am zis cu jumătate de gură. Acum, că povestea cu Becky este de domeniul trecutului? Nu a zis nimic, dar am senzaţia că a fost oarecum o situaţie eliberatoare pentru el dându-şi seama că nu avea nevoie de nimic din partea ei.

— Aşa e, a zis Hanna. Se pare că i-a prins tare bine. Eu eram gata s-o trântesc de pereţi ca Hulk, dar el a gestionat situaţia mai bine decât aş fi putut s-o fac eu vreodată. Sunt sigură că mare parte din toate astea au de-a face cu tine.

— Şi eu sunt de acord cu asta, a spus Will.

— E ciudat că o văd pe Pippa şi mă gândesc imediat la Jensen?

A căutat susţinere în privirea soţului ei, apoi s-a întors spre mine.

— Eraţi atât de haioşi împreună. Sincer nu cred să-l fi văzut vreodată atât de fericit.

Mi-am şters gura cu şervetul înainte de a vorbi.

— Nu cred că e ciudat, însă cred că „Jensen şi Pippa" a însemnat doar o aventură de vacanţă. Vacanţa, în mare parte, este motivul fericirii lui.

Hanna s-a holbat la mine, cumva în dezacord cu mine.

— Deci nu te superi dacă se termină?

Gândul acesta mi-a trimis un fior dureros în tot corpul.

— Ba mă supăr. Şi *nu vreau* să se termine.

Vorbele mele au sunat atât de tăios încât mi-au croit un nod dureros în capul pieptului.

— Dar ce ne facem? Eu locuiesc la Londra.

Will a mormăit cu compasiune.

— îmi pare rău, Pippa.

— îl *plac,* am recunoscut, dorindu-mi să fi acceptat vinul oferit de Hanna. Eu... voiam să continuăm. Dar, lăsând distanţa

la o parte, nu vreau să aibă nevoie să fie *convins* de nimic. Nu m-aş simţi deloc mai bine dacă m-ar suna doar pentru că a ţipat cineva la el să facă asta.

Hanna a tresărit uşor, înţelegând aluzia.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi aici?

Mă gândisem la asta, păstrându-mi gândul pentru câteva respiraţii, chiar dacă reacţia mea imediată a fost un *da* plin de entuziasm. îmi plăcea la nebunie Bostonul, îmi plăcea la nebunie ideea de a locui în altă parte pentru o vreme, chiar dacă mi-ar fi fost dor de mamele mele, şi de Ruby, şi de ceilalţi prieteni ai mei din Londra. Dar tânjeam după o schimbare. Aveam deja prieteni aici — oameni pe care-mi dorisem nu demult să-i cunosc, a căror apreciere era aproape un scop pentru mine şi care acum păreau nerăbdători să-şi petreacă vremea alături de mine.

Am dat uşor din cap şi am spus:

— M-aş muta aici pentru o slujbă bună sau chiar pentru o slujbă care mi-ar asigura confortul mutării mele aici.

M-am uitat în ochii ei, văzând o mică sclipire.

— Dar nu m-aş muta aici pentru Jensen. Nu aşa.

Hanna a zâmbit vinovată.

— Să ştii că am câteva contacte care aşteaptă să primească o veste de la tine după ce te întorci la Londra. Câteva sunt la Harvard, dar sunt şi câteva firme din zona Bostonului.

S-a ridicat, s-a dus la bufet şi a luat o bucată împăturită de hârtie.

— Uite, a spus ea, întinzându-mi-o. Dacă te încântă vreuna
dintre aceste oportunităţi, profită de ea.

* * *

Am zăbovit pe aleea lor în maşina bunicului, preţ de câteva minute, după ce ne-am luat la revedere. Am încercat să facem planuri şi să ne vedem şi sâmbătă, dar Hanna era destul de sigură că va trebui să intre la un moment dat în laborator să-şi ajute unul dintre studenţi cu lucrarea de diplomă, aşa că am simţit că-mi iau la revedere de la ei pentru o perioadă nedefinită. Ruby şi Niall se întorseseră la Londra de câteva zile şi urma să-i revăd în curând, dar simţeam ceva mai mult decât o tristeţe specifică unui final de vacanţă. Simţeam legătura cu

locul, cu oamenii de aici, iar ideea de a mă întoarce în Londra cea ploioasă, la slujba mea de rahat, la şeful meu îngrozitor, mă facea... morocănoasă.

Am dat să scot cheile din poşetă şi am dat peste hârtia pe care mi-o dăduse Hanna în timpul cinei. Am tras-o şi mi-am dat seama că erau de fapt două pagini scrise mic la calculator şi pline de nume. Profesori care căutau şefi de laborator, institute din campusuri finanţate din fonduri private, firme de inginerie care voiau să angajeze pe cineva pe un post asemănător cu al meu... fiecare slujbă descrisă acolo părea realistă, iar Hannâ îşi irosise timpul şi-şi consumase energia ca să le scrie. Dacă voiam să vin la Boston sau la New York aveam cel puţin 12 oportunităţi de luat în seamă.

Insă apoi am zărit că-mi pusese la dispoziţie şi o altă informaţie.

Era scrisă acolo, ca restul informaţiilor de pe pagină. Era evident că Hanna voise s-o strecoare acolo de la început. Ca şi cum ar fi ştiut că nu-i cunosc adresa lui Jensen.Mă holbam la bucata aia de hârtie. Vederea numelui său scris negru pe alb îmi dădea o senzaţie de încordare şi de nelinişte în tot corpul. Voiam să-l simt aproape, să-i simt braţele lungi îmbrăţişându-mă. Voiam să-mi iau la revedere şi să sune ca un *pe curând,* nu acel *ne mai vedem noi cândva* pe care l-am primit duminică şi care, până acum, nu părea să vină.

O voce îmi spunea: *acum sau niciodată.* Am răsucit cheia în contact şi am ieşit de pe alee. în loc să virez la stânga, am virat în sens opus.

Jensen locuia într-o casă uluitoare de piatră maronie pe o stradă lată, mărginită de copaci. Avea două niveluri, dar era îngustă, cu cărămidă impecabilă şi cu o uşă verde, proaspăt vopsită. Iedera se căţăra pe o latură a casei, ca şi cum ar fi fost recent desfrunzită, iar crenguţele sale delicate încadrau o fereastră lată şi albă care dădea spre Matilda Court.

în camera din faţă se vedea o lumină aprinsă. O alta undeva prin casă. Poate la bucătărie. Sau în birou. în orice caz, îl cunoşteam destul de bine pe Jensen ca să ştiu că nu le-ar fi lăsat pe amândouă aprinse dacă n-ar fi fost acasă. Un bec aprins într-o casă pustie: măsură de siguranţă. Două becuri aprinse într-o casă pustie: curent irosit.

Un vânt răcoros a suflat un vârtej de frunze de-a lungul străzii şi câteva dintre ele mi-au măturat vârfurile degetelor de la picioare, obligându-mă să mă uit în pământ. Era întuneric — destul de târziu încât să nu mai iasă nimeni la plimbare şi nicio maşină să nu mai parcheze, întârziată, pe stradă.

Ce mama dracului căutam eu aici? O nouă respingere? Nu era ca şi cum nu mai aveam nimic de pierdut: aveam încă mândria. Venirea mea aici după ce fusesem trimisă la plimbare printr-un mesaj suna a disperare. Aici se ajunsese? Oare nu-mi învăţasem lecţia de la Mark şi fundul lui futăcios? M-am uitat din nou spre fereastră, oftând în sinea mea. Am plecat din Londra să scap de un bărbat şi mi-am deschis inima ca să fie sfâşiată de altul?

Pippa Bay Cox, eşti o mare idioată.

Doamne, ce mai coşmar! Pe stradă era frig şi în maşină era cald. Poate ar fi fost şi mai cald în gogoşeria de după colţ, unde mă puteam îndopa de tristeţe cu un kilogram de zahăr pudră. O maşină a tras lângă trotuar în spatele meu şi mi-am dat seama cum trebuie să arăt: stăteam în faţa unei case, holbându-mă la o fereastră. M-am răsucit pe vârful picioarelor când am auzit alarma, lovindu-mă de un corp musculos.

— îmi pare r... am dat să spun, dar tocmai ce scăpasem geanta pe jos.

M-am aplecat s-o ridic, stânjenită.

— Pippa?

M-am holbat la pantofii maronii şi lustruiţi din faţa ochilor mei, reflectând la glasul profund şi blând care-mi rostise numele.

— Salutare.

Nu m-am obosit să mă ridic prea repede.

— Salutare.

Oricine ne-ar fi privit ar fi crezut că fac genuflexiuni la picioarele unui om de afaceri, dar dacă ar fi existat un cod secret pe care l-aş fi putut tasta în asfalt ca pământul să se deschidă şi să mă înghită, l-aş fi accesat într-o clipă. Era ceva... cumplit. Cu mişcări lente, mi-am strâns lucrurile împrăştiate pe caldarâm şi le-am băgat la loc în geantă.

Jensen s-a lăsat pe vine.

— Ce cauţi aici?

O, Doamne.

— Hanna... am zis, scotocind după cheile maşinii. Ea mi-a dat adresa ta. Am crezut că...

Am clătinat din cap.

— Te rog să nu te superi pe ea. Ştiind că n-o să te găsesc cu vreo amantă în lenjerie dantelată mi-am făcut curaj să mă opresc aici. Cred că voiam să te văd.

Nu a spus nimic, iar eu am adăugat, dorindu-mi în clipa aia să fiu cuprinsă de flăcări:

— îmi pare rău. Mi-ai spus că erai ocupat.

A întins mâna, luându-mă de braţ şi ajutându-mă să mă ridic. I-am suprins un zâmbet în colţul gurii când i-am aruncat o privire.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Sunt doar surprins să te văd. Plăcut surprins.

Mă uitam când la costumul lui, când la maşină.

— Acum ai ajuns acasă?

A încuviinţat, iar eu m-am uitat la ceas. Era trecut de ora 11.

— Nu glumeai când vorbeai despre cât de mult munceşti, am mormăit, apoi am am făcut un semn spre casă. Ai luminile aprinse.

— Sunt programate.

Normal că sunt programate, ce mama naibii.

Am izbucnit în râs.

— Corect.

Şi fără să mai spună ceva, s-a aplicat spre mine, m-a cuprins cu braţele şi m-a tras aproape, ca să-şi poată lipi buzele de ale mele.

Ce senzaţie de uşurare, de căldură. Sărutul acesta a fost ceva firesc, doar atingerea familiară a buzelor noastre, deschiderea reflexă a gurii, mişcarea dureros de minunată a limbii sale. Sărutările sale au devenit din ce în ce mai scurte, până când a ajuns să mă atingă uşor pe gură, pe obraz, pe faţă.

— Mi-a fost dor de tine, a zis, sărutându-mă pe gât.

Epuizat, avea umerii lăsaţi, aşa cum şi pleoapele îi păreau grele.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am spus, încolăcindu-mi mâinile în jurul gâtului său. Voiam să te salut, dar mi se pare că o să cazi din picioare chiar aici.

Jensen s-a îndreptat de spate, m-a privit şi apoi a făcut un semn spre uşa de la intrare.

— Chiar mai am puţin şi cad din picioare, dar asta nu înseamnă că trebuie să pleci. Intră. Rămâi aici peste noapte.

Am străbătut parterul în tăcere. Jensen m-a luat de mână, trăgându-mă hotărât spre baia din apartamentul principal — unde a găsit o perie de dinţi pentru mine — şi, după ce ne-am

spălat dinţii zâmbind în tăcere, am lăsat în urmă uşile duble ale dormitorului.

Camera lui era în culori calde: crem şi bleu, şi lemn maroniu şi greu. Fusta mea roşie şi bluza azurie arătau ca nişte nestemate într-un râu pe podeaua sa.

Jensen nu părea să observe. Şi-a lăsat hainele lângă ale mele şi m-a tras după el în aşternuturi. Gura lui caldă şi uşor umedă mă umplea de sărutări pe gât şi umeri; buzele sale îmi sărutau blând sânii.

Nu mai facuserăm dragoste aşa: fără *conştientizarea* care păruse să accentueze totul în timpul excursiei la podgorii. Aici, eram doar noi, în patul lui, în dormitorul lui întunecat. Mâinile atingeau pielea deja bine cunoscută şi amândoi râdeam printre săruturi. O durere surdă mi s-a instalat în partea de jos a abdomenului, radiindu-mi între picioare. Trupul i s-a încordat şi s-a năpustit asupra mea lacom, până când a ajuns în mine, pătrunzându-mă, mişcându-se cu acelaşi zâmbet pe buze, cu aceeaşi strânsoare a mea, aceeaşi atingere a gurii sale pe gâtul meu.

Era paradis şi infern în acelaşi timp. Eliberarea aceasta era ca un drog: să fiu cu el aici era aşa cum fusese întotdeauna — perfect; sub atingerea gurii şi a mâinilor sale posesive era imposibil să nu mă simt ca singura persoană din lume care conta pentru el. Dar *această* conştientizare era o tortură — acceptând pentru prima oară că totul era o chestiune de moment. Ştiind că dacă n-aş fi venit la el, Jensen nu ar fi făcut vreun pas.

— Ce bine e, mi-a şoptit, printre gâfâieli. Doamne, ce bine e de fiecare dată.M-am încolăcit în jurul trupului lui, cu mâinile şi picioarele şi cu inima, simţind din nou ce am simţit în Vermont. Ce vibra între noi nu era deloc o admiraţie plină de respect, ci altceva, pasiune şi profunzime, ceva foarte greu de zdruncinat. Când s-a mişcat deasupra mea, facându-mi exact ce-mi plăcea, mi-am dat seama că întrebarea dacă mă îndrăgostisem sau nu de Jensen era irelevantă.

Pentru că mă îndrăgostisem.

Această revelație m-a făcut să gem, un sunet pe care l-a remarcat imediat. A încetinit ritmul, fără să se oprească însă, doar cât să-mi poată vedea chipul mai bine.

— Ești bine? m-a întrebat, sărutându-mă.

Umerii îi erau într-o continuă mișcare. I-am admirat scobitura musculoasă a gâtului, și linia bine definită a pieptului.

— O să mă suni când vii la Londra? l-am întrebat, cu cea mai jalnică voce din lume.

Se pare că mă mulțumeam cu atât.

Mi-a luat cu mâna un picior și l-a așezat peste șoldul său. Odată cu mișcarea asta, m-a pătruns și mai adânc și ne-am cutremurat amândoi ajungând la orgasm, ajungând în miezul acelei dureri înnebunitoare. A încercat să-mi zâmbească, dar nu i-a ieșit decât un rânjet din cauza tensiunii care-i străbătea tot trupul.

— Nu vin până în martie. O să te sun dacă n-o să ai un iubit până atunci.

Cred că asta voia să fie o glumă.

Sau un semn de aducere-aminte.

Am închis ochii, trăgându-l la loc peste mine, iar el a început să se miște din nou înăuntrul meu, părând că tot ce conta era plăcerea mea.

E bine că acest gând s-a evaporat — *un iubit* — și că nu i-a permis gândului geamăn să-l urmeze — *o iubită* — și că ne puteam mișca așa, pur și simplu, și ne puteam cutremura și urca pe culmile orgasmului împreună. Și nu trebuia să ne punem inimile în joc și să-ncercăm să facem povestea asta să însemne ceva mai mult

.Cincisprezece *Jensen*

Faza cu plecatul în vacanţă e că, atunci când te întorci, totul pare mai urât.

Mi-am spus că aceasta era, pur şi simplu, consecinţa unui concediu atât de frumos după ani întregi în care nu îndrăznisem să-mi iau deloc vacanţă. Mi-am spus că asta se întâmplă pentru că mă relaxasem, mă deconectasem şi pentru că fusesem înconjurat tot timpul de prieteni apropiaţi în loc să stau izolat în singurătatea mea obişnuită. Poate că era şi efectul revederii cu Becky şi al faptului că trecutul se insinuase în prezent. Şi, mai ales, că iniţial nu am ştiut cum să reacţionez, înainte de a-mi da seama că de fapt nu trebuia să fac nimic.

Dar acest sentiment neliniştitor a devenit mult mai chinuitor atunci când am ajuns acasă. Da, eram atât de ocupat că-mi revenisem la rutină, săream peste antrenamente şi lucram în timpul meselor de prânz ca să recuperez. Da, eram atât de praf la sfârşitul zilei încât veneam acasă, mâneam, făceam duş şi mă culcam. Apoi mă trezeam şi o luam de la capăt. Şi nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ţi dai seama că nu doar orele lungi de muncă mă faceau să mă simt atât de deprimat.

Pippa şi cu mine fuseserăm foarte clari în privinţa a ceea ce ne doream — puţină distracţie, o aventură şi o pauză de la viaţa reală —, aşadar, de ce-mi permisesem să simt mai mult decât atât?

Nu puteam înceta să mă gândesc la ea, să visez cu ochii deschişi la momentele petrecute împreună la cabană. îmi doream să fi putut să-i urmăm cu toţii sugestia de a rămâne acolo şi de a ne preface, pentru o jumătate de an, că nu există nicio viaţă la Londra şi la Boston. Şase luni fară telefoane, fără e-mail şi cu oamenii la care ţineam cel mai mult alături? Părea divin.

Am avut-o încă o noapte pe Pippa şi asta a fost cea mai mare tortură dintre toate. Mă copleşise emoţia ireală pe care am simţit-o când am ieşit din maşină şi am zărit-o zgâindu-se la casa mea. Cred că mi-a luat cinci secunde să-mi dau seama că era reală, şi nu în imaginaţia mea. Eram epuizat, gata să sar peste duş pentru zece minute de somn în plus, dar dintr-odată somnul a devenit cel mai palid lucru din mintea mea.

A doua zi de dimineaţă, ea s-a îmbrăcat, m-a sărutat în linişte în semn de rămas-bun şi a plecat.

O aventură, mi-am reamintit. Şi asta a fost tot.

* * *

Câteva zile mai târziu, mă uitam fix la tabelul de pe monitor, iar cifrele mi se amestecau în faţa ochilor. Era aproape ora şapte şi după câteva ore de trecut în revistă aceleaşi lucruri, eram în stare să arunc computerul, dosarele de proiect şi poate chiar biroul cu totul în foc.

— Ştiam c-o să fii aici, aşa că am venit cu daruri, a zis Greg, privind cu precauţie spre biroul meu şi spre teancul de dosare care trona deasupra.

A lăsat pe birou un sandviş împachetat şi a scos o sticlă de bere din buzunarul pantalonilor

— .Nu, mersi, am zis zâmbind în colţul gurii, reîntorcându-mă la tabelul din monitor. Am mâncat mai devreme un covrig sau ceva de genul ăsta.

— „Un covrig sau ceva de genul ăsta", a repetat şi, în loc să plece, s-a aşezat pe scaunul din faţa mea. Ştii, de obicei, oamenii se întorc din vacanţă mai puţin... îndârjiţi.

Mi-am acoperit ochii cu degetele, ca să nu mă mai supere lumina. Prea puţin somn şi prea multă cafea, două lucruri care mă făceau irascibil şi-mi dădeau o puternică durere de cap în jurul tâmplelor.

— N-am făcut cât ar fi trebuit cât am fost plecat şi acum e totul varză.

— Juniorii n-au făcut ce le-ai lăsat sau...? a întrebat.

— Ba nu, au făcut, doar că... nu ştiu. N-au făcut cum aş fi făcut eu. Ca să nu mai pomenesc că am plecat de la biroul din Londra cu depoziţiile terminate şi cu foarte mult timp la dispoziţie ca să le încheie înaintea audierii şi au ratat termenul de depunere.

— Ah, ce porcărie.

— Exact.

— Dar ştii că astea nu sunt responsabilităţile tale.

— *Tehnic,* sunt ale mele... am replicat.

— Treaba ta e să verifici depoziţiile, a zis el, întrerupându-mă, nu să îndosariezi nenorocitele astea de hârţoage. Şi normal că n-ai făcut câte ai fi dorit în vacanţă. Pentru că de-aia se numeşte *vacanţă.*

A lungit fiecare silabă, întinzându-se după un vechi dicţionar de pe raft, pe care a început să-l răsfoiască.

— Lasă-mă o clipă să caut cuvântul. Nu-mi vine să cred că ai un dicţionar...

M-am aplecat peste birou şi i l-am luat din mâini.

— Pricep, strict vorbind, că nu asta era *treaba* mea, am spus, revenind cu ochii în computer, dar trebuie să fac puţină ordine şi să mă ocup şi de chestiile care au apărut cât timp am lipsit şi...

Am expirat zgomotos şi mi-am dezmorţit umerii, înainte de a spune calm:

— O să fie bine. Am de recuperat câte ceva, dar o să fie în ordine.

S-a ridicat, dând să plece.

— Du-te acasă, mănâncă, uită-te la televizor, *fă orice altceva.* Şi o iei mâine de la capăt, dacă trebuie, dar pleacă la o oră decentă. Continuă aşa şi o să te epuizezi şi eşti prea bun la ce faci ca să-ţi permiţi una ca asta.

— O să plec, am mormăit, privindu-l cum se îndreaptă spre uşă.

A izbucnit în râs.

— Eşti un mincinos. Dar seară bună să ai, Jens.

A mai strigat o dată de pe hol:

— Du-te acasă!

Am zâmbit şi apoi m-am uitat la tabelul meu.

Avea dreptate. Devenise obişnuinţă să lucrez până la ore târzii şi să nu am deloc viaţă socială. Eram singurul asociat care avea 30 şi ceva de ani. Fără soţie şi copii la care să mă duc acasă, nu fusese prea greu pentru mine să stau până seara târziu. Eram norocos să mă aflu în acest punct, profesional vorbind. Mi-am amintit cât de greu mi-a fost la început — mă străduiam să strâng cât mai multe ore facturabile pe an şi speram să fiu suficient de bun încât asociaţii seniori să-mi dea dosare în lucru.

Acum mă înecam în muncă, cu mai multe cazuri pe cap decât mă puteam ocupa, şi eram incapabil să plec de la serviciu fără ca lumea mea de la birou să facă implozie. Da, era o problemă pe care eu singur o creasem, dar nu ştiam cât timp mai pot continua în felul acesta. îmi iubeam meseria la nebunie, adoram echilibrul ordonat şi imposibil de negociat al legilor. îmi fusese întotdeauna mai mult decât suficient, dar acum pur şi simplu nu îmi mai era.

Ceaşca de cafea pe care o moşeam de vreo oră se răcise şi am împins-o deoparte. Am tras sertarul şi am numărat monedele pentru automatul de cafea de pe hol.

Lăsasem telefonul lângă un teanc de monede şi, din reflex — şi ştiind că probabil voi mai sta la birou câteva ore în plus — m-am uitat la ecran. Erau vreo 15 apeluri nepreluate — multe dintre ele de la Ziggy — şi câteva mesaje. Cel mai recent era unul de la Liv.

Ziggs vrea să te duci acasă la ea la cină.

Sunt la birou, am răspuns. *De ce nu mi-a trimis ea mesaj?*

Eşti la birou? CE SURPRIZĂ, a replicat imediat Liv. *Spune că nu răspunzi la telefon.*

Vinovăţia şi iritarea dădeau o luptă aprigă în mine. Ziggs era ultima persoană care ar fi trebuit să i se plângă lui Liv că muncesc prea mult.

M-am uitat când la birou, când la ceas. în toată clădirea era linişte, doar un aspirator zbârnâia undeva pe coridor, şi deodată epuizarea m-a lovit ca un val cald şi greoi. Cina acasă la Will şi Ziggy era o idee senzaţională. Eram sătul de acest scaun şi de e-mailurile nesfârşite, de cafeaua stătută şi de mâncarea la pachet. Ziggy termina de lucru aproape la fel de târziu ca mine; probabil de-abia începeau cina. I-am trimis un mesaj că mă-ndrept spre ei şi apoi am închis computerul şi telefonul.

Senzaţia aceea ameţitoare pe care o simţisem cu numai câteva zile în urmă se evaporase deja şi eram din nou în punctul din care pornisem: obosit, singuratic şi dornic de companie plăcută şi reală.

Am parcat şi am urcat treptele casei care strălucea pe strada întunecată. Lumini minuscule străjuiau straturile de flori şi licăreau sus, în copaci; veiozele răzbăteau dincolo de draperiile transparente de la etaj. De unde stăteam vedeam în living şi în lungul holului, unde erau sora mea şi Will, care se îmbrăţişau. Printr-o fereastră deschisă, se auzea până în stradă un cântec al trupei Guns'N'Roses. Dansau lent, în bucătărie, pe ritmurile melodiei „Sweet Child O'Mine".

Ai naibii romantici.

De pe verandă dispăruseră dovlecii, dar le luase locul un ghiveci de metal plin cu flori de toamnă. Pe uşă era agăţată o coroniţă în culori calde, ruginii.

— Hei, am strigat, intrând în casă.

Penrose s-a năpustit de după colţ, dând din coadă. M-am aplecat s-o mângâi pe urechi.

— Te-au adus în sfârşit acasă?

— Hei, frăţioare! a strigat Ziggy din bucătărie.

Penrose se tot învârtea în jurul meu, apoi mi s-a rostogolit la picioare, ca s-o mângâi pe burtă. Mi-am scos pantofii, i-am aşezat la uşă şi am urmat căţelul care pornise pe hol.

— Ai venit, a zis sora mea, desprinzându-se din braţele lui Will.

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o pe creştet.

— Normal că am venit. îl ador pe Will.

M-a lovit peste braţ, apoi s-a îndreptat spre un morman de legume aflat pe blat.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat.

Ziggs a clătinat din cap.

— Dansam şi noi, terminam salata, ştii tu. Ai vreo preferinţă la
sos?

— Mă mulţumesc cu ce ai.

I-am urmărit pregătind masa în tandem, preţ de o clipă, înainte de a le spune că Becky şi-a făcut apariţia la mine acasă.

Sora mea s-a întors cu faţa spre mine, cu gura căscată.

— Ce-a făcut?

Will, care căuta nişte salată verde în frigider, şi-a iţit curios capul pe după uşa acestuia.

— Glumeşti.

— Deloc.

— Cât a stat? a întrebat Ziggs, nevenindu-i să creadă.

— Vreo 45 de minute, cred.

Mi-am scărpinat bărbia, încurcat.

— Practic, i-am spus că e bine-venită să spună tot ce-i trece prin cap dacă asta o face să se simtă mai bine, dar pentru mine nu a însemnat nimic. Zicea ceva despre faptul că şi-a dat seama că se simţea prea tânără şi că nu trăise nicio aventură până atunci.

— Will a fluierat.E cam fluşturatică, nu-i aşa?

— Da, aşa. E... cum a spus el, a izbucnit Ziggy, iar sora mea adorabil de naivă şi nevoia ei permanentă de a-mi lua apărarea mi-au înseninat ziua.

— E-n regulă, am zis, ronţăind o felie de morcov. Nu cred că are intenţii răutăcioase, doar că nu s-a priceput vreodată deloc la *comunicare.*

— Ca să fie clar, a spus Will, cred că ai gestionat perfect situaţia.

— A gestionat-o, dar, bleah... m-am săturat de ea.

Ziggy a inspirat adânc şi privea lung cuţitul din mâna ei.

— Hai să schimbăm subiectul înainte de simţi nevoia să fac ceva bucăţele.

Will a privit-o cu un zâmbet drăgăstos şi i-a luat cu blândeţe cuţitul din mână.

— Bună idee. Jens, mergem la o alergare în weekend?

Am mai luat o felie de morcov.

— Poate. Dacă ieşim devreme, ca să ajung şi la muncă.

Sora mea s-a întors spre mine holbându-se uimită, şi încordată a apucat din nou cuţitul în mână. Am privit-o preţ de câteva secunde.

— E vreo problemă, Ziggs?

— Nu ştiu, a spus, feliind hotărâtă un castravete. Adică, nu e treaba mea, dar e interesant că poţi alerga cu Will în weekend şi eşti liber în seara asta, având în vedere că săptămâna trecută i-ai spus Pippei că lucrezi încontinuu.

— Ce i-am spus Pippei? am întrebat, simţind cum pulsul mi se opreşte şi apoi o ia la trap prin tot corpul.

— Mă rog, nu chiar cu cuvintele astea, a spus ea, oarecum înmuiată. Şi, evident, mă bucur mult că eşti aici. Dar ai spus că erai prea ocupat să iei cina cu ea şi totuşi — şi a aruncat dramatic privirea prin bucătărie — iată-ne pe toţi trei aici.

— Avem vin? l-am întrebat pe Will, care a luat un pahar şi o sticlă desfăcută şi mi le-a aşezat pe amândouă în faţă.

Mi-am turnat o cantitate considerabilă şi am luat o înghiţitură.

—Habar nu am de unde vine chestia asta, am spus, sau de unde ştii tu ce i-am zis eu Pippei. Dar faza asta — *că eu sunt* aici? Nu e un efort pentru mine să vin aici şi să-mi petrec timpul cu voi. Dacă nu am chef de vorbă, pot să mă uit doar în farfurie, să mănânc, să vă mulţumesc pentru cină şi apoi să mă car la mine acasă. Nu e acelaşi lucru, nici măcar cu Pippa, chiar dacă lucrurile au fost bune şi frumoase. Şi, apropo, chiar am avut *de lucru,* am adăugat. Eram încă la birou când mi-a scris Liv că tu nu dai de mine.

Ziggy s-a întors, uitându-se la mine de parcă aş fi spus o absurditate.

— Nu înţeleg de ce eşti mereu...

— O, Doamne, am spus, lăsându-mi capul în mâini. Putem să mâncăm înainte să avem discuţia asta? Să mai beau măcar un pahar cu vin? A fost o zi cu adevărat căcăcioasă.

Părea că se îmblânzeşte, ba chiar că-i pare rău.

— Nu face asta, am adăugat repede, cu un sentiment de vinovăţie.

Ziggs încerca doar să mă ajute, ştiam asta. Avea intenţii bune,
chiar dacă metodele ei mă înnebuneau.

— Hai mai întâi să băgăm la maţ, apoi n-ai decât să urli la mine cât ai chef.

* * *

Will făcuse o friptură la cuptor cu cartofi roşii şi morcovi glazuraţi şi, în timp ce savuram cea mai gustoasă mâncare de când mă-ntor- sesem din Vermont, mă simţeam uşor păcălit că învăţase toate astea acum şi nu când încă eram colegi de cameră, la facultate.

Ca de obicei, cina a fost relaxată şi lejeră. Am vorbit despre părinţii mei şi despre excursia pe care urmau s-o facă în Scoţia. Am discutat despre excursia tradiţională de familie, pe care o făceam cu toţii între Crăciun şi revelion. Cu bebeluşii care se năşteau în decembrie, obţinusem o amânare anul

acesta, dar mi-am luat inima în dinţi pentru inevitabila discuţie despre destinaţia de anul viitor — Bali — şi, eventualitatea în care n-aş fi scăpat, pentru discuţia cu subiectul *Dar sărmanul Jensen va fi singur-singurel.*

Până când am terminat prima bucată de friptură, subiectul se mutase la Max şi la Bennett şi la mult-iubitele mesaje pline cu poveşti despre *Sfânta Chloe* şi *Monstrul Sara.*

Am revenit subiectul discuţiei după ce Will a confirmat că da, ambele femei încă se comportau suspect.

— Cum merge readaptarea? a întrebat, înfigând furculiţa într-o bucată de carne.

— Fuziunea aceea internaţională pe care o monitorizez e un dezastru acum, le-am spus. Şi deşi lucrurile care au mers prost nu au nimic de-a face cu biroul nostru, tot afectează efortul echipei. Doar că acum ne ia mai mult timp să strângem în urma celor care au dat-o în bară.

— Cam urât, a zis Will.

— Da, dar ăsta e jobul.

Am mai luat o gură de vin, simţind cum mi se încălzeşte tot sângele.

— Ceilalţi ce mai fac, au ajuns acasă OK?

Ziggy a încuviinţat.

— Niall şi Ruby au plecat a doua zi după ce ne-am întors din Vermont. Pippa a plecat duminica trecută.

Am încremenit. Cum de nu-mi dădusem seama că Pippa plecase *acum patru zilei*

— Ah, am exclamat, făcându-mi de lucru cu altă bucată de carne. Nu mi-am dat seama…

— Păi, ţi-ai fi dat seama dacă te-ai fi deranjat s-o vezi înainte să plece, a spus sora mea, aruncând-o aşa mai mult ca o provocare.

Am luat o chiflă fierbinte şi am tăiat-o, tot aburul ieşind din ea. Am muşcat şi am mestecat lent înainte de a înghiţi. Mi-a căzut ca o minge de făină cu lipici în stomac.

— De fapt, ne-am văzut.

Ziggy a îngheţat cu paharul de apă la gură.

— Când?

Am dat din cap, încercând să par cât mai relaxat cu putinţă:

— Mă aştepta în faţa casei miercuri, când am venit de la serviciu. Cred că a trecut pe la mine după ce a fost la voi, la cină.

— Ah, a zis ea, zâmbind. Atunci e grozav! Aveţi un fel de relaţie la distanţă sau...?

— Nu cred, am spus, trăgând spre mine farfuria cu unt ca să întind pe chiflă.

— Nu *crezi*? a repetat ea.

— Draga mea, ţi-am spus, am mult de lucru.

Asta a enervat-o mai tare decât orice.

— *Dragul meu,* săptămâna are şapte zile. Douăzeci şi patru...

— Locuieşte în Anglia.

A lăsat furculiţa jos, şi-a împreunat mâinile pe masă şi m-a săgetat din priviri.

— îţi dai seama că exact acesta e motivul pentru care eşti singur,
da?

— Presupun că asta e o întrebare retorică? am spus, luând încă o îmbucătură din mâncare.

S-a dus în stomac mai dureros ca precedenta. Ştiam că o enervez; îmi ura calmul şi voia să obţină cu tot dinadinsul o reacţie din partea mea, dar nu-mi păsa.

— întâlneşti o femeie de care-ţi place şi nu poţi găsi un strop de timp pentru ea? Să cultivi...

— Ce să cultiv? am ridicat glasul, luându-mă prin surprindere cu propria-mi furie.

De câte ori mai trebuia să explic asta?

— Locuim în *ţări* diferite, ne dorim lucruri diferite. De ce am vrea să amânăm inevitabilul?

— Pentru că vă era atât de bine împreună! a ţipat şi ea.

Will a încercat s-o liniştească, dar ea l-a ignorat.

Ascultă, Jens, ai o carieră reuşită şi sunt mândră de tine. Dacă asta e tot ce-ţi doreşti de la viaţă, atunci e-n regulă. Te las în pace.Dar după cum te-am văzut săptămâna trecută, râzând şi radiind de câte ori intra Pippa în încăpere, nu cred că e. Şi să nu-mi spui că o făceai de ochii lui Becky, pentru că ea nu a fost la cabană. Erai atât de fericit.

— Ce vrea să însemne asta? am întrebat încordat. Eram atât de fericit faţă de restul timpului când sunt atât de nefericit?

A ridicat bărbia.

— Poate.

Will şi-a dres glasul, uitându-se ba la mine, ba la soră-mea.

— De ce nu ne calmăm cu toţii?

— Nu pricep care e marea poveste şi de ce e *toată lumea* brusc implicată în viaţa mea sentimentală, am continuat, pentru că nu terminasem ce aveam de spus.

Ziggy a început să râdă nervos.

— Cred că-ţi *baţi joc* de mine!

Am izbucnit în râs.

— Nu ai cum să compari aceste două situaţii. Practic, tu nu ai ieşit niciodată cu nimeni. Eu am avut relaţii; sunt *divorţat*, pentru numele lui Dumnezeu. E puţin diferit de a nu avea niciodată vreo întâlnire.

— Ai divorţat acum *şase anii*

— De ce n-o laşi baltă? A fost o aventură, Ziggy. Pippa şi cu mine am avut o aventură. Oamenii fac asta mereu — întreabă-ţi soţul, el are ceva experienţă în privinţa asta.

— Mie nu mi s-a părut o aventură, a zis Will, aruncându-mi o privire ameninţătoare.

— Şi nu că ar fi treaba ta, am zis, lăsând furculiţa deoparte, dar decizia asta nu mi-a aparţinut doar mie. Am căzut de acord asupra acestui aspect. Niciunul dintre noi nu avea cum să-şi dorească mai mult.

— De unde ştii măcar că a fost şi ea de acord? N-ai sunat-o niciodată.

— Eu…

— I-ai trimis *o pulă* de mesaj!

Şi eu, şi Will am mârâit în barbă, foindu-ne în scaune. Sora mea nu înjura niciodată. Şi dacă o facea, însemna că a luat ceva foc sau apăruse mai devreme la ea în casă un nou exemplar al revistei *Science*. Dar în ceea ce mă privea, nu înjurase niciodată.

— Pippa tocmai a ieşit dintr-o relaţie, i-am zis, încercând să am un ton cât mai blând.

Ziggy voia ceea ce e mai bun pentru mine. Ştiam asta.

— *Locuia* cu cineva, Ziggs. Ceea ce a fost între mine şi ea nu avea cum să însemne niciodată mai mult de-atât.

— Asta nu înseamnă că nu va însemna.

— Ba da, asta înseamnă.

— De ce? Pentru că ai fost un fel de consolare? Pentru că eşti un avocat la patru ace şi uneori ea are părul roz? Orice om normal la cap i-ar trage-o Pippei. La naiba, *şi eu* i-aş trage-o.

Will a devenit brusc foarte atent.

— Serios?

— Da, în mintea mea, a zis Ziggy, ridicând din umeri. Şi dacă Jensen n-ar mai fi atât de...

— Destul! am strigat şi amândoi au încremenit. Nu e vorba despre tine aici, Hanna.

— Tocmai mi-ai spus *Hanna*? a întrebat, roşie la faţă. Crezi că e amuzant să te privesc în starea asta? Să ştiu că te duci în casa ta pustie în fiecare seară şi că asta nu se va schimba *niciodată* pentru că tu eşti prea speriat sau prea încăpăţânat să faci primul pas? îmi fac griji pentru tine, Jensen. îmi fac griji pentru tine *în fiecare zi*.

— Ei bine, treci peste asta! *Eu* nu-mi fac griji!

— Ar trebui! în ritmul ăsta n-o să fii niciodată cu nimeni!

A făcut ochii mari şi a inspirat tăios.

— N-am vrut să...

— Da, ştiu. N-ai vrut s-o spui cu voce tare.

M-am ridicat nervos de la masă. Ziggy se frământa plină de remuşcări, dar eram prea ofticat ca să mai ascult ceva.
Oiristinuljiuren 279

— Mulţumesc pentru cină, am zis, aruncând şervetul pe masă şi îndepărtându-mă pe coridor.

în ciuda frigului, am condus până acasă cu geamurile deschise, sperând că vâjâitul vântului va alunga ecoul celor spuse de sora mea.

Strada din faţa casei s-a cufundat în tăcere odată ce am oprit motorul. N-am ieşit din maşină şi nu pentru că voiam să mă duc în altă parte. Ci pur şi simplu nu voiam să intru în casă. în casă era curăţenie şi linişte. în casă erau urmele lăsate de aspirator pe covorul din living, care nu era vreodată deranjat de paşii cuiva. în casă era un teanc de meniuri jerpelite de la restaurantele care făceau livrări şi pe Netflix era o ditamai lista de seriale la categoria Recent Vizionate.

Casa mea părea, dintr-odată, insuportabilă.

Ce se petrecea cu mine? îmi plăcuse întotdeauna casa mea, eram bun în ceea ce făceam şi îmi plăcea rutina mea. Pot să recunosc că nu eram de-a dreptul extaziat în marea majoritate a timpului, dar eram *mulţumit.*

De ce lucrul acesta părea să nu mai fie suficient?

într-un final, m-am dat jos din maşină şi am urcat pe verandă, scoţând încet cheile din buzunar. Ferestrele mele erau cufundate în întuneric, cu excepţia veiozelor cu programare. Am refuzat să fac o altă comparaţie între veranda mea şi cea a lui Ziggy, între viaţa mea şi cea a lui Ziggy.

A Hannei, mi-am spus, corectându-mă pentru prima oară. *Nu vreau să compar viaţa mea cu cea a* Hannei.

Crescuse.

Mă depăşise cu mult în felul în care-şi trăia viaţa, în plăcerea cu care şi-o trăia.

Am descuiat uşa şi am intrat, aruncându-mi cheile pe măsuţa de la intrare. Fără să mă obosesc să aprind luminile sau să iau telecomanda, m-am aşezat în faţa televizorului stins.

Hanna avea dreptate, *ar trebui* să-mi fac griji. Aveam o slujbă pentru care sacrificasem totul şi o familie pe care o adoram — ceea ce înseamnă mult mai mult decât au majoritatea oamenilor —, dar nu faceam nimic ca să-mi umplu viaţa.Şaisprezece

Pippa

Din fericire probabil, zborul de întoarcere în Marea Britanie a fost mai sărac în evenimente decât cel spre Boston. Domnul uşor ciufulit de lângă mine a adormit la cinci minute după ce şi-a prins centura de siguranţă şi a sforăit din toţi rărunchii tot

zborul. Din păcate, Amelia nu era, dar o altă însoţitoare de zbor mi-a oferit dopuri de urechi şi un cocktail.

Am acceptat dopurile, dar am refuzat cocktailul.

Habar nu aveam ce simt legat de această vacanţă, dacă făceam o retrospectivă. Excursia fusese un vis cât timp mă aflasem acolo, desigur, dar — Doamne Dumnezeule — oare mi-a fost mai bine că m-am dus? Bine, depăşisem momentul cu fundul futăcios al lui Mark, dar după acea ultimă şi uluitoare noapte cu Jensen şi după dispariţia lui căzut pradă muncii de la birou, mă simţeam tristă, ca şi cum cea mai bună prietenă se mutase într-un oraş din celălalt capăt al lumii. Şi, poate cel mai rău lucru, ridicasem standardul în privinţa tipilor mişto la un nivel pe care, din nefericire, nu-l puteam atinge pe străzile din Londra şi, de fapt, de niciunde.

Asta se întâmplă când îl întâlneşti pe Acela? îţi ridică atât de mult ştacheta încât nici nu te mai oboseşti să cauţi? Jensen era un tip bine, înalt şi inteligent. Era sexy într-un fel secret — lucru pe care l-a dezvăluit puţin câte puţin, dar în spatele uşilor închise s-a transformat în cel mai desăvârşit şi tandru amant. Şi... mi se părea că ne potrivim. Eu eram vorbăreaţă, el era meditativ. Eu eram excentrică, el era mai pe stilul clasic. Dar funcţionam excelent împreună.

Ahh, uram când gândurile mi se transformau în felicitări cu texte romantice.

Mi-am băgat dopurile în urechi şi am încercat să mă gândesc la altceva.

Haine noi.

Vopsea de păr.

Brânză.

Eschivare, multă de tot. Trebuia să dau piept cu realitatea vieţii mele imediat. Trebuia să decid dacă voiam să-mi consum energia pe o perioadă nedefinită la Londra sau... să încerc ceva nou.

Când mă gândeam la locul meu de muncă, orice senzaţie de groază se metamorfoza în bucuria imaginară pe care aş fi

simţit-o dacă aş fi intrat în biroul lui Anthony şi mi-aş fi dat pe loc demisia.

Şi când m-am gândit la mamele mele nu le-am văzut smulgându-şi părul din cap din cauza dorinţei mele de a mă muta departe. Mi-am închipuit cât de fericite ar fi pentru mine dacă aş pleca într-o aventură la Boston, unde aş fi putut locui câţiva ani.

Iar când m-am gândit la apartamentul meu, n-am simţit nimic. Niciun sentimentalism, nicio părere de rău că mă mut. Tot ce era acolo — de la covorul albastru şi uzat din living room la cuvertura albă de pe pat — asociam cu cele mai nebune zile ale mele de când aveam 20 şi ceva de ani sau cu Mark.

Mark, care îmi semănase în atât de multe privinţe. Aveam totul în comun: iubeam amândoi cârciuma din colţ, aveam tendinţa de a ne îmbăta puţin şi de a cânta în gura mare, mai tare decât ni s-ar fi permis la cât de afoni eram. împărtăşeam dragostea pentru culoare, sunet şi spontaneitate. Dar era o rutină atât de uşurică, aproape frivolă. O astfel de existenţă nu cerea nimic din partea mea; era o viaţă fară nicio provocare.

Când m-am îndepărtat de toate acestea, am văzut că viaţa mea din Londra era simplă, dar nu mă mulţumea deloc şi nu avea să-mi ofere niciodată ceea ce-mi doream.

Din nefericire, acum îmi doream ca Jensen să fie cu mine şi să am un apartament la Boston, aproape de un cerc de prieteni cu Golden Retriever cu urechi blege şi cu copii care se costumează în Superman şi spiriduşi. Viaţa mea în Londra era captivă între zilele petrecute la o slujbă pe care o uram şi nopţile cu alcool şi somn pe canapea. Ironic, poate, însă această vacanţă care părea să-mi fi schimbat perspectiva asupra consumului de băutură a constat în patru zile la rând de degustări de vin şi bere, urmate de alte nouă zile petrecute într-o cabană cu jocuri de societate şi dezmăţ. Mi-a trecut prin cap că motivul pentru care prietenii mei se bucurau de ceea ce urma după excursie era că ei — spre deosebire de mine — aveau vieţi adevărate la care să se întoarcă.

De exemplu: dintre cele 326 de e-mailuri pe care le aveam în inbox când m-am întors, doar trei erau de la altcineva în afara departamentelor de vânzări ale unor magazine. Nimeni nu mă sunase în tot acest timp cât fusesem plecată, deşi Mark trecuse pe la apartament şi golise cămara aproape în totalitate de mâncare.

Ce labagiu incredibil!

M-am aşezat pe jos, în mijlocul apartamentului meu liniştit, cu valiza încă făcută lângă uşă, şi am mâncat piersici dintr-o conservă.

Acesta era pragul de jos? Această imagine a mea, ciufulită şi nespălată după zbor, cu fusta strâmbă din motive absolut respectabile, luând cina pe jos? Aşa mă vor găsi oare autorităţile, întinsă pe covor, ronţăită de şobolani?

Poate că pragul de jos fusese atins acum câteva săptămâni, când dădusem peste Mark şi peste amanta lui în patul meu

?Ar fi trebuit să mă deprime faptul că puteam alege din mai multe praguri de jos, dar nu m-a cuprins nici tristeţea şi nici furia. Mi-era foame de ceva... altceva decât de piersici.

Le-am aruncat la coşul de gunoi şi m-am dus în dormitor. Nici măcar nu voiam să mai dorm aici.

Deciziile sunt un lucru ciudat. în filme, seamănă cu o sperietură, cu revelaţia iminentă a unui răspuns şi — în cele din urmă — cu un zâmbet îndreptat spre cer. Pentru mine, decizia de a mă smulge din realitatea mea prezentă era mai degrabă o clipire prelungită, o ridicare din umeri şi o replică rostită cu glas tare:

— Hai să-mi fut una.

* * *

Mi-am dat demisia marţi după-amiaza.

Plănuisem să demisionez luni, dar când am ajuns la muncă mi-am dat seama că nu-mi voi putea permite chiria apartamentului fară o slujbă bine plătită şi că trebuia să vorbesc întâi cu mamele mele ca să văd dacă era OK să mă întorc acasă până când puneam lucrurile la punct. Normal, au fost extrem de bucuroase.

— Vrei să te muţi la Boston! a zis Coco, bătând din palme. Iubita mea, nu vei regreta. Nu vei regreta câtuşi de puţin.

—Voi avea totuşi nevoie de o slujbă, am mormăit, muşcând dintr-o felie de morcov.

— Le pui tu pe toate în ordine, a spus Lele, cuprinzându-mă cu braţul pe după umeri. Eşti singurul nostru copil. Te vom ajuta să cazi în picioare.

Anthony, şeful meu, nu a fost atât de încântat.

— Unde te duci, deci? a întrebat marţi dimineaţă, când mi-am luat inima în dinţi şi am intrat în biroul lui, ca să-i dau vestea cea mare.

— Nu sunt sigură deocamdată, am zis, iar expresia sa dezamăgită s-a transformat într-una dispreţuitoare. Iau în considerare mai multe variante.

Şi aşa era. Trimisesem în acea dimineaţă e-mailuri la toate adresele de pe lista pe care mi-o dăduse Hanna. Mă rog, la toate adresele de pe listă în afară de adresa lui Jensen. Nu mă sunase şi nici nu-mi trimisese vreun mesaj sau vreun e-mail de când plecasem din casa lui, în acea dimineaţă. Trecuse aproape o săptămână şi mă întrebam dacă oare şi-a dat măcar seama că nu mai sunt în Boston.

Anthony s-a aplecat, zâmbind cu subînţeles.

— Nu ţi-ai găsit alt job?

Aproape că fusese concediat cu doi ani în urmă, când Ruby şi-a dat demisia, şi se vorbea despre un proces. Dar lucrurile s-au liniştit când Richard Corbett i-a plătit cu discreţie lui Ruby o sumă de bani care a rămas confidenţială. De atunci, Anthony s-a purtat cum se cuvine cu angajaţii lui, dar asta nu însemna că uneori nu era un mare dobitoc. Aşa era el croit.

M-am chinuit să nu mă afund şi mai mult în scaunul meu.

— încă nu, dar nu cred că voi avea probleme în a-mi găsi una.

— Nu fi nebună, Pippa. Rămâi aici până îţi găseşti.

Ştiam că aşa ar fi fost înţelept, dar necazul era că nu puteam. Nu puteam rămâne aici nici măcar o secundă în plus. îl dispreţuiam, şi pe el, şi munca mea, şi birourile inexpresive şi faptul că la sfârşitul zilei de lucru eram atât de nefericită încât mă duceam direct la cârciumă.

îmi plăcea la nebunie persoana care fusesem în Boston.

Uram persoana în care mă transformam aici.

— Ştiu că nu am anunţat din vreme, dar o să-mi dai o recomandare bună când te va suna cineva, nu-i aşa, Tony?

A şovăit, jucându-se cu un pix pe birou. Fusesem mâna lui dreaptă de când plecase Ruby, iar Richard mă promovase, de la stagiar la inginer în cadrul echipei. De acolo, avansasem până la statutul de inginer asociat şi nici nu aveam încă masteratul terminat. Indiferent ce credea Tony faţă de plecarea mea, nu putea nega faptul că fusesem genială sub îndrumarea sa.

— Aşa o să fac, a spus în cele din urmă.

Şi într-un rar moment de amabilitate a adăugat:

— îmi pare rău că pleci.

M-a luat puţin prin surprindere, ca şi cum m-ar fi străbătut un mic curent electric.

— Eu… îţi mulţumesc.

Mi-am eliberat biroul, am cărat totul într-o cutie, cu metroul, m-am întors acasă.

Şi am început să-mi împachetez bagajul.

* * *

Mobilul îmi suna pe masa din salon, readucându-mă la realitate din încercarea stupidă de a decide ce exemplare din revista *Glamour* voiam să păstrez. M-am târât spre masă şi, cu inima bătându-mi cu disperare — în săptămâna de când revenisem acasă, primisem deja patru telefoane de la posibili angajatori din Boston — m-am întins după telefon. Era Mark.

— *Acum* mă suni? am zis, fără să-l salut.

L-am auzit cum trage aer adânc în piept.

— E un moment nepotrivit?

Am privit în gol.

— Ţi-ai tras-o cu altă femeie la mine-n pat. *Şi apoi* mi-ai luat tot ce aveam în casă şi în viaţa mea.

— Vorbeşti ca o americancă.

— Du-te dracului.

— Ai dreptate cu ce am luat din casă. îmi cer scuze, Pipps. M-am luat cu munca şi nu am avut timp să fac cumpărături.

Am oftat, aşezându-mă din nou pe jos şi sprijinindu-mă de canapea.

— Ei bine, după ce m-am întors la miezul nopţii după trei săptămâni petrecute în State, de-abia aşteptam să mă duc la cumpărături.

A gemut, apoi a murmurat:

— Te-am sunat să-mi cer scuze şi încă un lucru.

— Poate chiar mai multe.

A oftat şi a zis încet:

— îmi pare atât de rău, Pipps. îmi pare atât de rău pentru ceea ce am făcut.

Asta m-a redus la tăcere.

Nu era vorba că Mark nu-şi cerea de obicei scuze. însă nu părea de multe ori atât de *sincer*.

Am devenit brusc precaută.

— Ce pui la cale? am întrebat bănuitoare.

— Te-am sunat doar pentru că mi-e dor de tine şi voiam să ştiu cum te-ai distrat în vacanţă.

— Nu mi-o mai trag în veci cu tine, am mârâit, preventiv.

Mark s-a priceput întotdeauna să-mi topească furia prin seducţie. Numai gândul ăsta mă facea să mă simt perversă şi neloială. Sărutul lui Jensen era încă pe buzele mele, îi simţeam atingerea pe tot corpul. Nu ştiam cât va mai dura până puteam să scap de aceste senzaţii. Şi, deocamdată, nici nu eram sigură că *vreau* să scap.

— Nu de asta te sun, a zis cu glas stins, nu pentru sex. Au trecut cinci săptămâni de când nu te-am văzut şi mi-e tare dor de tine... şi-mi dau seama că am fost un mare dobitoc.

— *Mare* e puţin spus. *Dobitoc* e puţin spus.

A început să râdă.

— Ne vedem diseară la cină?

Am clătinat din cap.

— Mă iei la mişto?

— Haide, a insistat el. M-am gândit mult la ce-am făcut şi la cât de oribil m-am simţit când Shannon mi-a făcut asta *mie*. Şi m-am tot frământat de-atunci.

Era rândul meu să izbucnesc în râs.

— Mark, tu te auzi? Vrei să ne vedem la cină ca să te simţi tu mai bine pentru că ţi-ai tras-o la mine în pat cu altă femeie?

Tu nu te-ai simţi mai bine dacă m-ai vedea cerându-ţi umilit iertare?Nu-i stătea în fire să spună genul ăsta de lucruri, să-şi exprime remuşcările în felul acesta. Şi chiar dacă o facea, ştiam că răspunsul meu va fi nu. Eram atât de legată de Jensen în acest moment. Nu m-aş simţi mai bine; nu m-aş simţi nici mai rău. Nu m-aş simţi *în niciun fel.*

Nu Mark era persoana pe care mi-o doream.

Şi atunci, m-am întrebat, de ce nu m-aş duce? Dacă unul dintre noi s-ar putea împăca oarecum cu situaţia, de ce nu ar fi el acela?

— Mie mi-e indiferent, i-am zis. N-ai decât să ai tu regrete şi remuşcări. Dar eu voi fi la The Yard, la 7:30, şi-mi va fi foame.

Şi apoi am închis telefonul.

* + *

Când l-am cunoscut pe Mark, deşi era încă îndrăgostit de Shannon, mă pregăteam o oră pentru întâlnirea cu el, la cârciumă. El apărea nebărbierit, îmbrăcat cu nişte pantaloni de trening şi cu un tricou vechi cu Joy Division, iar eu veneam perfect machiată şi coafată, purtând cu graţie fusta de mătase de culoare verde-electric şi puloverul roşu de caşmir, mulţumesc foarte mult.

Proba de foc s-a dat în prima noapte în care a rămas la mine şi s-a trezit în faţa ochilor cu persoana mea, aşa cum eram în realitate: cu părul mov care putea fi confundat cu uşurinţă cu un cuib de păsări şi fără niciun strop pe machiaj pe faţă. Şi acela a fost momentul de glorie al lui Mark: m-a privit şi a zis şoptit:

— Uite-o cât e de minunată.

Poate că Mark greşise de multe ori, dar întotdeauna mă făcuse să mă simt frumoasă, aşa cum eram. în timp ce mă pregăteam de cină — trăgându-mi pur şi simplu pe mine o pereche de pantaloni vechi de trening şi un pulover albastru — mi-a trecut prin cap că aceasta era una dintre privinţele în care Jensen mă dezamăgise. Părea întotdeauna să reziste

apropourilor lui Ruby privitoare la părul meu frecvent vopsit, cu un zâmbet răbdător sau cu un hohot nervos de râs. Nu păreau să-i placă nici hainele mele, nici aspectul meu, de fapt.

Mă durea să constat că adoraţia mea pentru el avea această mică spărtură. Mă durea că nu primisem nicio veste de la el, între- bându-mă dacă oare Becky o fi primit, să nu primesc nici măcar un sigur mesaj sau e-mail sau apel după toate cele petrecute. Dar încă nu eram gata să renunţ definitiv la el, pentru că simţeam că, în adâncul sufletului meu, pe lângă sentimentele mele faţă de Jensen, erau şi sentimentele faţă de o versiune idealizată de-a mea, pe care voiam s-o cunosc. Una care să se bucure de ceea ce face, care să-şi găsească oameni cu care să-i fie drag să-şi petreacă serile, care să-şi urmeze ambiţia şi simţul aventurii.

Dar, când mă uitam acum la mine, voiam să mi-o amintesc şi pe *această* Pippa: cea care purta ce haine avea chef şi nu se îmbrăca dimineaţa special pentru vreun bărbat sau vreun prieten sau pentru nimeni altcineva decât pentru ea.

Am aruncat o privire spre ceas. Aveam timp s-o sun pe Tami şi să ajung acolo până la cină.

* * *

A fost primul lucru pe care l-a observat şi chipul i s-a umplut de o expresie uşor nostalgică.

— Ţi-ai vopsit părul, a exclamat Mark.

M-am apropiat, lăsându-l să mă îmbrăţişeze.

— Era momentul.

Mi-a atins o şuviţă, mângâind-o.

— Mă face să-mi fie dor de tine.

— Pe mine mă face să dansez, am replicat, evitându-i atingerea.

— Am putea să mergem la Rooney, a propus, crezând că pe bune am chef de dans.

Dar nu a priceput. Voiam să spun că vopsitul părului mă facea fericită, mă facea să fiu eu însămi. Am încuviinţat când am fost întrebaţi dacă masa din seara aceea e pentru două

persoane. Am urmat-o pe hostesă la o măsuţă din spate, de lângă perete.
OiristinoLouren 291

— Nu vreau să merg nici la Rooney, nici la Squeaky Wheel, nici în vreunul dintre locurile în care mergeam de obicei.

— Eşti foarte supărată pe mine, a zis încet, întorcând meniul pentru a putea citi lista de cocktailuri.

— Nu mai sunt. Dar nici nu vreau să ne trecem în revistă trecutul în seara aceasta.

S-a holbat la mine, studiindu-mă din priviri, şi apoi a dat puţin din cap.

— Eşti altfel.

— Ba nu sunt.

S-a apropiat de mine, clătinând din cap.

— Ba eşti. Nu-ţi mai place aici.

Mark fusese mereu perspicace când avea chef să fie.

— I-am luat locul lui Trinity când a plecat de la firmă, i-am reamintit, iar tu mi te-ai vârât în pat când te-ai despărţit de Shannon.

Am adăugat, ignorându-i expresia crispată şi îndurerată:

—Şi mi-am dat seama că două dintre cele mai importante aspecte ale vieţii mele mi-au fost ca nişte articole de mâna a doua.

— Cu noi nu a fost aşa, Pipps, a insistat Mark.

Am clătinat din cap.

— Când eram doar prieteni, sunt sigură că te simţeai bine cu gândul că aşteptam nerăbdătoare orice aveai tu chef să-mi oferi. Simţi nevoia de atenţie, iar eu te voiam pur şi simplu *pe tine*. Dar se întâmplă ceva când trădezi pe cineva care-ţi oferă totul. Generozitatea acestuia se stinge. Şi tu ar fi trebuit să ştii asta mai bine decât oricine altcineva. Aşa că eu cred că voiai să ieşi din relaţie, doar că erai prea laş să mi-o spui.

Pentru prima oară nu m-a contrazis imediat. Se holba la paharul său de apă, mişcând un deget peste condensul care se formase pe marginea acestuia.

— N-am premeditat toată situaţia asta. Am cunoscut-o la...

— Nu vreau să ştiu nimic despre ea, i-am reamintit tăios, între- rupându-l. Nu-mi pasă deloc.

Mark m-a privit surprins.

— Nu *ea* era problema, i-am spus. Tu erai. Nu e nevoie să dăm vina pe altcineva pentru ceea ce ai făcut tu, şi nici măcar *tu* nu ai de ce să dai vina pe altcineva.

Mi-a zâmbit.

— Uite-o cât e de minunată.

— Nu spune asta, am mormăit, ştergându-i astfel zâmbetul de pe buze. Aceasta nu este o incursiune pe aleea amintirilor. M-ai rănit. Ai adus o altă femeie la noi in casă, în patul nostru.

A înghiţit în sec greoi, dând din cap.

— îmi pare rău.

Trebuia să cântărească ce urma să spună, pentru că, în ciuda faptului că fusese aici de mai multe ori, a luat meniul şi l-a scanat înainte de a privi fix în acelaşi punct preţ de un minut întreg.

M-am uitat şi eu pe meniu, m-am hotărât să-mi comand friptură cu cartofi şi l-am lăsat deoparte. Chelneriţa a venit la masa noastră, ne-a luat comanda şi ne-a lăsat în tăcerea noastră prelungită.

Din felul în care-şi încleştase dinţii, am presupus că Mark urma să-mi spună că mă înşel şi că el nu a sabotat relaţia în mod intenţionat şi că era un iubit devotat, care pur şi simplu a făcut o greşeală nevinovată. Dar când a deschis gura, a spus ceva la care nu mă aşteptam deloc:

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu.

Am râs sec.

— E îngrozitor. Chiar e.

— Ştiu, a spus cu durere în glas. Dar uite cum stă treaba: tu ai fost alături de mine când m-a părăsit Shannon. M-ai ascultat, m-ai făcut să râd, te-ai îmbătat şi ai cântat cu mine şi... mi-ai fost cea mai bună prietenă. Eu *voiam* să fiu îndrăgostit.

— M-am lăsat pe spate şi m-am sprijinit cu mâinile zdravăn de masă ca să nu mă-ntind şi să-l pocnesc.Voiam să fie şi iubire la mijloc. Am crezut că era. Dar, de fapt, nu era. Era pasiune. Erai superbă şi fermecătoare şi ţi-ai dat seama imediat cum să mă faci să mă simt bine în pat. în zilele noastre, asta pare un nenorocit de basm.

A zâmbit în timp ce spunea asta şi am surâs şi eu.

— Dar îţi jur că nu am inima frântă.

A încremenit.

— Nu am inima frântă, am repetat. Eram furioasă şi umilită şi voiam să-ţi tai coaiele şi să ţi le torn în bronz, dar apoi am plecat, am cunoscut pe cineva şi... cred că m-am cunoscut şi pe mine.

— Ai cunoscut pe cineva? a întrebat.

Am înăbuşit subiectul din faşă.

— N-ai niciun drept să mă întrebi despre asta.

A râs:

— OK. Chiar dacă asta mă va scoate din minţi?

L-am ignorat şi m-am sprijinit cu coatele de masă.

— A mai fost căsătorit, cu o femeie pe care a cunoscut-o în facultate şi cu care a avut o relaţie câţiva ani. La patru luni după cununie, ea l-a părăsit. I-a spus că nu simţea ce trebuie să simtă, nu voia să fie căsătorită cu el.

Mark a fluierat pierdut.

— Nu mai face pe uimitul. Puteam să fim noi în locul lor.

M-am îndepărtat de masă şi m-am sprijinit din nou de spătar.

— De ce sunt oamenii atât de laşi? De ce le ia atâta timp să-şi dea seama ce e în inimile lor?

— Noi doi am fost împreună un an şi tocmai ai recunoscut că nici tu nu m-ai iubit, mi-a reamintit Mark.

L-am privit în ochi.

— E adevărat. Dar eu nu te-aş fi rănit vreodată încercând să mă lămuresc. Aş fi discutat cu tine.

Mark i-a mulţumit chelneriţei care îi adusese whisky-ul şi apa minerală. A sorbit din pahar şi a observat că eu nu comandasem nimic de băut.

—Tu chiar nu bei nimic? m-a întrebat făcând un semn cu paharul către mine.

Aşa obişnuiam: să ne aşezăm, să comandăm de băut, să comandăm de mâncat, apoi iar de băut. Şi iar de băut, poate. Nu aveam nimic împotriva tăriei, dar preferam căldura vinului, vântul răcoros de afară şi braţul lui lung încolăcit peste umerii mei în timp ce priveam asfinţitul dincolo de o podgorie.

Sau de oriunde altundeva.

Dacă aş fi băut în seara asta, nu m-aş fi putut limita la un singur pahar şi m-aş fi dus acasă terminată şi deprimată, şi probabil l-aş fi sunat, să-i spun că mi-e dor de el.

Şi apoi?

Era posibil să nici nu fie surprins de un gest atât de impulsiv din partea mea.

Dar, fiind un bărbat sincer şi direct, mi-ar fi reamintit că aceasta nu fusese decât o aventură.

Dar, pentru că în acelaşi timp era şi un suflet singuratic, mi-ar fi promis în taină că mă va suna data viitoare când va veni la Londra.

Iar eu aş fi râs forţat şi l-aş fi asigurat că sunt beată şi melancolică şi că am foarte multe opţiuni aici, deci totul e bine bine bine de tot.

— în seara asta nu, i-am zis lui Mark, zâmbind. Simt nevoia să

renunţ la unele dintre vechile obiceiuri.

* * *

Dar când am ajuns acasă — deşi eram trează — mi se părea că telefonul din bucătărie flirtează cu mine.

Când se mărea, când se subţia, ca o rază albăstruie de lumină lipită de perete.

Sună-l, spunea.

Fă-o. Ştii că vrei să o faci.

Ţi-ar prinde bine să-i auzi vocea, nu-i aşa?

Mi-ar fi prins bine, dar am plecat din bucătărie şi m-am dus în dormitor, unde puteam arunca mobilul într-un sertar şi să-mi pun pijamalele şi să mă prefac că nu simţeam o durere pătrunzătoare în

tot corpul. Voiam să-i aud glasul, voiam să prindă din vocea mea un strop de fior şi bucurie.

A părut fericit când m-a văzut pe trotuarul de lângă casa lui, nu-i aşa? în timp ce eu băteam câmpii şi mă bâlbâiam, el a ascultat calm, apoi s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de gura mea.

Numai amintirea celor ce au urmat în acea noapte m-au făcut să duc mâna la gură şi să-mi ating buzele.

într-un fel, îmi venea să-mi trag o palmă pentru că nu observasem mai multe detalii. Lucruri mărunte, felul în care-şi ţinea furculiţa sau cum scria de mână. Ştiam că-şi bea cafeaua simplă, dar oare ţinea cana de mâner sau în palmă, ca să-i încălzească mâna?

— Ce mama naibii, Pippa, mi-am zis, aruncându-mi puloverul în coşul cu rufe murdare. *încetează.*

Ar fi fost simplu dacă aş fi ştiut că aceste gânduri la Jensen erau un fel de discurs motivant, un fel de a mă convinge să plec din Londra şi să-mi păstrez curajul la cote înalte. Dar nu era asta. Nu mi-era teamă să părăsesc Londra şi, de fapt, nu eram nerăbdătoare să-l anunţ pe Jensen că urma să mă mut la Boston dacă noi nu mai ţineam legătura. Era vorba despre faptul că... ei bine, chiar îl plăceam.

îmi doream să mă placă şi el.

îmi doream să mă *sune.*

Chiar atunci telefonul fix m-a speriat de moarte, sunând isteric pe noptieră. Pe telefonul ăsta nu mă sunau decât mamele mele şi enervanţii de agenţi comerciali, aşa că am răspuns — asigurând-o pe Lele că ieşirea la cină cu Mark fusese previzibil de plictisitoare şi că nu, în momentul de faţă nu eram cu el în pat.

M-am trezit din nou cu mobilul în mână, care părea la fel de ademenitor.

Am scotocit în poşetă după hârtiile de la Hanna, despăturindu-le şi trecând cu degetul peste numele lui. M-am aşezat apoi pe marginea patului.

De un milion de ori în cursul istoriei lumii, o fată a sunat un băiat. Tot de un milion de ori, se simţise la fel de emoţionată — ca şi cum i-ar fi venit să vomite, sincer — şi se întrebase vreo zece minute, dacă e o idee bună sau nu.

La Londra de-abia trecuse de ora 11 noaptea, ceea ce însemna că el poate era acasă sau că la birou cel puţin nu mai e nimeni... şi era posibil să vadă că-l sună un număr de Londra, să spere că sunt eu şi să răspundă.

Corect?

Am format încet numărul, apăsând fiecare tastă cu un deget ţeapăn. Pe mobil apăsam pur şi simplu poza lui şi-l sunam, floare la ureche. Dar nu voiam asta, pentru că poza aceea era un selfie pe care îl făcusem în mijlocul podgoriei, când eram ameţiţi şi purtam nişte pălării de paie. Dacă aş fi văzut fotografia aceea, mi-ar fi trezit amintirile legate de ea. în schimb, acesta era doar un şir de cifre apăsate într-o anumită ordine. Ceva impersonal. Logic. Eram matematiciană; aveam de-a face cu numere în fiecare zi. Dacă făceam asta lent, dacă apăsam fiecare tastă fără să mă gândesc la tipare sau secvenţialitate, în memoria mea nu ar fi rămas nicio urmă. Deci

nu-l puteam suna la orice oră şi nici numerele acestea nu mi se puteau furişa în minte, neinvitate.

Am tastat ultima cifră, ducând receptorul la ureche cu o mână care tremura îngrozitor.

Pauză.

Sună.

Inima îmi bătea atât de tare încât abia mai respiram.

A mai sunat o dată — dar de data aceasta s-a întrerupt în timp ce suna.

Ale naibii întreruperi, parcă s-ar fi uitat la telefon, ar fi văzut numărul de Marea Britanie şi ar fi respins apelul.

Trebuia să fie o altă explicaţie, dar mintea mea nu o putea găsi.

Văzuse că-l sun. Respinsese apelul.

OiristiiuLourm 297

Am început să fac curse prin casă. Poate că în timpul orelor de lucru îşi setase telefonul să-i intre mesageria vocală după ce suna o singură dată. Poate că era în mijlocul unei cine de afaceri şi respinsese automat apelul.

Mi-am pus un film, apoi m-au cuprins gândurile negre, şi am adormit pe canapea. Când m-am trezit, era încă întuneric, iar ceasul de deasupra şemineului arăta ora 3:07 dimineaţa. Primul lucru la care m-am gândit a fost Jensen.

La el era puţin peste ora 10 seara.

După ce mi s-a limpezit creierul am căutat telefonul din dormitor, am format din nou numărul de pe hârtie — nu la fel de încet ca mai devreme — şi am ascultat cum sună o dată. De două ori. Şi apoi, când a sunat a treia oară, a intrat din nou mesageria vocală.

Chiar îmi respinsese apelul.

Mi-am spus că e cazul să închid, am simţit cum muşchii braţului mi se încordează ca şi cum ar fi voit să arunce telefonul cât colo. însă n-am putut să fac asta şi m-am urât ascultând mesajul de întâmpinare, cu maxilarul încleştat şi cu ochii larg deschişi.

— Aţi accesat mesageria vocală a lui Jensen Bergstrom. Fie nu sunt lângă telefon, fie sunt la volan. Vă rog să-mi lăsaţi numele dumneavoastră, numărul de telefon sau orice altă informaţie relevantă şi vă voi suna.

Biip.

Am tras aer adânc în piept, iar ochii parcă-mi luaseră foc. Apoi am trântit telefonul la loc în furcă.

M-am mutat din nou acasă la mamele mele la două săptămâni după ce am revenit de la Boston. Coco şi-a golit atelierul de croitorie, care odinioară fusese dormitorul meu. Cu Lele care era mai mereu la firma de avocatură şi cu Coco pictând în pod, simţeam că-mi retrăiesc copilăria.

Am avut şase interviuri la telefon cu şase oameni diferiţi, şi alte convorbiri ulterioare cu trei firme. Am ieşit în oraş de două ori: o dată cu un tip de la firma la care lucrasem, cu care vorbeam de multă vreme

— dar numai ca prieteni, iar acum că eram singură… ei bine, nah —, şi cu un alt bărbat pe care-l întâlnisem în metrou şi care avea pantofi lustruiţi şi purta costum şi care m-a făcut să mă gândesc la Jensen. Fiecare întâlnire a fost OK, plăcută chiar. Dar în ambele cazuri am refuzat un sărut de noapte bună şi m-am dus acasă singură.

Am auzit mereu că distanţa măreşte dorul şi am luat în derâdere vorba asta. Când luam distanţă faţă de vreun fost nu mi se întâmpla decât să-nceapă să-mi umble ochii. Dar acum, la numai câteva săptămâni de când îl văzusem ultima oară pe Jensen — şi deşi o parte din mine voia să-l pocnească în stomac pentru că-mi respinsese apelul

— nu mă puteam gândi la nimeni în afară de el.

Cele două faţete ale sale mi se războiau în minte: putea fi atât de tandru, de amuzant, de atent şi tot el uita când plecam din oraş, îmi respingea apelurile, facea dragoste cu mine doar când mă aflam în faţa lui. Foarte comod.

— Eşti tare abătută, a zis Coco, aşezându-se lângă mine pe scaunul pianului, într-una dintre camere.

— Aştept un răspuns de la Turner, din Boston, am spus apăsând clapa do cu arătătorul.

Era adevărat, dar nu acesta era motivul pentru care mă uitam fix la pian de zece minute. Dar naiba să mă ia dacă aveam de gând să-l pomenesc cu glas tare pe Jensen.

— Au spus că doresc să vin acolo pentru o întâlnire faţă în faţă.

A ridicat din sprâncene.

— De la Londra. Oau, iubito, asta spune multe.

Mi-a luat mâna între ale ei şi mi-a mângâiat-o încet.

— Nu ai de gând să cauţi şi o slujbă pe aici, pentru orice eventualitate?

I-am spus, ridicând din umeri.

Nu vreau *o astfel de eventualitate*

.

Şaptesprezece *Jensen*

începuse să plouă — o burniţă densă care ameninţa să se transforme în ninsoare —, dar încercând să-mi păstrez optimismul îmi împachetasem totuşi echipamentul de sport şi încălţămintea de alergare. Speram că vremea se va înfrumuseţa suficient ca să îmi strecor puţină mişcare în program.

Gândurile păreau să mi se limpezească după o tură bună de alergare, iar după câteva zile de somn puţin şi zero concentrare, o minte limpede suna al naibii de bine.

Oare creierul se putea bloca? M-am gândit s-o întreb asta pe Hanna la următoarea întâlnire, ştiind că ea fie (a) îşi va da ochii peste cap şi va sugera că nu-mi deosebesc creierul de cur sau (b) se va lansa într-un răspuns ştiinţific, inutil de amănunţit. Şi deşi niciuna dintre aceste variante nu părea deloc a-mi fi de folos, ambele erau de preferat situaţiei în care ne găseam acum: nu ne vorbeam de mai mult de două săptămâni.

în esenţă, reuşisem să stric relaţiile
cu toată lumea

.Vineri dimineaţă, m-am hotărât să merg cu maşina la serviciu, să ascult muzică, să mă gândesc la diverse lucruri şi să am ceva spaţiu doar pentru mine. Un weekend fară să vorbesc cu sora mea părea OK. Două weekenduri era ceva oribil. Nu eram sigur că-l pot duce şi pe cel de-al treilea şi nu ştiam exact *de ce ar trebui* să fac asta. Nu prea aveam chef să-mi cer scuze, dar nici nu voiam să dau vina pe ea pentru tot ce se întâmplase. Toată povestea era extrem de căcăcioasă.

în maşina mea era linişte, în afara picăturilor de ploaie ce căzdeau pe capotă şi a motorului silenţios. Şi pentru că ora de vârf era un adevărat coşmar, aveam foarte mult timp să mă gândesc la tot ceea ce spusese ea, la tot ceea ce spusesem eu şi la faptul că Hanna avea dreptate deplină, iar eu fusesem un mare dobitoc.

De ce, de ce, de ce am plecat tocmai azi cu maşina? Mi-am amintit că într-una dintre primele zile ale excursiei noastre ne-am blocat în trafic. Eu zâmbeam şi mă bucuram de vacanţă, în timp ce Pippa inventa câte o poveste despre fiecare dintre persoanele din maşinile din jurul nostru: bărbatul din dreapta noastră pusese la cale jaful unei bănci — era evident — *Uită-te la cearcănele lui şi la vinovăţia care-i apasă umerii, uită-te cât pare de împovărat!* O mamă epuizată cu câţiva copii pe bancheta din spate se întorcea acasă de la o petrecere, a spus Pippa, iar micul zâmbet de pe faţa ei se datora faptului că-şi cumpărase o sticlă cu vin cu o zi înainte.

Acum, o femeie din SUV-ul negru din stânga mea dansa în scaun şi cânta împreună cu radioul. în dreapta, un bărbat cam de vârsta mea îşi ţinea privirea în oglinda retrovizoare şi gesticula cu mâinile agitat când vorbea cu copiii aflaţi pe locurile din spate. Sunt sigur că vieţile lor erau fascinante... Dar eu nu mă pricepeam deloc să inventez poveşti despre ei, aşa cum făcuse Pippa.

însă obiceiul ei de a visa cu ochii deschişi mi se transmisese puţin şi mie, pentru că, odată ce-mi intrase în minte rămăsese acolo, alungând gândurile neplăcute legate de cearta

cu sora mea. M-am trezit întrebându-mă ce face Pippa la Londra, aşa cum şi ea se întrebase ce fac eu la Boston. Oare lua metroul până la serviciu? Mergea pe jos? Avea maşină?

în timpul vacanţelor pe care le petreceam acasă, în timpul facultăţii, furam tot timpul cheile maşinii tatei şi plecam prin oraş noaptea târziu, mă furişam cu Will pe terenul de fotbal şi beam bere până când adormeam şi ne trezeam plini de rouă şi furnici şi trebuia să conduc până acasă înainte să-şi dea cineva seama că a dispărut maşina. Poate că în adolescenţă Pippa fura şi ea cheile maşinii mamelor ei şi-şi plimba prietenii pe străzile Londrei. Poate că se giugiulea cu băieţii pe bancheta din spate şi cânta cât o ţineau plămânii, cu geamurile coborâte şi cu vântul şuierând prin maşină.

Un claxon m-a trezit la realitate, speriat de şirul gândurilor mele. Petrecusem mai mult timp decât mă aşteptasem gândindu-mă la ce ar face Pippa într-un moment sau altul. Având în vedere, mai ales, că toată povestea noastră fusese *o aventură.*

Nu-i aşa?

în ciuda faptului că plecasem devreme, am ajuns la şedinţa internă de la birou cu o jumătate de oră întârziere. Aveam numai şedinţe toată ziua, de la 8:30 la 18:30, cu un prânz de afaceri în sala de conferinţe.

Nu aveam timp pentru asta — trecuse deja de ora 9 —, dar nu conta: voiam s-o sun pe Hanna.

M-am ridicat, am închis uşa biroului meu şi m-am aşezat la birou. Am luat telefonul şi am format numărul Hannei, încruntându-mă când a intrat mesageria vocală. Desigur, naiba să mă ia. La ora asta preda cursuri.

— Zig — *Hanna,* eu sunt. Sunt la birou. Sună-mă pe mobil când ai timp. Am o zi destul de aglomerată, dar poate luăm cina împreună sau facem ceva în weekendul acesta? Te iubesc.

Am închis, mi-am luat mobilul şi m-am îndreptat spre sala de şedinţe, verificându-mi e-mailurile în mers. Era unul de la o

adresă pe care nu o recunoşteam, ceva de genul ox.ac.uk, şi mi-a luat un moment până să-mi dau seama că era de la Ruby.

Christina liîurtn 303

Salutare, prietene drag!

Voiam să-ţi trimit fotografiile acestea din timpul excursiei noastre! Sper că totul îţi merge bine şi că ne vom revedea în curând.

xoxo Ruby

Ataşate erau câteva poze pe care le făcuse în diversele opriri din vacanţă şi am ezitat puţin înainte de a le deschide, întrebându-mă dacă, mental, eram în cel mai bun moment pentru a mă afunda în amintiri.

Am riscat.

Prima fusese făcută în ziua în care am ajuns la Will şi Ziggy acasă. Ne înghesuiserăm în dubiţă şi zâmbeam cu toţii. Erau diferite cadre cu noi de la degustări, mese şi drumeţii, instantanee când râdeam cu toţii la vreo glumă. Era interesant de urmărit evoluţia interacţiunilor mele cu Pippa prin intermediul fotografiilor. începuserăm atât de politicoşi — spatele drept, zâmbete prietenoase, mult spaţiu între noi. Dar toate astea dispăruseră complet când am ajuns în Vermont. Nu se mai observa acea distanţă de siguranţă specifică străinilor; îi luase locul acea familiaritate dintre prietenii transformaţi în amanţi, cu braţe încolăcite în jurul trupurilor şi cu degete înlănţuite. Era aproape dureros să văd felul în care o priveam şi, când am deschis o poză în care Ruby ne surprinsese ieşind din pădure — cu ochii strălucitori, îmbujoraţi, cu părul ciufulit şi cu hainele strâmbe — am închis aplicaţia de e-mail. Era destul de greu acum că aveam aceste amintiri; nu mai voiam să le retrăiesc şi pe ecranul telefonului.

* * *

Pe la ora unu mi-am strâns lucrurile şi m-am îndreptat spre sala mare de conferinţe de la al doilea etaj. Stomacul a început să-mi chiorăie când am simţit aroma cafelei ce umplea holul şi mi-am dat seama că nu mâncasem nimic de la micul dejun.

în timp ce mă întindeam după o banană de pe masa cu gustări am simţit o mână pe braţ. Era John, asistentul şefului meu.

— Domnule Bergstrom. Domnul Avery ar vrea să vă opriţi în biroul lui un minut, înaintea şedinţei.

M-am îndreptat de spate şi am văzut cum îmi zâmbeşte politicos şi porneşte în direcţia în care trebuia să-l urmez. Am simţit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Trebuie să fi existat un motiv bun pentru ca Malcolm Avery să dorească să mă vadă înainte de şedinţă, mai ales că amândoi urma să luăm parte la aceasta şi toată lumea începea să-şi facă apariţia.

— Jensen, a spus Malcolm închizând dosarul la care lucra. Intră. Speram să avem câteva minute la dispoziţie ca să discutăm înainte să mergem la întâlnire.

— Desigur, am zis şi am intrat în biroul său.

A făcut un semn discret spre uşă.

— închide-o, dacă nu te superi.

Emoţiile mi s-au transformat direct într-un pârâu de transpiraţie.

Prin minte îmi treceau un milion de lucruri — toate chestiile cu care aş fi putut s-o dau în bară în ultimele câteva luni — şi în cele din urmă m-am oprit la harababura de la Londra. Rahat.

— Ia loc, a spus Malcolm, aranjând câteva hârtii din faţa sa. Cum merg lucrurile?

— Bine, am spus gândindu-mă la cazurile la care lucram, şi încercând să-i ofer noutăţi pe care ar fi dorit să le audă. Walton Group ar trebui să se închidă înspre sfârşitul lunii, iar Petersen Pharma spre finalul anului.

— Şi Londra? a întrebat.

— Au fost câteva impedimente la biroul din Londra.

A clătinat din cap, iar eu mi-am înghiţit nodul din gât.

— Nimic din ceea ce nu putem gestiona, va trebui să fim mai atenţi decât ne aştep...Ştiu că tu ai urmărit dosarul acela, a zis. Cunosc situaţia.

Malcolm şi-a împreunat mâinile pe birou în faţa sa şi m-a privit
îndelung preţ de un moment.

— Jensen, tu ştii cum merg lucrurile pe aici. Zilele astea nu e pur şi simplu suficient să practici dreptul cu competenţă — aproape oricine cu diplomă în drept poate face asta. Noi însă avem nevoie de asociaţi şi parteneri care să aducă bani mulţi în firmă. Care să inspire încredere şi să extindă afacerea. Care s-o *menţină.* Ştii... când am deschis firma îmi făceam în fiecare lună o estimare aproximativă a indicelui de profitabilitate.

Am făcut ochii mari, iar el a surâs.

— E adevărat. Calculam orele pentru care îi taxam pe clienţi, apoi le comparam cu cheltuielile pe care angajatorul le suporta în numele meu — totul, de la salariul pe care-l plăteam secretarei la costul energiei electrice din biroul meu. Pe atunci nu aveam computere, aşa că le notam pe toate într-un carneţel pe care-l păstram în buzunarul interior al sacoului. Plăteam prânzul unui client, adăugam acolo. Aveam nevoie de o cutie cu agrafe, adăugam acolo. Ţineam socoteala acestor cifre pentru că aşa ştiam când aduc profit sau când nu aduc. Când eram faţă în faţă cu şeful meu le aveam acolo pe toate, negru pe alb, toate lucrurile pentru care *eu* eram responsabil, lucrurile pe care *eu* le influenţasem. într-o bună zi m-a privit şi mi-a spus: „Un om care este atât de ordonat trebuie să fie în tabăra mea". La scurt timp după asta am fost făcut partener.

Am dat din cap, deşi nu eram deloc sigur unde voia să ajungă cu discuţia asta.

— Pare un sistem grozav.

— Văd la tine aceeaşi pasiune, acelaşi devotament, a spus. Orele lucrate nu sunt singurul motiv pentru care cineva ajunge partener — deşi, am primit asigurări că tu faci mult mai multe decât este cazul, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Aşa cred.

— Avem nevoie de cineva care să poată gestiona cazurile importante cu profesionalism şi eficienţă. Avem nevoie de cineva care să conducă întregul proces, care să gestioneze interacţiunile la orice nivel cu pricepere, care e cea mai bună imagine pentru firmă şi aduce clienţi noi pentru că aceştia aud doar lucruri bune despre firmă. Sigur, e posibil să mai existe probleme ici-colo, cum ar fi cele de la biroul din Londra, oamenii care identifică aceste probleme şi muncesc să le rezolve sunt cei care rămân în firmă. Tu construieşti relaţii noi şi gestionezi o fuziune importantă şi beneficiezi în continuare de respectul echipei tale.

A făcut o pauză, aplecându-se spre mine.

— Fac pariu că dacă te întreb, şi tu ai un carneţel de genul acesta, nu-i aşa?

Aveam. Aveam un tabel cu toţi clienţii mei, cu stadiul dosarelor la care lucram şi cu facturile emise, din ziua în care am fost angajat ca asociat.

— Aşa e, am confirmat.

A râs şi a lovit cu mâna în birou.

— Ştiam eu. Şi de-asta voi propune să devii partener la şedinţa la care trebuie să mergem… — s-a uitat la ceas — de acum cinci minute. Felicitări, Jensen.

M-am aruncat pe canapea şi priveam în tavan. Dacă viaţa mea ar fi însemnat o listă cu obiective de atins — ceea ce, să fim cinstiţi, cam era — atunci obiectivul trecut la prima poziţie ar fi avut o bifa roşie şi strălucitoare lângă el. După şedinţă, am primit oferta oficială de a deveni *partener* — reuşisem, în cele din urmă.

Atunci care mama dracului era problema? în loc să ies în oraş şi să sărbătoresc cu restul echipei sau să-mi sun prietenii, stăteam singur în living, privind în gol.

Mi-am întins picioarele şi le-am pus pe măsuţa de cafea, sorbind din bere. Reuşisem lucrul pentru care îmi petrecusem

muncind toată viaţa de adult, dar, în loc să mă simt mulţumit, mă simţeam neliniştit. întreaga fază era dezamăgitoare. îmi croisem drum glorios spre şi mai multă muncă, spre şi mai multe responsabilităţi, spre şi mai multe îndatoriri.

Limba mare a ceasului ticăia în tăcere. Voiam să discut despre asta cu cineva, pentru că, fără îndoială, exista cineva în viaţa mea care s-ar bucura pentru mine şi care ar alunga amorţeala aceasta. Aş fi putut s-o sun din nou pe Hanna; şi ea era dependentă de muncă şi ştia ce înseamnă să ţi se recunoască meritele şi să fii promovat pentru realizările tale. Dar nu mă sunase încă şi nu voiam să insist, dacă era ofticată rău pe mine.

Şi părinţii mei s-ar fi bucurat enorm. După ce fusese căsătorit cu mama vreme de 40 de ani, tata ştia mai bine decât oricare dintre noi importanţa echilibrului dintre muncă şi viaţa de acasă.

Viaţă. Acasă.

Albul imaculat al pereţilor goi din casa mea mă liniştise întotdeauna; în contrast intenţionat cu aglomeraţia de la birou şi cu zgomotul permanent de telefoane ce sunau, voci ce strigau pe hol, pantofi zornăind pe suprafaţa de marmură. Casa mea fusese spaţiul meu blând, steril. Dar brusc mi se părea complet lipsit de viaţă.

Şi cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi dădeam seama că ceea ce lipsea casei mele lipsea şi vieţii mele, în general: energie. Spontaneitate. Sunet şi muzică, râs şi sex, greşeli şi triumf.

Cu această idee limpede venise şi sentimentul pe care-l aveam când mă trezeam şi o vedeam pe Pippa dormind pe perna de lângă mine sau coborând treptele casei din Vermont. Când îi vedeam picioarele lungi întinse pe canapea în timp ce citea. Senzaţia era acel fior, acea tresărire aproape dureroasă a inimii, când aceasta are ceva de spus.

Mi-era dor de ea. O doream. Voiam să fie aici *cu mine* — sau eu cu ea — şi voiam să găsesc acea bucurie în lucrurile mici pe care ea părea s-o stăpânească atât de bine.

îmi lipsea râsetul ei dezlănţuit şi entuziasmat şi felul în care-şi strâmba nasul când cineva folosea cuvântul *umezeală.* îmi lipsea felul în care îmi desena lent litere şi nori şi spirale pe spate când mă odihneam deasupra ei, trăgându-mi sufletul. îmi lipsea senzaţia de a fi înăuntrul ei, dar, mai mult de-atât, îmi lipsea senzaţia de a fi cu ea. Fără să facem nimic, pe bune, doar... să fim împreună.

M-am ridicat, am urcat în fugă la etaj, am scos prima valiză pe care am găsit-o şi am început să arunc lucruri în ea: cămăşi, pantaloni, boxeri. Am azvârlit conţinutul dulapului de la baie în geantă şi am închis-o cu un zornăit tăios.

Nu ştiam ce o să spun când voi ajunge acolo — sau ce va spune ea — aşa că mi-am repetat în minte aceleaşi cuvinte, la nesfârşit: *Te iubesc. Ştiu că trebuia să fie ceva trecător, dar nu e. Vreau să desluşesc restul poveştii.*
Când am intrat pe I-90, mi-am dat seama că nu am rezervat bilet de avion spre Londra. Râzând, am sunat la firma de rezervări Delta. Maşinile treceau în viteză pe lângă mine şi, după doar câteva minute, mi-a răspuns o operatoare.

— Bună ziua, a spus o femeie, pe un ton voios şi amabil. V-am recunoscut după numărul de telefon. Puteţi confirma adresa de domiciliu?

Am recitat-o în grabă, sesizând viteza din propria voce.

Femeia a confirmat, întrebându-mă de ce anume am nevoie, unde zbor, când aş fi dorit să plec. Nu s-a arătat surprinsă de dorinţa mea imediată de a zbura peste Atlantic.

Şi data la care vă întoarceţi?Am încremenit; la partea aceasta nu mă gândisem. Dacă eliminam din ecuaţie munca sau orice altă responsabilitate, aş fi putut spune că în cel mai bun caz urma să stau o săptămână — poate două — înainte de a mă întoarce acasă. Mi-aş fi dorit să ne întoarcem împreună sau cel

puţin să ne înţelegem şi să stabilim un plan de a continua. Puteam să aştept. Puteam să am răbdare.

Nu m-aş fi putut însă resemna niciodată cu acea replică: *Sună-mă când treci pe la Londra.*

— Nu vreau bilet de întoarcere deocamdată, am zis.

— Nicio problemă, a spus femeia şi apoi, ca şi cum mi-ar fi simţit îngrijorarea, a continuat: Nu e ceva ieşit din comun. Ce loc preferaţi, domnule Bergstrom?

— Nu are importanţă, i-am zis. Doar să fiu în avion.

-OK.

Am auzit-o cum tastează în continuare.

— Şi doriţi...

S-a oprit preţ de un moment şi m-am pomenit uitându-mă la telefon şi întrebându-mă dacă nu cumva s-a întrerupt convorbirea.

— Alo?

— Da, scuze, a spus, revenind. Aţi fi interesat să vă folosiţi milele?

— Milele?

— Da, aveţi, ăăă, multe, a zis şi apoi a râs. Aproape 800 000.

* * *

Londra era cenuşie ca întotdeauna la aterizare, dar când am coborât sub plafonul de nori am zărit Tower Bridge şi London Eye. Tamisa şerpuia printre arterele oraşului. Emoţiile, care mi se risipiseră oarecum pe timpul acestui zbor lung, s-au retrezit la viaţă când tot oraşul mi-a apărut înaintea ochilor.

The Shard mi-a reamintit de o poveste pe care ne-a spus-o Pippa, despre vizitarea observatorului de la etajul 72 şi despre faptul că i s-a părut extrem de caraghios că exista o pagină de Yelp unde oamenii îşi puteau „exprima nemulţumirea faţă de priveliştе".

Când am văzut stadionul Wembley mi-am adus aminte de povestea Pippei despre un concert la care fusese acolo. Stătuse pe stadion cu ochii închişi, înconjurată de 90 000 de oameni, în

timp ce muzica îi vibra în fiecare oscior din trup şi totul fusese o experienţă absolut divină.

Voiam să fiu omul de lângă ea atunci când urma să experimenteze următorul moment de genul acesta.

Mi-am recăpătat energia când am aterizat şi m-am îndreptat spre terminal, trecând prin vamă şi pe la banda de bagaje. Rutina părea atât de firească, atât de normală, încât mi-am permis să-mi imaginez — de o sută de ori — cum ar fi să merg la ea acasă sau să mă întâlnesc cu ea la cârciuma din colţ sau pur şi simplu să dau nas în nas cu ea din întâmplare pe trotuar. îmi repetasem scurtul discurs, dar începeam să-mi dau seama că nu mai conta ce i-aş spune când o văd. Dacă îşi dorea să fie cu mine, restul ar fi venit de la sine.

Mă simţeam ca tipul din filme care are o misiune şi speră că nu şi-a dat seama prea târziu de ceea ce simte.

Haosul organizat de pe Heathrow vâjâia în jurul meu şi am găsit un colţ liniştit chiar lângă terminalul de bagaje. Era răcoare şi umezeală, lângă nişte uşi automate. Mi-am lăsat valiza jos şi am scos telefonul din buzunar.

Am deschis agenda cu numere şi am izbucnit în râs când am văzut poza de lângă numele ei. Era o fotografie pe care o făcuse la hanul Jedediah Hawkins, pe la începutul excursiei. Se strâmba, cu buzele ţuguiate şi cu ochii încrucişaţi. Ruby spusese că trebuie să introducem cu poze pe toată lumea în agendă, iar Pippa îşi făcuse cel mai îngrozitor selfie, trimiţându-l tuturor.

Chiar sub poză era adresa ei. Era sâmbătă după-amiaza; nu ştiam dacă va fi acasă sau cu prietenii ei. Dar trebuie să-ncerc. Am ieşit şi am chemat un taxi.

Străzile deveneau din ce în ce mai înguste când taxiul ieşise de pe M4 şi intrase în oraş. Am privit, de pe bancheta din spate, cum trecem pe lângă nişte şiruri de căsuţe clădite în unghiuri ciudate. Majoritatea copacilor erau golaşi în această perioadă a anului, iar trunchiurile lor noduroase ieşeau

crescând din trotuarele pietruite şi se ridicau băţoase lipindu-se de cărămida cenuşie.

Oamenii stăteau la intrarea în cârciumi, cu halbele în mână, pălăvrăgind sau urmărind un meci de fotbal la televizoarele din interior. Am trecut pe lângă alte grupuri de oameni aflate la mesele cafenelelor stradale sau care intrau în cafenele ca să-şi ia doza de cafeină de sâmbătă. Mi-am închipuit ce fel de viaţă am fi avut aici Pippa şi cu mine, dacă şi-ar fi dorit: ne-am fi întâlnit cu prietenii la pubul din colţul străzii sau ne-am fi oprit la piaţa din cartier pentru a face cumpărăturile pentru cină.

Ştiam că e periculos s-o apuci pe drumul imaginaţiei, dar nu mă puteam abţine. N-o mai văzusem de aproape o lună — nu vorbisem cu ea tot de atunci. Dacă acum mi-era greu, închipuiţi-vă cum ar fi să nu mai vorbesc cu ea niciodată.

M-a lovit un val de ameţeală exact când taxiul s-a oprit în faţa unei clădiri înguste de cărămidă. Am plătit şoferului, mi-am luat geanta şi am coborât. M-am uitat la ferestrele de la etajul al treilea şi mi-a trecut prin cap că, dacă totul mergea bine, aş fi putut să dorm diseară cu ea în braţele mele.

Am verificat din nou adresa şi numărul apartamentului înainte de a începe să urc scările.

S-ar putea să nu fie aici.

Şi ar fi în regulă.

Aş putea aştepta la cafeneaua din colţ sau aş lua metroul până în Hyde Park, să mă plimb câteva ceasuri.

Am bătut la uşa apartamentului ei şi inima mi-a urcat în gât când am auzit sunetul unor paşi grei.

Credeam că sunt pregătit pentru orice. Mă înşelasem.

Bărbatul din uşă m-a privit cu ochi mari şi albaştri. Părul negru şi cârlionţat i se revărsa în plete pe umeri şi un rotocol de fum i se ridica din ţigara din mână. Am zis, uluit.

— Ăă... Mark?

A suflat o dâră lungă de fum gros, apoi şi-a cules un pic de tutun de pe buză.

Cine

— ?Tu eşti... Mark? am zis din nou, de data aceasta mai încet. Sau... Pippa? E aici? Cred că acesta e apartamentul ei.

M-am uitat din nou pe hârtia din mâna mea ca să mai verific o dată.

— Neah, frate, a zis el. Nu cunosc nicio Pippa şi niciun Mark. De-abia m-am mutat aici. Tipa care stătea aici s-a mutat acum o săptămână.

Am dat din cap amorţit şi i-am mulţumit, întorcându-mă pe coridor.

Pippa s-a mutat?

Am coborât treptele încet, una câte una.

Nu ştiu de ce chestia asta mă luase prin surprindere. Doar nu vorbiserăm între timp. însă trecuseră doar câteva săptămâni de când plecase din Boston. înseamnă că se mutase... imediat.

Am scos telefonul, i-am găsit din nou poza şi am apăsat.

Aveam stomacul în piuneze când a sunat o dată, de două ori. în cele din urmă am auzit o serie de bufnituri şi sunete înfundate, ca şi cum cineva ar fi ţinut telefonul invers. Ritmul constant al muzicii îmi vibra în ureche, prin telefon.

— Noroc! a strigat cineva în receptor, iar eu am mijit ochii, încercând să-i identific glasul dintr-o mie de alte voci.

— Pippa?

— Alo? Nu prea te aud. Vorbeşte mai tare.

— Pippa, sunt Jensen. Eşti acasă? Tocmai am ajuns...

— Jensen! De când nu ne-am auzit, amice! Acasă? Neah, mai târziu. Ce mai faci?

— Păi... uite de ce te sun...

— Ascultă, o să-ncerc să te sun eu mâine. Nu aud nimic!

Am făcut o pauză, privind înainte în gol. Apoi convorbirea s-a întrerupt.

— Sigur, normal.

* * *

Ca şi cum lucrurile n-ar fi putut merge mai rău de-atât, mi-am dat iute seama că fusesem atât de entuziasmat de revederea cu Pippa şi de rezolvarea lucrurilor, încât nu mi-a trecut prin cap

să-mi rezerv vreo cameră la vreun hotel, în caz că nu ieşea cum mă aşteptasem.

Am găsit un taxi pe o stradă din apropiere, iar şoferiţa a aşteptat cât timp mi-am rezervat o cameră prin telefon. După ce m-a lăsat la hotel, am luat cina singur la un mic birt din cartier şi, în tot acest timp, am refuzat să admit posibilitatea că am făcut o greşeală uriaşă, din aroganţă.

Mă va suna dimineaţă, mi-am spus.

Dar nu m-a sunat dimineaţă, deşi am verificat încontinuu în timp ce lucram la sediul din Londra, pretinzând că sunt prezent pentru a îndrepta erorile. Nu m-a sunat nici în cursul după-amiezii, iar când am sunat-o din nou seara a intrat direct căsuţa poştală. I-am lăsat un mesaj şi telefonul a rămas deschis, lângă pat, în eventualitatea în care m-ar fi sunat.

Am încercat a doua zi de dimineaţă — mesageria vocală — şi încă o dată —, lăsând un alt mesaj. Nu aveam adresa ei de e-mail, iar Ruby nu-mi răspunsese mesajului prin care o rugam să mă ajute s-o contactez pe Pippa. în a treia noapte petrecută acolo, era momentul să-mi recunosc înfrângerea.

Mi-am împachetat la loc singurul bagaj, am predat cartela şi am luat un taxi spre aeroport.

Mi-a fost destul de uşor să-mi rezerv un zbor şi, ştiind că voi bea cât whisky mă va ţine stomacul şi apoi voi dormi tot restul zborului, am folosit multe mile pentru a-mi achiziţiona un bilet de întoarcere la clasa întâi direct spre Boston.

Am găsit un loc izolat într-un colţ la salonului din terminal, atent să-mi păstrez privirea în jos şi căştile în urechi, nedorind să intru în discuţie cu nimeni. Hanna mi-a scris un mesaj când ajunsesem deja la al doilea pahar cu whisky şi apă minerală, dar l-am ignorat, pentru că nu voiam să recunosc în faţa ei că-mi asumasem un act de încredere oarbă, după care mă prăbuşisem, arzând spectaculos.

Ştiu că ar fi fost mândră de mine pentru că încercasem şi ar fi făcut orice i-ar fi stat în putere să mă înveselească, dar deocamdată voiam să-mi plâng de milă. Fie Pippa nu-şi dorise

niciodată mai mult, fie *îşi dorise,* iar eu fusesem prea bătut în cap să nu văd lucrul acesta la momentul potrivit.

Zborul meu a fost anunţat în difuzorul din salon şi mi-am golit paharul. Apoi mi-am înşfăcat geanta de voiaj şi m-am îndreptat spre poarta de îmbarcare.

Gloata obişnuită începuse să se adune la poartă şi m-am aşezat şi eu la coadă, răspunzând forţat zâmbetului însoţitoarei de zbor, în timp ce îmi scana biletul, apoi am luat-o pe coridorul ce ducea la aeronavă.

Zgomot de paşi înaintea mea şi am trecut pe pilot automat, intrând în avion şi înaintând pe interval. Apoi m-am oprit în faţa rândului unde aveam biletul.

Când am ridicat privirea am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

Am inspirat profund şi am încercat să vorbesc, iar din torentul de vorbe şi discursuri care mi se roteau în minte, un singur cuvânt a reuşit să-mi iasă din gură.

— Bună.Optsprezece

Pippa

Pe la 16 ani, mă oprisem într-o zi să fac cumpărături de la magazinul din colţ, în drumul meu de la şcoală spre casă, plângându-mă în sinea mea de *mame, de câte teme am de făcut şi de faptul că ele nu-şi dau seama cât sunt eu de ocupată şi de importantă. Cum de îndrăznesc să mă trimită după cumpărături?!* Când mi-am ridicat privirea din cutia de ouă din mâna mea, am dat cu ochii de Justin Timberlake care era acolo... Dumnezeu ştie de ce.

Avea un spectacol în oraş, mi-a spus Google mai târziu. Nici până în ziua de azi nu am idee ce căuta la magazinaşul nostru de cartier.

în acel moment, creierul meu s-a blocat şi totul a încremenit. I se mai întâmplase asta computerului meu — monitorul scotea un sunet ca o pocnitură şi apoi totul se

înnegrea, iar eu trebuia să-l restartez la nesfârşit. De câte ori i se întâmplă asta computerului meu antic din dormitor, îmi zic că are un moment *Justin Timberlake* pentru că exact aşa m-am simţit în acel moment.
Poc

.Ecran negru.

Justin îmi zâmbise, apoi îşi aplecase capul ca să-mi întâlnească privirea. Avea o expresie din ce în ce mai îngrijorată.

— Eşti OK? mă-ntrebase.

Am clătinat din cap, iar el mi-a luat cutia cu ouă din mână şi a aşezat-o în coşul care-mi atârna de braţ, zâmbind din nou.

— Nu vrem să scapi ouăle pe jos.

N-o să încetez niciodată să râd din cauza acestei replici, pentru că, atunci când Justin Timberlake mi-a zis să nu-mi scap ouăle pe jos, o mică parte încă funcţională a minţii mele a început să facă o mulţime de glume despre ovulaţie.

Nu că aş fi avut suficient curaj să rostesc vreuna dintre ele cu glas tare.

Deci asta e crucea mea, sincer. Că în timpul întâlnirii întâmplătoare cu cea mai mare celebritate din lume, pe care nu credeam c-o voi trăi vreodată, eu am fost complet mută, atât de mută încât celebritatea cu pricina nu era foarte sigură dacă voi supravieţui întâlnirii fără să scap 12 ouă din mână.

Şi tot aşa m-am simţit când am ridicat privirea şi l-am zărit pe Jensen Bergstrom, care stătea în faţa mea, în avion.

Poc.

Ecran negru.

în timpul de care sistemul meu a avut nevoie să se restarteze, Jensen părăsise deja intervalul, vorbea cu bărbatul din spatele său şi arăta spre rândul meu de parcă îl întreba dacă nu cumva voia să schimbe locurile. Apoi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

Slavă Cerului că de data asta stăteam deja jos. Şi nu aveam ouă în mână.

— Ce...?

întrebarea mi-a fost întreruptă de o senzaţie de sufocare în gâtlej. A mai spus o dată „Bună", cu răsuflarea întretăiată.

A înghiţit în sec şi ochii mi s-au mutat asupra gâtului său. Purta o cămaşă de costum, deschisă la guler. Fără sacou, fară cravată. Şi în locul unde ochii mei îi ţintuiau gâtul, îi vedeam o venă cum pulsează. Brusc, m-a cuprins un val de căldură.

I-am privit din nou chipul şi era ca şi cum aş fi răsfoit printre amintirile mele preferate. Mi-am amintit de mica lui cicatrice de sub ochiul stâng, de pistruiul solitar de pe pometele drept. Mi-am amintit de incisivul care-i încăleca puţin dintele de lângă el, făcând ca zâmbetul lui aproape perfect să fie mai uşor de digerat. Toate aceste mici imperfecţiuni îl făcuseră pe Jensen mai pământean în ochii mei, dar acum, când le revedeam, chipul său devenea cel mai frumos din lume pentru mine.

Ochii ni s-au întâlnit şi s-a produs din nou acea reacţie chimică incredibilă.

Asta exista între noi, nu-i aşa?

însă mi-am dat seama — poate prea târziu — că orice femeie ar fi avut această *reacţie chimică* în faţa unui bărbat ca Jensen. Adică, *la naiba.* Cum să nu aibă? *Uită-te la* el.

Iar eu m-am uitat. Nu purta nici pantaloni de costum. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi închişi Ia culoare, care-i veneau strâmţi pe coapsele musculoase, iar în picioare avea o pereche de încălţări verzi Adidas... iar mintea mea s-a împotmolit undeva în ţinuta lui relaxată preţ de o clipă, însă apoi a trecut mai departe, încercând să-şi răspundă la marea întrebare: *De ce era aici?*

— Bună, am răspuns, clătinând din cap, înainte de a izbucni fără niciun sens: Nu te-am mai sunat.

Cuvintele mele au sunat fără niciun sens, ca o ploaie de hârtiuţe rupte.

— O, Doamne. Şi tu erai *aici*? La Londra?

— Da, a răspuns, încruntându-se puţin. Şi nu, nu m-ai mai sunat. De ce?

în loc de răspuns, de pe buze mi-a zburat o altă întrebare:

— Chiar zbori spre casă cu acelaşi avion care mă duce la Boston? Care erau şansele?

Nu ştiam exact ce să cred despre această situaţie.

Mă rog, nu era tocmai adevărat. Pur şi simplu, aveam atât de multe sentimente contradictorii şi nu ştiam exact care este cel dominant.

Mai întâi: euforia. Ca un reflex, ca tresărirea genunchiului. Arăta bine şi fericit, şi avea un soi de energie frenetică în ochi care semăna cu un colac de salvare aruncat peste bord, direct spre mine. Indiferent de ceea ce se petrecuse după aceea, îmi plăcuse la nebunie timpul pe care-l petrecusem cu el. începusem să-l *iubesc.*

Dar şi: îngrijorarea. Din motive evidente.

Şi furia. Tot din motive evidente.

Şi poate un strop mic de speranţă.

— într-adevăr, care erau şansele, a zis cu voce stinsă, apoi a zâmbit cu toată faţa: de la ochi, şi de la obraji până la buzele lui perfecte.

— Vii la Boston?

Am încercat să traduc cumva tresărirea entuziastă a sprâncenelor sale, felul în care mă cerceta din priviri.

— Am trei interviuri, am zis, încuviinţând.

Părea că fericirea i se şterge de pe chip.

-Ah.

Asta e.

Am dat din cap, întorcându-mă şi înghiţindu-mi cuvintele: *Nu te-ngrijora, nu te voi suna dacă nu vrei,* care mi se tot învârteau pe vârful limbii.

— Şi ţi-au cumpărat bilet la clasa întâi? a murmurat. *Oau.*

încheiasem oficial această conversaţie. *Asta* i se păruse lui interesant? Că meritam un bilet scump de avion? Mi-am întors privirea spre geam şi am râs amar în sinea mea.

îmi petrecusem ultimele trei săptămâni încercând să nu mă gândesc la el. îmi lua mai mult să trec peste o aventură de două săptămâni decât peste coabitarea cu un cur futăcios. Dar acum eram aici, chiar lângă Jensen, şi asta durea de-a binelea.

— Pippa, a spus încet, luându-mă de mână, te-am supărat cu ceva?

Mi-am tras uşor mâna. Cuvintele îşi făcuseră loc pe buzele mele, însă le-am suprimat, pentru că totul nu fusese decât o aventură.

Fusese doar o aventură.

Pippa, ce mama dracului, a fost doar o aventură.

L-am privit din nou, incapabilă să-mi tot repet această minciună.

— Mai ştii, Jensen, ce s-a întâmplat între noi în octombrie? Pentru mine nu a fost o simplă aventură.

A holbat ochii.

— Eu…

— Iar tu m-ai respins *complet.*

A dat să spună ceva, dar i-am luat-o înainte:

— Uite, ştiu că trebuia să menţin lucrurile aşa cum se întâmplă într-o aventură, dar inima mea, se pare, a avut alte planuri. Deci, dacă nu mă uit la tine e pentru că ţin la tine… şi pentru că aş vrea să-ţi sparg niţel faţa.

A clătinat din cap ca şi cum n-ar fi fost sigur de unde să înceapă şi a zis:

— Sâmbătă seară, înainte să te sun, am trecut pe la fostul tău apartament. Duminică, i-am scris lui Ruby încercând

să dau de tine. Te-am sunat din patru în patru ore în ultimele trei zile.

Inima a început să-mi bată cu lovituri de ciocan.

—Eram în oraş cu prietenii mei sâmbătă, când ai sunat. Sărbătoream interviurile pentru job. Duminică mi-am anulat contractul de telefonie mobilă pentru că nu-mi mai permiteam să plătesc. Acum o săptămână şi ceva m-am mutat din fostul apartament şi m-am întors acasă la mamele mele. însă te-am sunat, nu la mult timp după ce am revenit de la Boston. De două ori, de fapt. Ai redirecţionat de fiecare dată spre mesageria vocală. Poate că sâmbătă mi s-a părut puţin cam târziu să mă suni înapoi.

Ochii lui verzi parcă se făcuseră şi mai mari.

— Atunci de ce Dumnezeu *nu ai lăsat* un mesaj vocal? Habar nu aveam că tu sunaseşi. Te am în agendă cu numărul de mobil, dar nu am avut niciun apel pierdut de la tine.Era un număr de Marea Britanie, Jensen, telefonul meu fix de acasă şi te sunam când la Londra era noapte. Cine *altcineva* putea să fie?

A izbucnit în râs.

— Poate unul dintre cei 50 de oameni cu care lucrez aici, la biroul din Anglia?

Glasul i s-a îmbunat când a adăugat:

— Crezi că se opreşte cineva din muncit la firma asta?

I-am ignorat zâmbetul blând pentru că simţeam că-mi ard obrajii din cauza unui val de umilinţă.

— Nu mă face să mă simt ca o idioată. Chiar şi eu ştiu că nu ai redirecţiona niciodată un apel de serviciu în mesageria vocală.

— Pippa, a spus, aplecându-se şi prinzându-mă de mână.

Avea mâinile calde, dar ferme.

— La Londra, lucrul începe pentru mine în mijlocul nopţii, iar biroul de pe Coasta de Vest se închide de-abia la 9 seara. Asta înseamnă că de la 6 dimineaţa până pe la 9 seara sunt în întâlniri sau răspund la e-mailuri şi la mesaje vocale pe care oamenii mi le trimit când eu dorm sau sunt la diverse şedinţe. Aproape *niciodată* nu răspund la telefon, mai ales când ajung, într-un final, acasă.

Tot ce se întâmplase îmi reapăruse în minte, în batjocură.

Presupusesem imediat că mă respingea, când de fapt aşa făcea cu fiecare apel, pentru că nu-i plăcea să vorbească la telefon.

— De ce mai ai telefon mobil? am întrebat, mijind ochii.

A zâmbit.

— Pentru serviciu, de exemplu. Nu pot ignora apelul când mă sună şeful meu — care deţine firma — sau mama.

Am clătinat din cap, şoptind:

— Nu încerca să mă abureşti.

Asta l-a luat clar prin surprindere.

— Nu încerc să te *aburesc.* Sunt sincer. Nu ştiam că ai sunat. *Mi-aş fi dorit* să ştiu. Mi-a fost dor de tine.

Cuvintele astea au declanşat ceva în mine, o reacţie dulce-amară pe care nu o puteam desluşi cu precizie. îmi plăcea să le aud, dar nu însemna foarte mult. Fusesem în cartierul lui zile întregi, spre finalul vacanţei mele, şi nu mă sunase după noaptea petrecută la el acasă şi nici nu se arătase dornic să mă revadă. Şi, în ciuda a ceea ce ne-am spus, adevărul era că nu eram *deloc* interesată de futaiul Jensen Vizitează Londra.

— Mă bucur să aud asta, am zis, însă la urma urmelor nu cred că vreau să mă cauţi când eşti în trecere prin Londra. Am descoperit că nu sunt genul căruia să-i placă aventurile.

Mi-am tras nasul, încercând să par serioasă.

— Nu îmi mai plac. Nu cred că vreau s-o iau din nou pe drumul acela.

Jensen a făcut o pauză înainte de a vorbi, clipind des.

— Mie nu mi-au plăcut *niciodată* aventurile.

— Păreai să te simţi foarte bine, dacă mă ajută memoria.

A zâmbit în colţul gurii.

— Pippa, întreabă-mă de ce sunt aici.

— Cred că am înţeles deja că eşti aici cu jobul. Biroul de la Londra, mai ţii minte?

A înclinat capul şi a mijit ochii.

— Ai *înţeles?*

M-am încruntat. Nu asta era de înţeles? Totul devenea foarte derutant când discutam despre fusuri orare şi programe de muncă şi...

— Bine, am zis cedând, fără nicio inflexiune în voce. De ce eşti aici?

— Am venit aici ca să te văd pe tine.

Poc.

Negru.

Mă privea fix cât încercam să înţeleg ce vrea să zică, iar zâmbetul său abia schiţat devenea din ce în ce mai nesigur.

— Tu... *Poftim?*

A surâs larg, încuviinţând.

— Am venit aici ca să te văd pe tine. Mi-am dat seama că-mi doresc mai mult. Am venit să văd dacă... şi tu-ţi doreşti mai mult de la mine. Sunt îndrăgostit de tine.

M-am propulsat în picioare prin propria voinţă a picioarelor şi, înainte de a-mi da seama ce fac, am trecut peste el şi m-am îndreptat spre toaletă, printre rânduri. însoţitoarea de zbor a strigat după mine:

— în scurt timp vom decola...

Dar oamenii încă se îmbarcau. Iar eu trebuia să-

mă mişc

mă plimb

respir

sau ceva de genul ăsta.

M-am strecurat în toaletă şi am dat să închid uşa. însă o mână m-a oprit. Jensen mă privea rugător.

— De-abia încap eu aici, am şoptit, punându-i o mână pe piept.

A înaintat oricum şi am schimbat cu stângăcie locurile, astfel

încât m-am trezit cu spatele la uşă.

— Doar... lăsaţi-ne câteva clipe, i-a spus stewardesei uluite.

A închis cu grijă uşa în urma mea, apoi s-a aşezat pe capacul toaletei şi a ridicat privirea spre mine.

— Ce mama dracului cauţi aici? am întrebat.

Mi-a luat mâinile în ale lui.

— Nu vreau să pleci de lângă mine după ce îţi spun că te iubesc.

— O să stau tot zborul lângă tine, am ripostat destul de jalnic.

S-a crispat şi a clătinat din cap.

— Pippa...

— M-am întors acasă de la Boston şi eram nefericită, i-am zis. Mi-am dat demisia, m-am mutat la mamele mele şi mi-am propus să fac din viaţa mea ceva la care să-mi doresc să revin după vacanţă.

Jensen asculta, privindu-mă răbdător.

— Nu-mi puteam da seama dacă m-ai distrus sau... sau m-ai *regăsit,* am spus. Am ieşit la mai multe întâlniri în oraş — s-a crispat din nou — şi nu m-am bucurat de niciuna dintre ele.

— Eu nu am fost cu nimeni după tine, a zis el.

— Nici măcar cu Softball Emily?

A izbucnit în râs.

— Nici măcar cu ea. Şi nu e ca şi cum ar fi fost un sacrificiu din partea mea.

S-a întins, mi-a cuprins obrazul în palma sa şi m-a privit drept în ochi.

— Şi poate Hanna şi Will vor nega, dar *am ieşit* la întâlniri, înainte de tine. Doar că nu te cunoscusem încă. Eşti cea mai frumoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

îmi analiza cu atenţie chipul spunând asta. Şi nu zisese nimic despre părul meu.

Nu mi-a dat niciun indiciu dacă observase cumva că este de culoarea lavandei. Nici măcar nu mi-a cercetat grămada de brăţări de pe mână şi nici colierul ostentativ de la gât, şi nici bocancii roşii.

Şi cred că atunci mi-am dat seama. Mă pierdusem. Acei ochi verzi cu gene dese; obrajii netezi şi îmbujoraţi; părul pe care-l lăsase să crească destul cât să-i acopere sprâncenele; şi acum, felul în care mă vedea aşa cum sunt, nu ca un tablou de forme excentrice şi culori aprinse...

Am emis un nou raţionament.

— Ai venit la Londra ca să faci un gest măreţ pentru că te simţi singur.

Jensen m-a studiat din priviri, scărpinându-şi gânditor obrazul.

— E adevărat.

Aceste două cuvinte au atârnat greoi între noi şi, cu cât le lăsam mai mult să se stabilizeze, cu atât mai mult îmi dădeam seama că *ar fi putut* găsi pe altcineva dacă şi-ar fi dorit numai companie.

— E prea târziu?

M-a privit fix, cu un zâmbet abia schiţat şi sceptic.

— Simt că nu ne-am dat o şansă. Ultima dată amândoi am încercat să facem totul să pară o aventură.

— Nu ştiu ce anume să cred despre toată povestea asta, am recunoscut. Tu nu eşti genul care acţionează impulsiv.

— A râs, prinzându-mă de mâini.Poate că vreau să schimb puţin lucrurile.

— înainte de asta... am spus încet, mă doreai doar pentru că îţi era mai comod.

Jensen a aruncat o privire pierdută la mica toaletă în care ne îngrămădeam, în avionul pe care-l luase doar ca să mă vadă pe mine. Argumentul lui era superfluu şi o ştiam amândoi, aşa că s-a uitat din nou la mine şi a zâmbit larg. Jucăuş. Relaxat. Exact ca tipul pe care-l cunoscusem în vacanţă.

— Ei bine, iată-ne. Nu e chiar comod, a adăugat el cu un surâs seducător. Şi *te iubesc.*

Cuvintele au ţâşnit pur şi simplu din mine:

— M-am culcat cu o grămadă de tipi.

— Ce? a râs. Şi ce dacă?

— Nu mă pricep deloc la bani.

— Eu mă pricep *de minune* la bani.

Simţeam cum inima îmi bate atât de tare, încât vrea să-mi iasă din piept.

— Şi dacă nu primesc un job în Boston?

— Atunci mă mut eu la biroul din Londra.

— Aşa, pur şi simplu? am întrebat, simţind cum inima în tresaltă în piept.

— Nu e chiar aşa, pur şi simplu, a spus, clătinând din cap. Am fost tare nefericit în ultima lună şi am încercat să-mi dau seama de ce povestea asta nu are sens. Problema e că nu mi-au rămas prea multe motive convingătoare.

Şi-a trecut degetul arătător peste o sprânceană ridicată.

— Nu-mi pasă de distanţă. Nu mi-e teamă că mă vei părăsi fără vreo explicaţie. Nu-mi pasă că suntem atât de diferiţi şi nu-mi fac griji că slujba mea ne va sta în cale. Nu o să permit aşa ceva. în niciun caz.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Vineri m-au făcut partener la firmă.

Totul părea să încremenească în jur, iar spaţiul străMt în care ne aflam părea să se micşoreze şi mai mult.

— *Poftim?*

Zâmbea ademenitor şi dulce.

— N-am spus nimănui deocamdată. Voiam... voiam să-ţi spun ţie prima.

L-am strâns de umeri, strigând:

— *Glumeşti?*

A râs.

— Nu. E o nebunie, ştiu.

Mă speria să fiu atât de aproape de el şi să simt această speranţă copleşitoare.

— Pippa, a spus ridicând ochii spre mine, crezi că m-ai putea iubi şi tu?

— Şi dacă n-aş putea? am şoptit.

M-a privit lung, în tăcere. în ochii lui nu găseam nici aroganţă, nici înfrângere. Era un fel de certitudine, în adâncul inimii sale, care-i spunea că nu se înşală în privinţa noastră.

Ştiu câte eforturi făcuse ca să aibă încredere în busola sa emoţională şi să fiu a naibii dacă aveam de gând să-i înăbuş această încredere.

— Dacă aş spune-o, ai şti că mint.

A expirat nesigur.

— Minţi?

Mi-am muşcat buza înainte de a-i spune:

— Pentru că ştii că te iubesc deja.

Zâmbetul i-a schimbat expresia de pe chip.

— Scuze, eşti cam departe, n-am auzit...

M-am aplecat şi i-am şoptit din nou aceleaşi cuvinte aproape de buzele sale, apoi l-am sărutat din nou.

Cel mai ciudat lucru: sărutul mi se părea familiar, ca şi cum mai facuserăm asta de o mie de ori până acum. Ceea ce presupun că facu- serăm. M-am aşteptat să fie o revelaţie, să simt cumva că este un sărut *plin de promisiuni.*

Să rostesc cuvintele cu voce tare nu schimbase nimic — doar am confirmat sentimentele care existau deja.Seducătorul - Epilog *Jensen*

Avionul a aterizat şi am trezit-o pe Pippa cu o smucitură uşoară. A tresărit, s-a ridicat în capul oaselor, a inspirat adânc şi a aruncat o privire în jurul ei.

Am observat cum încerca să pună totul cap la cap: cum s-a urcat în avion, cum m-a zărit, discuţia noastră din micuţa toaletă a aeronavei, declaraţiile, cum am fost daţi afară din toaletă pentru ca avionul să poată decola şi apoi cum ne-am cuibărit fără cuvinte pe locurile noastre. Adormise la vreo oră de la decolare, lăsându-mă să mă gândesc pe îndelete la tot ce se întâmpla.

îmi plăcea să fiu pregătit.

Dacă nu obţinea o slujbă la Boston, ne puteam muta în Anglia.

Sau se putea muta aici cu mine, îşi putea găsi ceva de făcut în timp, fără nicio grabă. Dar Pippa era destul de independentă şi energică; nu ştiu cum ar fi reacţionat la propunerea mea — ar fi însemnat să mă lase pe mine să fac bani şi ea să ne facă vieţile mai interesante.

Asta pentru că o parte din mine bănuia care ar fi fost jobul de vis al Pippei: Plin de Aventură.

— Am salivat pe tine? a întrebat un pic răguşită din pricina somnului.

— Doar puţin.

A zâmbit cu toată gura.

— Mă perfecţionez cu fiecare zbor pe care-l parcurgem împreună.

I-am cuprins obrazul în palmă, m-am aplecat şi am sărutat-o.

— Zborul acesta a fost minunat.

Am ieşit din avion şi am străbătut coridoarele întortocheate, ajungând la banda de bagaje ca să-i recuperăm valiza.

— Spune-mi ce program ai, am zis, aşezându-mi geanta de voiaj peste trollerul ei şi călăuzind-o spre parcare.

— Ce zi e azi? a întrebat frecându-se la ochi. Marţi?

— Da, am răspuns, uitându-mă la ceas. Marţi, ora locală 16:49.

— Mâine am un interviu la 10 şi încă două joi. Cred.

Şi-a scos telefonul din geantă şi a mijit ochii în ecran.

— Da, aşa e.

M-am uitat întrebător la telefonul ei, amintindu-mi că spusese că reziliase contractul. Mi-a înţeles nelămurirea şi a spus căscând:

— Mamele. Mi-au dat telefon nou şi bani de mâncare înainte să plec.

De-abia aşteptam să le cunosc.

— Ţi-au făcut vreo rezervare la hotel? Mă refer la firmele cu care ai interviu, nu la mame.

A încuviinţat.

— La Omni.

Ne-am îndreptat spre maşina mea în tăcere. Pe de o parte, nu voiam să grăbesc lucrurile. Pe de altă parte, zburasem până la Londra să-mi declar iubirea şi înainte de asta făcuserăm amor în toate poziţiile posibile. Părea un pic cam târziu să-mi fac griji că m-aş grăbi.

— Vrei să rămâi la mine?

M-a privit în timp ce puneam bagajele în maşină.

— Fie aşa, fie vii tu la mine la hotel. Acum eşti al meu, nu-i aşa?

Ajungeam in numai îş minute de la Logan International la ea la hotel, pentru că drumul nu era aglomerat, dar se afla la aproximativ jumătate de oră de casa mea.

Avantajul hotelului: distanţa mai mică.

Avantajul casei mele: patul meu, mai multe firme care livrau mâncare şi mai multe locuri unde ne puteam face de cap.

în timp ce parcurgeam străzile oraşului, mi-a sunat telefonul conectat la Bluetooth. Pippa îşi ţinea mâna pe piciorul meu. M-am uitat la ecran şi am văzut mutra Hannei.

Pippa a zâmbit entuziasmată, dar mi-am dus un deget la buze dându-i de înţeles că ar trebui să păstrăm totul secret deocamdată. De asemenea, bănuiam că dacă Hanna afla că Pippa era cu mine, ne-ar fi convins să trecem pe la ea şi... nu.

— Hei, Ziggs.

— Uite, a zis ea, precipitată şi agitată, îmi pare rău că am ratat apelul tău de vineri, dar apoi te-am sunat şi n-ai mai răspuns şi mă simt foarte vinovată într-o privinţă, şi...

— Draga mea, e-n regulă, am zis râzând. M-ai sunat când tocmai plecam din oraş şi eram... puţin ocupat de-atunci.

— Ah, eşti plecat din oraş? a întrebat derutată.

Singura persoană care-mi ştia programul mai bine decât Hanna era secretara mea.

— Acum sunt acasă. Voiam să-ţi spun...

— Nu, stai. Lasă-mă să spun eu prima. Nu am apucat să-ţi spun ceva şi-mi fac acum mustrări de conştiinţă.

M-am înctuntat, confuz.

— N-ai apucat să-mi spui ceva?

Pippa o să vină aici. în Boston. Dacă nu cumva a şi ajuns deja. Are nişte interviuri pentru job

.A tras aer profund în piept cât a rostit ultimele cuvinte şi apoi... tăcere. Ca şi cum aruncase o grenadă şi se dăduse înapoi, sperând să nu fie rănită de explozie. Pippa şi-a dus mâna la gură.

Voiam s-o iau pe Hanna prin surprindere apărând la uşa ei cu Pippa, poate mâine, dar acum nu ştiam ce să fac.

— Nu te supăra, a adăugat Hanna pe un ton piţigăiat. Nu ştiam cum o să reacţionezi. Ştiu că nu mai vrei să-mi bag nasul în treburile tale.

I-am zâmbit Pippei, care se frământa în tăcere, muşcându-şi buza de jos, şi am zis:

— Nu sunt supărat.

— îmi doream atât de mult să meargă între voi doi şi sper să mă întâlnesc cu ea cât se află în oraş pentru că deja o iubesc atât de mult...

— Sunt convins c-o să vă întâlniţi.

— Dar îţi promit că n-o s-o fac dacă e prea aiurea pentru tine.

— Nu e aiurea pentru mine. Şi eu o iubesc.

Pippa a surâs. Hanna a tăcut mâlc, apoi a şoptit:

— Poftim?

— Ziggs, trebuie să ajung acasă, dar e OK dacă vin la voi la cină peste câteva ore? Am o surpriză.

Am urcat treptele casei şi totul mi s-a părut puţin ireal. Vom locui împreună, într-un final? Vom locui *aici*? Problema nu era că îmi puneam aceste întrebări, ci că aveam foarte multe alte întrebări învârtindu-mi-se în minte — când ne vom muta mai aproape unul de altul, când ne vom muta împreună, era oare pentru totdeauna, ce job va obţine, va avea nevoie cu adevărat de un job — dar toate au amuţit când uşa s-a închis în urma noastră.

In mijlocul livingului, Pippa privea în jurul ei.

— Nu am dat prea multă atenţie locului ultima oară când am fost aici.

O venă de la gâtul ei delicat şi în acelaşi timp puternic, pulsa pe sub pielea fină.

— Poate că nici acum nu e momentul să-i dai prea multă atenţie.

S-a întors spre mine, zâmbind larg.

— Nu?

-Nu.

M-am apropiat de ea. S-a întins şi m-a tras de cămaşă şi mai aproape.

— Deci, ne îndreptăm direct spre sex.

Am încuviinţat.

— Direct spre sex.

— în dormitor?

— Sau pe canapea, am propus. Sau pe blatul din bucătărie.

M-a sărutat îndelung.

— Sau la duş.

Duşul părea o idee bună.

Ne-am dus spre scări, apoi am luat-o de mână, conducând-o spre baia principală.

— Părul tău arată grozav.

Chicoteala i s-a lipit ca o vibraţie de buzele mele.

— Credeam că n-o să zici nimic despre păr. Am presupus să nu-ţi place deloc.

— Am observat ce culoare are, dar nu mi-a fost prea clar până când ai dormit pe mine. Cred că m-am bucurat atât de mult că te-am văzut şi am fost atât de emoţionat că nu am procesat totul, îmi place.

Mi-a ridicat tricoul şi mi l-a tras peste cap, lăsându-l să cadă pe podea, lângă duş.

— E un răspuns bun.

— Nu-i aşa?

I-am dat rochia la o parte de pe umeri, mototolindu-se la picioarele ei.

— Da. Bunicului i-ar plăcea de tine.

Am făcut un pas în spate, privind-o lung.

— Bunicul??

O priveam cum îmi trage pantalonii în jos, peste şolduri, odată cu boxerii.

— Vorbim despre bunicul tău acum? A chicotit.

— O să-ţi povestesc despre asta altă dată.

— Cândva, la un sandviş şi un suc, am spus, râzând. Nu când ne...

Stătea goală, cu spatele la mine, întinzându-se spre duş ca să pornească apa. Şi, naiba să mă ia, atunci toate piesele jocului s-au aşezat la locurile lor.

Urma să facem sex în duş. Şi nu pentru ultima oară înainte să ne luăm adio, şi nu cu vreun soi de înţelegere că e doar o aventură, ci presupunând că *nu este.*

* * *

Pippa s-a ghemuit în mine, pe canapea. Părul ei ud îmi gâdila gâtul. Mi-a luat telecomanda din mână.

— Nu urmăresc *Urzeala Tronurilor.*

M-am strâmbat la ea. Era cel mai recent sezon şi eram pregătit pentru ore întregi de uitat la el.

— Credeam că eşti pe punctul de a adormi.

— Nu mai sunt obosită.

— Dar...

— Sunt convinsă că e senzaţional, doar că e prea sângeros şi prea violent pentru mine.

— Presupun că nu vrei să te uiţi nici la *The Walking Dead?* Pentru că îl am şi pe acela.

A râs, furându-mi berea şi bând din ea.

— Aşa e.

S-a uitat în jur şi a murmurat:

— Ai nevoie de mai multă culoare aici.

— Asta e şmecheria, am zis şi am sărutat-o pe tâmplă, în timp ce ea alegea *Trainwreck* pe iTunes. De fapt, te-am adus aici din nou ca să-mi redecorezi casa.

— Ţii la ceva anume în mod special?

I-am urmărit privirea, spre o veioză veche şi ciudată. Am clătinat din cap, luând o gură din berea pe care mi-o înapoiase.

— Nu.

— Am mână liberă?

— Poţi face ce vrei cu mine *şi* cu casa mea.

Mi-a subtilizat din nou berea, cu ochii la televizor şi la generic.

— Dar nu şi cu berea, am zis şi am dat să o iau înapoi, zâmbind.

Şi-a tras braţul înapoi, ca să nu ajung la sticlă, şi a izbucnit în râs.

— Probabil c-o să întorc totul cu fundul în sus.

— Aşa sper.

— O să mă plâng când o să munceşti prea mult.

— Aşa să faci.

Şi-a înclinat capul spre mine.

— Sper să obţin un job aici. îmi doresc asta.

— Şi eu îmi doresc.

S-a îmbufnat puţin.

— îmi place duşul tău — sunt tone de spaţiu acolo pentru milioanele mele de sticle de şampon. Şi patul tău e foarte confortabil. Hanna e aici şi-mi plac toţi prietenii din New York. Şi mi-e groază să mă gândesc că nu aş putea sta aşa ghemuită lângă tine. Sau că nu te-aş avea *pe tine.*

Acest semn de vulnerabilitate m-a făcut să tresar.

— Orice s-ar întâmpla cu interviurile, vom găsi o cale s-o scoatem la capăt.

Ochii i s-au limpezit de parcă i-ar fi venit o idee. Apoi s-a ridicat puţin în capul oaselor.

— Nu trebuia să trecem pe la Hanna?

Am sărit ca ars.

Ah, rahat.Am bâjbâit după telefon pe măsuţă, aproape scăpându-l în poala Pippei. Dar după ce l-am pornit, am văzut o singură notificare: un mesaj de la sora mea.

Nu putem lua cina împreună diseară. Plecăm spre New York. Ne întâlnim toţi acolo. Vino şi tu urgent.

Şi la sfârşit era un emoji cu un bebeluş.

— Ce...?

Şi apoi mi-a picat fisa.

— Ah. *Ahhh...*

Pippa m-a privit lung.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai mergem la Will şi Hanna la cină. Dar, înainte să-ţi spun, vreau să mă asigur că eşti pregătită pentru mine şi pentru tot ce vine la pachet alături de familia mea, de prietenii mei...

S-a tras mai aproape de mine.

— Da, la naiba, vreau tot pachetul.

I-am arătat telefonul, ca să citească singură. Aceeaşi confuzie i s-a citit pe chip, urmată de revelaţia iminentă.

— Vrei să mergem? am întrebat.

— Da, normal! a răspuns zâmbind.

S-a întors, luându-şi telefonul şi geanta aruncată pe podea.

—Hanna mi-a scris şi mie, a spus citind. îşi cere scuze că probabil nu ne vom întâlni de data asta.

I-am zâmbit larg.

— Sau poate că apari şi o iei prin surprindere.

Pippa s-a uitat în telefon şi i-au dat lacrimile.

— Mi-a scris şi Ruby. Nici ea nu vrea să rateze momentul. Toată lumea se duce acolo pentru a sărbători? Probabil. în mod normal, eu aş rămâne aici şi aş lucra. Dar dacă mergi tu, merg şi eu. Sunt absolut nebuni şi greu de suportat, dar... cred că te vei integra perfect.S-a dat înapoi, prefacându-se jignită.

— Crezi că sunt nebună şi greu de suportat?

— Nu. Cred că eşti amuzantă, inteligentă şi sălbatică. M-am aplecat şi am sărutat-o pe nas.

Cred că eşti al naibii de *frumoasă*

Expertul - Epilog

Will

Hanna a închis telefonul şi l-a privit derutată, preţ de câteva secunde.

— Era în maşină. Părea superocupat.

— Jensen? Ocupat? am întrebat sarcastic, prefăcându-mă că nu pricep.

Jensen era *mereu* ocupat.

— Nu, m-a lămurit ea, nu ocupat cu *munca,* atunci are o voce serioasă şi e monosilabic — asta dacă răspunde. Voiam să spun *distras.*

Şi-a muşcat buza, adăugând:

— Părea suspect de relaxat şi *de fericit.* Spunea ceva că o iubeşte...

A clătinat din cap.

— Habar nu am.

A ridicat din umerii şi a dat ocol blatului de la bucătărie. Apoi m-a cuprins în braţe, odihnindu-şi bărbia pe umărul meu.

— N-am chef să merg mâine la serviciu.

— Nici eu, am recunoscut. Nici măcar *în seara asta* nu am chef să muncesc.

Am ridicat braţul prin spatele ei ca să mă uit cât e ceasul.

— Dar am conferinţa aceea cu Biollex peste vreo oră.

— Will?

Ezita, aşa cum o facea când încerca să mă întrebe ce cadou vreau de Crăciun sau dacă am chef să-i fac o plăcintă cu vişine doar pentru că i se părea o idee bună. La cină.

M-am uitat la ea şi am sărutat-o pe vârful nasului.

— Da?

— Chiar mai vrei să aştepţi doi ani?

Mi-a luat o fracţiune de secundă ca să mă prind despre ce vorbeşte.

Ea era cea care nu se simţea pregătită să aibă copii. La 34 de ani, eu eram pregătit, dar desigur că aveam de gând să aştept până ce cădeam de acord amândoi în această privinţă.

Mi-am dat seama că Hanna încearcă să-mi spună *Cred că sunt pregătită.*

— Adică...?

A dat din cap, spunând:

— E posibil să nu funcţioneze imediat. Adică, mai ţii minte prin ce au trecut Chloe şi Bennett? Poate că ar fi bine să vedem... ce se întâmplă.

Telefonul mi-a vibrat pe masa de la bucătărie, dar l-am ignorat.

— Sigur? am întrebat, cercetându-i expresia de pe chip.

Lui Chloe îi fusese foarte greu să rămână gravidă. Ea şi Bennett încercaseră să aibă un copil mai mult de doi ani. Lăsând gluma la o parte, ceva din mine credea că acesta era motivul fericirii ei fără margini. Nu lăsaseră această dorinţă să pună stăpânire pe viaţa lor, dar li se citea în ochi o uşurare şi un mare triumf când ne spuseseră că erau, în cele din urmă, însărcinaţi.

Hanna a încuviinţat, muşcându-şi buza de jos, dar zâmbetul i-a înseninat ochii.

— Aşa cred.

— Probabil că ar trebui să fii sigură, am şoptit şi am sărutat-o din nou. Nu prea e genul de lucru de care să te îndoieşti.

— Am ţinut în viaţă în ultimele şapte luni violeta aceea africană din fereastra de la bucătărie, a zis zâmbind. Şi cred că sunt o mamă de căţel destul de bună pentru Penrose.

— Eşti o mamă de căţel *excelentă,* am zis, deşi precauţia îmi înăbuşă entuziasmul. Dar eşti şi obsedată de muncă.

Mi-a aruncat o privire urâtă şi mi-am dat seama de fapt ce voia să spună: *E ora şapte şi un sfert seara şi — alo — sunt în pijamale, nu la laborator, de două ceasuri.*

— Asta s-a întâmplat azi, am zis încordat. De cele mai multe ori pleci dimineaţa de-acasă înainte de 7 şi nu mai ajungi acasă până nu se întunecă. Ştiu că am plănuit să rămân eu acasă, dar la început vei vrea şi tu să stai acasă. E mare lucru, nu-i aşa?

— Sunt pregătită, Will, a zis, întinzându-se ca să mă sărute. Vreau să am un copil.

Futu-i.

Aveam o teleconferinţă — m-am uitat din nou la ceas şi am mârâit — în 45 de minute. Şi voiam mai întâi să revizuiesc termenii unei lucrări, dar acum îmi doream altceva mai mult.

Pe scurt, să-i cuprind mijlocul cald al Hannei în mâinile mele şi să-i provoc micul geamăt pe care l-a făcut când am urcat-o pe masa din bucătărie. Voiam să-i simt unghiile înfipte în spinarea mea şi strânsoarea în jurul meu. Nu era prima oară când am fi făcut sex în bucătărie — nicidecum —, dar acum părea ceva diferit.

— Ăsta e *sex de oameni supercăsătoriţi,* a zis ea, ghicindu-mi gândul şi scoţându-mi voioasă tricoul din pantaloni.

E prima noastră partidă de sex productiv — reproductiv! Sex făcut cu un scop! Sex cu o misiune!

Mă privea fericită.

— Poziţia misionarului!

Am sărutat-o ca să nu mai vorbească, râzând în acelaşi timp şi trăgându-i în jos pantalonii de pijama.

— Stai, stai.

M-am dat în spate

— .încă iei anticoncepţionalele... nu-i aşa?

A ridicat vinovată din umeri.

— Poftim? am spus, îndepărtându-mă şi uitându-mă urât la ea. Când ai renunţat la ele?

A recunoscut, coborându-şi puţin umerii:

— Acum o săptămână, poate.

— Am făcut sex în ultima săptămână. De câteva ori chiar.

— Ştiu, dar nu cred că devin *imediat fertilă* sau ceva de genul
ăsta.

Deşi mă confruntam cu încrederea ei lipsită de sens, tot m-am simţit copleşit de un val de căldură. Ştiu că ar fi trebuit să fiu puţin supărat că a făcut asta fară să mă consulte, dar nu eram. Brusc, ideea aceasta prindea contur. într-o bună zi, urma să avem copii. Poate chiar foarte curând.

Doamne Dumnezeule.

Totul s-a transformat într-o ceaţă de râsete, dinţi ciocnindu-se şi membre încurcate în haine, dar când m-am pus între genunchii ei şi am pătruns în ea, restul lumii s-a topit la marginile sale. Nu era chiar sex făcut cu un scop, însemna pur şi simplu... să fiu cu Hanna. Aşa cum fusesem de o mie de ori, cu un strop de nerăbdare şi de entuziasm care nu avea nimic de-a face cu felul în care o simţeam în jurul meu sau cu sunetele pe care le scotea. Când m-am aplecat s-o sărut pe gât, părul ei mi-a atins faţa. Cu delicateţe, dar şi fermitate, mâinile ei îmi coborau pe spate ca să-mi strângă fesele. O văzusem pe Hanna transformându-se dintr-o tânără strălucitoare şi inocentă într-o zeiţă încrezătoare şi stăpână pe sine, în vreme ce pentru mine rămânea aceeaşi Prunişoară dulce, sinceră şi zâmbitoare de care mă îndrăgostisem acum vreo trei ani şi ceva.

Hanna s-a prăbuşit pe masă, holbându-se la mine căzută pradă acestei partide de sex.

— Bravo ţie, William.

I-am sărutat sânii şi am mormăit ceva incoerent. A întins mâna deasupra capului când telefonul a bâzâit din nou.

— Ce mama naibii se întâmplă cu telefonul tău? Ai încurcat ora teleconferinţei?

A luat telefonul şi a început să citească, cu o mână înfiptă în părul meu. Am simţit cum încremeneşte sub mine, cu răsuflarea tăiată.

— Will.

Am sărutat-o deasupra inimii ei agitate.

— Mmm?

— Ai... câteva mesaje de la Bennett şi încă unul de la Max.

Am izbucnit în râs.

— Citeşte-mi-le.

Hanna a chiţăit, refuzând, şi mi-a vârât telefonul în palmă.

Cred că vrei să le citeşti tu singur.Străinul - Epilog

Max

— Cum de am mai avut trei copii înainte şi totuşi nu-mi mai vine nicio haină de gravidă?

Sara a tras de marginea tricoului şi m-a privit în oglindă, cu o expresie profund nefericită. Tricoul i se potrivea la mâneci,

la piept, la lăţime. Dar nu era suficient de lung: materialul de-abia îi acoperea burta imensă de femeie însărcinată.

— Pentru că micul Graham nu se abţine să crească, i-am zis, sărutând-o pe creştet. Mă tem că nu vei putea strănuta fără să faci pipi pe tine.

— Asta e valabil încă de la Annabel.

S-a întors şi s-a sprijinit de blatul de la baie. încruntătura i s-a transformat într-un zâmbet.

— Te iubesc.

Am izbucnit în râs. Acesta era refrenul ei preferat de câteva săptămâni încoace: de câte ori îşi dorea să mă pocnească, îmi spunea că mă iubeşte.

Nu trebuia s-o întreb ca să ştiu că e adevărat; mi se spusese *Te iubesc* de o mie de ori.

Bebeluşii mei cu cap mare o faceau să se scape pe ea când strănuta: *Te iubesc, Max.*

Trebuia să cerem o masă, nu un separeu, la locul ei preferat pentru micul dejun din Hell's Kitchen pentru că odrasla mea enormă ocupa prea mult spaţiu: *Te iubesc, Max.*

A doua noastră fiică, Iris — care de-abia împlinise doi ani — îşi rupsese deja mâna o dată încercând să „joace rugby" în parc: *Te iubesc, Max.*

Viaţa noastră era o harababură cu copii şi suc vărsat şi apeluri de la muncă la care răspundeam de la toaletă şi de pete de gem şterse de pe mobilă. Dar de fapt nu mi-era teamă de viitorul şi mai haotic. Sara se bucura să aibă copii mai mult decât aproape orice altceva şi amândoi păream că gestionăm această dementă destul de bine. I-am spus că m-aş mulţumi cu trei. Ea îşi dorea cinci. Chiar şi aşa gravidă cum era, nu-şi schimbase dorinţa.

Deşi eu aş vrea să propun să ne oprim după acest băieţel: pe toată durata sarcinii, Sara fusese... *de neoprit.*

Ezra a strigat ceva la Iris în cealaltă cameră şi apoi a urmat bufnitură zgomotoasă. M-am dus spre uşă, dar Sara m-a oprit prin- zându-mă de braţ.

— Nu e cazul. E jucăria aia cântătoare de la Fisher-Price. Chestia aia nu se strică.

— De unde naibii ştiai ce jucărie e?

Mi-a zâmbit larg, amintindu-mi de Panseluţa mea iubită.

— Crede-mă.

Apoi m-a tras de marginea tricoului.

— Vino încoace.

— De ce nu sunt copiii în pat? am întrebat, privind peste umăr.

— O să-ţi dai seama după ce vii aici.

M-am apropiat, m-am aplecat s-o sărut, ca să-mi arate ce fel de sărut îşi doreşte cu adevărat. îşi dorea unul profund şi lung, pentru că şi-a strecurat mâinile sub tricoul meu, mângâindu-mă peste piept.

— Ce-mi place să te ating.

I-am cuprins sânii.

— Şi eu pe tine.

A gemut bucuroasă.

— O, Doamne, eşti mai mişto decât cel mai bun sutien al meu. Poţi să mergi în spatele meu, ţinându-mi ţâţele ridicate aşa toată ziua?

— Deja am misiunea să-ţi masez picioarele.

Am mai sărutat-o o dată, apoi am murmurat gânditor:

— Deşi cred că una dintre misiuni e pentru când stau, iar cealaltă e din mers.

Sara s-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu.

— Eşti atât de bun cu mine.

Mi-am pus mâinile pe burta ei imensă, simţind cum un picioruş îmi împinge în palmă.

— Pentru că te iubesc.

M-a privit fix cu ochii ei căprui.

— Ţi-ai imaginat vreodată asta? a întrebat. Ţi-ai imaginat acum patru ani c-o să rămân gravidă la numai câteva luni după ce am făcut *sex într-un bar,* şi iată-ne, vom avea cel de-al patrulea copil şi încă pot să te sărut şi să mă simt în felul acesta?

— Eu cred că mă voi simţi aşa pentru totdeauna.

— Ţi-e dor? a întrebat şi am ştiut la ce se referă fără să fie nevoie de alte explicaţii.

— Sigur, dar am stabilit deja data reîntoarcerii noastre.

După Annabel, au trecut câteva luni înainte de a ne întoarce în camera noastră de la clubul lui Johnny. însă după Iris, aceeaşi cameră nu ni s-a mai părut potrivită. Am încercat-o de câteva ori, am încercat să revenim la acel loc *al nostru,* eliberator şi erotic. Dar din nu ştiu ce motiv, acum părea diferit când făceam dragoste în camera aceea cu peretele uriaş de sticlă. Era ceva prea intim, prea expus. Pur şi simplu nu mai mergea.

în schimb, aveam o altă înţelegere: la ora prânzului, cât Red Moon era închis, un fotograf genial — al cărui nume nu l-am aflat niciodată şi pe care nu l-am întâlnit niciodată — stătea de cealaltă parte a geamului, făcându-ne poze superbe în timp ce făceam dragoste. Johnny le-a folosit decorând cu gust coridorul voyeurilor. O dată sau de două ori pe lună puteam merge la o şedinţă. De mai multe ori dacă simţeam nevoia, de mai puţine dacă ne împiedicau diverse lucruri.

Clienţilor fideli le plăcea să ştie că suntem încă acolo.

Sarei îi plăcea să poată alege imaginile folosite.

Iar eu aveam siguranţa că vom găsi întotdeauna o cale pentru a face ca această dorinţă a ei să funcţioneze: vom avea această plăcere numai a noastră cât timp vom trăi.

— Eşti fericit? m-a întrebat, vârându-şi mâinile pe sub tricoul meu şi lipindu-şi palmele de buricul meu.

— Sunt în al nouălea cer.

S-a întins, sărutându-mă din nou.

— Cred că ar trebui să ne oprim la patru copii.

Am râs sărutând-o.

— Cred că ai dreptate.

— îmi place să am bonă. Nu vreau să-şi dea demisia.

Asta m-a făcut să râd şi mai tare.

— Cred că şi George se bucură destul de mult că ai bonă.

Telefonul mi-a vibrat în buzunarul pantalonilor. L-am scos şi am
citit. Inima mi-a stat.

— Vrei să ne luăm o casă în Connecticut? m-a întrebat săru- tându-mă pe umăr. Manhattanul nu mai e pentru noi multă vreme.

Mă holbam în ecran fără să clipesc.

— Poate mergem mâine până acolo, dacă ţi-ai mai eliberat programul...

Am recitit de câteva ori mesajul.

Ei bine, hai că începe. Am explodat într-un hohot de râs. Bietul nenorocit habar nu avea ce-l aşteaptă.

— Max?

M-am uitat la ea, tulburat.

— Da?

— Poate mergem mâine după-amiază până în Connecticut? Am râs în barbă şi i-am arătat telefonul ca să citească şi ea.

Nu încă, Panseluţă. Deocamdată avem un alt drum mai important de făcut

.Epilogul mult-aşteptat *George*

Will şi-a iţit capul de sub aşternuturi, cu un zâmbet mândru pe faţă. Avea părul perfect ciufulit şi, nu vă mint, dacă n-aş fi fost un adevărat gentleman aş fi fost tentat să-i fac o poză şi s-o arăt celor câteva sute de urmăritori de pe Snapchat.

Din fericire pentru el, *eram* un adevărat gentleman.

— Mai trăieşti? a întrebat, sărutându-mă pe piept.

Mi-am luat braţul de pe frunte şi l-am lăsat să alunece pe lângă corp.

— Nu.

— Bravo.

S-a apropiat şi m-a sărutat pe bărbie.

— Misiune îndeplinită.

M-am întors cu faţa spre el, trăgându-l mai aproape de mine. Lipit de trupul meu, îi puteam simţi bătăile inimii *bum-bum.* Momente ca acesta mă faceau să-mi doresc să mă ridic în picioare în pat şi să încep să cânt de bucurie. Eh, poate mai târziu

— .Pot să-ţi spun ceva? a întrebat, sărutându-mă şi zgâlţâindu-mi puţin umărul ca să mă facă atent.

Am deschis ochii. Era la fel de emoţionat ca atunci când ieşeam din dormitor îmbrăcat în ceva fistichiu şi îmi dădeam seama că ar fi voit să-mi împrumute mai bine o pereche de jeanşi de-ai lui vechi şi un tricou. Ochii lui căprui cu accente gălbui îmi cercetau cu atenţie chipul.

— Ţi-am luat ceva.

Ah. O altfel de emoţie, totuşi. Mi-a captat întreaga atenţie.

— Un cadou?

S-a întors râzând şi a scos ceva din sertarul noptierei. Cearşafurile au alunecat, iar eu am început să-l mângâi cu o mână pe spate.

— Nu numai că ai un nume perfect şi un spate perfect, găteşti şi-mi tolerezi pasiunea pentru trupele de băieţi, dar îmi şi cumperi cadouri? Cum de sunt atât de norocos?

în fiecare zi îi mulţumeam universului pentru metroul care întârziase pentru că:

1. Will Perkins a întârziat la interviul pentru jobul său de bonă de la Sara şi Max Stella.
2. încă era acolo când am trecut pe la ei implorându-i să-mi dea nişte haine de schimb, pentru că fusesem stropit şi eram ud până la piele de apa mizerabilă adunată lângă bordură, iar casa Sarei era mai aproape de locul în care mă aflam.

3. Ei ne-au făcut cunoştinţă.

4. Am râs şi am flirtat pur şi simplu pentru că-l chema Will.

5. S-a uitat la cămaşa udă lipită de pieptul meu ca şi cum ar fi descoperit o nouă religie.

Dintotdeauna am ştiut că, în cele din urmă, mi-era dat să fiu cu Will. Doar că prima oară îl alesesem pe cel nepotrivit.

Şi odinioară aş fi râs de mine dacă aş fi crezut în dragoste la prima vedere, dar dracu' să mi-o tragă cu cei mai ţepoşi pantofi Louboutin dacă nu era adevărat.

Numai să nu-i spuneţi lui Chloe. O să-şi scoată ruleta ca să-şi măsoare scula cu a mea.

Will s-a apropiat şi mi-a aşezat în palmă o cutiuţă, iar atunci lumea întreagă s-a cutremurat.

Mă aşteptam la o acadea trăznită de la una dintre ieşirile lui cu Iris şi Annabel, sau poate la un voucher ca să-mi repar pantofii preferaţi al căror deces îl jelisem de curând, iar Will Perkins era foarte atent. Dar acest cadou îmi încăpea în palmă. Avea greutate. Era negru, moale şi... semăna cu o cutiuţă/oarie *importantă.*

Părea a fi o cutie pe care Will Perkins i-ar fi înmânat-o iubitului său George Mercer la aniversarea de un an a relaţiei lor, înainte de a spune ceva extraordinar care le-ar fi schimbat viaţa.

— Sunt butoni de cămaşă, nu-i aşa?

A râs în barbă, iar părul blond i-a căzut pe frunte când s-a apropiat din nou de mine.

— Tu nu porţi butoni.

— Pentru că nu reuşesc să-mi dau seama ce-i cu ei — *nu* pentru că n-aş fi destul de sofisticat.

Will a râs şi m-a sărutat pe nas.

— Eşti destul de sofisticat, crede-mă. Dar n-ar trebui să fii niciodată nevoit să-ţi faci griji în privinţa unor lucruri cum sunt butonii de cămaşă. Sau dusul gunoiului. Sau repararea electrocasnicelor.

Am căscat ochii entuziasmat.

— Ai reparat dispozitivul de mărunţire a gunoiului?

— Nu mai vârî coji de morcovi acolo, Piersicuţă. De-asta s-a stricat.

Am întins mâna şi l-am prins de păr. Cine ar fi crezut că-ntr-o bună zi îmi va plăcea la nebunie să discut despre obiectele ce trebuie reparate prin casă?

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

M-a privit fix, ridicând din sprâncene.

— Vrei să deschid *eu* cutia?

Mi-am coborât privirea asupra cutiei. Pe capacul ei scria, cu auriu, un singur cuvânt: *Cartier*.

— Cercei? am şoptit.

A clătinat din cap.

— Nu ai găuri în urechi.

— Căşti fiţoase?

— De la Cartier?

M-am întors spre el şi am simţit cum îmi dau lacrimile de emoţie şi mi se pune un nod în gât. Naiba să mă ia.

— Eşti sigur? Sunt gălăgios, dezordonat şi arunc cojile de morcov în scurgere.

A clătinat din cap, trecându-şi degetul peste buza mea de jos.

— Nu pot să te întreb dacă nu deschizi cutia, G.

Am deschis cutia cu un scârţâit uşor. înăuntru era un inel greu, argintiu.

— George, a spus răspicat şi m-a sărutat.

îl simţeam cum tremură. Dar şi mie îmi tremura mâna.

— Da?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Am înghiţit în sec de trei ori înainte să scot vreun sunet.

însă „Da"-ul meu răguşit s-a transformat în al său „Da?" fericit, care s-a transformat într-o sută de sărutări mici şi una prelungă, care a durat cât timp s-a aşezat deasupra mea. îi simţeam răsuflarea caldă pe gât.

Aş fi putut rămâne o veşnicie cuibărit aşa.

Mi-aş fi dat geanta Gucci să pot rămâne în pat încă o oră, cel puţin.

Dar nemernica de Sara, Monstrul Gravid, sunase de cinci ori în timp ce iubitul meu — *logodnicul meu!* — mi-o trăgea până la delir. Iar cele cinci apeluri ratate însemnau că are ceva urgent de discutat.

în timp ce Will se odihnea epuizat la pieptul meu, mi-am dus telefonul la ureche, ascultând cel mai nou mesaj vocal.

— Will.

M-a sărutat deasupra inimii care-mi bătea disperată.

— Mmm?

Trebuie s-o luăm din loc, iubitule.Scorpia - Epilog

Chlo

eAcum aproximativ nouă luni

Bennett s-a oprit în spatele meu, prinzându-mă ferm de şolduri.

— Mă duc la bar. Vrei ceva?

M-am întors spre el, zâmbind, iar buzele lui mi s-au lipit de obraz, coborând apoi în jos, pe gât.

— Nu.

S-a retras un pas, cercetându-mă din priviri.

— Eşti sigură? Te mai doare capul?

M-am uitat în altă parte, ca să nu-mi citească minciuna din ochi.

— Puţin.

A făcut o pauză înainte de a mă întoarce cu faţa spre el şi de a mă privi în ochi.

— Vrei nişte apă sau altceva? a întrebat.

Apa e perfectă. Mulţumesc, iubire

.Peste zece minute, m-a găsit lângă ringul de dans, fascinată de cuplul proaspăt căsătorit. Nu-i cunoşteam prea bine; erau nişte parteneri de afaceri tangenţiali, dar ceva din expresiile lor emoţionate şi din felul în care păreau a trăi o aventură rezonau în sângele meu ca un cântec tăcut şi stăruitor.

— Te simţi bine?

A venit din nou din spatele meu, sărutându-mă pe gât. Am încuviinţat, luându-i paharul de apă din mână. I-am indicat cu bărbia cuplul ce dansa în mijlocul ringului din aer liber.

— Mă uitam la ei.

— Frumoasă nuntă.

M-am sprijinit de el, simţind cum prezenţa lui caldă, dar puternică în spatele meu, mă linişteşte. Bennett a sorbit din pahar, cuprin- zându-mi talia cu braţul.

— Ea arată senzaţional, am spus, uitându-mă la mireasa îmbrăcată într-o rochie superbă, cu perle.

— Iar el ştie asta. Practic i-a cuprins toată faţa într-un sărut.

M-am întors spre el, dându-mă uşor în spate din cauza puternicului miros de whisky.

— Lasă paharul deoparte, am zis. Dansează cu mine.

Bennett s-a îmbufnat cu drăgălăşenie.

— De-abia l-am luat.

— Şi preferi să-l torni pe tine?

Şi-a abandonat paharul pe o masă din apropiere, apoi m-a prins de mână şi m-a condus pe ringul de dans. M-a tras spre el cu ambele mâini şi — *Doamne, ajută-mă* — mi-am dat seama că

nu ştiu ce instinct l-a povăţuit s-o facă grijuliu, fără impulsivitatea care-l caracteriza pe Bennett Ryan.

— Eşti tăcută în seara aceasta, a zis, aplecându-se să-mi sărute umărul dezgolit. Eşti sigură că te simţi bine?

Am încuviinţat, lipindu-mi obrazul de umărul său.

— Mă bucur de tot. Sunt atât de fericită că-mi vine să explodez.

— Eşti fericită? Nu ne-am certat deloc toată seara. N-aş fi spus.

Am râs, uitându-mă la el.

— Iubitule?

— Da?

Am simţit cum stomacul mi se ridică în piept şi inima până în gât. Aş fi vrut să fac asta mai târziu, dar nu mai puteam aştepta. Cuvintele nu mai aveau răbdare să stea cuminţi.

— O să fii tătic.

Bennett a încremenit. Picioarele şi-au oprit mişcarea lentă şi l-a cuprins un tremurat nebunesc. S-a dat un pas înapoi. Emoţia pe care am citit-o în ochii soţului meu era una complet nouă.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de copleşit.

— Ce ai spus?

A vorbit cam tare şi încordat, şi a sunat ca un ciocan trântit peste o tobă.

— Am spus că vei fi tătic.

Tremurând, şi-a dus mâna la gură.

— Eşti sigură?

I-am zărit strălucirea din priviri.

Am dat din cap, simţind cum şi mie îmi dau lacrimile. Reacţia lui — de uşurare, de entuziasm şi de tandreţe — aproape că-mi înmuiase picioarele.

— Sunt sigură.

Nu reuşisem să rămân gravidă după doi ani de încercări. Luni întregi de pregătire şi planificare. Două runde ratate de fertilizare in vitro. Iar acum, la o lună după ce deciseserăm să renunţăm, eu eram însărcinată.

Bennett şi-a trecut o palmă peste obraz, apoi m-a prins de cot şi m-a tras în afara ringului de dans, în umbra cortului.

— De unde ştii... De când?

— Am făcut un test azi-dimineaţă.

Mi-am muşcat buza.

— Bine, ca să fiu sinceră, am făcut vreo 17 teste azi-dimineaţă. Sarcina e abia la început. Mi-a întârziat ciclul doar câteva zile.

— Chlo.

Mă privea fix, cu un zâmbet larg pe faţă. 358 Frumosul

seducător

— Vom fi nişte părinţi *îngrozitori.*

Am râs şi l-am aprobat:

— Cei mai răi din lume.

— N-am dat niciodată greş, a zis el, privindu-mă în ochi ca un nebun. Adică probabil vom fi cei mai rigizi...

— Cei mai stricţi...

— Cei mai insuportabili...

— Cei mai nevrotici...

— Nu, a zis el, clătinând din cap, din nou cu sclipirea aceea în ochi. O să fii perfectă. O să mă uimeşti în fiecare zi.

M-a sărutat cu poftă. Limba lui mi s-a strecurat printre buze, printre dinţi, în profunzime. Mi-am înfipt mâna în acel păr des şi perfect răvăşit, iar el m-a sărutat şi mai apăsat, aproape cu disperare.

Doamne Dumnezeule.

Sunt însărcinată.

O să aduc pe lume copilul acestui ticălos

Ticălosul - Epilog

Bennett

în seara aceasta

Şoferul nostru mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare, cerându-şi scuze mut pentru faptul că părea că trecem pe fiecare nenorocită de lumină roşie a semafoarelor din Manhattan.

— *Hhi-hhi-hhi,* am făcut, reamintindu-i să respire aşa cum am învăţat împreună.

Mă fixase din priviri cu ochii ei larg deschişi. Parcă aş fi fost colacul de salvare aruncat peste bord în această nenorocită de farsă biologică numită Nevasta Mea Naşte un Pepene printr-un Pai.

— I-ai trimis mesaj lui Max? a strigat, închizând ochii strâns.

Am observat un strop de sudoare care i se prelingea pe tâmplă.

-Da.

Am atât de multe întrebări, la naiba. Mai ales: cum mama dracului se întâmplă treaba asta?

Confruntat cu realitatea faptului că din soţia mea ieşea un copil uriaş, brusc nu mai aveam încredere în istoria omenirii care oferea concluzii statistice clare despre femeile care năşteau cu succes pe cale naturală.

— Lui Will? Hannei?

— Da.

S-a aplecat, scoţând un mârâit care apoi s-a transformat într-un urlet. Şi apoi a inspirat adânc, chiţăind:

— Lui George şi lui Will P.?

— Sara l-a sunat pe George. Respiră, Chlo. Gândeşte-te la tine, nu la ei.

I-am văzut trupul de aproape şi am văzut şi copilul acela la ecografia 4D. Nu sunt vreun expert în fizică, dar nu văd cum s-ar putea întâmpla chestia asta în felul în care ni se spune că se va întâmpla.

— Eşti sigură că nu vrei o epidurală imediat ce ajungem la spital? am întrebat în clipa în care maşina a trecut peste o groapă şi Chloe a urlat de durere.

A clătinat iute din cap, pufăind şi strângându-mi mâna ca într-o menghină.

— Nu. Nu. Nu. Nu.

Asta s-a transformat într-un cântecel, iar eu m-am gândit la planificarea imobiliară pe care o facuserăm, la declaraţiile testamentare şi la împuternicirile pe care le semnaserăm. *Exista oare vreo clauză că pot lua deciziile legate de îngrijire medicală în cazul unei naşteri cu probleme? Oare pot să aleg în locul ei să facă cezariană imediat ce ajungem la spital, ca s-o cruţ de durerea pe care se pregătea s-o îndure?*

— Bravo, Chlo, respiri foarte bine. Eşti perfectă.

Cum de eşti atât de calm? m-a întrebat, gâfâind, plină de transpiraţie pe frunte. Eşti atât de *calm.* Eu sunt foarte speriată

.Am surâs încordat.

— Eşti stăpână pe situaţie.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce anume trebuie să fac, în pizda mă-sii.

— Te iubesc, a gemut.

Arată de parcă o să *moară.*

— Şi eu te iubesc.

E normal aşa?

îmi venea să caut în telefonul în buzunar şi să-l sun pe Max.

Ce înseamnă că urlă din minut în minut? Acum o jumătate de oră contracţiile de-abia erau din zece în zece minute. E posibil să-mi rupă mâna când mă strânge aşa de rău? A zis că-i e foame, dar doctorul a sugerat să nu-i dau nimic să mănânce... şi totuşi mi-e puţin frică de ea. Zâmbeşte, dar arată înspăimântător.

O altă contracţie şi Chloe m-a strâns şi mai tare de mână, dureros de tare. Aş fi lăsat-o să-mi rupă toate oasele dacă asta voia, dar m-am încurcat la numărarea secundelor ultimei contracţii.

Cu un geamăt, Chloe mi-a şoptit sau poate şi-a spus ei înseşi:

— E OK, sunt OK. E OK, sunt OK. E OK, sunt OK.

Am privit-o cum se chinuie, apoi chipul i s-a relaxat. S-a prăbuşit la loc pe banchetă, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Instinctiv, simţeam că ar fi momentul să se uite urât la mine sau să stârnească o ceartă din nimic ca să-şi abată atenţia sau orice altceva — ceva răutăcios, dar încă se purta cu mine atât de frumos.

Am apreciat lucrul acesta, dar nu eram sigur că-mi şi plăcea.

îmi plăcea când era belicoasă.

Mă îndrăgostisem de faţeta aceasta a ei certăreaţă.

M-am întrebat pentru a nu ştiu câta oară dacă nu cumva se schimbase irevocabil ceva la ea. Şi dacă s-ar fi schimbat, cum m-aş fi simţit?

Respiraţia a început să i se precipite înaintea altei contracţii.

— Aproape am ajuns, Chlo. Aproape am ajuns.

A strâns din dinţi, reuşind totuşi să spună:

— Mulţumesc, iubitule.

Am inspirat profund, străduindu-mă să-mi păstrez calmul în faţa dorinţei de fier a lui Chloe de a rămâne drăguţă, blândă şi înţelegătoare.

Roţile maşinii au mai intrat într-o groapă şi Chloe a lovit cu pumnul în portieră.

Am auzit-o trăgând aer în piept.

Apoi i-am auzit cuvintele ieşindu-i parcă smulse din gâtlej:

— POŢI SĂ NE DUCI DRACULUI LA SPITAL ASTĂZI, KYLE? *LUA-M-AR NAIBA SĂ MĂ LA!*

Ultimele cuvinte au ieşit ca un vaiet prelung, iar şoferul meu a izbucnit în râs şi ne-am întâlnit din nou privirile în oglinda retrovizoare. Toată tensiunea începea să mi se disipeze.

— Ai dreptate, Chlo, am zis, râzând. *Ce pizda mă-sii, Kyle!*

A apăsat pe acceleraţie, a ocolit razant o maşină şi a urcat cu două roţi pe trotuar ca să evite un biciclist care se oprise să se uite în telefon. Claxonând zgomotos, Kyle a ieşit pe geam, strigând:

— E o femeie aici care naşte! Daţi-vă la o parte, cretinilor!

Chloe a lăsat geamul jos, aplecându-se în afară:

— *Daţi-vă naibii la o parte din drum, băga-mi-aş picioarele!*

Maşinile din jurul nostru au început să claxoneze şi câteva au tras pe dreapta ca să ne lase drum liber pe Madison Avenue.

Kyle râdea în barbă, facându-şi loc prin trafic şi apăsând pedala cu aplomb.

M-am întins şi am pus mâna pe braţul lui Chloe.

— Mai avem doar cinci...

— Nu mă atinge, a mârâit ca un demon din filmul *Exorcistul.* Cu o mişcare rapidă care m-a luat prin surprindere, m-a apucat
de guler şi a strâns cât putea de tare.

— *Tu mi-ai făcut asta.* Am zâmbit, vesel şi uşurat.

— Poţi să fii sigură de asta, ce mama mă-sii.

— Crezi că eşti simpatic? a întrebat şuierând. Crezi că a fost o idee bună?

Fericirea îmi ieşea prin toţi porii.

— Da. Da, aşa cred.

— Chestia asta o să mă rupă în jumătate, a gemut. Şi tu o să fii nevoit să-ţi plimbi în scaun cu rotile nevasta ruptă pe jumătate, pentru tot restul vieţii ei, pentru că picioarele ei nu vor mai funcţiona pentru că VA AVEA AL DRACULUI COLOANĂ FĂCUTĂ PRAF DE NEMERNICUL ĂSTA DE COPIL CARE ÎI IESE DIN VAGIN ÎNTR-O NENOROCITĂ DE MAŞINĂ, BENNETT! CUM SĂ MAI VÂND CONTUL LANGLEY ÎN HALUL ĂSTA!

Mi-a eliberat gulerul din strânsoare.

— KYLE!

Chloe s-a aplecat înainte, lovind cu palmele spătarul şoferului.

— MĂ AUZI?

— Da, doamnă Ryan.

— SUNT DOAMNA *MILLS* DE ACUM ÎNAINTE! ŞI PEDALA DE ACCELERAŢIE E AIA SUBŢIRE DIN DREAPTA. MERGI CA FLINTSTONE CĂTRE SPITAL?

Kyle se prăpădea de râs, în timp ce ne îndreptam către un camion de marfa. Chloe mi-a luat mâna şi a început să o frece uşor.

— Nu vreau să-ţi fac vreun rău, a gemut.

— E în regulă.

S-a întors, uitându-se urât la mine, cu dinţii încleştaţi.

— Dar acum îmi vine *să te omor*, în pizda mă-sii.

— Ştiu, iubito. Ştiu.

— Nu mă lua pe mine cu „iubito". Că *nu ştii*. Data viitoare, naşti *tu* şi eu o să stau acolo, distrându-mă că vei fi spintecat în două.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe fruntea asudată.

— Nu râdeam de tine. Pur şi simplu mi-a fost atât de dor de tine. Aproape am ajuns.

Planul de naştere al lui Chloe fusese foarte clar: fără epiduralã, fără restricţii alimentare, naştere în apă în rezervă. Sincer, fuseseră trei pagini de notiţe, la care lucrase cu meticulozitate în ultimele câteva săptămâni. Geanta ei pentru spital fusese împachetată, despachetată, reîmpachetată. Spală, clăteşte, repetă.

S-a dovedit însă că bebeluşul nostru avea dublu cordon nucal, ceea ce însemna că i se înfaşurase cordonul ombilical de două ori în jurul gâtului. Nu era ceva neobişnuit, ne-au spus. Dar, în situaţia noastră, nu era deloc un lucru grozav.

—După ce ai o contracţie, a explicat dr. Bryant, cu mâna pe umărul lui Chloe şi pe fondul bipăitului constant al monitoarelor din jurul nostru, ritmul cardiac al bebeluşului nu urcă înapoi.

M-a privit, zâmbind calm.

— Dacă ar fi împins deja, am fi încercat să scoatem bebeluşul repede. Dar aşa, copilul este încă prea sus.

S-a uitat din nou la Chloe.

— Şi dilataţia e doar de cinci centimetri.

— Poţi să mai verifici o dată? a gemut Chloe. Pentru că, pe bune, mie mi se pare că e de 20 de centimetri.

—Ştiu, a zis râzând dr. Bryant. Şi ştiu cât de mult îţi doreşti să naşti natural, dar aceasta este una dintre situaţiile în care mă voi opune categoric.

Chloe nici măcar nu a apucat să împingă, înainte de a fi dusă în operaţie.

Sub influenţa calmantelor şi supărată că planul ei desăvârşit se dezintegrase, se holba la mine, cu părul prins într-o bonetă galbenă sterilă şi cu faţa transpirată şi nemachiată.

Sincer să spun, niciodată nu arătase mai frumoasă.

—Nu contează cum se va întâmpla, i-am reamintit. La final, vom avea un copilaş.

A încuviinţat.

— Ştiu.

— M-am uitat la ea surprins.Eşti OK?

— Sunt dezamăgită, a zis înăbuşindu-şi un val de emoţie, dar vreau ca totul să fie bine.

— Totul va fi bine, a zis dr. Bryant, cu mâinile spălate şi acoperite de mănuşi, zâmbind din spatele măştii. Gata?

Asistenta a ridicat un mic paravan, ascunzând burta lui Chloe. Eu am rămas lângă ea, să mă vadă, şi purtam şi eu halat chirurgical, bonetă şi mănuşi.

Mi-am dat seama că dr. Bryant a început operaţia. Ştiam, cel puţin în teorie, ce se petrece de cealaltă parte a paravanului. Erau soluţie antiseptică, un bisturiu şi tot felul de alte instrumente chirurgicale. Ştiam că începuseră, ştiam că se grăbesc.

Pe chipul lui Chloe nu se citea nici urmă de durere. Pur şi simplu mă privea.

— Te iubesc.

Am zâmbit, spunându-i:

— Şi eu te iubesc.

— *Tu* nu eşti dezamăgit?

— Nici măcar puţin.

— Nu e ciudat? a şoptit.

Am râs în barbă, sărutând-o pe nas.

— Tot acest... moment?

A încuviinţat, zâmbindu-mi şovăitor.

— Puţin.

—Gata, s-a auzit dr. Bryant, apoi i-a şoptit asistentei: Aici, nu — retractorul...

Ochii lui Chloe au lucit. Şi-a muşcat nerăbdătoare buza de jos.

— Felicitări, Chloe, a spus dr. Bryant şi un ţipăt tăios a răsunat în încăpere. Bennett. Aveţi o fetiţă.

Apoi m-am trezit cu un pacheţel cald şi plângăcios în braţe. Tremurând de emoţie, am aşezat-o la pieptul lui Chloe.

Avea un nas foarte mic şi o guriţă dulce şi nişte ochi mari şi speriaţi.

Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată.

— Hei, a şoptit Chloe, privind-o şi, în cele din urmă, cu lacrimi de bucurie în ochi. Te-am aşteptat foarte mult timp.

într-o clipă, lumea mea întreagă s-a năruit şi s-a reclădit, devenind o fortăreaţă în jurul celor două fete ale mele.

* * *

— Ah, să-mi bag... să mă ia naiba, a mârâit râzând Chloe. Nu trebuia să intervină instinctul?

Am sprijinit capul fiicei mele de mână şi am încercat s-o aşez în poziţia corectă.

— Aşa credeam şi eu, dar...

— E ca şi cum eu aş fi vaca, tu fermierul şi ea găleata. Asistenta a intrat în rezervă, a verificat incizia şi fişa lui Chloe şi ne-a ajutat să poziţionăm copilul la sân.

— Aţi căzut de acord asupra numelui?

— Nu, am spus într-un glas.

Asistenta a lăsat fişa la loc pe raftul de la perete.

— E o armată de oameni afară. Vreţi să-i las să intre? Chloe a încuviinţat, trăgându-şi cămaşa de noapte la loc. Apoi i-am auzit venind pe coridor. Râsul lui George, glasul profund al lui Will Sumner, accentul dulceag al lui Max şi toţi trei copiii familiei Stella ţipând entuziasmaţi. Şi apoi au dat cu toţii buzna în rezervă, o încâlceală de trupuri, cadouri şi cuvinte. Unsprezece chipuri zâmbitoare. Cel puţin opt perechi de ochi înlăcrimaţi.

Max s-a apropiat imediat, ca un magnet, de copilaşul nostru cel drăgălaş. S-a înclinat deasupra bebeluşului:

— Pot?

Chloe i-a întins fetiţa, cu ochii scânteind.

— Aţi ales un nume? a întrebat Sara, privind bebeluşul din braţele soţului ei.

— Maisie, a răspuns Chloe, în acelaşi timp cu mine:

— Lillian.

— Mi se pare corect, a zis şi George, în timp ce-mi admira fetiţa.

Mi-am ridicat privirea spre Annabel şi Iris. Stăteau cuminţi lângă Will P., care-l avea în braţe pe Ezra. Am zâmbit spre Hanna şi spre Will al ei, care admirau toată scena într-o uimire mută.

Stai aşa.

Unsprezece chipuri.

Will, Hanna, Max, Sara, Annabel, Iris, Ezra, Will, George...

Am ridicat bărbia spre Jensen, care stătea mai într-o margine, cu braţul încolăcit în jurul Pippei.

— Felicitări, oameni buni, a zis el, zâmbind. Toţi au adus pături de bebeluş şi flori. Noi... ah...

— Noi am adus pileală, a terminat Pippa ideea cu un salut, întin- zându-mi o sticlă de tequila Patron.

— Mulţam, am spus râzând, şi m-am îndreptat spre ei. I-am strâns mâna lui Jensen şi am sărutat-o pe Pippa pe obraz.

O să mă folosesc de toate cadourile. Deci *chestia* asta...

Am făcut un gest discret între ei doi.

— E ceva la mijloc.

Jensen a încuviinţat.

— Categoric e ceva la mijloc.

Hanna l-a plesnit peste braţ.

— Mie nu mi-au spus *nimic.*

— Asta voiam să facem, a spus râzând fratele ei, dar apoi aţi plecat spre New York şi noi am venit după voi!

— Cred că ar trebui să-mi cer scuze, a zis Chloe din celălalt colţ al încăperii.

Toţi s-au holbat la ea, confuzi, reduşi la tăcere.

— Ah, naiba să vă ia, cretinozaurilor, a mârâit. Cred că aşa *ar trebui,* dar n-o să-mi cer scuze.

— Ah, slavă Cerului, a răsuflat uşurat Max.

— Scorpia s-a întors! a strigat George.

— Eşti concediat, a răbufnit Chloe.

— Lucrează pentru *mine,* scumpo, i-a reamintit Sara, cu refrenul ei drăgălaş pe care-l auziserăm cu toţii de o sută de ori.

— Şi poartă-te frumos, i-a spus George lui Chloe, întinzând mâna stângă şi arătându-ne o verighetă sclipitoare. Sau n-o să fii monstrul meu de onoare.

— Scorpia ta de onoare? a zis Chloe în şoaptă.

— Chiar acolo, lângă mine, a zis George, ca să-mi reaminteşti că nu-l merit.

Nevastă-mea părea să nu-şi fi revenit complet din starea delicată în care se afla, pentru că a izbucnit în lacrimi, facându-i semn lui George să se apropie ca să-l poată strânge în braţe.

— Şi tu, Will Perkins, a insistat, întinzându-i braţul liber.

Will Sumner s-a sprijinit în glumă de perete, mimând cum se ferea din calea pământului care se deschidea vuind sub picioarele noastre şi voia să ne înghită pe toţi. însă încăperea a rămas neclintită. Chloe l-a îmbrăţişat pe George, George a îmbrăţişat-o pe Chloe şi — spre surprinderea şi uşurarea tuturor — nu a venit nicio apocalipsă.

M-am uitat la soţia mea, ridicată în capul oaselor şi sprijinită pe câteva perne, care zâmbea şi râdea cu gura până la urechi, trăncănind cu cei doi despre nunta lor care urma şi despre aventura venirii pe lume a fiicei noastre. Sara privea cu drag copilaşul din braţele lui Max şi m-am întrebat oare cât de mult îşi dorea să ducă la final mai repede această sarcină a ei, cea mai grea dintre toate. Will şi Hanna s-au aşezat pe podea, ascultând-o pe Annabel care le spunea o poveste complicată

despre un fluture ce locuia în florile aduse de ei. Pippei i-a sunat telefonul, apoi ea şi Jensen s-au dus spre Max şi Sara, permiţându-le lui Ruby şi Niall să-mi cunoască bebeluşul prin FaceTime.

în rezervă au dat buzna şi părinţii mei, Henry cu toată familia după el, şi astfel generoasa rezervă a devenit aproape prea mică pentru noi toţi. îmbrăţişându-se voiau să o cunoască pe nou-venita pe lume, luând-o pe rând în braţe, mirosind-o şi spunând că e cel mai frumos bebeluş pe care-l văzuseră vreodată.Cei doi copii ai fratelui meu s-au aşezat pe jos împreună cu copiii lui Max şi ai Sarei, fâcându-şi de lucru cu coşurile cu flori, în mod normal, le-aş fi atras atenţia să aibă grijă să nu le strice şi să nu le împrăştie peste tot, dar... în mod ciudat, stricteţea mea obsedantă dispăruse. „Curăţenia" era o bătălie neînsemnată, pentru care nu merita să-mi irosesc timpul. Bătăliile ce meritau purtate erau cele prin care-mi apăram familia, enorma şi zilnica bătălie de a încerca să fac un loc mai bun pentru toţi din lumea aceasta. Bătăliile ce meritau purtate erau cele ce-mi rămâneau pe umerii de tată ai unei fetiţe — trebuia s-o cresc încrezătoare, puternică, în siguranţă.

Faceţi ce naiba vreţi cu florile alea, copii.

— N-o mai sufocaţi, am zis, croindu-mi drum printre ei şi luându-mi fiica în braţe.

Era o ciudăţenie, un paradox, mică şi importantă în acelaşi timp, cu pumnişorii ei strânşi şi cu ochi mari şi curioşi. M-am aşezat pe pat lângă Chloe, sprijinindu-mă de perne şi lăsând-o să-şi rezeme capul pe umărul meu. Nu ne mai săturam să ne privim fiica.

— Maisie, a şoptit Chloe.

— Lillian.

Chloe şi-a întors faţa spre mine şi a clătinat din cap, scrâşnind din dinţi.

— Maisie.

Ce-aş fi putut face altceva, dacă nu s-o sărut?

— Ca să am cea mai bună femeie din lume, am şoptit, a trebuit să încep cu lucrurile esenţiale: iubeşte-o aşa cum e, nu

cum vrei tu să fie. Fii persoana fără de care ea nu poate trăi. Fii mâna ei dreaptă. Oferă-i ce are nevoie şi nu va renunţa la tine pentru nimic în lume.

Devenisem persoana fără de care ea nu putea trăi. Devenisem mâna ei dreaptă... şi tatăl copilului ei. Şi uite aşa, în fiecare zi, eram cel mai norocos ticălos care trăise vreodată.Mulţumiri

iCu acest ultim volum din serie, ne-am gândit să creăm un nou set de butoni care să se alăture autografelor noastre: un design pentru fiecare personaj. Cititorii puteau alege personajul feminin şi masculin cu care se identificau cel mai mult. Credeam că va fi simplu — o idee drăguţă ce putea fi luată acasă! Din păcate, ne-am înşelat.

în primul rând, la naiba, ar fi fost foarte mulţi butoni. Dar, mai mult decât atât, să te aştepţi să-ţi vină cititorii, să aleagă cu

uşurinţă două personaje preferate, în timp ce stăteam la taclale şi le semnam cartea, şi apoi să-şi continue ziua era un mod de gândire incredibil de eronat.

Nu ne-am aşteptat ca fanii noştri să se străduiască atât de mult cu alegerea butonilor. Nu credeam că fiecare om care va veni la masa noastră se va regăsi câte puţin în toate personajele. Poate că tânjeau după dementa lui Chloe, dar se regăseau mai degrabă în forţa tăcută a Sarei. Poate că le plăcea ideea de a fi cu un Bennett, însă aveau un mariaj fericit cu un Niall. Era o revelaţie minunată — să inventezi atâtea personaje cu care să se identifice toată lumea. Am făcut cc ne-am propus să facem? Am creat personaje feminine variate, pline de viaţă, puternice, precum cititoarele noastre? Aşa sperăm. Dar ştim că am putea crea şi mai multe. Am putea crea personaje şi mai diverse. Putem scrie mai bine despre lumea în care trăim. Cu *toţii* sunteţi frumoşi şi fiecare dintre voi ne spune ce iubeşte, ce-şi doreşte să găsească în cărţile noastre şi face ca fiecare secundă din momentele dificile să aibă însemnătatea sa.

Să rămâneţi la fel de deschişi, sinceri şi însetaţi cum sunteţi acum. Şi noi suntem aşa când suntem cititoare. Exact aşa vă iubim şi noi.

Nimic dintre toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla fară câţiva oameni foarte importanţi. Nu ne-am fi descurcat fară agenta noastră, Holly Root, care a semnat cu noi pentru o carte care nu a fost cumpărată de vreo editură, dar a văzut ceva care s-o facă să aibă încredere în noi. E dovada că nu ştii niciodată ce carte va avea succes, aşa că mesajul nostru către toţi scriitorii este următorul: continuaţi să scrieţi. începeţi următoarea carte. Lăsaţi cuvintele să zburde.

Incredibilul nostru editor, Adam Wilson, are cel mai lung, cel mai strălucitor, cel mai luxuriant păr din toată branşa şi ne iubeşte chiar şi atunci când îl întrebăm dacă putem să i-l

împletim. Am publicat împreună 14 cărţi şi criticile venite din partea lui ne îmbunătăţesc scrierea. îţi mulţumim pentru răbdare şi pentru tot ceea ce faci.

Kristin Dwyer este cel mai bun agent de presă din lume. Ca să fie clar. Mulţumim pentru că eşti Preţioasa noastră şi pentru că ne ajuţi ca volumele noastre să ajungă peste tot în lume. Te descurci întotdeauna atât de bine, fată dragă

.îi iubim din tot sufletul pe toţi membrii familiei Simon & Schuster/Gallery: Jen Bergstrom, Louise Burke, Carolyn Reidy, Paul O'Halloran, Liz Psaltis, Diana Velasquez, Melanie Mitzman, Theresa Dooley, neobosita echipă de vânzări care munceşte ca volumele noastre să ajungă pe rafturile bibliotecilor (vă iubim pe fiecare dintre voi). Iubim pe toată lumea care pune punctul pe i, transportă o cutie cu cărţi sau are de tastat numele *Christina Lauren*. Sperăm că faceţi o inimioară în loc de punctul pe i, apropo. Suntem atât de norocoase să vă avem.

E destul de greu să scrii cărţi şi e şi mai greu să-i spui cuiva ce nu e bine la ele. Mulţumim primilor cititori: Erin Service, Tonya Irving şi Sarah J. Maas. Lui Lauren „Drew" Suero, care a fost alături de noi de la bun început şi care ne ajută cu activitatea din social media. Heather Carrier, când îţi cerem ceva spumos şi drăguţ şi foarte repede, tu nu te superi niciodată (sau poate că te superi, dar noi nu vom şti niciodată, pentru că există e-mail, ha-ha-ha). Mulţumim tuturor bloggerilor care fac recenzii, care postează pe Twitter, Instagram sau care pur şi simplu povestesc unui prieten despre cărţile noastre. Vă

dedicaţi sufletul şi timpul preţios cărţilor noastre şi fără voi am fi doar două biete fete cu un computer.

Familiilor noastre care ne-au fost alături şi ne-au încurajat, ne-au iubit în ciuda problemelor cu termenele de predare, călătoriilor şi a mâncării congelate în loc de cină: ne-aţi spus *Te iubesc* la momentul potrivit. Nu am fi reuşit fără sprijinul vostru.

Pentru cei mai amuzanţi şi generoşi cititori din lume, chiar şi acelora pe care nu i-am întâlnit şi nici nu i-am văzut pe Twitter sau Facebook. Mulţumim că ne-aţi permis să intrăm în casele şi inimile voastre. Mulţumim că ne-aţi însoţit în această călătorie şi că ne iubiţi personajele la fel de mult ca noi. Avem atâtea poveşti care vor să fie spuse şi de-abia aşteptăm să le împărtăşim cu voi.

(PS: Bennett vă aşteaptă în continuare la el în birou.)

Lo, eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Am călătorit împreună prin toată lumea şi tot îmi suporţi sforăitul; aproape că am fost arestate împreună, ne-am făcut tatuaje identice şi ne-am făcut fotografii într-o cabină de probă de la La Perla doar ca să vedem dacă e posibil. De-abia aştept să văd ce năzbâtii mai facem în continuare. ~PQ

PQ, mă uit la cărţile de pe raft şi tot nu-mi vine să cred că facem *asta împreună* în fiecare zi. Sunt cea mai norocoasă Lolo din lume. Ne vedem la aeroport? ~L

o„în încheierea seriei Beai/Ofili, Christina Lauren aduce amestecul caracteristic de dramă, sex şi nebunie.,. Această lectură agreabilă prezintă o reuniune lipsită de inhibiţii a tuturor personajelor îndrăgite ale seriei. Cu siguranţă un hit pentru fanii loiali."
LibraiyJOMl
„Fermecător... O încheiere perfectă pentru o serie amuzantă şi sexy. Fanii vor fi încântaţi de reîntâlnirea cu toate perechile din cărţile anterioare şi se vor bucura de instantaneele cuplurilor care au deja copii " Kirkus Reviews

Christina Lauren este pseudonimul literar al autoarelor Christina Hobbs şi Lauren Billings, rare au devenit celebre cu seria Beautifiil Bastard şl au scris impreună paisprezece romane ce au ajuns în topul *New* York Tim Cărţile lor au fost traduse în peste 30 de limbi.
La Editura Trei, a mai apărut *Pmdis* rfe *împrumut,* iar din seria Be«fiii Bastard au apărut Ticătalseducftar, Străinul seducător, Expertul *seduc;*tor şi Un secret roiiruntrt.
Apă mai multe informaţii pe Qi ristinaLau ren Books.com, echristinaLauren pe Instagram sau @ChristinaLauren pe Twitter

./EROSCOP /EROSCOP

8 Am de nevoie de cineva cu care să vorbesc / Cineva care să mă facă să iubesc. (N. *trad.)*